

25
ΜΑΡΤΙΟΥ
1821-1951

Οι πιο επικίνδυνοι σωφәр

Τὰ «πολυκαϊδεμένα παιδιά» κι' οί «πεισμο-
τάρηδες του βολάν»

Ποιοί είνε οί πιο επικίνδυνοι σωφәр;

Οί έπιστήμονες του πανεπιστημίου του Ρότσε-
στερ, έπειτα από μιὰ έμπεριστατωμένη έρευνα,
πού ένήργησαν πάνω σ' αυτό τό ζήτημα, κατέλη-
ξαν στο συμπέρασμα ότι υπάρχουν έφτά κατηγο-
ρίες αδιωρθώντων σωφәр, πού είνε υπεύθυνοι γιά
τά περισσότερα από τά αυτοκινητικά δυστυχήμα-
τα, πού συμβαίνουν κάθε μέρα.

Οί κατηγορίες αυτές, κατά σειράν εύθνης, είνε
οί ακόλουθες:

1.— Οί άνθρωποι πού παρέμεναν στο στάδιο
της παιδικότητας και πού φαντάζονται πώς οί
προσωπικές τους ανάγκες έχουν προτεραιότητα ά-
πέναντι όλων των άλλων. Οί σωφәр αυτής της
κατηγορίας προχωρούν στη μέση του δρόμου, γιά
νά έχουν μεγαλύτερη έλευθρία κινήσεων, σταθμεύ-
ουν όπου τους άρέσει και χαλούν τον κόσμο μέ
τό κλάδον τους, σάν να είχαν την άπαιτήσι νά
σταματήσουν κάθε κίνηση, γιά νά περάσουν αυτοί.

2.— Έκείνοι πού έμαθαν κατά την παιδική τους
ήλικία νά υπακούουν τυφλά. Οί σωφәр αυτής της
κατηγορίας συμμορφώνονται μηχανικά μέ τά συν-
θήματα πού τους κάνουν οί άλλοι οδηγοί αυτοκι-
νητών και δέν είνε ικανοί νά επιδείξουν την πα-
ραμικρή πρωτοβουλία. Τό γεγονός αυτό τους κα-
θιστά έξαιρετικά επικινδύνους. Μοιάζουν μέ αυ-
τόματα, πού ή παραμικρή άνωμαλία τους κάνει
νά τά χάνουν.

3.— Ο τύπος «πολυκαϊδεμένο παιδί» συναντά-
ται κυρίως μεταξύ των νεαρών γυναικών. Είχαν
συνηθίσει, κατά την παιδική τους ήλικία, νά πε-
τυχαίνουν τά πάντα μέ μερικά πεισματα, μέ λί-
γα δάκρυα και τά παρόμοια. Καί διατηρούν την
ίδια ψυχρόνυση παρά τό πέρασμα των χρόνων.
Οί σωφәрίνες αυτές, έπειδή ριχνουν ώραιες ματι-
ές και χαμογελούν χαριτωμένα, φαντάζονται ότι
μπορούν ν' άδιαφορούν όλοένα γιά τους κανόνες
και τους περιορισμούς της τροχαίας.

4.— Οί άνθρωποι πού βρίσκονται υπό την τυ-
ρανική έξουσία άλλων μεγαλυτέρων τους (γονέ-
ων, αδελφών κτλ.) γίνονται επίσης επικινδυνώδε-
στατοι σωφәр. Γιατί ξεσπούν πάνω στο δυστυ-
χημένο αυτοκίνητο, άναπτύσσουν ήλιγγιώδεις τα-
χύτητες, τρέχουν άντικανονικά και, γενικά, δέν σε-
δονται κανέναν από τους περιορισμούς της τρο-
χαίας.

5.— Οί άνθρωποι πού ανατράφηκαν στη χλιδή
και την πολυτέλεια και πού συνηθισαν νά βρίσκουν
τή ζωή εύκολη κι' εύχρηστη. Τό συναίσθημα της
εύθνης τους είνε άγνωστο. Φαντάζονται πώς οί
περιορισμοί δέν είναν γι' αυτούς και κάνουν
πάντα τού κεφαλιού τους. Έκείνο πού τους δια-
κρίνει είνε οί μικροπαραβάσεις, πού δέν αποτε-
λούν μικρότερο κίνδυνο γιά τά άλλα τροχοφόρα
και τους πεζούς. Δέν κάνουν όμως, «τρέλλες»,
γιατί τους λείπει τό άπαιτούμενο ψυχικό θάρρος.

6.— Τά παιδιά στα όποια οί γονείς τους συ-
χωρούσαν τά πάντα. Οί σωφәр αυτής της κατη-
γορίας συμπεριφέρονται σάν μικρά παιδιά. Κά-
νουν παραβάσεις όχι από άναγκή, αλλά γιά νά
έχουν την εύχρηστη ότι παρέβησαν μιὰ διατα-
γή πού τους δόθηκε—όπως άλλοτε έκλεβαν τό γλυ-
κό της μητέρας τους—και πληρώνουν κατόπιν τά
πρόστιμα πού τους επιβάλλονται καλόκαρδα, γι-
ατί έξέρουν καλά πώς είνε ένοχοι. Άλλά, μόλις ά-
πομακρυνθούν λίγο, ξαναρχίζουν...

7.— Οί άνθρωποι πού γνώρισαν τή φτώχεια
κατά τά παιδικά τους χρόνια και πού δέν κατά-
φεραν νά διορθώσουν την κατάσταση τους μεγα-
λώνοντας. Ο αυτοσχεδιασμός κυριαρχεί στη σκέ-
ψη τους. Προμηθεύονται έλεεινά αυτοκίνητα—άπό
κείνα πού προσφέρονται ως «εύκαιρίες»—τά έπι-
διορθώνουν όπως-όπως κι' έχουν τον έγωισμό νά
δείξουν πώς είνε άνώτερα κι' από κείνα πού μό-
λις βγήκαν από τό εργοστάσιο. Οί ίδιοι είνε έ-
πιδειξιώτατοι σωφәр και συνήθως δέν παθαίνουν
τίποτε, μ' όλο πού δέν σεβονται κανένα κανόνα.
Άλλοίμονο, όμως, στους άλλους οδηγούς αυτοκι-
νητών ή πεζούς, πού δέν ξέρουν μέ ποιά τρόπο νά
προφυλαχτούν άπ' αυτούς τους «πεισματάρηδες
του βολάν»!...

Όσο τό νύχι του μικρού δακτύλου

Ένας Ιάπων έφευρέτης κατασκεύασε μιὰ μικρο-
σκοπική φωτογραφική μηχανή, όχι πιά μεγάλη από
τό νύχι του μικρού δακτύλου του χεριού, πού μπο-
ρεί νά περιλάβει τριάντα κυλινδρους λιλιοπυρρίων
ταινιών. Η μηχανή αυτή θα χρησιμοποιηθή γιά τή
φωτογράφιση όργάνων του ανθρώπινου σώματος.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΚΙΝΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Ένα θράδυ μιλούσαμε στη λέσχη
γιά τό γυμνισμό και τό θέμα αυτό
έγινε άφορμή νά διχαστούν οί γνώ-
μες μας. Πολλοί υποστήριζαν πώς
ή ντροπή είνε φυσικό αίσθημα του
ανθρώπου και άλλοι πώς δέν είνε
παρά μιὰ κοινωνική συνήθεια. Έ-
νας γιάτρός υποστήριζε πώς ή ντρο-
πή είνε ένστικτική και γιά ν' αποδεί-
ξη πώς είχε δίκιο έφτασε μέχρι του
φύλλου συκής των πρωτοπλάστων.
Άντιθέτα, ένας κοσμογυρισμένος
μηχανικός υποστήριζε πώς ή φυσι-
κή κατάστασις του ανθρώπου είνε ή
γυμνότης και ότι ή ντροπή πού προ-
καλεί ή γύμνια είνε μιὰ διαστροφή
πού δημιουργήθηκε από την κοινω-
νία.

—Γιά νά σάς αποδείξω, μάς εί-
πε, πώς ό ίσχυρισμός μου δέν είνε
αβάσιμος, θα σάς πώ τί μου συνέ-
βη πριν από μερικά χρόνια στην
Ινδοκίνα.

Βρισκόμουν τότε στη μακρινή
αυτή χώρα μέ κάποια έπιστημονι-
κή άποστολή και είχα στη διάθεσί
μου μιὰ έπύροχη θαλαμηγώ. Μια
μέρα κάλεσα μερικούς Ευρωπαίους
φίλους μου νά κάνουν μιὰ έκδρομη
στον ποταμό Μεχόνγκ. Ημαστε έν
δωλ έξη άτομα: Ένα νεαρό άντρό-
γυνο, ή χήρα ενός μηχανικού και έ-
νας λόρδος περιηγητής μέ την κό-
ρη του, μιὰ κοπέλλα 18 χρόνων, μέ
σπάνια όμορφιά. Ένας θερμαστής,
ένας μάγειρος και δυο ίθαγενείς ά-
ποτελούσαν τό πλήρωμα της θαλα-
μηγώ της όποιος έγώ ό ίδιος ή-
μουν ό πλοίαρχος. Τό ταξίδι μας τις
τρεις πρώτες μέρες ήταν ύπεροχο.
Τά θράδυ σταματούσαμε τή θαλα-
μηγώ σ' ένα σημείο της όχθης και
κοιμόμαστε στο κατάστρωμα, γιαι ή
ζέστη ήταν άφορητή.

Τό πρωί της τετάρτης ήμέρας
βρεθήκαμε ξυπνώντας περικυκλωμέ-
νοι από ίθαγενείς ληστές πού ώρη-
σαν μέσα στη θαλαμηγώ μας και
ριφώσα όλοένα άσπιδιογυαλίχο χρύ-
σο, χρυσά, έπύροχους, έπύροχους, έ-
πύροχους, έπύροχους, έπύροχους,
πολλοί κι' έμεις μονάχα έξη, γιαι
τό πλήρωμα είχε φανείτα αντίλη-
ψη τις κινήσεις τους και είχε έξα-
φανιστή. Μας έδωσαν, λοιπόν, και
μάς μετέφεραν στο χωριό τους. Έ-
κει, μάς έκλεισαν σε μιὰ καλύβα
και μάς διάταξαν νά γράψουμε στη
Σαϊγκόν νά μάς στείλουν τά λύτρα
γιά νά μάς έλευθερώσουν. Μή μπο-
ρώντας νά κάνωμε άλλοιώς, έτοιμά-
σαμε τά γράμματά μας και τους
τά δώσαμε.

Τότε όμως οί ληστές μάς έγδυ-
σαν και παίρνουν μαζί τους τά
ρούχα μας, μάς άφισαν όλόγυμνους
μέσα στην καλύβα. Μας πήραν ά-
κόμα και τά μαγιότσια μας γιά νά
είνε άπόλυτα δέβαιοι πώς δέν θα
τους φύγωμε.

Μείνωμε έτσι τρεις Άδάμ και
τρεις Εύες θεόγυμνοι! Τί νά κά-
νωμε; Πώς νά κρύψωμε τή γύμνια
μας; Μού είνε άδύνατον νά σάς πε-
ριγράψω την ψυχική μας ταραχή.

Και οί κυρίες; Θα μέ ρωτήσετε.
Αυτές μάς έστρεφαν κομικώτατα τά
νότια τους. Όλη ή περιέργειά μας
είχε στραφή σ' αυτές. Τις τρώγαμε
μέ τά μάτια. Οί πλούσιες καμπύλες
της ώραςίας χήρας, οί άρμονικές
γραμμές της νιοπαντρής και πρό
πάντων τό θεοπέσιο κομψό της πε-
ρήφανης Άγγλίδας μάς έκαναν νά
ξεχάσωμε την αίχμαλωσία μας.

Οί άντρες δαστημιούσαν και οί
γυναίκες έκλαιγαν. Μά σιγά-σιγά ή
στενωχρία μας διαλύθηκε και άρ-
χίσαν νά κινούμεθα μέ κάποια ά-
νεσι. Οί γυναίκες άρχισαν νά γυρί-
ζουν πρός τό μέρος μας τά πρό-
σωπά τους. Κι' έτσι ικανοποιήθηκε
κι' ή έπιθυμία μας νά δούμε και
την άλλη όψη του νομισματος. Την
τρίτη μέρα της αίχμαλωσίας μας ή-

μαστε άπόλυτα ήσυχoi, χωρίς καμ-
μιὰ περίεργεια, χωρίς καν ίχνος
ντροπής.

Την τετάρτη μέρα μιὰ μόνο σκέ-
ψις μάς άπασχολούσε όλους μας:
Πότε θαρχονταν τά λύτρα. Η γύ-
μνια μας δέν μάς ένοχλούσε πιά
καθόλου.

Χωρίς νά τό θέλωμε είχαμε ξα-
ναρχήσει την κανονική μας ζωή. Έξ
άλλου ή θερμοκρασία πού επικρα-
τούσε μάς έκανε τή γύμνια εύχρη-
στη. Καί τά μάτια μας είχαν τόσο
συνθίσει τις διορφες καμπύλες των
τριών γυναικών ώστε τις βρίσκαμε
πιά χωρίς κανένα ένδιαφέρον. Τότε
κατάλαβα καλά πώς ή ντροπή είνε
μιὰ λέξη χωρίς νόημα σε τέτοιες πε-
ριστάσεις. Την έφτιαξε ό πολιτισμός
μαζί μέ τά ρούχα μας.

Σας δεβαίνω πώς ύστερα από
μιὰ δωμάδα τελείας γύμνιας ζού-
σαμε και οί έξη μέ άφάνταστη άφε-
λεια και άδωότητα.

Τέλος της δεκάτης μέρας έφτασαν
τά λύτρα. Μόλις οί ληστές τά πή-
ραν ή πρώτη τους δουλειά ήταν νά
μάς ξαναφέρουν τό δέμα μέ τά ρού-
χα μας. Τότε συνέβη κάτι πολύ πε-
ρίεργο. Μαζί μέ τά ρούχα μας, ξα-
ναβρήκαμε όλες τις άνόητες προλή-
ψεις των πολιτισμένων ανθρώπων.
Φανταστήτε πώς οί κυρίες ζήτησαν
νά κρεμάσουν στη μέση της καλύ-
δας ένα χάρσιμα γιά νά μη τις
βλέπουμε την ώρα πού θα ντύνονταν!
Δέν ήθελαν νά τις δούμε μισογυμνε-
νες, τή στιγμή πού επί δέκα μέρες
τις βλέπαμε όλόγυμνες!...

Ξαναφορέσαμε, λοιπόν, τά άνό-
ητα φορέματά μας και τό τέρας
των κοινωνικών προλήψεων χωρίς
πάλι άμέσως άντρες και γυναίκες.

Αυτών τον τρομερό φράχτη τον
ένοιωσα καλά ύστερα από λίγο. Κα-
θώς ζητούσα τή γραβάτα μου σή-
κωσα χωρίς νά τό θέλω τό χάρσι-
μα πίσω άπ' τό όποιο ντύνονταν
οί γυναίκες. Καί τότε μιὰ κραυγή
τρόμου βγήκε και από τά τρία γυ-
ναικεία στόματα. Μια κραυγή πού
θα έδγαζαν δειλά και ντροπαλά κο-
ρίτσια άν τους έκαναν κάτι παρό-
μοιο.

Τί είχε συμβή; Άπλούστατα εί-
δα τρεις κυρίες μέ τό κομπινάζον
τους ενώ τόσες μέρες πριν τις έ-
βλεπα όλόγυμνες. Τί άποικινεύει
αυτό; Ότι ή ντροπή γιά τό ζήτη-
μα της γύμνιας είνε ένα συναίσθη-
μα έπικτητο και όχι φυσικό.

Δηλαδή, είπε, κάποιος, κατά
τη γνώμη σας ό γυμνισμός απαλ-
λάσσοντας τον άνθρωπο από τά ρού-
χα του θα τον κάνει πολύ καλύτερο
άπ' ότι είνε σήμερα;

Ένωσια σας και ό γυμνισμός
δέν πρόκειται ποτέ νά επικρατήσει
σ' όλο τον κόσμο, είπε κάποια κυ-
ρία. Τό αίσθημα της ντροπής είνε
άπαραίτητο γιά νά ξεχωρίση ό άν-
θρωπος από τά ζώα και από τους
άπολίτιστους όμοιους του.

Οί περισσότεροι έπιδοκίμασαν τή
γνώμη της κι' έτσι ή συζήτηση πή-
ρε τέλος.

ΠΩΛ ΚΛΟΣ

Όψιμος έρως

Η κόρη κάποιας κυρίας Έλιζαμ-
πετ Ήσμαν, στο Βανκούβερ της
Βρετανικής Κολομβίας, άνέφερε
στην άστυνομία την εξαφάνισή της
μητέρας της και ζήτησε νά την ξα-
ναβρούν. Μια έρευνα λοιπόν άπεκά-
λυψε ότι την είχε άπαγάγει κάποιος
Γουίλμπερ, πού συνδεόταν έρω-
τικά μαζί της. Πρέπει τώρα νά
προσθεώμε ότι ό σύγχρονος αύ-
τός Ρωμαίος είνε 86 έτών, κι' ή
Ίουλιέττα του έχει κλείσει τά 90!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135-29-967 ΓΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥΣ ΚΟΛΠΟ

Είνε καιρός τώρα πού την παι-
λορκει. Γυναίκα μέ άντρα και παι-
διά. Η έγγαμη όμως κατάστασι
μιάς κυρίας, δέν περιορίζει τό ζή-
λο των πολιορκιών. Μάλλον τό
αντίθετο συμβαίνει. Η παρουσία
αυζήγου άντι ν' άποφύγει τους κα-
τακτητάς, τους κάνει πιά έπίμο-
νους στις επιδιώξεις τους.

Έτσι και μέ τή σημερινή κυρία.
Τή σεβόνταν πριν παντρευτή. Δέν
την άφίνουν ήσυχη τώρα πού πήρε
τον άνδρωπο πού άγαπούσε κι' έγινε
μητέρα. Ούτε ώραιότερη από πριν
έγινε, ούτε, φυσικά νεώτερη. Έν
τούτοις δέν άβείσσει ν' άποκρούση
γυναικούς και άγνωστούς. Διαφόρων
ειδών και ποιοτήτων: οί πεισματά-
ρηδες, οί άνοητοι οί επικίνδυνοι, έ-
κείνοι πού ως ένα σημείο της είνε
ένδιαφέροντες. Πλούσιοι τό δειγμα-
τολόγιο. Δέν πρόκειται νά μάς
τους παρουσιάσει όλους στο πολυ-
σέλιδο γράμμα της. Περιορίζεται
σ' έναν. Στον περισσότερο μεθοδι-
κό από τους άλλους. Πηγαίνει μέ
σύστημα. Χωρίς βία. Με την προ-
σκήνη πού επιβάλλεται όταν κεντά
καθεί πάνω σε ιστό άράχνης. Πα-
ρεία μέ βήμα βραδυ. Σε μικρές δό-
σεις γίνονται οί κρούσεις του. Ά-
ποφεύγει τους αϊφινιδισμούς και
τις έξερμηνσεις. Προτιμά τις νύ-
ξεις, τά ύπονοούμενα, την άφίνει
νά τά καταλάβη μόνη, μέ την έλ-
πίδα ότι, μόλις την αντίληφθη, θα
τον ένθαρρύνη ή ίδια νά προχω-
ρήσει.

Σά νά μη τον έχη αντίληφθη...
Τον κατάλαβε από την πρώτη στιγ-
μή. Τή διασκεδάσει όμως νά πα-
ριστάνη την άνυποπτη. Πείσμα ή
μιά νά καμώνεται πώς δέν κατα-
λαβαίνει. Πείσμα ό άλλος νά μη
σαματά... Κάποτε ώθησε τό θαρ-
ρος του ως τό σημείο νά την κα-
λέση σε τσάι. Ένα τσάι στο δια-
μέρισμα του. Υπάρχει πάντα κάτι
τό ένδιαφέρον στο διαμέρισμα έ-
νός εύπορου κυρίου. Έκτος από τον
ίδιο, γιά τον όποιο ίσως νάχτε τις
επιφυλάξεις σας, υπάρχει ή βιβλιο-
θήκη μέ σπάνια βιβλία, γραμμα-
τάρια σπάνια, οί δίσκοι μέ τις
τελευταίες παρισίνες έπιτυχίες,
κάποια συλλογή από κινέζικα βά-
ζα, κρασί ισπανικό... Χρειάζεται
τό πρόσχημα. Δέν λέτε σε μιὰ κα-
θώς πρέπει κυρία. όρθά-κοφτά, νά
περάσει από τό ρετιρέ σας. Της
λέτε ότι μόλις παραλάβετε από τό
Παρίσι τους δίσκους σας. Άν ή-
θελε νά τους άκούση... Θα τό έ-
καμνε μεγάλη εύχρηστησι.

Η πρόσκλησις όμως του κυρίου
άποκρούστηκε. Χωρίς τραχύτητα,
βέβαια, αλλά μ' ένα τρόπο πού του
έδινε νά καταλάβη ότι ήταν καιρός
πιά νά σταματήσει τό κυνήγι του,
γιατί δέν είχε νά περιμένη τίποτα
από τό στόχο. Καί τότε έκείνος τό
πήγε άλλω...
—Κρίμα. Κι' έγώ νόμιζα...
—Νομίζατε; ρώτησε ή κυρία.
—Νά, ότι είχατε πιά πλατειές
ιδέες πάνω σ' αυτά τά ζητήματα...
Είνε τό νέο κόλπο. Τό νού σας,

Πάνε νά σάς φέρουν στο φιλότιμο.
Όταν άποτύχη ή άλλη στρατηγι-
κή. θυμούνται τις ιδέες. Πάνε νά
βγάλουν κατώτερη τή γυναίκα πού
πολιορκούν. Μια γυναίκα πού τιμά
τον άντρα της, εύλαβείται τά παι-
διά της, σεβεται την άξιοπρέπεια
της, έπιμένει νά μη άπομακρυνθή
από την οικογενειακή παράδοσι.

—Κρίμα. Κι' έγώ νόμιζα...
Τό λένε σχεδόν μέ όίκτο. Με κά-
ποια άπορία. Λυπούνται και άπο-
ρούν. Νομίζουν ότι ή κυρία ήταν «έ-
ξελιγμένη», «προχωρημένη», «πάνω
από προλήψεις», μέ ιδέες πλατειές
τέλος πάντων. Καί βρίσκουν στη
θέσι της τή γυναικούλα, τή νοικο-
κυρούλα των παλιών καιρών...

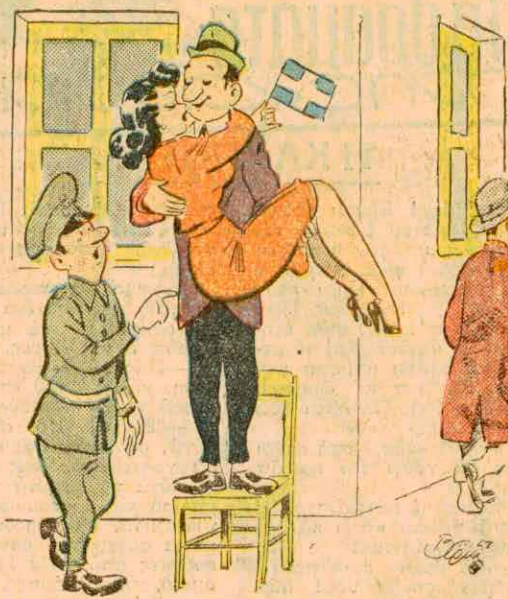
Πρέπει νά πώ ότι δέν είνε λίγες
έκείνες στις όποιες τό κόλπο πιά-
νει. Γυναίκες και κοπέλλες πού
σουσοδιάζουν, πού φιλοδοξούν νά
παριστάνουν τις άνώτερες, και νο-
μίζουν ότι άπαραίτητος σύντροφός
της άνωτερότητος είνε μιὰ κηλίδα
στην ύπόληψι. Συνδέουν τή μόρφω-
σι μέ τό πασαστράχημα, την κο-
σμικότητα μέ την άμαρτία, τις
«πλατειές ιδέες» μέ τή συζυγική
άπιστία. Όταν δέ είνε νεόγυα-
τες στην κοσμική ζωή, όταν δέν έ-
χουν προσωπικότητα, έρωμα, σιγου-
ριά στον έαυτό τους, και άκούνε
τις άταίσεις του έρωτικού στίβου
νά τους λένε ότι ύστερούν σε πλά-
τους ιδεών, τότε αισθάνονται μει-
ωμένες, προσβάλλονται γιά την κα-
θυστερήσι τους, ντρέπονται γιά την
αρετή τους και προσπαθούν νά έ-
πανορθώσουν τό κακό. Πώς αλλοί-
ως, παρά ακολουθώντας τον άν-
θρωπο πού τις κατηγορεί γιά στε-
νωπία στις ιδέες. Έτσι, θα του
άποδείξουν ότι τις άδικεί... θ' ά-
ποκαταστήσουν την ύπόληψι τους!

Ίσως τό Άδάμ ή άφελεια της
Εύας. Στην άφελεια των νεοφώτι-
στων της κοσμικής σκηνής σπηρί-
ζονται οί κυνηγοί γιά νά ρίξουν τά
σκάγια τους. Μέθοδος, όπως φαί-
νεται, πολύ αποτελεσματική. Ίδιος
όταν εφαρμόζεται από τους λεγο-
μενούς διανοούμενους, λογίους,
συγγραφείς, καλλιτέχνες, πού ά-
πευθύνονται σε άμαθείς, ήμισυά-
ημιδιανοούμενες, πλάσματα επιπό-
λεια πού δέν είνε σε θέσι νά κα-
νουν διάκρισι ανάμεσα στις πλα-
τειές ιδέες και στα όλισθημάτα.
Παίρνουν κάποτε τον κατήφορο, έ-
νώ δέν είνε κακή ή πίστα τους,
ούτε τις ώθει στο κακό ή έσωτε-
ρική διάθεσι τους. Τό παίρνουν
από άνομητομό γιά νά μη θγούν
σκάρες, γιά νά μη τις πούν κα-
θυστερημένες, γιά νά μη άκούσουν
ότι δέν έχουν πλατειές ιδέες... Κα-
νουν τό παν γιά νά μη τις δαρέ-
ν ή κατηγορία ότι είνε στενές
οί ιδέες τους και περιωρισμένοι οί
όρίζοντές τους.

Η έπιστολογράφος όμως δέν ά-
νήκει στις νεοκοσμικές γιά νά πέ-
ση στην παγίδα. Καί όταν ο πο-
λιορκητής της μίλησε γιά στενω-
πία ιδεών, του έδωσε την απάν-
τησι πού του έπρεπε:

—Πράγματι, έχω πολύ στενές
ιδέες κυρία. Άγαπά τον άντρα μου
και λατρεύω τά παιδιά μου. Χαί-
ρεται!...

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

—Ψιγ, τελείωσε ή παρέλασις!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Έθνική επέτειος

25 Μαρτίου 1821

Μια τέτοια μέρα, όλοι άς γονατίσωμε
στα χώματα τά αίματοποτισμένα,
Μαρτίου είκοσι πέντε, νά ύμνήσωμε
τού χίλια όκτακόσια είκοσι ένα.
Μια τέτοια μέρα πού εύαγγελίστηκε
ή Άχραντη Παρθένα, τέτοια μέρα,
ή σκλάβα ή Πατρίδα μας ώρκίστηκε
νά ζήσει σ' έναν έλευθερον άέρα.

Πατρίδα μου, την Άνεξαρτησία Σου
και όλη Σου την δικαιοπρεπεία
την κέρδισες μέ κάθε μιὰ θυσία Σου
και μέ τά φτερωτά Σου γαταγάνια...
Και κύτταξες νά βγάλη άπ' τά κύματα.
Καιάρηδες και Παπανικολήδες
και Μπαμπουλίνας ποδώνσαν μαθήματα,
πώς γράφονται της Δόξας οί σελίδες.

Έλπίδες μιὰ στιγμή δέν είχες ψευτικές,
ή Νίκη Σ', έστεφάνωσε κατόπι
και όλα όσα είπες κι' άνευέλτηκες,
τά είδες ολοζώντανα ή Ευρώπη.
Και είδε κάποιον Διάκο νά σουβλίζεται
και νάχη τό τραγοῦδι του στα χείλη
και μέ παραπάνό του ν' άπεπίζεται
πώς θαχανε τά ρέθα του Απρίλη.

Είδες Καραϊσκάκηδες νά όρμώνανται
των Κολοκοτρωνίων τή φαμίλια,
είδες πόσους λεβέντες νά σκοτώνονται
και κόκκιν' άπ' τό αίμα χαμούηλια.
Είδες τό Σούλι και τό Μεσολόγγι Σου
νά πέφτουν νά οπεράζουμε υποστά Σου,
κι' άκούστηκαν οί πόνοι και οί βόγγοι Σου
και όλα τά πικρά αναφύλλητά Σου...

Πατρίδα μου, την Άνεξαρτησία Σου
και όσα άγρότερα έγιναν δίκα Σου
τά κέρδισες μέ κάθε μιὰ θυσία Σου
και μέ μιὰ φούγτα λιανοτρίφκα Σου.
Πατρίδα, κανε λίγη ύπομονή
στα στήθη Σου άλλος πόνος άν φωληάζη.
Μια τέτοια μέρα πάλι θα φανή
πού ή Κύπρος μέ γαρά θα Σ' άγκαλιάζη.
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΚΑΜΠΟΥΡΑ

Θεέ μου! Είκοσι χρόνια τώρα, αόφωτο ένιωσα τον εαυτό μου, μου πληγώνει την καρδιά κάθε στιγμή ή δυστυχία μου! Είμαι καμπούρα!... Κι' όμως διψώ για έρωτα!... Ζω στην έξοχη μόνη σχεδόν. Και το μεσημέρι φάει η μαμά μου που είναι νέα κι' όμορφη, γεμάτη ζωή. Έρχεται εδώ με φίλους...

Αναστενάζω, στη σκέψη πως θα χάσω την ησυχία μου.

Φτάνει το αυτόκινητο. 'Η μαμά πηδαίει κάτω και με φιλά, φωνάζοντας:

—Τί καλή θει! που έχεις, χρυσούλα μου! Μία χαρά είσαι!...

Ένας νέος κατεβαίνει κατόπι απ' τ' αυτόκινητο, μου σφίγγει αδιάφορα το χέρι και τρέχει πίσω απ' τη μητέρα μου, που προχωρεί μέσ' στο σπίτι.

«Γελούσε τύπος! σκέφτομαι. "Ας δούμε τον άλλον..."»

Ένας άντρας μ' έχει πλησιάσει, δίχως να τον αντιληφθώ. Στην αρχή, βλέπω μόνο τα μάτια του. Και μένω σαν αποσβολωμένη, γιατί με κυττάζει μ' ένα χαμόγελο γεμάτο καλωσύνη, δίχως το παραμικρό ίχνος οίκτου ή ειρωνείας.

Θεέ μου! Ποτέ δεν μου ξανασυνέβη αυτό το πράγμα! Ποτέ δεν με κύτταξε κανείς έτσι, τίμια, ίσα, όπως κυττάμε όλους τους ανθρώπους... Έξασαν, ο άγνωστος βάζει τα γέλια. Τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα.

—Γελάτε και σεις του

φωναίω. Μά γιατί; Γιατί; —Γιατί είσατε κωμικά ντυμένη, δεσποινίς Φρανσουά;

Πραγματικά φοράω παπούτσια άκομψα, ένα φόρεμα φτηνό και μία μάλλινη σάρπα στους ώμους.

—Πώς θέλετε ναίαι ντυμένη, κύριε; του απαντώ. 'Αφού είμαι καμπούρα!...

—'Ε, και τί μ' αυτό;... 'Εγώ, αν ήμουν μία κοπέλα γοητευτική όπως εσείς, μ' αυτά τα σγουρά μαύρα μαλλιά και τη θαυμάσια επιδερμίδα, θα φορούσα άσπρα φορέματα, οργκαντί, φούστες από μπλέ λινό κι' ομοιόχρωμες σάρπες.

—Κι' η καμπούρα μου;

—'Α, βγάλε την απ' το μυαλό σας!

Δεν ξέρω τί να του πώ... Είπ' ένας άντρας καλοφτιαγμένος, σαραντάρης περίπου, με γκρίζους κροτάφους...

—'Εδώ κι' ένα μήνα, ήμουν το πιο μελαγχολικό πλάσμα του κόσμου. Και τώρα ή καρδιά μου ξεχειλίζει από χαρά. Τί ωραίος που μου φαίνεται όλος ο κόσμος!

Έχω φούστες, πανωφόρια, γούνες, παπούτσια πανκριβά, κάλτσες όνειρώδεις. Και διάφορα ωραία πράγματα, επιτηδεία φτιαγμένα, κρύβουν έντελώς τους ώμους μου. Μά πιο πολύ άλλαξε η ψυχή μου. Έχω διάθεσι να τρέξω, να χορέψω, ν' απολαύσω τη ζωή.

Ο Ζαν Κλώντ, ο άνθρω-

πος που με μεταμόρφωσε έτσι μαγικά με τα λόγια του, με κυττάζει με περηφάνεια και μου λέει:

—Είλικρινώς, Φρανσουά, δεν μπορούσα να βλέπω να πηγαίνει χαμένη η ομορφιά σου...

Κι' όμως φοβάμαι... Έχει φουντώσει μέσα μου ένα γλυκό, μεθυστικό μυστικό. που δεν τολμώ να το ξερομολογήσω ούτε στον ίδιο τον εαυτό μου: 'Αγαπώ το Ζαν Κλώντ. Γι' αυτό είμαι τόσο ευτυχισμένη...

Σήμερα τραγούδησα, απ' την πολλή χαρά μου... Τί γλυκεία πουναι η ζωή, όταν αγαπάς κανείς!...

—'Η μαμά θα με πάη στο Παρίσι. 'Ας με πάη!

—'Εστασε η μέρα που θα φύγουμε. Θέλω όμως, πριν έτοιμάσω τις βαλίτσες μου, να δώ για τελευταία φορά το αγαπημένο περιβάλλον όπου έζησα ως τώρα... τα λουλούδια, τα δέντρα και προπάντων τη μεγάλη μηλιά...

Το γέριό δέντρο αρχίζει ν' ανθίζει. Ένας άσπρος άφρος σκεπάζει τα κλαριά του.

Πλησιάζω. Βλέπω τη μαμά και το Ζαν-Κλώντ, καθισμένους στον πάγκο... αγκαλισμένους, με τα χείλη ενωμένα! Δεν μ' έχουν αντιληφθεί... Βγάζω μία φωνή πόνου.

—Μά τί είν' αυτά; μου λέει απότομα η μαμά. Τί διάβολο, δεν είσαι κανένα μωρό. 'Ο Κλώντ κι' εγώ αγαπιόμαστε και θα παντρευτούμε.

Ο Ζαν-Κλώντ προσπαθεί να χαμογελάσει, λέγοντας:

—Νοιώθω πως θάμαι ένας πολύ καλός πατέρας για σένα. Φοβάμαι μάλιστα μην σε παραχαιδέσω...

Χλωμάζω, τα γόνατά μου λυγίζουν και σωριάζομαι κάτω, λυθόθυμη...

Όταν συνέρχωμαι, βρίσκομαι στο κρεβάτι μου. Όλα τελειώσαν!... Όσα έγιναν τους δυο τελευταίους μήνες, χάνονται, σβύνουν σαν όνειρο... 'Οστόσο, φέρνω με τη φαντασία μου τον εαυτό μου στην αγκαλιά του Ζαν-Κλώντ... Τί τρέλλα! Τί κωμική που θάμουν σε μία τέτοια στάσι, εγώ, μία καμπούρα!...

—Ζοζέτ, καλή μου Ζοζέτ, πάρε όλα τα φορέματα, τις γούνες, τα πανωφόρια μου... και πές στη μητέρα μου και στον κύριο Ζαν-Κλώντ να φύγουν... να μην ανησυχήσουν για μένα. Είμαι λίγο άρρωστη, μά ως μη φοβηθούν, δεν είναι τίποτα. Δεν πεθαίνει κανείς από άγανη. Συνηθίζει σιγά-σιγά στον πόνο που τον θερίζει, κι' όταν πιά γίνη καλά νοσταλγεί τη γλυκεία γεύσι που είχε...

Έκανα ένα άσυγχωρητο λάθος, Ζοζέτ, και πρέπει να τιμωρηθώ: 'Αφισα την καρδιά μου άπροφύλαχτη, εκτεθειμένη στον έρωτα... ενώ η καρδιά μου είναι σαν μία πληγή που πρέπει να τη φυλάμε, να τη σκεπάζουμε, να την κρύβουμε... Μην κλαίς, καλή μου Ζοζέτ!... Μην κλαίς, γιατί κι' εγώ μόλις κρατώ τα δάκρυά μου...

—Μ. ΝΤΕ ΝΙΚΟΛΑΪ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον στο έκτακτο καλλιτεχνικό πρόγραμμα του χορού των Συγγραφέων παρουσίασε η εμφάνισις της χαριτωμένης «ένθεν» Έλλης Λαμπέτη. Και ήταν πραγματικά, πολύ διασκεδαστικό να βλέπουμε τη διαλεκτική πρωταγωνίστρια της πρόζας, να εκτελή με κάποιο... δέος τα ρεμπέτικα τραγούδια, ερμηνευμένη κατά το δυνατόν απ' τον κονφερανσιέ και καλλιτεχνικό διευθυντή της Βραβύδας κ. 'Αλέκο Σακελλάριο.

Εκείνη όμως, που τα κατάφερε ακόμη καλύτερα στα παλιά 'Αθηναϊκά τραγούδια ήταν η ήθοποιος του Βασιλικού Θεάτρου 'Αλέκα Κατσέλλη με παρτεναίρ της τον Κώστα Μουσουρή. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι η 'Αλέκα Κατσέλλη δεν καταπνέεται με το τραγούδι για πρώτη φορά. Στο «Ρέξ» πριν μερικά χρόνια, σε μία παράστασι της 'Ενώσεως Συντακτών τραγούδησε όλα τα ρεφραίν των τραγουδιών του 'Αττίκ.

Στην Κωνσταντινούπολι η μεγάλη μας τραγουδίστρια Μαρίκα Κοτοπούλη, έτυχε θερμότητας υποδοχής.

Στο αεροδρόμιο του Γεσιλκίσι την υπεδέχθησαν εκτός απ' τους Τούρκους θεατρικούς επιχειρηματίες, πολλοί όμογενείς μας, μ' επί κεφαλής την γνωστή τραγουδίστρια Λέλα Μαρτίνι, που την προσεφώνησε και της προσέφερε μία μεγάλη άνθοδουλη εκ μέρους της 'Ελληνικής Κοινότητος.

Το ίδιο θράδυ, δόθηκε προς τιμήν της, μία μεγάλη δεξίωσις στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο «Πάρκ 'Οτέλι», όπου τραγούδησε επίσης η Λέλα Μαρτίνι παλαιά 'Αθηναϊκά τραγούδια.

—Οι ταξειδιώτες της ΤΑΕ, ένα πρωί της περασμένης εβδομάδος, περιεργάζονταν με περιέργεια, τον πιο μικροσκοπικό «ιπτάμενο επίβατο». Ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, μόλις 5 χρόνων, που έφτασε στο αεροδρόμιο με το θαλασμάκι του στο χέρι, ανέθηκε με θάρρος στο αεροπλάνο, εκάθησε στη θέση του, χωρίς καν να χρειαστή τη βοήθεια της συνοδού που το είχε αναλάβει υπό την προστασία της.

Η μικρούλα αυτή ήταν η Γιούλα, η κορούλα της νέας διασαρχίνας Καλής Καλό. Έφυγε έσπευσμένα στην 'Αλεξανδρούπολι για να συναντήσει την μητέρα της, που έπαιζε εκεί με τον θιασό της, γιατί την είχε επιθυμήσει παρά πολύ!

Η γνωστή χορεύτρια Φάφη Ρούφη, που παντρεύτηκε πριν λίγες μέρες στο Μιλάνο, έναν πλουσιώτατο διoμηχανο, εγκατέλειπε όριστικά το χορό.

Σημειώτέον ότι η Ρούφη άποζημίωσε πλουσιοπάροχα τον παρτεναίρ της Ζανφόνσκου, του χάρισε δε και όλα τα θαρύτμα χορευτικά της κοστούμια.

Ο δημοφιλής κωμικός μας Μίμης Κοκκίνης, έχασε τις τελευταίες ημέρες στο Αίγιο, τον αγαπημένο του πατέρα.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ο σεβαστός προσώτης ήταν άρρωστος από πολύ καιρό, όταν ακόμα ο θιασός Κοκκίνη ήταν στην Αίγυπτο. Πιστεύε όμως με πεποίθησι ότι δεν θα πέθανε, αν δεν έδινε πρώτα το γυιό του.

Έτσι κι' έγινε. Το ίδιο θράδυ που ο θιασός του κωμικού μας γυρίζοντας απ' την Πάτρα, έφτασε για λίγες παραστάσεις στο Αίγιο, ο πατέρας του Κοκκίνη, πέθανε!

Η Μόλλυ, η γνωστή τραγουδίστρια, που γύρισε έπειτα απ' ένα μεγάλο τουρνέ στο εξωτερικό, πραγματοποιεί τώρα ένα έντελως ιδιότυπο ρεκόρ.

Σε ένα πρόγραμμα διαρκείας μίας ώρας που παρουσιάζει, εκτελεί κάθε θράδυ μαζί φυσικά με τα ρεφραίν πλέον από 50 τραγούδια συνεχώς. Και αυτά όλα από μνήμης!

Ο Γιάννης Σπάρτακος, στην 'Αμερική, εκτός από το γνωστό του τραγούδι «Θα σε πάρω να φύγουμε» που φωνογραφήθηκε με τον τίτλο «Κρήκη Μπολέρο», έγραψε κι' ένα καινούργιο τραγούδι, με στίχους του Τζώρτζ Μπράουν, που λανσάρεται τώρα στη Νέα 'Υόρκη, ο 'Αμερικανός τραγουδιστής Πέρρυ Κόμο.

Ο νέος μουσικός θιασός του θερινού θεάτρου Σαμαρτζή, επιφυλάσσει πολλές αξιολογες άτραξιόν. Γίνεται λόγος, μεταξύ άλλων, για την Λουίζα Ποζέλι, τον Ζωρζ Γκεταρρύ και για ένα μεγάλο δανέζικο μπαλέτο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τυντεικέτες ΤΣΑΝΤΕΣ

Αν ανοίξουμε μία τσάντα, μία τσάντα γυναίκα — από περιέργεια μόνον και χωρίς καμιά κακία — τί θα ερουμε νάχη μέσα; Πόσα πράγματα χωράνε σε μία τσάντα, δεν μπορούνε οι άντρες να το φανταστούν, πόσα πράγματα μαζί τους οι γυναίκες κουβαλάνε, μήπως και τα χρειαστούν!...

Πρώτα - πρώτα εκεί μέσα, είναι κάποιον καθρεφτάκι, σύμβουλος για τη γυναίκα, σύμβουλος και οδηγός που το εγάζει όπου νάηαι, κάθε λίγο και λιγάκι και του ρίχνει τις ματιές της πεταχτά κι' ακροθιγώς. Ένα καθρεφτάκι πάντα μ' ειλικρινεία συμβουλεύει, ούτε κι' επαινεί βεβαίως, αλλά κι' ούτε ρεζιλεύει, λείι απλώς τα σένα - σένα, τη γλυκειά, γλυκειά την δείχνει και κατσικά, την κατσίκα!

Μ' αν το καθρεφτάκι μένει σε μία τσέπη ιδιαίτερα, μέσ' στην τσάντα υπάρχει πάντα και μία διαλεκτική πουδριέρα, πουχίει άλλο καθρεφτάκι στο κομψό της το καπάκι. όπως κι' ένα ταμπιδάκι που τα φρυδια διορθώνει, λίγο ριμμελ με βουρτσάκι κι' ένα τρίτο καθρεφτάκι, κοκκινάδι σε κοντάκι κι' άλλο ένα καθρεφτάκι

και το πιο σπουδαίο απ' όλα, ένα των χειλιών κραγιόνι, μία τσατσάρα, εργαλείο που δεν είναι περιττό μ' άλλους λόγους ένα πλήρες... κομωτήριο κινητό!

Τσάντα εφοδιασμένη με παμπόνηρο μυαλό θάχη για μία ώρα ανάγκης, ώρα αισθηματική, φακελλάκια, λίγες κάρτες κι' ένα διαλεκτικό στυλό έτσι γι' άλληλογραφία, ειαστική και ξαφνική, μ' άλλους λόγους μία τσάντα την ανοίγει και κυττά νάχη σε μικρογραφία και... γραφείο κινητό!

Επί πλέον θα υπάρχει μέσα στο κομψό τσαντάκι, ένα τρισχαριτωμένο σημειωματάριάκι που θα περιέχει μόνον

νούμερα μυστηριώδη διαφόρων τηλεφώνων, μ' άλλους λόγους μία τσάντα ωπλισμένη ερωτικώς και κατάλογος επίσης είναι... τηλεφωνικός! Πάντα βρισκετ' εκεί μέσα κι' ένα κάπσιο πορτομοναί κι' απαραίτητο θα είναι στο κομψότατο καρνε να υπάρχουν σημειώσεις, που έτσι μυστηριωδώς δίνουν κάποιες οδηγίες, μάλλον κρυπτογραφημένες, λίγο άτσαλα γραμμένες — γραφονται επί ποδός — κι' είναι ονυθοσκαλισμένες.

Όμως πάντα το καρνε της κάθε μιάς το ξεφυλλίζει, το διαβάζει και ξεσχίζει, ότι βρσκει περιττό,

μ' άλλους λόγους, είνε η τσάντα και... άρχείο κινητό.

Μία γυναίκα ανοιγοκλείνει το κομψό της το τσαντάκι και χωρίς να έχη λόγους, κάθε λίγο και λιγάκι και στο κάθε άνοιγμά του διαχύνεται άμέσως το γλυκύτατο άρωμά του, γιατί πάντα ένα τσαντάκι, τόσο παραγεμισμένο, από πουδρες και κραγιόνια είνε παρφουμαρισμένο κι' έξω απ' αυτά θα έχη, ένα θείο και ζηλευτό μαντηλάκι από βελούδο, μ' άλλο άρωμα κι αυτό, μ' άλλους λόγους, φίλτατό μου, άνευ περιττών σχολίων μία τσάντα είνε επίσης... κινητόν μωροπώλειον!...

Συμμογραφηθείς
Ανχ. Γαύλτα

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έκδρομή

Πρό ήμερών συσχετισθείς τα μάλα ευχερώς μετά ξανθείας, στρομβουλής και συμπαθούς χηρός, ήθέλησαν να της φανώ ευχάριτος ευρέως και να «τήν ψήσω», ούτω πώς, δίκην κατεργαρέως. Και ούτω έχων κατά νουν ερωτικές κραυγές, πρὸς δὲ εἰς τὰ θηλάκια τὴν σύνταξιν μου βάλας τὴν χήραν ἐσυνήνητησον καὶ στρίψας τὸ μυστάκιον τῆς εἰπον νὰ ἐκδράμωμεν, αὐτίκα, εἰς Δουτρακίον. Καὶ τῆς χηρῶς, τὴν πρότασιν μετὰ χαρᾶς, δεχθείσης, καὶ ἐκ τοῦ κάλλους τοῦ ἐμοῦ σφόδρα συγκινηθείσης εἰς κούρσαν τὴν ἐφόρτωσον πάσαντα καὶ εὐθέως καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν ἀπήλθωμεν ραγδαίως. Ἀναφανδὸν τὸ ὕψος μου μετὰ ποζὸς ἐξάρας προσεῖτε αἰσθανόμενος φεφλογερὰς λαχτάρας ἐσκέφθην δείπων πάσαντα νὰ κάμωμεν βαρβάντον ἐν ὕψει ἐρωτος σφοδρῶς κι' ἄλλων... μεπερικλωμάτων.

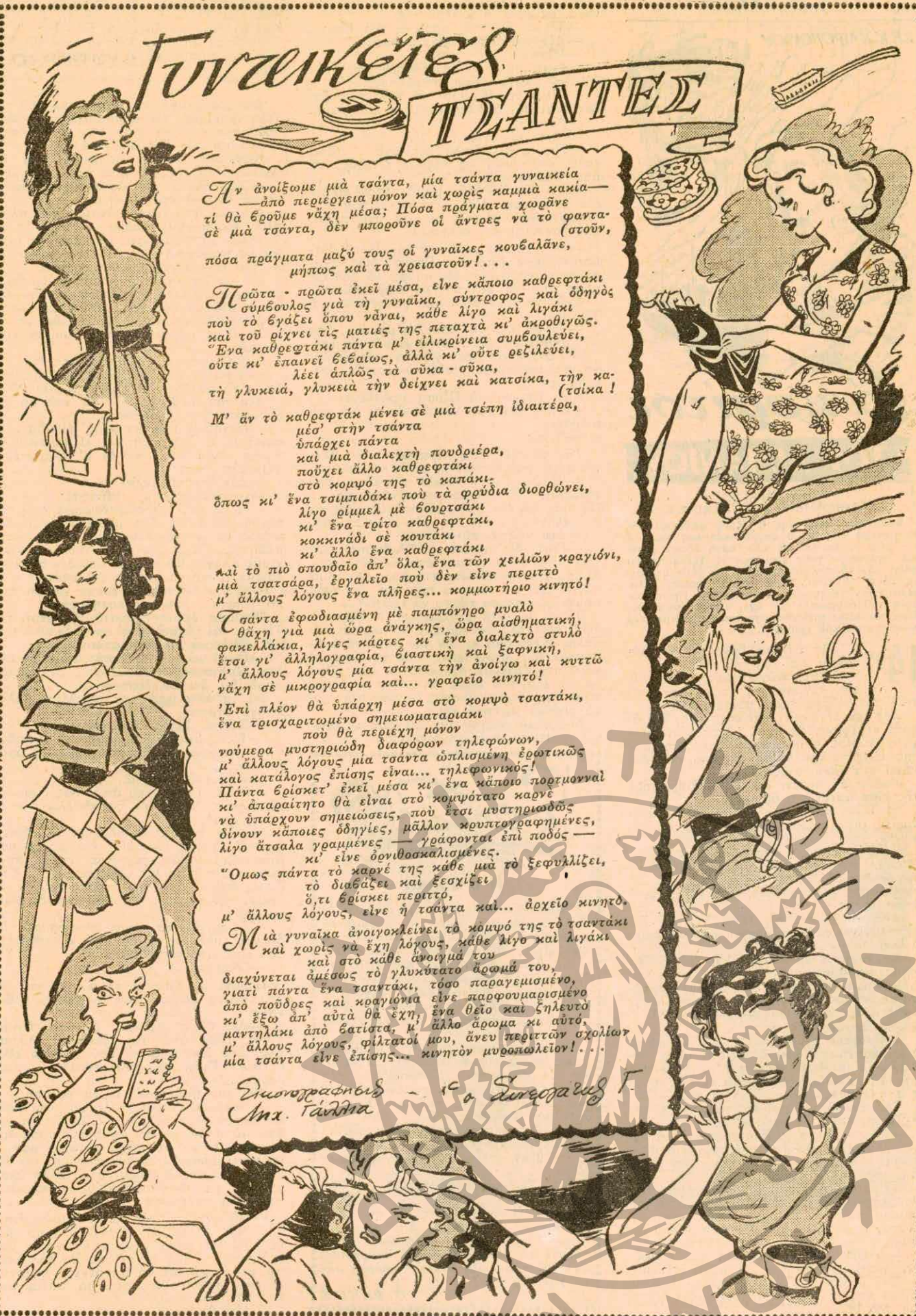
Κι' ἀφοῦ ἐφάγομεν καλῶς ὑπὸ τὸ φῶς (σελήνης...)

— Ένας γνωστός μου! ἔκραξεν ἡ (ἡ χήρα ἐξ ἀπίνης. Καὶ παραντίκα ἔσπευσεν πρὸς νεαρὸν ἡ (Μούσα καὶ μετ' ὀλίγον μετ' αὐτοῦ, ὥχετο ἄ- (πιστῶσα.

— Ω! εἰπον τότε ἐξαλλος, ποῖα φρι- (κώδης Μοῖρα!...

Παρ' ὅτι με ἐδίδαξε ἡ ἐρωτικῶδης (πείρα, ὑπῆρξα θύμα δυστυχῶς νέον ρεζιλικίου καὶ εἰς τὰ κρῶα ἐμεινον—ὦ! Ζεῦ!— (τοῦ... Δουτρακίου!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι

ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Φτάνοντας σπίτι της η Τζένη μαθαίνει απ' τη μητέρα της ότι ο σπιτονοικοκύρης τους, ο κ. Τρύφων, απειλεί να τους κάνει έξω γιατί του χρωστούν τρία ενοίκια. Η Τζένη τρέχει σπίτι του να τον παρακαλέσει να τους περιμένει λίγο. Εκείνος, ένας παλιός ψωράς, φέρνεται στην άτυχη νέα με καλωσύνη. Την καλωσύνη του ανθρώπου που έχει κακούς σκοπούς. Τους πηγαίνει μάλιστα στο σπίτι τρόφιμα και τους αφήνει καί χρήματα.

14^{ον} Της έπιασε βάνουσα το μάγουλο, και καί της είπε: «Αντε, φεύγω τώρα... Κι' εσύ, μην ξεχάσεις το δρόμο του σπιτιού μου... Έλα είμαι μόνος μου...»

Δεν του είπε ούτε καί ούτε όχι. Τόν άφησε κι' έφυγε. Σε λίγο, με τα λεφτά στο χέρι, γύρισε στην κάμαρα της μητέρας της. Είχε το κεφάλι της σκυμένο, σά νάχε κάνει μια κακή πράξη.

—Δεν μ' αρέσει αυτός ο άνθρωπος! της είπε άμεσως η άρρωστη.

—Η Τζένη θέλησε να σκορπίσει τις ανησυχίες της μητέρας της, να δώσει την αγωνία της:

—Όχι, μαμά... είπε. Δεν έχεις δίκιο. Μπορεί να ναι λίγο χοντρός, μά είναι αγαθός άνθρωπος...

Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της η άρρωστη:

—Είσαι αγνή εσύ, Τζενούλα, και δεν καταλαβαίνεις πόσα κρύβει καμμία φορά η ζωή...

Χαιμέγλασε με πίκρα κι' η Τζένη: «Αν το καταλάβαινε!

—Μια φορά, μαμά, είπε για να ησυχάσει τη μητέρα της, για τον κ. Τρύφωνα δεν έχεις δίκιο... Η, τουλάχιστον, εγώ δεν έχω καταλάβει τίποτα...

—Πρόσεξε, Τζενούλα μου! Τα μάτια σου τέσσερα... Εσύ δεν είσαι μόνο κοπέλλα... είσαι και μάνα, και πατέρας για τον ίδιο τον εαυτό σου—μια κι' εγώ είμαι πια άρρωστη...

Την άγκάλιασε σφιχτά τη μητέρα της η Τζένη, και τη φίλησε με λατρεία.

—Είσαι πάντα το ίδιο χρήσιμη για μένα... της ψιθύρισε. Για σένα ζω, για σένα τρέμω κάθε στιγμή, μανουλά μου αγαπημένη!

Μείνανε για λίγο έτσι, σιωπηλές, αγκαλιασμένες ευτυχισμένες μέσ' στη δυστυχία τους... Ύστερα, σιγά, μουρμουριστά, άκουστηκε πάλι η φωνή της Πέρσας:

—'Αλήθεια όμως, δεν μου λες Τζενούλα, γιατί χάθηκε η Βούλα με τον Τέλη;

Στη θύμησι του βούλα, παραπονεμένου φίλου της, η Τζένη ανατρίχιασε σύγκορμη. Μά δεν μιλούμε.

—Γιατί δεν μιλάς; τη ρώτησε πιδ δυ-
νατά, επίμονα, η μητέρα της.

—Τί να σου πω, μαμά... Δεν ξέρω...

—Δεν τους είδες καμμία φορά;

—Όχι...

—Γιατί όμως να μην ξανάρθουν; Τους κάναμε τίποτα; Τους πειράξαμε;...

—'Εγώ δεν θυμάμαι να τους πειράξα, ούτε και σύ, βέβαια, καυμένη μου μαμά.

—Λοιπόν;

—Ξέρω κι' εγώ;...

—Περίεργο... Πολύ περίεργο... Στα καλά καθούμενα να κόψουν έντελως, να μάς ξεχάσουν...

—Τί να σου πω, μαμά; στον κόσμο δεν υπάρχουν φίλοι, σταθεροί, πιστοί...

—Υπάρχουν μόνο γνωριμιές περαστικές που έρχονται και φεύγουν...

—Μην τὸ λες αυτό για τον Τέλη! δια-
μαρτυρήθηκε έντονα η Πέρσα. Μας αγα-
πούσε πραγματικά, δεν μπορεί να μάς ξε-
χασε από τη μία στιγμή στην άλλη...

Κούνησε το κεφάλι της μελαγχολικά η Τζένη:

—Τί να σου πω, καυμένη μαμά;... 'Αν μάς αγαπούσε, δεν έπρεπε να μάς ξεχάσει.

—Κάτι θαύνα... Δεν γίνεται! κάποιο λό-
γο, κάποια αφορμή, που τον κρατάει μα-
κριά μας...

Καί, ξαφνικά, η Πέρσα πρόσθεσε:

—Γιατί δεν πάς να τον βρεις; Να του μιλήσεις;

—'Εγώ;

Της φάνηκε τόσο τερατώδες της Τζέ-
νης αυτό, που πετάχτηκε όρθη, κατάκλημ.

—Εσύ... Γιατί; Τόσο παράξενο σου φαίνεται; 'Ασε τους ψευτογνωσμούς!...

Να πάς να τον βρεις, να του ζητήσεις να σου εξηγήσει γιατί δεν μάς αγαπάει πια.

—Δεν γίνεται αυτό, μαμά...

—Γιατί δεν γίνεται;... 'Ανθρωποι σάν τον Τέλη, φίλοι τόσο πιστοί κι' ευγενικοί, δεν βρίσκονται εύκολα στη ζωή... Κι' άμα κανείς έχει την τύχη να τον βρει, δεν τους αφήνει με κανέναν τρόπο να χαθούν...

—Τί να πη στη μητέρα της η Τζένη;... 'Ότι δεν τολμούσε ούτε ν' αντικρύσει τον Τέλη; 'Ότι, όσο κι' αν την πονούσε η ά-
πουσία του, ήτανε κάτι που ζητούσε, το μόνο που ζητούσε πια από τη ζωή; Πώς να τὰ εξηγήσει όμως δλ' αυτά στη μη-
τέρα της, χωρίς να της ερμολογηθεί και το φοβερό μυστικό της;...

Μια φορά, για να την ησυχάσει τη φτω-
χιά άρρωστη, η Τζένη απάντησε:

Η διαθήκη

«Επειτα από έγγαμο έίο δώδεκα έ-
των, έπειτα από γκρίνιες, κρεββατο-
μουρμούρα, δάσανα και δάσανα, ο
Ονούφριος Μπερδεμένος άρπαξε μια
γερή περιστεριονία και πρόκειται ν'
άφήση αυτόν τον μάταιο κόσμο.

Καλείται, λοιπόν, έσπευσμένως ο
φίλος του συμβολαιογράφος κ. 'Ανα-
ξαγόρας Στουπόχατος για να συντά-
ξη τη διαθήκη του.

—'Αναξαγόρα, του λέει ο 'Ονού-
φριος μόλις τον αντικρύζει, τελειώ-
σαν τα ψέμματα... Πειθαίνο!... Μη
χάνης, λοιπόν, καιρό, γράφε ό,τι σου
λέω: 'Αφήνω στη γυναίκα μου το
σπίτι και διακόσιες λίρες.

—Κι' αν ξαναπαντρευτεί; ρωτάει
ο συμβολαιογράφος.

—Τότε της αφήνω τετρακόσιες
λίρες.

—Ο Στουπόχατος άπορεί και εξί-
σταται.

—Τετρακόσιες λίρες, αν πάρη άλ-
λον άντρα! ξεφωνίζει. Και γιατί;

—Γιατί ρωτάς, φίλε μου; Γιατί
πρέπει να καλοπληρωθεί ο άνθρωπος,
που θα πάρη μια τέτοια φώκια σαν
τη γυναίκα μου!

Ο ΦΑΚΟΣ

—Καλά, μαμά... Θα φροντίσω να τον
βρω τον Τέλη—ή αυτόν, ή τη Βούλα...

—Καί θα σου πω, μαμά... Δεν ξέρω...

—'Ετσι μπράβο! Καί να τους πης ότι
εγώ τους παρακαλώ να ξανάρθουν να μάς
δούν.

ΚΒ'

Δεν χρειάστηκε να πάη να τον βρη τον
Τέλη η Τζένη: την άλλη μέρα, την ώρα
που βγαίνει από το σπίτι της για να πάη
να ψωνίση, τον είδε μπροστά της

Χλωμίσε, άρχισε να τρέμει... Μά, κι'
εκείνος δεν ήτανε πιδ λίγο συγκινημένος...

—Τζενούλα... της μουρμούρισε. Θέλω
να σε δω, να σου μιλήσω...

Δεν του απάντησε. Κάνανε μαζί, πλάι-
πλάι, ένα κομμάτι δρόμο.

—Δεν με πεθύμησες... τη ρώτησε εκεί-
νος με παρόμοιο.

—'Εσκυψε το κεφάλι της χαμηλά.

—'Ισα-ίσα, χτές ή μαμά με ρωτούσε
για σένα... Γιατί χάθηκες, γιατί δεν έρ-
χεσαι πια να μάς δής... Μ' έβαλε μάλι-
στα να της υποσχεθώ ότι θαρθω να σε
βρώ, να σε παρακαλέσω να γυρίσης κον-
τά μας.

Γύρισε σδοβαρά πρὸς το μέρος της:

—'Εγώ έφυγα από κοντά σας, Τζενού-
λα... τη ρώτησε. 'Η... με διώξατε;

Δεν του απάντησε. Τί να του πη ά-
φου αυτή ήταν η αλήθεια;...

—Μοναδικό μου δνειρο κι' έλπίδα μου,
συνέχισε ο Τέλης, ήτανε να βρίσκουμαι
πάντα κοντά σας... Μά δέ μ' άφισες εσύ,
Τζενούλα...

—Δεν έπρεπε, Τέλη!

Νευριασμένος της απάντησε:

—Πίσω από τη συμπεριφορά σου την
ψυχρή, κρύβεται ένα μυστήριο που δεν
μπορώ να το ξεδιάλυω, όσο κι' αν προσ-
πάθησα... 'Ενα μυστήριο, που το ξέρει
χωρίς άλλο ή Βούλα, μά που δεν θέλει με
κανένα τρόπο να μου το ξεσκεπάσει!

—Μουχει υποσχεθεί έμένα να μ' ή σου
πη τίποτα... Μην την κατηγορής...

—'Επιασε εκείνος δυνατό το χέρι της
Τζένης, και τόσφιζε μέσ' στα δαχτυλά του,
σά νάθελε να το θριμματίσει.

—Γιατί να μ' ή μου πη; φώναζε. Δεν
έχεις έμπιστοσύνη σε μένα;... Δεν σούχω
άποδείξει ότι σε λατρεύω;...

Με το άλλο χέρι της τούκλεισε μαλα-
κά το στόμα:

—Σώπα, Τέλη... του ψιθύρισε.

—Τί να σωπάσω;... 'Αφού σ' αγαπάω,
γιατί με διώχνεις; Σε προσβάλλει ή αγά-
πη μου;...

Τόν κούταξε πλάγια.

—'Όχι, Τέλη... του απάντησε ξαφνικά,
με δύναμι. 'Εγώ την προσβάλλω την αγά-
πη σου!...

—'Εμεινε σάν κεραυνοβολημένος. 'Επει-
δή πάλι βρήκε ευκαιρία, και προχώρησε
βιαστικά, σχεδόν τρέχοντας, για ν' απο-
φύγη τις πιδ πολλές εξηγήσεις. Ο Τέλης
όμως, ύστερ' από την πρώτη έκπληξη, έ-
τρεξε, την έφτασε, και της άρπαξε πάλι
το χέρι:

—Τώρα, δεν θα φύγεις όπωσδήποτε, άι
δε μου μιλήσης, αν δεν μου εξηγηθείς!...

της είπε αποφασιστικά.

—'Ασε με!...

Πάλεψε μ' όλη της τη δύναμι για να
του ξεφύγη: εκείνος όμως την κρατούσε δυ-
νατά.

—Δεν θα σ' άφισω... Δεν σου ζητάω
τίποτ' άλλο από μια εξήγησι... Μίλησέ
μου, έχω δικαίωμα να σου ζητήσώ ειλι-
κρινεία: Γιατί με αποφεύγεις; Τί σου
κάνω;...

Δεν του απάντησε. Τί να του πη;...

—'Ακουσε, Τζένη... της είπε σδοβαρά
σχεδόν επίσημα ο Τέλης. 'Εδώ, έτσι που
ήτανε τα πράματα, δεν υπάρχουνε παρά δυο
λύσεις: 'Η να σε πάρω γυναίκα μου, ή
να φύγω μακριά σου, μακριά από την 'Α-
θήνα, από την 'Ελλάδα, στην άλλη άκρη
της Γης, με την έλπίδα να μην ξανακούσω
ποτέ πια να μιλάνε για σένα!

—Να φύγεις;... τον ρώτησε παγωμένη.

—Ναί... 'Εδώ, σ' αυτό τον τόπο, δεν
με κρατάει παρά μονάχα ή αγάπη μου
για σένα... 'Αμα με πείσης ότι την αγά-
πη μου αυτή δεν θα τη δεχτής ποτέ με
κανέναν τρόπο, άμα πάρω τα μάτια μου
και θα ξενητεφτώ...

—Που θα πάς;

—'Εχω ένα θείο, τον άδερφό της μη-
τέρας μου, στα βάθη της 'Αφρικής... Χρό-
νια τώρα, από νεός, παλεύει εκεί κάτω με
τα θηρία, με τα στοιχεία της φύσεως...

—'Εχει καταφέρει να οργανώσει κάποια δου-
λίτσα... Πλούσιος δεν είναι, μά θα μπορέ-
σει να δώσει και σε μένα λίγη δουλειά, έ-
να κομμάτι ψωμί και τη λήθη!

Τα χείλια της σαλεύανε μηχανικά, για
ν' άφίσουνε να βγούν οι ίδιες φοβερές λέ-
ξεις:

—Θα φύγεις!... Θα φύγεις!...

—Τί να κάνω, Τζενούλα, άμα δεν μ' α-
γαπάς;... 'Η αγάπη σου με κρατάει σ'
αυτό τον τόπο — κι' ίσως ακόμα και
στη ζωή... 'Αμα τη χάσω την αγάπη σου
η πατρίδα μου γίνεται άνυπόφορο μαρτύ-
ριο, γιατί είναι γευιά από σένα!

Περπατήσανε λίγο χωρίς να μιλάνε.
Ξαφνικά, ο Τέλης γύρισε και την κούταξε:

—Γιατί δεν θές να γίνης γυναίκα μου,
Τζένη;...

Χλωμή, αποφασιστική, του απάντησε:

—Δεν μπορώ να γίνω γυναίκα σου!...

—Γιατί;... Για ποιο λόγο;... Τί μάς χω-
ρίζει;...

—Μας χωρίζουν όλα!

—'Αγαπάς άλλον;

Δεν του άποκρίθηκε. Γεμάτος ζήλεια, έ-
κείνος άρπαξε ξανά το χέρι της:

—'Αγαπάς εκείνον τον άνθρωπο, που
μπήκε τις άλλες μαζί σου στο ταξί;...

—'Εκλεισε με πόντο τα μάτια της:

—Μη μου μιλάς γι' αυτό τον άνθρωπο,
Τέλη!...

—Γιατί;

—'Ετσι! μη μου μιλάς... Να ζήσης...

—Τον αγαπάς;...

—Αυτόν;! Θεέ μου!

—Αυτός μάς χωρίζει;...

—'Ούτε τον βλέπω πια!...

—Τότε;...

Σαν τρελή, έπιασε το κεφάλι της με
τά δυο της τα χέρια:

—'Ασε με, καλέ μου Τέλη!... 'Ασε με
αν μ' αγαπάς...

—'Επείδη σ' αγαπώ δεν σ' άφίνω...

—Είμαι μ' άκαταραμένη...

—Είσαι το μοναδικό δνειρο της ζωής
μου... 'Απάνω σε σένα τα στήριξα όλα:
μη μου φύγης, γιατί νοιώθω ότι θα γκρε-
μιστούνε όλα σ' έρείπια!...

Τόν άκουγε με λατρεία. 'Εκλεισε τα
μάτια της για μια στιγμή, και είδε με
τη φαντασία της πραγματικότητα το δνει-
ρό του: 'Ενα σπιτάκι χωμένο μέσ' στις
πρασινάδες, ήσυχο, χαρούμενο, πιδ πολύ
φωλιά και πιδ λίγο σπιτί, και μέσα του
οι δυο τους—αυτός κι' εκείνη!... Ξαφνικά
όμως, σάν κοφτερό μαχαίρι της σπάρανε
ή αλήθεια—ή ντροπή της!... 'Ητανε σω-
στό, αυτή ή φτωχιά, να του χρίση τη
ντροπή για προίκα;... Αυτό ποίχε κάνει
σε μια στιγμή γεμάτη άπόγνωσι, ώρθω-
νότανε μέσ' στη συνειδησί της σάν πανύ-
ψηλο, σάν άδιαπέραστο τείχος, που τη χώ-
ριζε για πάντα από τον αγαπημένο της!
Και τότε, είδε πώς το ξεγλύστρημά της,
ή μοιραία της περιπέτεια με τον φοβερό
έκείνο κ. Κορνάλιο, είχε προηγηθεί χωρίς
ίσχυρο λόγο: Δεν θάτανε καλύτερα να τά-
χε τότε έμπιστευτή όλα στον αγαπημένο
της;... 'Αντί να δοθεί, πελαγωμένη, ζαλι-
σμένη από την άπόγνωσι, στον έλεεινό έ-
κείνον άνθρωπο, δεν θάτανε καλύτερα να
χε προσπαθήση να στηρίχτη απάνω στον
άντρα που αγαπούσε;... Είχε φοβηθεί τό-
τε μην του δώση μεγάλο βάρος: Αυτή κι'
ή άρρώστεια της μητέρας της, ήτανε—νό-
μιζε...—πολλά για τους αδύνατους ώμους
του... Είχε φοβηθεί μην κουράση τον έρω-
τά του με άμεσες, μεγάλες υποχρεώσεις.
Κι' έτσι, άσυλλόγιστα, έγκληματικά, είχε
κατρακυλήσει — κι' είχε χάσει τον έρω-
τά της για πάντα!... Πόσο μετάνιωσε τώ-
ρα για την τοέλλα της εκείνη ή φτωχιά ή
Τζένη!... Πόσο θάθελε να γυρίζε πίσω τις
φοβερές μέρες πούχανε βαρύνει σάν επιάλ-
τες απάνω στην ψυχή της, για ναχη την
ευκαιρία ν' ανοίξη μπροστά στον αγαπη-
μένο της όλη την καρδιά της... Βέβαια, έ-
κείνος, άδίστοχα, άνεπιφύλαχα, θάχε ά-
ναλάθει το βάρος μ' όλη του τη φτώ-
χεια. Κι' ίσως, γονατισμένος, άνίκανος να
τά βγάλη πέρα, νάπαυε άργότερα να την
αγαπάη... 'Επί τέλους όμως, εκείνη θάχε
δ,τι ήτανε δυνατό για να συγκρατηθή στα
χείλια της αδύσσου, και να σώση τον έ-

ρωτά της. 'Ενώ τώρα, είχε πέσει, κι' είχε
χάσει τον έρωτά της για πάντα!...

Βλέποντάς την αμίλητη τόσην ώρα,
συλλογισμένη, βουλιαγμένη στις πικρές
της σκέψεις, ο Τέλης δεν της μίλησε. Την
άφισε να σκεφτή. Μπορεί ή σκέψη της να
την έκανε να του μιλήση, να του έμπιστευ-
θ ή τον πόνο της;...

Ξαφνικά όμως, ή Τζένη σήκωσε άποφα-
σιστικά το κεφάλι της:

—'Όχι! είπε με σφιγμένα δόντια. Δεν
γίνεται!...

Την κούταζε σά χαμένος, αμίλητος...

—Είπε, άργά... ξανάπε εκείνη. 'Όπως
σου το είπα και την άλλη φορά, στο λέω
και τώρα: Είπε άρ γά!...

—'Αργά!... Οι δυο φοβερές συλλαβές
που βαράινανε μολυβένιες απάνω στον
φτωχό έρωτευμένο...

'Απελπισμένος, άφισε το χέρι της που
κρατούσε να πέση... Δεν είχε τη δύναμι
να τη ρωτήση άλλο, να παλέψη.

—Μάθε μόνο ένα πράμα — αυτό στο
ξαναλέω, και μην το ξεχάσης ποτέ... συ-
νέχισε με πνιγμένο πόνο ή Τζένη! 'Εσέ-
να μόνον αγαπάω, έσένα αγαπάω, κι' έ-
σένα δεν θα πάω ποτέ ν' αγαπάω ώσπου
να πεθάνω!... 'Η τελευταία μου πνοή θάνε
το όνομά σου...

—Τί όφελει; Τζενούλα;... της απάντη-
σε με πίκρα. 'Αφού δεν θές να μου δώ-
σης την ευτυχία, και να τη δώσης και
στον εαυτό σου;... Στη φτωχιά σου μα-
νουλά!...

Δακρυσμένη, ή Τζένη έσφιξε τις μικρές
της γροθιές, πραγματικά, με την άρνησί
της να δεχτή την ευτυχία στο πλευρό του
Τέλη, καταδικάζει και τη μητέρα της στην
αίώνια δυστυχία — τη μητέρα της, που
γι' αυτήν μονάχα είχε κάνει τη μεγάλη,
τη φοβερή θυσία, κι' έτοιμαζότανε να τη
συνεχίση...

—Δεν μιλάς;... την ξαναρώτησε ο Τέ-
λης.

—Τί να πω;... του άποκρίθηκε σιγά.

—Θα μ' άφισης να φύγω;...

'Εκείνη ένοιωσε το θάρος της να πα-
ραλύη, την αλύγιστη αποφασιστικότητά
της να καταρρέη άπτόμα. 'Επιασε τα
δυο χέρια του, και του φώναζε με λυγ-
μούς:

—'Όχι!... 'Όχι!... Μη φύγης!

Τόν παρακαλούσε να μη φύγη... Της
έφτανε και να τον νοιώθη μοναχά στον
ίδιο τόπο μαζί της, κι' άς μην τον έβλεπε.
Την έφτανε να νοιώθη άόρατη πάνω από
το κεφαλάκι της την προστασία του έρω-
τά του... 'Αν έφευγε όμως, τόσο μακριά,
στον άγνωστο εκείνο τόπο, γεμάτον άπει-

λες: 'Η φυγή του ήτανε θάνατος!

Είχε γαντζώσει με άπόγνωσι άπάνω
του, και τον φιλούσε μέσ' στον έρημο
δρόμο:

—'Όχι!... Μη φύγης!... Δεν θα φύγης!

Και τον γέμιζε φιλία και δάκρυα.

'Αναστατωμένος εκείνος κι' από τα φι-
λία κι' από τα δάκρυα, την είχε άγκαλιά-
σει και την έσφιγγε...

—Θα γίνης, λοιπόν, γυναίκα μου!... της
μουρμούρισε γεμάτος έρωτα στο αυτί.

Δεν ήρε τη δύναμι να του πη πια
«όχι»... Γεμάτος ένθουσιασμό εκείνος που
την είχε νικήσει, γεμάτος έρωτα, την τρα-
βούσε πρὸς το σπιτί του:

—Πάμε να το πούμε και της Βούλας!

της είπε. Θα χαρή κι' εκείνη μάς...

Μπροστά στα δακρυσμένα μάτια της
Τζένης πρόβαλε τότε ή άδερφή του—που
τάξερε όλα! Πώς ήτανε δυνατό να μη δ ή
αυτό το γάμο του άδερφού της, σά φοβε-
ρή, σά θανάσιμη προσβολή στην ύψηλη
ψή του;... Κι' ή Τζένη, πώς ήτανε δυνατό
ν' αντικρύση αυτή την άδερφή, που ή μα-
τιά της θάτανε μια καυτερή κατηγορία ά-
πάνω σ' εκείνη πούχε γλυστρήσει, πούχε
αμαρτήση — και που δεν είχε πια δι-
καίωμα ν' αγαπήση έναν τιμίο άντρα;...

Δεν βρήκε τη δύναμι να μιλήση άλλο
στον Τέλη. Ξαφνικά, χωρίς να το περιμέ-
νη εκείνος, του τόσκασε κι' έφυγε χωρίς
να γυρίση πίσω της...

Σά σε δνειρο, άκουσε τη φωνή του να
την άκολουθή:

—'Αντίο, Τζενούλα. Για πάντα...

«Για πάντα...». 'Ο παντοτεινός χωρι-
σμός... 'Επρεπε να τον υποφέρει με παλ-
ληκαριά. Γι' αυτό δεν έπαψε να τρέχη.
Κι' ούτε κι' εκείνος πια την κυνήγησε...

στασι, την ανεξήγητη επιμονή σου να μη
θες να γίνης γυναίκα μου... Και τότε μπο-
ρεί ο ουρανός της ζωής μας να καθάρση,
και τα μαύρα σύννεφα να διαλυθούν, και να
λάμψη θριαμβευτής ο ήλιος της χαράς απ'-
πάνω απ' τα σμιγμένα μας κεφάλια. "Ο-
νειρο άπιαστο... Μπορεί. Μια φορά, μ'
αυτό το όνειρο δρόσκω, το υπεράνθρωπο
θάρρος να κρατηθώ στη ζωή, μ' αυτό το
όνειρο καταφέρνω να σε χωριστώ, μοναδι-
κή μου, παντοτεινή μου λατρεία..."

Τέλη»

«Υ. Γ.: Θα ήταν μεγάλη εύτυχία για
μένα, αν σ' έδωπα την ώρα που θα φεύγη
το καράβι στην προκυμαία. Στις 7 το βρά-
δυ... Θάρρης...»

Όταν το πήρε το γράμμα, η Τζένη νό-
μισε πως θα τρελλαθώ! Τόσον καιρό τώρα,
αυτός ο χωρισμός δάρινε απάνω απ' το
κεφάλι της σαν απειλή. Πάντα όμως είχε
την ελπίδα πως μπορούσε να μην πραγ-
ματοποιηθώ, πως μπορούσε ένα θαύμα να
τη στείλει με τον αγαπημένο της... Και, ξα-
φνικά, να πού ο χωρισμός είχε φτάσει, η
απειλή είχε γίνει αδιεξήγητη και χειροπια-
στή πραγματικότητα...

Δεν μπόρεσε να κρατήσει τον άδαστα-
χο πόνο της δικό της. Νόμισε πως η καρ-
διά της θάσκαγε, αν δεν διωχέτο κάπου
άλλω, το τραγικό της περίσταμα...

Μπήκε στην κάμαρα της μητέρας της με
το γράμμα στο χέρι.

—Ο Τέλης φεύγει!... Ψιθύρισε μόνο.
'Η άρρωστη την κούταξε με τα μάτια
της δροβανοίχτα, σαν να μην καταλάβαινε...

—Φεύγει!... Εξάνει, σαν τραγική ήχο
της κόρης της.

—Φεύγει!... Είπε πάλι η Τζένη.

Καί, πέφτοντας μπρούμυτα απάνω στη
μητέρα της, την άγκάλιασε και ξέσπασε
σε δυνατούς λυγμούς, που της τράσανε
όλο το κορμί...

—Στάσου, Τζενούλα... Έκανε πυρετικά η
Πέρσα. Μην κάνης έτσι... Πρώτα-πρώτα,
είσαι σίγουρη γι' αυτό που λές;...

—Νά, διάβασε, μαμά... Έκανε η Τζένη
ανάμεσα στους λυγμούς της, και της έδειξε
το γράμμα.

Το πήρε η φτωχή η άρρωστη στα χέρια
της που τρέμανε, και προσπάθησε να το
διαβάσει.

—Δεν μπορώ... φώναξε ύστερ' από μά-
ταιες προσπάθειες. Τα μάτια μου είναι θαμ-
πά... Διάβασέ το μου εσύ...

Το πήρε το γράμμα η Τζένη, και το διά-
βασε σιγά-σιγά, με φωνή πνιγμένη. "Ο-
ταν τελείωσε το διάβασμα, η μητέρα της
έκλαιγε κι' αυτή.

—Όχι!... Όχι!... φώναξε. Δεν πρέπει
να φύγης!... Δεν πρέπει να τον αφήσεις να
φύγης!... Τρέξε!... Τρέξε να τον προστά-
σεις!...

Η Τζένη είχε καταφέρει να επιβληθώ
στον εαυτό της: Είχε πνίξει τους λυγμούς
της, είχε στεγνώσει τα δάκρυά της. Κυτ-
ταζε τη μητέρα της, και της είπε σιγά, ά-
ποφασιστικά:

—Όχι, μαμά... Δεν θα τρέξω, δεν θα
τον προστάσω, δεν θα τον σταματήσω...
Πρέπει να φύγης, άς φύγης!...

—Τρελλή είσαι!... "Αν φύγης αυτός, τί
θα σου μείνει στη ζωή;... "Αυα πεθάνω κι'
εγώ, ποιόν θάχης;... Πού θα στηριχτής;...

Παγερά, η Τζένη αποκρίθηκε:

—Πουθενά!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Άλληλογραφία

Τ. Χριστοδούλου, Μέλμπουρ
(Αυστραλία): Σας ευχαριστώ για τα κα-
λά σας λόγια. Έξαιρετικά, σας απάντησα και
ιδιαιτέρως, μακρινέ μου ευγενικό φίλε. "Α.λ.κ.
Δ. Δ.α.ν., Κεντρώα Αφρική: Πόσο συγκινη-
τικό είναι τα γράμματα του θαυμασμού που φτά-
νουν από τόσο μακριά;... Οι στίχοι σας γε-
μάτοι αδρότητα και ευγένεια. Λένε: "Ευχα-
ριστώ για τα καλά σας λόγια. Ευχαριστώ
να σας βοηθήσω. Δυστυχώς, φωτογραφία μου
δεν έχω. Δ. Π.α.τ., Λαμία: Πέρα την έρω-
τική σας ιστορία. "Ισως η χρησιμοποίησή
κάποτε. Κ.ο.ρ.ί.τ.σ.ι.α.π. τ.η.λ.α.ρ.
κ.ι.σ.α.: Οι δουλειές αυτές δεν γίνονται, δυ-
στυχώς, δι' άλληλογραφίας... Η μικρούλα θα
έπρεπε να ήταν στην "Αθήνα. Μ.τ.κ.ο.ν.Α.:
Ευχαριστώ για τα ως την υπέροχη ένθουσι-
ώδη λόγια σας... ΟΙ κ.κ. Παπαγεωργίου, Πα-
λαιολόγου, Γαϊνουκάκης, Παπαδόπουλος και
"Ι.ωαννίδης σας ευχαριστούν κι' αυτοί μαζί μου...
X. K. X.

... "Έκανε μία πρόχειρη ανάκριση, αλλά έ-
πειδή δεν είδε το πλήθος που περίμενε να δει,
έφυγε θρίζοντας...

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΔΙΟΧΥΣΙΑ μπροστά στους Γερμανούς

Δημοσιογραφικές άνωμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Έντονότερα από κάθε άλλη φορά, οι
άρχες κατοχής είχαν απαγορεύσει τον έ-
ορτασμό της 25ης Μαρτίου το 1944. "Η
αντίστασις ήταν φουντωμένη σ' όλη την
"Ελλάδα, στις πόλεις και στα δουνά. "Ο
κατακτητής δεν είχε καμμία αμφιβολία για
την έκτασι της έναντίον του συνομωσίας.
Και κάθε μέρα μηχανεύονταν νέα τρομο-
κρατικά μέτρα για την περιστολή της αν-
τιδράσεως. "Ομως τα μέτρα αυτά, αντί να
χαλαρώσουν, εθέρηναν το έθνικό φρόνημα.

Έκείνο το χρόνο η "Ενωσις Συντακτών
ήταν εγκατεστημένη στον πρώτο δροφο
του μεγάρου Πεσμαζόγλου, αντίκρου στην
"Εθνική Βιβλιοθήκη. "Όλο το άλλο κτίριο
πλήν ολίγων χώρων του Ισογείου, το είχαν
καταλάβει οι υπηρεσίες του γερμανικού
Ναυαρχείου, οι οποίες ήταν σε θέσι να
ελέγχουν κάθε κίνηση των συντακτών. Γι'
αυτό και δημιουργούσαν κάθε τόσο ζητή-
ματα. Τους εξενεύριζαν οι καθημερινές
συγκεντρώσεις μας — στα γραφεία της
"Ενώσεως έρχονταν τότε και οι τυπογρά-
φοι και τα μέλη του διαχειριστικού και
λογιστικού προσωπικού των εφημερίδων —
και συχνά μας παράγγελαν "ενα άραιώ-
σουμε γιατί αλλιώς θα μας διώξουν".
Αυτό δεν εμπόδιζε τα μέλη της "Ενώσεως
να μαζεύονται κάθε πρωί στα γραφεία και
να διαβάζουν τα γραφομηχανημένα δελτία
των συμμαχικών έκπομπών, που προσέκο-
μιζε ο συνάδελφος κ. Α. Λουίζος.

Την 25η Μαρτίου 1944 οι υπηρεσίες
του γερμανικού Ναυαρχείου δρίσκονταν σε
εξαιρετικά ζοφερή κίνηση. Τις προηγούμε-
νες ημέρες είχαν γίνει επανειλημμένες πον-
τίσεις ναρκών στην περιοχή του Σαρωνι-
κού από συμμαχικά αεροπλάνα και μερι-
κά σκάφη που επεχείρησαν να μεταφέρουν
άνδρες και υλικό στα Δωδεκάνησα την πλη-
ρωσαν ακριβά. Για πρώτη φορά βλέπαμε
τόσους αξιωματικούς να ανεβοκατεβαίνουν
και τόσο κατσοφνη το ναύαρχο. (Από τα
παράθυρα οι συντάκτες έβλεπαν όλη την
κίνηση των υπηρεσιών του γερμανικού ναυ-
αρχείου).

Πρέπει να σημειώσω ότι λίγες εβδομά-
δες πριν η "Ενωσις είχε και μία... έμπορι-
κής σημασίας προστριβή με το γερμανικό
Ναυαρχείο. "Επειδή οι Γερμανοί αναδαν
και παράθυρα οι συντάκτες έβλεπαν όλη την
κίνηση των υπηρεσιών του γερμανικού ναυ-
αρχείου).

Πρέπει να σημειώσω ότι λίγες εβδομά-
δες πριν η "Ενωσις είχε και μία... έμπορι-
κής σημασίας προστριβή με το γερμανικό
Ναυαρχείο. "Επειδή οι Γερμανοί αναδαν
και παράθυρα οι συντάκτες έβλεπαν όλη την
κίνηση των υπηρεσιών του γερμανικού ναυ-
αρχείου).

δεν διαθέτει χρήματα γι' αυτού του είδους
τίς... πολυτέλειες και οι Γερμανοί καταγα-
νακτισμένοι έκλεισαν τα σώματα του κα-
λοριφέρ των γραφείων μας. Οι συντάκτες
όμως τα άνοιγαν κρυφά κάθε πρωί και τα
ξανάκλειναν τη νύχτα. "Ετσι πέρασαν οι
χειμερινοί μήνες ώσπου μια μέρα οι Γερ-
μανοί ανέκαλυσαν τό... συμποτάς. "Εγιναν
έξω φρενών, απείλησαν να καταλάβουν τα
γραφεία μας και τελικά σφράγισαν τα σώ-
ματα και έκωσαν μερικούς σωλήνες. "Ομως
ήταν άργα. "Ο χειμώνας είχε περάσει.

Αυτές ήταν οι... σχέσεις "Ενώσεως και
υπηρεσιών του Ναυαρχείου όταν ξημέρωσε
η 25η Μαρτίου 1944. "Από τις 9 το πρωί
άρχισαν να συγκεντρώνονται στα γραφεία
οι συντάκτες, μέλη της "Ενώσεως Προσω-
πικού "Εφημερίδων και τυπογράφοι. Είχε
ληφθώ φροντίς να μείνουν κλειστές οι γυλί-
λιες της κεντρικής αιθούσης, ώστε να μη
γίνη αντιληπτή από τους Γερμανούς η
συγκέντρωσις. Κατά τις 11 περίπου η
αιθούσα ήταν ασφυκτικά γεμάτη. "Ο συν-
άδελφος "Ηλ. Μπρεδήμας, δίνοντας το σύν-
θημα του έορτασμού, ανέβηκε σε μία κα-
ρέκλα κι' άρχισε να εκφωνή ένα πατριω-
τικώτατο λόγο, τονίζοντας ότι πρέπει να
διατηρηθώ αδιάσπαστη η έθνική ένότης και
ότι δεν απέχει πολύ η ημέρα της απελευ-
θερώσεως.

Μιλούσε κατά το δυνατόν σιγά, για να
μη φθάνη η φωνή του ως το επάνω πάτω-
μα όπου ήταν οι Γερμανοί και οι διερμη-
νείς τους. "Υστερα όμως από τις πρώτες
φράσεις ο τόνος άρχισε να ζωηρεύη και
στο τέλος έφθασε στη διαπασμό. Μίλησαν
κατόπιν δυο-τρεις άλλοι συνάδελφοι, σε
τόνο μάλλον βροντώδη και χωρίς καμμία
επιφύλαξη στους χαρακτηρισμούς εις βά-
ρος των κατακτητών.

"Υστερα όλοι μαζί άρχισαν να ψέλνουν
σιγά τον "Εθνικό "Υμνο. Σιγά όμως μό-
νον το πρώτο τετράστιχο. Γιατί η συγκί-
νησις παρέσυρε άμέσως τους καλλιφώνους
και βροντοφώνους τόσο που σε λίγο οι
στροφές του ύμνου αντιηχούσαν ως την οδό
Κοραή. "Οπως ήλθαν τα πράγματα ήταν
άδύνατο να επιβληθώ... κατευνασμός.

Ευθύς μετά τον έορτασμό η συγκέντρω-
σις διαλύθηκε κατά μικρές ομάδες. Οι
Γερμανοί άργησαν να μπουν στο νόημα.
"Όταν κατέβηκε, τέλος, ένας δλοσυρότατος
ύπασπις της του ναύαρχου, για να εξακρι-
βώση τα συμβαίνοντα και να συλλάβη ί-
σως, τους υπευθύνους, δεν δρόκε παρά έ-
λαχίστους, καθισμένους μπροστά σε τρα-
πέζια και ασχολούμενους με τά... τεφτέ-
ρια του προμηθευτικού και καταναλωτικού
συνεταιρισμού. "Έκανε μία πρόχειρη ανά-
κριση, αλλά επειδή δεν είδε το πλήθος
που περίμενε να δει, έβγαλε το συμπέρα-
σμα ότι κάτι λάθος θα είχε γίνει και ότι
από κάπου άλλο θα προήρχοντο οι φω-
νές. Και έφυγε δρίζοντας...

Κανείς δεν ξέρει τί ακριβώς ανέφερε
στους προϊσταμένους του Γερμανούς αξιω-
ματικούς. Γεγονός είναι ότι από την επομέ-
νη η υπηρεσία του Ναυαρχείου έγινε αυ-
στηρότερη απέναντι της "Ενώσεως. Κάθε
τόσο διετύπωνε νέες αξιώσεις, ώσπου ο
δίσος του σωματείου μας κατήνησε άδίσω-
τος. Μ' όλα ταύτα οι Γερμανοί δεν υπό-
ρεσαν ποτέ να πληροφορηθούν ότι μέσα
στα γραφεία της δημοσιογραφικής όργα-
νώσεως, κανονίζονταν κάθε μέρα τα σχε-
τικά με την έκδοσις και κυκλοφορία πολ-
λών από τις παράνομες εφημερίδες. "Οτι
έκει — κάτω από τη μύτη των υπηρεσιών
του Ναυαρχείου — έγίνοντο η συγκέντρω-
σις των ειδήσεων που διοχετεύονταν κατό-
πιν προς τα μυστικά τυπογραφεία. "Οτι,
έπίσης, δεν πέρασε ούτε μια μέρα χωρίς
να γίνη μέσα στα γραφεία της "Ενώσεως
το διάβασμα και η διανομή των γραφομη-
χανημένων αντιγράφων των έκπομπών των
συμμαχικών σταθμών...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παλαϊόδη άναγνώστην, Θεσ-
σαλονίκην: Γράφω μου πιδ συγκεκριμένα, για
να αντιληφθώ το ζήτημά σας.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του ματιού

ΤΟ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟ μνημόσυνο
του άειμνήστου "Ελευθερίου Βε-
νιζέλου έδωσε την ευκαιρία στον
έλληνικό λαό να στρέψη ευλαδικά
τη σκέψη του προς τον μεγάλο πα-
λιτικό, με το όνομα του οποίου συ-
νεδέθησαν οι σημαντικότερες έθνι-
κές μεγαλουργίες των τελευταίων
δεκαετηρίδων. Με την δημιουργική
ιδιοσυγκρασία του ο Βενιζέλος έ-
χάραξε νέους δρόμους έθνικής, κοι-
νωνικής και οικονομικής πολιτικής
από τους οποίους δεν μπορούν να
παρεκκλίνουν ούτε η σημερινή, ου-
τε οι μέλλουσες γενεές, αν δεν θέ-
λουν να παρακάμψουν...

ΡΝΑΣ ΑΠΟ τους νέους συμβού-
λους του Τουρισμού κάνει αυτή
τη στιγμή το γύρο του κόσμου για
να οργανώση τις ομαδικές εκδρο-
μές του "έτους της αποδημής "Ελ-
ληνισμού! "Οπως διαβάσαμε στη
σχετική ανακοίνωσις ο έκτακτος αυ-
τός άπεσταλμένος θα έπισκεφθώ ό-
λες σχεδόν τις μεγάλες πόλεις της
"Αμερικής και θα μείνη στην κάθε
μία ολίγες... ώρες — σε μερικές μό-
νο ολίγες ημέρες — εντέλλονται δε
οί εκεί "Ελληνες να καταρτίσουν
"αμέσως" ειδικές επιτροπές, οί ό-
ποιες θα τον υποδεχθούν και θα λά-
βουν τις οδηγίες του!

Εν τώ μεταξύ οι μεγάλες έλλη-
νοαμερικανικές οργανώσεις "Αχέ-
πα" και "Γκάπα", οργανώνουν τις
εκδρομές τους και σε λίγο ξεκί-
νουν για την "Ελλάδα, χωρίς να πε-
ριμένουν τις περιττές οδηγίες του
κ. άπεσταλμένου.

Διερωτάται κανείς, κατόπιν τού-
του, τί θα προσφέρει στην υπόθεσι
ο "κύριος του κόσμου εις 30 ήμέ-
ρας", εκτός από μία, όχι άπολύ-
τως άπαραίτητη, σπατάλη συναλ-
λαγματος;...

ΜΟΛΙΣ άνηγγέλη η "ιδρυσις μι-
άς νέας μεγάλης βιομηχανίας
μπύρας και πάγου, η παλιά — που
διεχειρίζετο μονοπωλιακά σχεδόν
αυτά τα δύο προϊόντα — έδήλωσε
ότι αύξάνει την παραγωγή τους κα-
τά 100%. Τότε γιατί ταλαιπωρήθη-
κε πέρυσι το καλοκαίρι η "Αθήνα
με την έλλειψι πάγου και μπύρας;
Και γιατί διορθώθηκαν όλα "αυτο-
μάτως" μόλις καταργήθηκε το μο-
νοπώλιο;

Ο ΛΟΤΑΧΩΣ προχωρούμε στις
δημοτικές εκλογές. "Η συγκί-
νησις των δημοτών είναι μεγάλη,
μεγαλύτερη όμως των υποψηφίων
και άσυγκράτητη των γυναικών που
κατέρχονται για πρώτη φορά στον
"εκλογικόν στίβον".

"Οπως μπορεί να συμπεράνη καν-
είς από τα συζητούμενα προγνω-
στικά, οί γυναίκες θα ψηφίσουν με
προθυμία όχι μόνον από το "άσθε-
νές" φύλον, αλλά και από το... λε-
γόμενον ισχυρόν. "Επικρατεί — δι-
καϊότατα — η έντύπωσις ότι η
παρουσία των γυναικών θα νοικο-
κυρή τούς Δήμους και τις Κοι-
νότητες. Καλή και θριαμβευτική έ-
πιτυχία λοιπόν...

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ σε μία καθυστε-
ρημένη περιγραφή της χορευτι-
κής κινήσεως: "...Διακρίναμε επί-
σης την δεσποινίδα "Αρ., που η κόμ-
μοσις της παρίστανε τον χορό του
Ζαλόγγου" (!!) Δεν μένει, δηλα-
δή, παρά μία άλλη κομμοσις να
συναγωνισθώ την πρώτη, παρουσι-

άζοντας τη ναυμαχία του Ναυαρί-
νου!... Φυσικά οί κομμοσις αυ-
τές πρέπει να έχουν πολύ σουρε-
αλισμό και να θυμίζουν κάπως και
... της τρελλής τα μαλλιά.

ΤΟ ΦΩΤΑΕΡΙΟ δεν είναι στα κα-
λά του τον τελευταίο καιρό. Τις
πρωινές ώρες — όταν το χρειάζον-
ται οί νοικοκυρές — φθάνει σε κα-
κά χάλια και τις νυκτερινές — ό-
ταν κοιμάται ο κόσμος — δείχνει
όλη του την έντασι. "Η ούσία είναι
ότι ένα μαγείρεμα χρειάζεται τώ-
ρα διπλάσιο χρόνο από πριν. "Αλ-
λά και ο λογαριασμός έρχεται δι-
πλάσιος. Κάτι, φαίνεται, άπεκόμε-
σε η "Εκμετάλλευσις "Αερίοφωτος
από τά... καλά μαθήματα της Ου-
λεν.

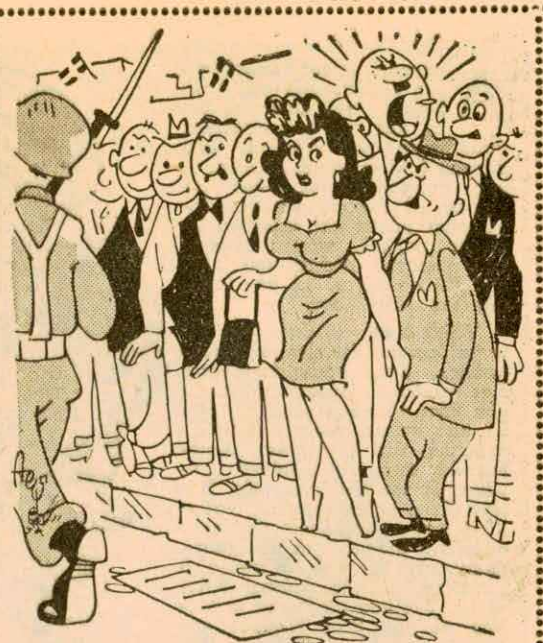
ΟΙ ΘΕΑΤΑΙ των μεγάλων ποδο-
σφαιρικών αγώνων που γίνον-
ται στον Παναθηναϊκό, ταλαιπω-
ρούνται άφάνταστα στην επιστρο-
φή τους. Τα λίγα λεωφορεία της
γραμμής και το πανάρχαιο τράμ
της οδού "Ιπποκράτους δεν μπο-
ρούν να εξυπηρετήσουν ούτε το ένα
δέκατο των θεατών. "Ετσι τα με-
γάλα πλήθη αναγκάζονται να έπι-
στρέφουν στα ίδια άποσταλικάς.
Και όταν ο καιρός είναι καλός η πε-
ριπέτεια υποφέρεται κάπως. Όταν
όμως πιάνη ξαφνική βροχή; Πάν-
τως δεν είναι δύσκολο να οργανω-
θώ μία ειδική υπηρεσία άνέτου με-
ταφοράς των θεατών με λεωφορεία.
"Ας το μελετήσουν οί άρμοδίοι. Γι-
ατί είναι τραγικό να ταλαιπωρηται
χωρίς σοβαρό λόγο ο κοσμάκης και
να μεταβάλλεται από θεατή του πο-
δοσφαίρου σε... μαραθνοδρόμο!

ΓΡΑΦΑΜΕ και άλλοτε ότι πρέ-
πει να προστατευθώ το έλληνικό
βιβλίο. "Οχι όμως και να υπο-
χρεωθώ να «διαδίδονται 30 του-
λάχιστον κλίνας» ξενοδοχεία ύπνου
να ιδρύσουν βιβλιοθήκες και να
προμηθεύονται υπογραφικά διάφο-
ρα λογοτεχνικά βιβλία για την ψυ-
χαγωγία των πελατών τους!... Αυ-
τά τα έξωφρενικά, που περιέχονται
σ' ένα υπό καταρτισμόν νομοσχέ-
διο, πιθανόν να εξυπηρετήσουν κά-
πως την έμπορικη κίνησι του βι-
βλίου, αλλά θα ταλαιπωρήσουν ά-
δικα τα μικρά ξενοδοχεία και τους
... πελάτες. Καλά θα κάνουν ο.κ. Μο-
δης να άφαιρέση τ'ν περιέρρη αυ-
τη διάταξι από το νομοσχέδιο...

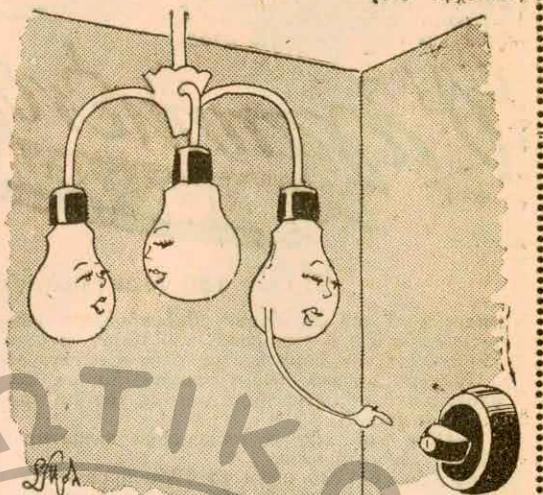
ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ Συμβούλιον
—παρά τη διαφάνια του δημαρ-
χου — άπεφάσισε να παραχωρήση
τους γύρω από τις Στήλες του "Ο-
λυμπίου Δίος χώρους στην "Επιτρο-
πή "Ολυμπιακών Αγώνων, για να
δημιουργήση αθλητικές εγκαταστά-
σεις. "Ετσι, το λαμπρόν αυτό μνη-
μειον της αρχαιότητος, θα περιφρα-
χθώ ασφυκτικώς από τα κτίρια που
θα οικοδομηθώ ή περίφημη αυτή έ-
πιτροπή. Πρόκειται περί αισθητικού
εγκλήματος έναντίον της πόλεως,
που πρέπει ν' άποφευχθώ όπως πο-
ποτε.

Πρώτα-πρώτα εκφράζουμε τη λύ-
πη μας για τα σχέδια της "Επιτρο-
πής "Ολυμπιακών Αγώνων. Κι έπει-
τα, για την υπέρβασι των καθηκόν-
των των δημοτικών συμβούλων, που
διαθέτουν τους αρχαιολογικούς χώ-
ρους, σαν να είναι οικόπεδά τους.
Κανένα τέτοιο δικαίωμα δεν έχει το
Δημοτικό Συμβούλιο, που είναι διο-
ρισμένο και προσωρινό. Σε δέκα
πέντε μέρες θα έχουμε δημοτικές έ-
κλογές. Θ' αναδειχθούν δημοτικοί
άρχοντες από το λαό της πρωτεύου-
σης κι' αυτοί μόνο έχουν το δικαί-
ωμα ν' άποφασίσουν.

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Κάποιος κύριος μου φαίνεται πως κάνει
λάθος στο... ταίμπα!... (Του "Αρχέλαου)

Η ΛΑΜΠΑ ΣΤΟ ΔΙΑΚΟΠΤΗ: Μή μας δι-
ακόψετε, παρακαλώ!... (Του Σ. Πολενάκη)

—Ο γιατρός... κουρεύεται! (Του "Αρχέλαου)

Ανάμεσα στους καινούργιους «ζεν-πρεμιέ» του Χόλλυγουντ την καλύτερη θέση και τις περισσότερες συμπάθειες των γυναικών έχει σήμερα ο Μοντγκόμερυ Κλίφτ, ένας συμπαθέστατος νέος 31 χρόνων με έκφραστικά γαλαζοπράσινα μάτια και καστανά άτακτα μαλλιά, πρωταγωνιστής του γνωστού δραματικού φιλμ «Η Κληρονομιά», με την Όλβια ντε Χάβιλλαντ.

Αλλά ο Μόντυ, όπως τον λένε χαϊδευτικά, δεν είναι μόνο συμπαθής... Στην πραγματικότητα, ό,τι συμβαίνει σήμερα μ' αυτόν είναι κάτι το πρωτοφανές. Άρκει να σας πούμε, χωρίς καμιά υπερβολή, ότι λατρεύεται κυριολεκτικά από τις χιλιάδες θαυμαστές του της Αμερικής. Συνεντεύξεις, τηλεφωνήματα, γράμματα και προσκλήσεις είναι στην ημερήσια διάταξη για τον χεσιμό αγνώστο ηθοποιό και σημερινό «αγαπημένο» της οθόνης. Κάτι τέτοιο περίπου συνέβαινε πρό-έτιών με τον Βαν Τζόνσον και παλαιότερα με το Ροδόλφο Βαλεντίνο.

Οι Αμερικανίδες είναι πανίσχυρες. Ήλεγε πρό καιρού ένας δημοσιογράφος. Όταν ενδιαφερόνταν για έναν καινούργιο στάρ,

Ο «αγαπημένος» του Χόλλυγουντ

Η ζωή του Μοντγκόμερυ Κλίφτ

Μπορούν να τον ανεδάσουν σε δυσθεώρητα ύψη δημοτικότητας. Απόδειξεις ή περίπτωσηι του Κλίφτ, ο οποίος μόλις το 1946 έκανε την εμφάνισή του στον κινηματογράφο...

Τον «αγαπημένο» των γυναικών, λοιπόν, συναντήσαμε έχοντας στα στούντιο της εταιρείας του και του πήραμε μια μικρή συνέντευξη.

—Πότε και πώς βγήκατε στον κινηματογράφο, μίστερ Κλίφτ; τον ρώτησαμε.

—Από το 1935 μέχρι το 1946 ήμουν ηθοποιός του δραματικού θεάτρου και έπαιξα αρκετά έργα με πολλούς θιάσους, μās απάντησε. Το 1946 όμως, με πρόσεξε ο γνωστός παραγωγός Χόουαρντ Χιούζ και μου έδωσε ένα ρόλο στη ταινία του «Κόκκινη όχθη». Έπειτα έφυγα για την Ελβετία και τη Γερμανία, όπου ο σκηνοθέτης Φρέντ Τάιννμαν μου έδωσε τον πρώτο ρόλο στο φιλμ «Η Έρευνα», το σενάριο του οποίου εξιστορεί την δραματική τύχη των χαμένων από τους γονείς τους παιδιών της Ευρώπης, μετά το τέλος του πολέμου.

—Αυτά τα δύο φιλμ στάθηκαν αρκετά για να σας κάνουν στάρ;

—Φαίνεται, ότι στάθηκαν, μάς είπε γελώντας. Φεύγοντας από την Αμερική ήμουν ένας αγνώστος ηθοποιός. Όταν όμως γύρισα πάλι εδώ, ύστερα από 18 μήνες στο διάστημα των οποίων είχε προβληθεί «Η Έρευνα», ήμουν γνωστότατος και δημοφιλέστατος. Πώς έγινε αυτό; Κι' εγώ δεν ξέρω... Άμεσως δέχθηκα πολλές προτάσεις απ' όλα τα στούντιο, αλλά προτίμησα να μη δεσμευθώ με κανένα ιδιαίτερο. Πήγα στα στούντιο Παραμάουντ, όπου γύρισα το φιλμ «Η Κληρονομιά» κι' έπειτα στα στούντιο της Φόξ όπου πρωταγωνίστησα στο φιλμ «Φλογισμένος διάδρομος».

—Που και πότε γεννηθήκατε, μίστερ Κλίφτ;

Ο νέος «γόνος» Μοντγκόμερυ Κλίφτ.

—Γεννήθηκα στη πόλη Όμαχα της πολιτείας Νεμπράσκα της Αμερικής, στις 17 Οκτωβρίου του 1920. Έχω τους γονείς μου, έναν αδελφό, τον Ουίλλιαμ και μια αδελφή παντρεμένη, την κυρία Μάκ Τζίνις. Οι τρεις πρό-τοι μένουν στη Ν. Υόρκη, η αδελφή μου στο Τέξας κι' εγώ στο Χόλλυγουντ και στη Ν. Υόρκη.

—Πότε παντρεύτηκατε;

—Εγώ; Για όνομα του Θεού! Δεν έπαθα ακόμη τέτοιο... κακό! Δεν είμαι παντρεμένος, και για την ώρα δεν αντιμετωπίζω τέτοιο ζήτημα. Τρέμω τους λεγόμενους «καλλιτεχνικούς γάμους». Αποτυγχάνουν κατά 95%. Δεν έχω σκοπό λοιπόν να μιμηθώ τους συνοδέφους μου, που παντρεύονται τρεις και τέσσερες φορές. Θέλω έναν γάμο αλλά ένα γάμο ευτυχισμένο. Φοβάμαι ωστόσο και δεν αποφασίζω. Όταν η πολιτοκίνηση γίνεται πολύ στενή, παίρνω τη βαλίτσα μου και το βάζω στα πόδια. Καταφεύγω στην εξοχή, όπου βρίσκω την ησυχία μου...

—Απ' όλες τις γνωστές στάρλετ ποιάν προτιμάτε ιδιαίτερα;

—Πολλά ζητάτε. Λέγονται αυτά τα πράγματα; Ανάμεσα σε αρκετές νεώστες και δημοφείς στάρλετ έχω ξεχωρίσει δυο-τρεις... Αλλά αρκετά είπαμε για το ζήτημα αυτό! Έχετε να ρωτήσετε τίποτα άλλο;

—Βεβαίως! Πώς περνάτε τον διαθέσιμο καιρό σας; Ποιές οι απολαύσεις που σας τραβούν ιδιαίτερα;

—Λατρεύω τη θάλασσα και τις χαρές που προσφέρει. Αλλά και τα ταξίδια. Έχω επισκεφθεί τις περισσότερες χώρες της Ευρώπης και αρκετές της Νοτίου Αμερικής. Όταν επιθυμώ λίγο οικογενειακό περιβάλλον, το βρίσκω στο σπίτι του πατέρα μου ή της αδελφής μου. Σ' αυτό μπορώ να καθίσω ημέρες ολόκληρες και να παίζω με τους δυο ανεψιούς μου, ένα κοριτσάκι κι' ένα αγοράκι, που τ' αγαπώ πολύ και που με λατρεύουν. Μου άρσει ακόμη το διάδασμα και η ελαφρά μουσική. Στο Χόλλυγουντ κρατώ ένα μικρό διαμέρισμα εντελώς μόνος. Μόνος επίσης ετοιμάζω το σπίτι, μόνος περιποιούμαι τους φίλους μου όταν έρχονται, μόνος καμιά φορά... μαγειρεύω και μόνος πλένω τα πιάτα. Είμαι δηλαδή ένας από τους πραγματικούς «εργένδες» του Χόλλυγουντ.

—Πόσες νεώτερες ταινίες έχετε ετοιμάσει;

—Όχι περισσότερες από τέσσερες, γιατί είμαι δύσκολος στην έκλογή των ρόλων. Ποτέ δεν ερμηνεύω ένα ρόλο, αν προηγουμένως δεν τον εξετάσω καλά. Μια όμως από τις ταινίες μου αυτές είναι και το «Μυστηριώδες υποδύχιο», μία καλή ναυτική περιπέτεια, στην οποία έχω ως συμπρωταγωνίστρια την όμορφη Σουηδέζα στάρ Μάρθα Τόρεν.

—Ακριβώς για την μίς Τόρεν λένε οι φήμες ότι έσείς και αυτή...

—Μη πιστεύετε τίποτα, απάντησε ο Μόντυ γελώντας. Με τη μίς Τόρεν μάς συνδέει μόνο μια αμοιβαία φιλία. Αν υπάρχει πάντως τίποτα στο μέλλον... θα το μάθω γρήγορα όλος ο κόσμος!...

—Ωστε προς το παρόν...

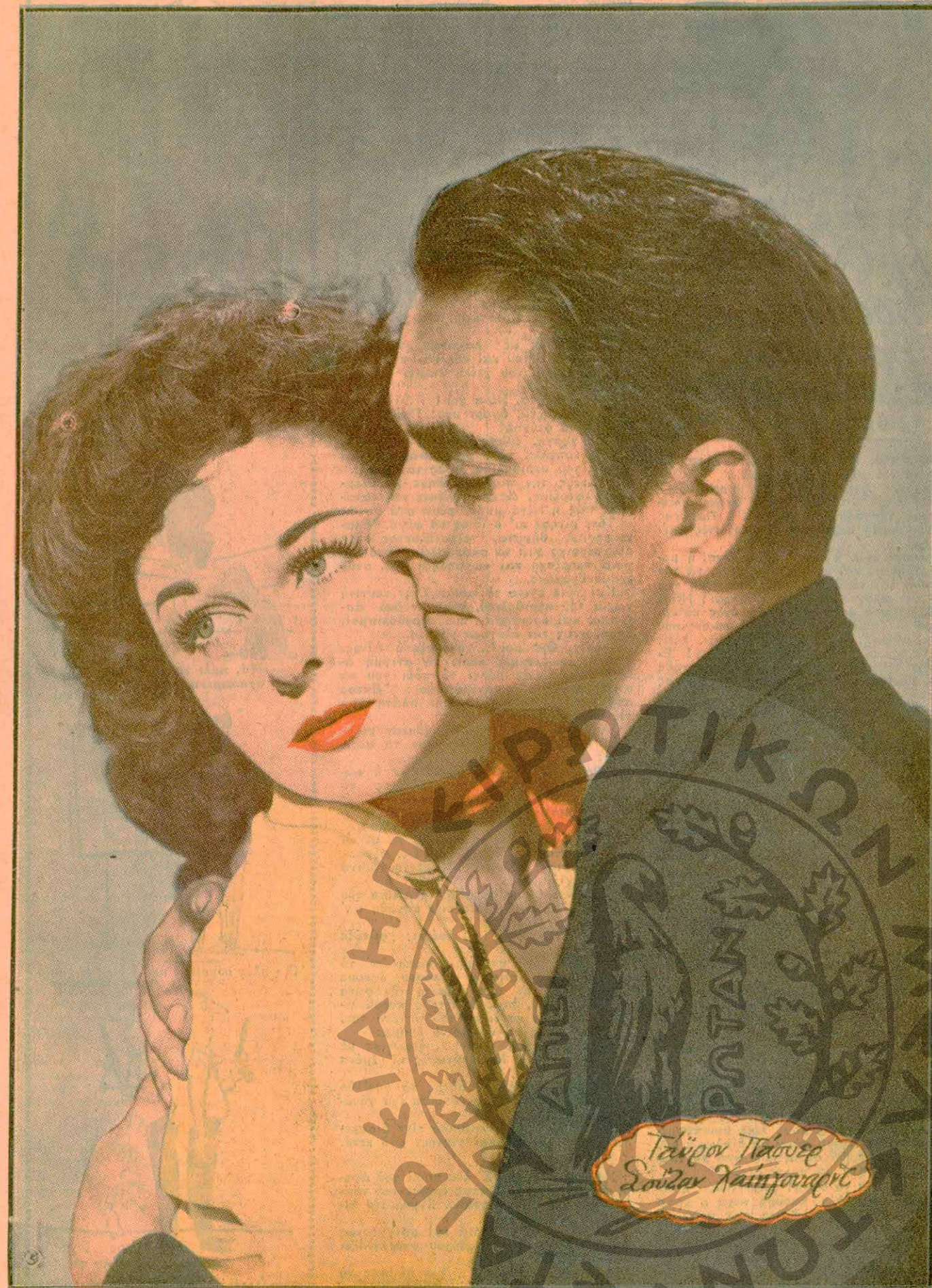
—Προς το παρόν σας έπαινα λαμβάνω, βρισκόμαστε με την μίς Τόρεν στην περιοχή της αγνής φιλίας.

—Δεν νοιώθετε την επιθυμία να μεταπηδήσετε στη γειτονική περιοχή του έρωτος;

—Ο Μόντυ δεν απαντά. Και το μυστήριο δεν διασαφίζεται.

Αυτός λοιπόν είναι ο «αγαπημένος» στάρ του Χόλλυγουντ και της Αμερικής. Ένας συμπαθέστατος νέος, αλλά και ένας εξαιρετος καλλιτέχνης με μέλλον.

Ο. PENNY

Ταύρον Πάουερ
Σούζαν Χάινσον

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αιούματινά δράματα

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Νύχτα θανάτου...

— Καλά, Μιχάλη... Πήγαινε τώρα, κι' έχει το νου σου, όπως είπαμε...
— Ναί, αφέντη μου. Σε προσκυνώ!
Κι' όταν ο υπηρέτης του βγήκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του, ο Παναγής Κοντολέκκας θυβίστηκε σε σκοτεινές σκέψεις.
'Ακουε εκεί, η κόρη του ή Νένα, ή μονακριβή του και μοσχαναθρεμμένη, να τον ξεγελά και να διακινδυνεύει την τιμή της και την οικογενειακή τους υπόληψη! Νάχη μπλέξει στα έρωτικά δίχτυα ενός κατεργάρη — ποιός ξέρει τίνος λιμοκοντόρου της 'Αθήνας. Και να τον δέχεται, λέει, νυχτακρυφά, κάτω στο περιβόλι του! 'Εδώ, στα Πατήσια, όπου είχε εγκατασταθεί πια μόνιμα ο Κοντολέκκας, ξεπεσμένος άρχοντας, που ήρθε από την επαρχία του με την θυγατέρα του, ύστερ' από το θάνατο της γυναίκας του.
'Ακουε καμώματα και ντροπές! Και να τους τσακώση ο υπηρέτης τους, ο Μιχάλης! Μπροστά στα μάτια του, λέει, φιλιόνταν και γλυκαγκαλιάζονταν...
Μά έννοια του κεινού του κατεργάρη — όποιος και νάταν! 'Ο αύστηρος αφέντης θα τούδινε ένα καλό μάθημα για να μην τολμάει να τρυπώνει σαν κλέφτης στα ξένα περιβόλια και να προσβάλλει την τιμή και την αξιοπρέπεια των φιλήσυχων ανθρώπων. Θα τον έκδικιόταν σκληρά.

Την όμορφη της άνοιξης και της αγάπης χαίρονται απόψε — στο άνθισμένο περιβόλι του σπιτιού της — η Νένα κι' ο αγαπημένος της, ένας ευγενικός νέος, ο Λίνος Χαρίσης, τελειόφοιτος του Πολυτεχνείου.

Σ' ένα σύνδετρο του μεγάλου κήπου — άκουμπώντας στον κορμό ενός κυπαρισσιού — οι δυο νεανικές καρδιές, μεθούν από έρωτα. Αγκαλιασμένοι, κάτω από την αστροφεγγιά της καψής προχρημένης ώρας, μιλούν για την καλή τους τύχη, που τους ένωσε στο δρόμο της ζωής. Ευλογούν τον πτερωτό θεό, που τους κερνάει τα μάγια της αγάπης. 'Αλλάζουν όρκους ρωμαντικούς για αιώνια πίστι.

— Ναί, γλυκεριά μου! λέει συνεπαρμένος εκείνος: Μόλις πάρω το δίπλωμά μου και διοριστώ, θα σε ζητήσω από τον πατέρα σου! Και θα παντρευτούμε!

— 'Ο Θεός να δώσει! αναστενάζει η κόρη. Μά πως θα τ' άκούση τάχα ο πατέρας μου; Ξέρεις, καλέ μου, είναι πολύ αύστηρος και φοβάμαι...

— Μά όχι, όχι! την ενθαρρύνει ο Λίνος. Δεν μπορεί ν' αρνηθώ, όταν μάθω πως αγαπιόμαστε!

Στη νυχτερινά ήσυχια, από κάπου μα-

κρυσ, άκούστηκε ξαφνικά ένα γαύγισμα σκύλου.

Η Νένα ανατρίχισε μέσα στην άγκαλιά του καλού της. 'Ερριξε ένα γρήγορο βλέμμα γύρω της και διαστικά άποτραβήχτηκε.

— 'Αχ, πέρασε η ώρα! ψιθύρισε με άδριοστο φόβο. Λίνο μου, πρέπει να πηγαίνεις!

— Μείνε λίγο ακόμα, χρυσή μου! παρακάλεσε εκείνος.

— Όχι, όχι! Πρέπει να φύγουμε πιά.

— 'Ας είμαστε λογικοί!

— Μά τί φοβάσαι; 'Ο πατέρας σου κοιμάται...

— Ναί. Μά δεν πρέπει να ριφκοινδυνεύουμε.

— Καλά, λοιπόν, αφού επιμένεις! Μά τότε θα σε ξαναδώ; Το Σάββατο πάλι;

— Μεθαύριο; 'Όχι δά! Τόσο συχνά δεν κάνεις... Φοβούμαι μή μάς δώ κανένα μάτι... Νάρθης την Πέμπτη!

— Έννοια σου, γλυκεριά μου! Μας προστατεύει η αγάπη... Την Πέμπτη λοιπόν — καλά! Και τώρα, έλα να σε καληνυχτίσω!

Την έκλεισε με λαχτάρα και πάθος στην άγκαλιά του και κόλλησε παράφορα τα δισκαμένα του χείλη επάνω στα δικά της:

— Καληνύχτα, Νένα μου!

— Καληνύχτα, αγόρι μου! Πρόσεχε τώρα πού θα φεύγεις!

Και γοργή, αλαφροπάτητη, προσέχοντας η κοπέλλα γλύστρησε ανάμεσα στα δέντρα του περιβολιού, προς το σπίτι...

Ο νέος την παρακολούθησε με βλέμματα λατρείας, ώσπου χάθηκε και κατάλαβε πως η Νένα μπηκε μέσα στο σπίτι.

Τότε κίνησε κι' ο ίδιος να φύγει. 'Εκανε μερικά βήματα, πλησιάζοντας στον μαντρότοιχο για να σκαρφαλώσει από κάποια προεξοχή και να περδίξει έξω, στον έρημο δρομάκο.

Και τότε έγινε το κακό: Στην κοντινή γωνία του περιβολιού, φάνηκαν δυο αστραπές και θρόνησαν, δυο πυροβολισμοί, ταραζώντας την όλογυρα γαλήνη.

— Όχι, Θεέ μου!... στενάξε ο Λίνος. Και γκρεμίστηκε κάτω τη στιγμή ακριβώς που είχε βάλει το πόδι του να ανέβει ψηλά, στο μαντρότοιχο: 'Επεσε στο χώμα, χτυπημένος στην πλάτη από τις σφαίρες.

Από την ίδια γωνιά σηκώθηκαν μονομιάς δυο σκιές και διέσχισαν το περιβόλι:

— Μπράβο, Μιχάλη! άκούστηκε η φωνή του Κοντολέκκα. Τον πέτυχε το λαγό!

— Τούπρεπε αφέντη μου.

— Και τώρα κάνε όπως σου είπα!

— 'Ο υπηρέτης άρχισε άμέσως να φωνάζει, τρέχοντας και θορυβώντας ένα γυρο:

— Κλέφτης! Κλέφτης! 'Αφέντη, ξύπνα και τον χτύπησα!...

— 'Ο Κοντολέκκας φορούσε τη ρόμπα του για να φανή πως μόλις είχε σηκωθεί απ' το κρεβάτι του.

— Τί είναι, μωρέ; Τί τρέχει; φώναξε τάχα.

Μά, την ίδια στιγμή, πάνω απ' το μπαλκόνι του δεύτερου όρόφου, άκουσε σπαραχτική κι' άελεπτιμένη την φωνή της κόρης του, που, απ' τους πυροβολισμούς και την κουδέντα του πατέρα της, είχε αντίληφθ' το νυχτερινό δράμα:

— 'Αχ, πατέρα μου!... ξεφώνισε με παράπονο θαθύ: Μή σκότωσε κι' έμένα μαζί του!...

Και, πριν προλάβει αυτός να συνέλθ' απ' την κατάπληξή του, άκουσε ένα γδούπο φριχτό:

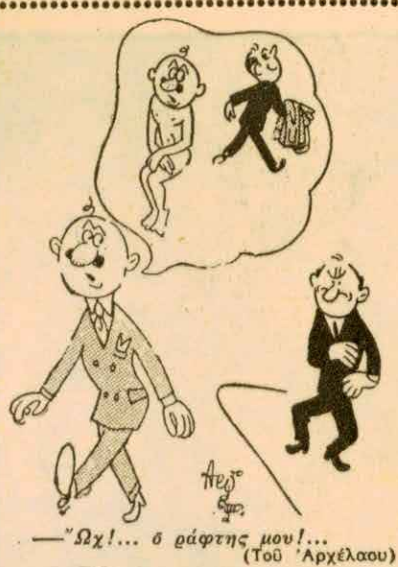
Η κοπέλλα άποφασιστικά είχε διασκελίσει το μπαλκόνι και ρίχτηκε στο κενό.

Χρόνια πέρασαν. Σ' ένα κελλί του Δρομικαίτειου ένας γέροντας ίσχνος και τσακισμένος πηγαينوερχόταν... Σ' ένα πιά-ανών κρίσεις μανίας.

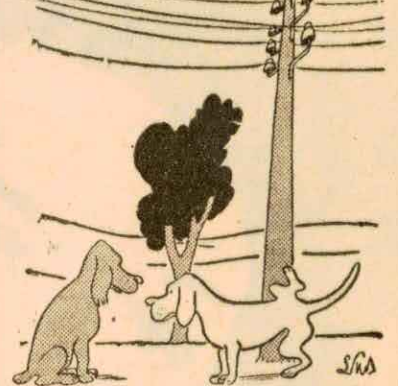
Τινάζεται τότε άγρια και σφίγγοντας τα σίδερα του παραθύρου στριγγλίζει φρενιασμένα:

— Μπράβο, Μιχάλη!... Τον πέτυχε το λαγό!...

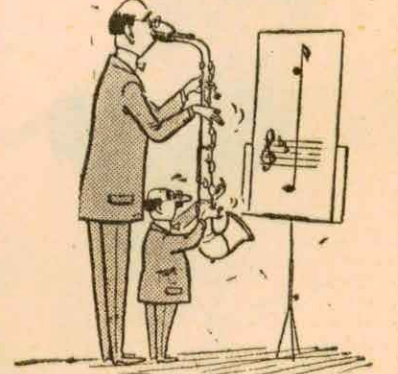
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

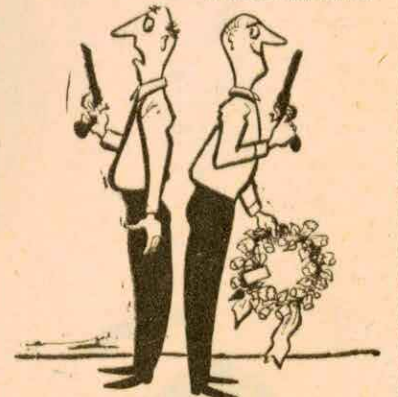
— 'Όχι!... ο γάφης μου!...
(Του 'Αρχέλαου)

— Μά, πάλι τηλεγράφημα στέλνεις στην αγαπημένη σου;...
(Του Σ. Πολενάκη)

— 'Ο ψηλός μουσικός και ο βοηθός του...
«France - Dimanche»

— 'Ο αισιόδοξος...
ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Σάρλ Τρενέ, ο «τρελλός τραγουδιστής»

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των άστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

★ 'Ο διάσημος 'Αμερικανός συγγραφέας 'Ερνεστ Χέμινγκγουαί γράφει το σενάριο μιάς μουσικής κωμωδίας που προορίζει αποκλειστικά για τις δυο διάσημες μαύρες χορεύτριες Ζοζεφίνα Μπαϊκερ και Κάθριν Ντάνχαμ.

★ 'Ο Ροσσάνο Μπράτσι, που επρόκειτο να γυρίσει στο Παρίσι την «Κόμηση να Λανζά», μαζί με τη Γκρόετα Γκάρμπι, ξαναγύρισε άπογοιτευμένος στη Ρώμη. Την τελευταία στιγμή η ιδιότροπη Γκρέτα δήλωσε πως άλλαξε γνώμη.

★ 'Ο Πάολ Μιοβνι θα παίξει σ' ένα καινούργιο φιλμ το ρόλο του 'Αγά Χάν.

★ 'Η Πόλα Νέγκρι, που είναι σήμερα 51 χρόνων, γράφει την αυτοβιογραφία της. Σκοπεύει να της δώση τον παρόξενό τίτλο «Το κατά δύναμιν».

★ Φημολογείται πως η έσπευσμένη επάνοδος της Ρίτας Χάιγς οφείλεται στο ότι η προγκήπισσα περιμένει και δεύτερο παιδί. 'Αλλοι πάλι ισχυρίζονται πως το ζευγάρι έτοιμάζεται να χωρίσει. 'Η Ρίτα όμως διέψευσε κατηγορηματικά τις διαδόσεις αυτές.

★ 'Η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ, που πριν από 25 χρόνια θριάμβευσε στο Μπρόντγουάι ως γυμνή χορεύτρια, ξαναγύρισε τώρα στο θέατρο όπου, γνώρισε τους πρώτους θριάμβους της. Σήμερα πλέον συνοδεύεται απ' τον άντρα της τον Γάλλο μουσικό Τζ. Μπουγιόν και κάθε άλλο παρά γυμνή είναι. Φορεί τουαλέτες που στοιχίζουν εκατομμύρια γαλλικών φράγκων.

★ 'Ο Τίνο Ρότσι, ως πού να γυρίσει κανένα καινούργιο φιλμ, συνεχίζει τις καλλιτεχνικές του τουρνέ. Τις ημέρες αυτές βρίσκεται στο Βερολίνο.

★ 'Ο 'Ισπανός ταυρομάχος Μάριο Κάμπρε δήλωσε στο Λονδίνο πως έχει πιά ξεχάσει τελείως την 'Αβα Γκάρντερ. Στο φιλμ μάλιστα που γυρίζει μαζί της στην 'Ισπανία, πριν από μερικούς μήνες αναφέρεται σ' ένα σημείο μιά σοφή 'Ισπανική παροιμία που λέει: «Πάνω στη γη όλα μπορούν να μοιρασθούν, εκτός απ' τη γυναίκα».

★ 'Ο Γουώλντ Ντίσνεϊ άποφάσισε ν' αναστήσει

τον Μικέυ. Το συμπαθέστατο πουτάκι που τον έκανε διάσημο και πλούσιο, έχει, εδώ και 15 χρόνια, τελείως εγκαταληφθ' απ' τον... πατέρα του. Κατά το διάστημα αυτό έκανε μόνο μιά σύντομη έπαυση από το σκέτος «Μαθητευόμενος μάγος» της άριστουργηματικής «Φαντασίας».

★ 'Ο Σάρλ Τρενέ που βρίσκεται τις ημέρες αυτές μεταξύ μας, γυρεύει θέμα για το νέο του φιλμ. Θα γράψ' ο ίδιος το σενάριο και τους διαλόγους, θα συνθέσει τη μουσική και θα είναι ο παραγωγός, σκηνοθέτης και πρωταγωνιστής.

★ 'Ο Μισέλ Σιμόν άνιερύεται να υποδυθ' στο θέατρο η στύν κινηματογράφου το ρόλο του 'Αυλέτου. «'Αν μου δοθ' αυτή η ευκαιρία, λέει, θα σώσω στον ήρωα αυτόν του Σαίξπηρ μιά νέα έουηνεία!».

★ 'Η Βαρβάρα Χάττον, η πιο πλούσια γυναίκα του κόσμου και άλλοτε σύζυγος του Κάρι Γκράντ, ζητάει διαζύγιο από τον τέτατρο κατά σειράν σύζυγό της, τον πρίγκιπα 'Ιγκορ Τρουμπέτσκόυ. Τον κατηγορεί ότι είναι δάναυσος και άγενής.

★ 'Η Μαργλένε Ντ'Ητριχ επισκέπεται συχνά τον όδοντογιάτρο της. 'Αποφάσισε να ξαναβάλει τους τραπέζιτες που πριν από 17 χρόνια έβγαλε για ν' άποκτήσει τη περιφρομα θαυουλώμενα μάγουλά της.

★ 'Ο νέος Τασζάν του Χόλλυγουντ, Λέξ Μπάρκερ, πρόκειται να παντρευθ' την 'Αρλεν Ντ'Αλ, που θεωρείται το πιο ωραίο κορίτσι της κινηματογραφουπόλεως.

★ 'Ο νέος Τασζάν του Χόλλυγουντ, Λέξ Μπάρκερ, πρόκειται να παντρευθ' την 'Αρλεν Ντ'Αλ, που θεωρείται το πιο ωραίο κορίτσι της κινηματογραφουπόλεως.

★ 'Η Γκρέτα Γκάρμπι πουλάει τη βίλλα της κοντά στο Χόλλυγουντ (904, North Bedford). Την ημέρα που πολιτογραφήθηκε 'Αμερικανίδα, αναγκάστηκε να δηλώσει τον τόπο της διαμονής της και οι έφημερίδες δημοσίευσαν τη διεύθυνση αυτή. 'Από τότε το σπίτι της... θείας Γκρέτας έχει κατακλυσθ' από γράμματα, άπο περιέργους που έρχονται απ' όλα τα σημεία των 'Ην. Πολιτών και πρό παντός από φωτογράφους, που ως γνωστόν, η Γκρέτα απεχθάνεται ιδιαίτερα. Για ν' άσπασσ' λοιπόν απ' όλα αυτά τα δεινά η Γκρέτα μετακόμισε.

★ Στο νέο φιλμ «'Η ζωή του Χριστού» που θα γυρίσ' ο 'Ότο Προέμινγκερ, θα πρωταγωνιστούν εκατό περίπου λαμπρά άστέρια του Χόλλυγουντ. Καμένα όμως όνομα δεν θ' αναφέρεται στην αρχή του έργου. Χάρις στην ανωνυμία αυτή θ' άποφραχθούν οι αντίζηλις μεταξύ των καλλιτεχνών, αλλά και το έργο θα πάσ' περισσότερο θρησκευτικό χαρακτήρα.

★ 'Ο μοναδικός κόικας που συνέδεε ακόμα τον Ζάβ Γκαμπέν με την πρώην σύζυγό του, την υπαλαρίνα Σουλαν Μωσέν, πρόκειται να σπάσει. Πρόκειται για την έπαυλη που το ζευγάρι έχει στο Ντρέ και που τους άνηκε έξ' ήμισείας. Κατόπιν κοινής άποφάσεως, το σπίτι αυτό πωλείται. Τους έγινε ήδη μιά προσφορά δυο εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Ένα βράδυ γλεντιού

Οι 'Απόκριες πέρασαν, μά οι σερπαντίνες κρέονται ακόμα στα τηλεφωνικά σύρματα, κι' έγω αισθάνομαι να με σουβλίζουν οι ζωηρές αναμνήσεις της και θέλω να τις γράψω. Γιατί γλεντήσα κι' έγω, όπως θα ήδινε.

Τρίτη βράδυ, η Μαίρη με, κύταζε με το βλέμμα εκείνο που με κάνει ν' άνησυχώ και μου έιπε με φυσικότητα:

— Ξέρεις, Μιχαλάκη, το Σάββατο το βράδυ είναι το «Μπαλ ντε Πιέ».

— Και τί μας νοιάζει;

— Θέλω να πω πως τελειώνουν οι 'Απόκριες και δεν πήγαμε σ' ένο χορό. 'Εχουμε κλειστή στο σπίτι, σαν καλόγεροι στο κελλί τους. Κι' ο κόσμος γλεντάει, χορεύει, ξεφαντώνει. Λέω, λοιπόν, πως δεν θάταν άσχημα να πηγαίναμε στο «Μπαλ ντε Πιέ». 'Ολη η παρέα μας θα πάη! Τί γνώμη έχεις;

— Να σου πώ, θα προτιμούσα να κάνουμε άποχή.

— Και να μέινουμε κλεισμένοι στο σπίτι, σαν καλόγεροι στο κελλί τους!

— Ξέρεις ότι αντίπαθ' αυτές τις άποκρητικές διασκεδάσεις. Κατά βάθος είναι σαχλαμάρες και πονοκέφαλος!

— Τόσοι χοροί γίνονται έφέτος και δεν πήγαμε σε κανένα. Είμαστε κλεισμένοι στο σπίτι, σαν καλόγεροι στο κελλί τους. 'Επί τέλους, θέλω κι' έγω να ξεδώσω ένα βράδυ! Να βρεθ' σε μιά σάλλα με φίλα, να πιά, να χορέψω, να δείξω τη βραδυή μου τουαλέττα, που την έχω από πέρου κλει-

— Καλά, είπα. Να το σκεφτούμε!

— Σκέψου το, είπε η Μαίρη. 'Αλλά έγω τάχα αγοράσι το εισιτήριο!

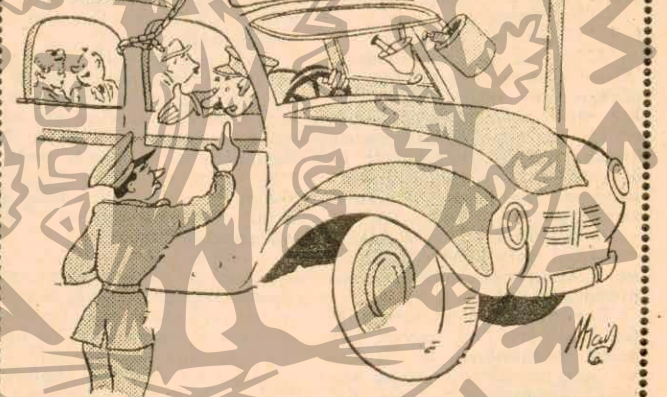
Τί να σκεφτώ πιά;

Χαίρομαι βλέποντας τη Μαίρη να ντύνεται. το Σάββατο βράδυ. 'Ηταν ξαναμένη προκαταβολικά από την τρελή χαρά που θ' άπολάμβανε στο «Μπαλ ντε Πιέ».

— 'Εκλείσεις τραπέζακι; με ρώτησε σε μιά στιγμή.

— Ναί. 'Επ'ηγα ο ίδιος και το διάλεξα. Είναι στην καλύτερη θέση.

— Μπράβο! Θα ήδης τί ά-

— Είπε πολλοί, κ'όχι πόλιςμαν, που δεν ξέρουν γράμματα και μάς γίνονται εαίμποροι, ρωτώντας «πού πάει, και πού πάει!»...

(Του Μ. Παύλου)

ραία θα περάσουμε άπόψε!
Στις έννιά μου είπε πώς θα ήταν έτοιμη. Ήταν στίς... έντεκα παρά δέκα.
—Άργήσαμε όμως, είπα.
—Ο κόσμος πειε στους χορούς μετά τις έντεκα!

Δώδεκα παρά είκοσι κάναμε τη θριαμβευτική μας είσοδο στην αίθουσα. Κόσμος πήχτρα.
Με πολλών κόπο προχωρήσαμε προς το τραπέζι που είχα διαλέξει. Άλλα το βρήκα πιασμένο, από μια παρέα έντελώς άγνωστή μου.
—Με συγχωρείτε, είπα, αλλά αυτό το τραπέζι το είχα κλείσει εγώ!

—Λάθος κάνετε! Μας τδωσε ο μαίτρ!
Φώναξα το μαίτρ, που ήρθε γελαστός και πρόθυμος.
—Αυτό το τραπέζι δεν έχω κλείσει από χθές, κύριε μαίτρ; —Μάλιστα! Άλλα σας μετέφερα άλλου, γιά καλύτερα! μου ψιθύρισε έμπιστευτικά στ' αούτί, γιά να μην άκούσουν, ταχα, οι άλλοι. Έλάτε μαζί μου!

Ήταν ένα τραπεζάκι κολλημένο στον τοίχο.
—Αυτή είναι ή περίφημη θέσι; ρώτησα τον μαίτρ.
—Μάλιστα!
—Και πώς περνάνε τώρα γιά να φτάσουν εκεί;
—Δεν είναι δύσκολο! Θα παραμερίσουν λίγο οι άλλοι και θα σας κάνουν τόπο.

Οι διάδρομοι όλοι ήταν πιασμένοι από καρέκλες και οι καρέκλες από ανθρώπους. Έσπρώξαμε πλάτες, χτυπήσαμε κεφάλια μπλεχτήκαμε σε καρεκλοπόδαρα, είπαμε «παρτόν», μάς κύτταξαν με άγριεμένα βλέμματα και φτάσαμε στο τραπεζάκι. Μόλις και μετὰ βίας κατορθώσαμε να καθήσουμε.

—Πολύ όμορφα είναι εδώ μέσα! είπα στη Μαίρη. Θα γλεντήσουμε σπουδαία!
—Έτσι είναι στους χορούς! Μήπως βλέπετε την παρέα μας;

—Νάτη! Τώρα έρχονται! Σηκώθηκαν και τους έκαναν σινιάλο. «Έδώ είμαστε!» Ήταν ο Γιάννης με τη Λέλα και ο Χρήστος με τη Ζωζώ. Μας πήραν είδησι και κατάφεραν να προσεγγίσουν με τον ίδιον τρόπο.

—Καλησπέρα σας! Μωρέ που πήγατε και χωθήκατε εδώ μέσα; είπε ο Γιάννης.
—Ας έρχόσουν νωρίς να βρης καλύτερα! απάντησα.

Άλλα που θα καθόντουσαν; Έμεις είμαστε έξη και οι καρέκλες ήταν τρεις όλες κι όλες. Φυσικά, κάθισαν οι κυρίες κι' έμεις οι άντρες σηκώθηκαν όρθιοι. Οι γυναίκες έδειχναν πολύ εύχαριστημένες, μέσα σ' όλη αυτή την άγρία κατάσταση.

—Τί κόσμος! είπε ή Λέλα!
—Και πολύ καλός! πρόσθεσε ή Ζωζώ. Ο άφρος της άριστοκρατίας!

Στό μεταξύ ή όρχήστρα έβαλε μπρός, το ταγκό. Τὰ φώτα χαμήλωσαν. Οι διπλανοί μας σηκώθηκαν γιά να κάνουν τις φιγούρες τους. Κι' εγώ βρήκα την εύκαιρία και τράβηξα τρεις καρέκλες από τα διπλανά τραπέζια.

—Καθίστε! είπα στους όρρους συντροφους μου.
Έπωφελήθηκε και το γκαρ-

σόνι και ήρθε διαστικό. Δώσαμε την παραγγελία μας.
—Νά ιδούμε όμως πώς θα τὰ φέρης! του είπα.
—Μην ανησυχήτε! απάντησε το γκαρσόνι. Ή όρχήστρα θα παίξει ως που να της δώσουμε έμεις σύνθημα να σταματήσει!

Όραία τάχαν κανονίσει! Κι' ο κόσμος όλο έρχόταν!... Το γκαρσόνι έφερε γρήγορα το δίσκο κι' έφυγε, ακριβώς απάνω που το ταγκό τελείωνε κι' άναθαν τὰ φώτα.
—Αίντε, έβίδα! είπα εγώ και σήκωσα το ποτήρι. Πίετε και κάντε το κορόιδο, γιάτι έρχονται οι διπλανοί και θα ζητάν τις καρέκλες τους!

Ήταν ένας ψηλός, ξερακιανός, που φορούσε και φράκο.
—Με συγχωρείτε, αλλά νομίζω πώς οι καρέκλες είναι δικές μας!
—Λάθος κάνετε! είπα. Έμεις έχουμε κλείσει τραπέζι γιά έξη. Ορίστε και ή κάρτα του τραπεζιού: «Κος Βαρυκεφόλης, άτομα 6».

—Δεν ξέρω, κύριε. Προηγήτερα οι καρέκλες σας ήσαν τρεις και οι κύριοι στεκότανε όρθιοι. Έμεις είμαστε έξη και θιστοί και τώρα βρήκαμε μόνο τρεις καρέκλες!
—Αί, καθίστε και σείς οι τρεις κύριοι όρθιοι!
—Δεν τὸ νομίζω! φώναξε το φράκο, μ' έναν τρόπο που μούδωσε στα νεύρα. Οι καρέκλες είναι δικές μας!

—Από το στίτι σας τις φέρατε, κύριε; πετάχτηκε ο Χρήστος.
—Όχι, αλλά τις είχαμε πιάσει πρώτοι! επενέβη ένας της παρέας τους, ένας χοντρός, που φορούσε σμόκιν και γκριζό πουλόβερ. Και θα τις πάρουμε!

Αναμμένος από άγανάκτησι, σηκώθηκε, έτοιμος ν' αναμετρηθώ μαζί τους.
—Καρέκλες δεν παίρνετε, δώλωσα κοφτά, που ο κόσμος να χαλάση!

Και πήγα να καθήσω. Άλλα το τρίτο μέλος της έχθρικής παρέας, τράβηξε στο μεταξύ την καρέκλα τη δική μου, χωρίς να το καταλάβω και βρέθηκα στο πάτωμα. Το πράγμα φάνηκε πολύ άστείο, γιάτι κι' οι δυο συντροφίς σκάσανε στα γέλια!

—Αστείο ήταν αυτό; ρώτησα το δράστη της καρεκλοκλοπής.

—Όχι! Σοβαρό! μου απάντησε. Ο άρπάξας του άρπάξαντος.

Για μια στιγμή σκέφτηκα να κάνω έπεισόδιο. Άλλα ένα αύγό με χαρτοπόλεμο που μου ήρθε κατ' ευθείαν στο κούτελο, μου έκοψε τη φόρα. Με τράβηξαν κι' οι δικοί μου.

—Έλα, καυμένε! μου είπε, ανήσυχη, ή Μαίρη. Έδώ ήρθαμε να διασκεδάσουμε! Όχι να τσακωθούμε!...

Είμαστε στριμωγμένοι, σάν σαροδέλλες στο κουτί. Και να τρία γκαρσόνια που έρχονται στη σειρά φορτωμένα. Το πρώτο κρατούσε ένα τραπέζι και τ' άλλα δυο από δυο καρέκλες, που τις περνούσαν ανάμεσα από τους άνυπαρκτους διαδρόμους, απάνω απ' τα κεφάλια του πλήθους. Και μπροστά ο μαίτρ.

—Που στο διάολο τις πάνε; άναρωτήθηκε.

Που θέλατε να τις έφερναν; Γλυκομίλητος και ύποχρεωτικός ο μαίτρ, είπε και σε μάς και στους γύρω μας:
—Κάντε λίγο τόπο, σας παρακαλώ!

—Τί τόπο; ρώτησα θυμωμένος. Που να τον βρούμε; —Τραβηχθήτε λίγο εσείς... Θα τραβηχθούν και οι κύριοι από δω... Και σείς λίγο πιό κεί... Νά καθήσουν οι κύριοι! Ήταν δυο κύριοι και δυο κυρίες που άκολουθούσαν τη συνοδεία των καρεκλών.

—Δεν υπάρχει τόπος, κύριε μαίτρ! φώναξα.

—Δεν υπάρχει, αλλά μπορεί να γίνη. Με λίγη καλή θέληση... Ορίστε. Σείς λίγο πιό κεί... Μερσί. Παρακαλώ, την καρέκλα σας πιό έδω.

Το θαύμα έγινε. Άνοιχθηκε λίγος τόπος και στρώθηκε το τραπέζι με τις καρέκλες. Ή καινούργια παρέα κάθισε. Έπι πλέον κάπου βρέθηκε μια καρέκλα και γιά μένα. Τώρα το πώς καθήσαμε, είναι άλλη ιστορία. Είχαμε κυριολεκτικά σφηνωθεί. Έμένα τὰ γονατά μου είχαν συμπιεσθή ανάμεσα στην καρέκλα και στο τραπέζι. Και δεν μπορούσα να κουνήθω. Ούτε πίσω, ούτε μπρός, ούτε δεξιά, ούτε άριστερά, λες και ήμουν διδωμένος με γαλλικό κλειδί. Σε μια στιγμή, θυμήθηκα το πακέτο με τὰ τσιγάρα. Με πολλών κόπο κατορθώω να βάλω το χέρι μου στην τσέπη. Αντί γιά τὰ τσιγάρα, όμως, πιάνω ένα άλλο χέρι που πασπάτευε την τσέπη μου. «Α! Ώστε γίνονται και τέτοια εδώ μέσα! Συλλαβώνω το χέρι και το τραβάω έξω. Ήταν το χέρι ενός από τους διπλανούς κυρίους.

—Τί ζητάτε στην τσέπη μου, κύριε! φωνάζω.
—Με συγχωρείτε! λέει ο κάτοχος του ξένου χεριού. Νομίζα πώς ήσαν ή δική μου! Βλέπετε, σ' αυτό το συνωστισμό, υπερδευονται οι τσέπες!

Σε τέτοια κατάσταση είχαμε βρεθί. Το γλέντι έχει άναψει. Σερπαντίνες και κομφετί διασταυρώνονται δεξιά κι' άριστερά.

—Τί κέφι! λέει εύχαριστημένη ή Ζωζώ.

Είνα ακριβώς ή στιγμή που σηκώνω το ποτήρι μου να πιώ. Και ξαφνικά, ενώ το κρατώ μετέωρο και το κατευθύνω προς το στόμα μου, καταφθάνει ένα αύγό με χαρτοπόλεμο και πέφτει μέσα. Γλούπ! Το μαύρο κρασί εξαγοντίζεται από το ποτήρι και μάς κάνει ένα δροσερό ντούς.

—Ποιός ήλίθιος το πέταξε; φωνάζω.

Είμαι έτοιμος γιά καυγά.

—Σιγά, Μιχαλάκη! μου κάνει ή Μαίρη. Έδώ ήρθαμε να διασκεδάσουμε! Αυτά γίνονται στους χορούς!

Με την τελευταία λέξη τρώει κι' αυτή ένα αύγό στη μύτη κι' ο χαρτοπόλεμος ξετινάζεται στα πιάτα. Αειντε να φάει!...

—Σάμπα! ξεφωνίζει ή Λέλα.

Ναί, ή όρχήστρα έβαλε μπρός τη σάμπα. Αυτή τη φορά θα χορέψω. Όχι γιάτι θέλω να χορέψω, αλλά γιά να ξεμουδιάσω τὰ πόδια μου, που είναι πιασμένα. Εύτυχώς σηκώνονται πολλοί σαμπადόροι και μπορούμε να περάσουμε. Γλυσταίνω όλοι στην πίστα. Άλ-

λά που να χορέψης; Αυτή δεν είναι πίστα χορού. Είναι το τραμ της γραμμής Πατησίων, ώρα μιάμιση με δύο, το μεσημέρι.
—Όπως όλοι κι' έμείς! λέω στη Μαίρη και την πιάνω από τη μέση.
—Μικρά βήματα! μου λέει έκείνη.

—Θα χορέψω όπως θέλω εγώ! την άποστομώνω.

Είμαι έτοιμος να τινάξω το άριστερό πόδι, αλλά την ίδια στιγμή τρώω μια κλωτσιά στο δεξί. Γυρίζω να ιδώ ποιός ήταν ο δράστης. Ποιός άλλος; Ήταν έκείνος ο ψηλός με το φράκο. Όθλω να τὸν ζητήσω το λόγο, να τὸν φωνάξω «πρόσεχε, μουλάρη!», αλλά μια δεύτερη κλωτσιά στο άριστερό, μου άποσπά την προσοχή. Ένα διαπεραστικό «ώχ» με πληροφορεί ότι άρπαξε μια και ή Μαίρη.

—Έλα ν' αρχίσουμε κι' έμεις, της λέω, να δώσουμε μερικές, γιάτι αλλιώς όλο θα τις τρώμε.

«Να χορεύω σάμπα, σάμπα με καράμπα!» όρύεται ο ντιζέρ, άσφαλης στο πόστο του.

—Τώρα θα ιδής καράμπα! λέω μέσα μου.

Τινάξω το άριστερό και δίνω μια κλωτσιά σε κάποιον. Τρώω μια στο δεξί. Την άναποδίδω. Όχι στον ίδιο, βέβαια, —που να βρης άκρη;— αλλά σ' όποιον νάνε.

—Κλωτσα! λέω στη Μαίρη. Κλωτσα όπου βρης να πάρουμε το αίμα μας πίσω! Κλωτσα με καράμπα!

Κι' αρχίζουμε το κλωτσοβρόντι. Μία τρώμε, δύο δίνουμε. Κλωτσαμε δεξιά, άριστερά, μπρός, πίσω. Κλωτσομε και μάς κλωτσάνε. Μας άγριοκυτάνε και τους άγριοκυτάνε. Νά κι' αυτός ο έξυπνος με το φράκο. Τώρα θα ιδής. Τὸν τη χρωστάω. Και μόλις έρχεται σε άκτίνα βολής και τὸν βλέπω να χαριεντίζεται γλυκανάλατα με τη ντάμα του, τὸν ντρεσάρω μια κλωτσιά με τη μύτη του παπουτσιού στο καλάμι που δεν τὸν χρειάζεται δεύτερη. Συγχρόνως τὸν χαμογελάω. Εκείνος άρπάζει τη ντάμα του και μάς πλησιάζει. Καταλαβαίνω το σκοπό του. Έρχεται να μου άναποδώση το χτύπημα. Είμαι έτοιμος να τὸν άντιμετωπιώ. Και μόλις τινάζει την ποδόρα του, κάνω μια έξυπνη πλάγια στροφή και τρώει την κλωτσιά ένας άλλος χορευτής.

—Πρόσεχε ρέ! τὸν φωνάζει το θύμα.

Βρίσκω την εύκαιρία και τὸν ντρεσάρω εγὼ την απάντησι. Μοῦ έρχεται δεύτερη κλωτσιά. Κι' αρχίζει μια κλωτσομοναχία, που δεν τη βάζει νους ανθρώπου. Σε λίγες έρχόμαστε και στίς γροθίες. Οι άλλοι χορευταρόδες αδειάζουν την πίστα και μάς αφήνουν μόνους στο πεδίο της μάχης. Κι' ο κόσμος σηκώνεται όρθιος, μάς παρακολουθεί και χειροκροτεί.

Μας χάρισε ή αστυνομία.

Την άλλη μέρα ήμουν στο κρεβάτι. Είχα το δεξί μάτι πρησμένο, την πλάτη πιασμένη, το άριστερό χέρι εξαρθρωμένο και τὰ πόδια τραυματισμένα. Κατὰ τὰ άλλα όμως είχαμε περάσει πολύ ώραία. Και τὴν χάρου!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Απ' την παρέλασι...

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

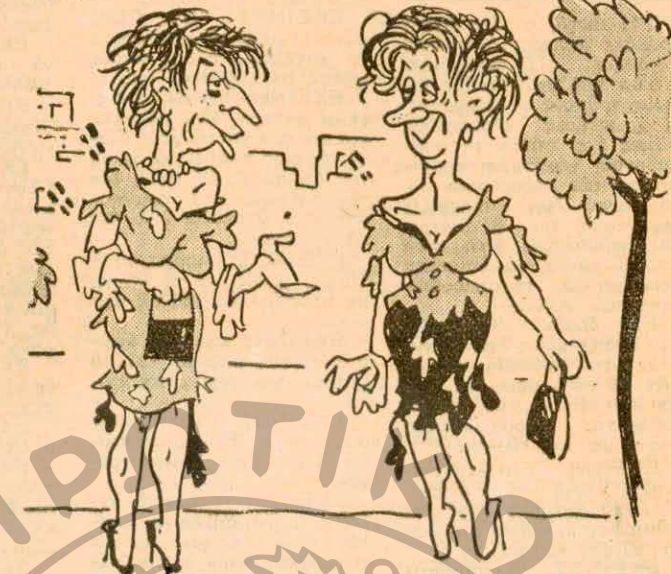

— Άργει άκομα να τελειώση ή παρέλασις, Πουλχερία!

—Τι σπρώχνεις κύριε πόλισμαν. Στο πεζοδρόμιο δεν είμαι!

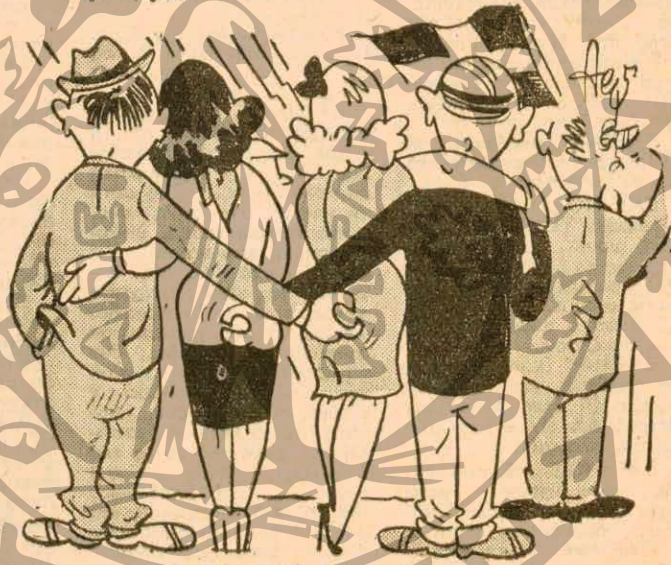
— Βλέπετε τώρα, Περιανδρέ!

— Έ, κάτι τέτοιες ήμέρες περιμένουμε κι' εμείς Μιρόλη μου!

— Κάνε πιό πέρα, ρέ!

«Σαν ζέ λε ντάμι!...»

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΛΑΖΟΥΝ

(Η σκηνή σ' ένα στενό δρομάκι παλαιάς αθηναϊκής συνοικίας. Το τετριμμένο ντεκόρ που ύμνησαν με χιλίους τρόπους οι πέννες κι' οι χρωστές, δόκλους αιώνας έχει πάντα τη συμπαθητική γερασμένη γραφικότητα των περασμένων... Η παλιά Ζωή, συνεχίζει την ύπαρξή της σε δέντρα και ντουβάρια, έτσι που μπορεί κανείς να θαυμάσει μελαγχολικά τη μακροβιότητα των Αψώνων... Είναι βράδυ. Ψυχρίτσα. Η Άνοιξη μόλις έχει αναγγείλει την προσεχή της άφιξη με κάτι άρωμα δειλά και κάποια, μάλλον ακαθόριστα, τρικυμίσματα στο αίμα της Νιότης...

ΕΚΕΙΝΗ: Ένα λεπτεπίλεπτο, γλυκό πλασματάκι, μ' ωχρό αναμμένο ύψος και λυπημένες μελωδίες στη φωνή. Είκοσι χρονών. ΕΚΕΙΝΟΣ: Συμπαθητικός νεαρούλης, λεπτός, δελουδένιος, φτωχοντόμος και γεμάτος ήμερη μελαγχολία, σ' α μικρός «ραγιάς» της ζωής που δέχεται πρόωρα και χωρίς αντίδραση το φοβερό «κισμέτ» της κοινωνικής μοίρας. Είκοσιπέντε χρονών).

ΕΚΕΙΝΗ (σκάδοντας με το μικρό της τακουνάκι το γάσο): Λοιπόν:

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σ' αν άπελπισμένα). Τί να σου πω, Ρένα μου;... Τρέμω μήπως κάνουνε καμιά ανόησία!... (Με πραγματικό φόβο). Νά παντρευτούμε... Αυτός είναι κι' έμένα ο πόθος μου... Μά πως θα ζήσουμε;

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως δειλά, μ' α σταθερά και ήρεμα): Όπως ζή' ολος ο κόσμος, Πέτρο! Δεν είν' όλοι οι άνθρωποι πλούσιοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σύμφωνοι... Μά... κάτι έχουνε... έστω κάτι έλάχιστο... μιά δόσι. Έμεις δεν έχουμε τίποτα!

ΕΚΕΙΝΗ: Έχεις ένα μισό. ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Έξακόσες χιλιάδες το μήνα; Τί να μας κάνουνε; Μπο-

ρούν δυο άνθρωποι να ζήσουνε μ' εξακόσες χιλιάδες το μήνα;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, αλλά με πίστη): Ναι! Όταν αγαπιούνται, μπορούν! Δεν αντέχω πιά στο μαρτύριο της αναμονής, που το τρέφουμε όλο με όνειρα. Δεν μπορώ να ζω διαρκώς μ' έλπίδες που τις περισσότερες φορές είνε χιμαιρικές κι' ανόητες... Πρέπει νάμιαστε σε θέσι να κυττάζουμε την πραγματικότητα κατάντα. Τί περιμένεις να γίνει; Νά κερδίσουμε το λαχείο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, Ρένα. Δεν περιμένω να κερδίσουμε το λαχείο... Είσαι απόψε κάπως σκληρή μαζί μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Μαζί μ' ας, είμαι σκληρή. Και με σένα και με τον εαυτό μου. Γιατί κάποιος πρέπει να πάρη την απόφαση. Κι' αφού δεν την παίρνεις εσύ, αναγκάστηκα ν' αναλάβω εγώ αυτό το ρόλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυπημένα): Ίσως, χωρίς να το θέλεις, με προσβάλλεις και με μειώνεις...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έχω καμιά τέτοια διάθεση και το ξέρεις καλά. Μην είσαι παιδί.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πραγματικά σ' αν παίδι): Έγώ είμαι παιδί; Σε περνάω πέντε χρόνια!

ΕΚΕΙΝΗ (στοργικό γελάκι): Τά σημερινά κορίτσια σ' α είκοσι χρόνια τους έχουν πολύ περισσότερη ώριμότητα απ' τους άντρες των τριάντα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφηρημένα): Μπορεί...

ΕΚΕΙΝΗ: Μη διστάζεις, Πέτρο... Μην είσαι δειλός με τη Ζωή... Χρειάζεται θάρρος... Τόλμη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε πολλές στιγμές το θάρρος και η τόλμη δεν διαφέρουν καθόλου από την εγκληματική επιπολαιότητα... Ζής αυτή τη στιγμή στο σπίτι σου. Κατά κάποιο τρόπο, ύπάρχει στέγη και φαγητό. Κι' εγώ, ζω στο δικό μου. Εί-νε και τ' α δυο στενωπόρα φτωχόσπιτα και κανένα δεν μπορεί να μ' α χωρέση σ' αν ανδρόγυνο. (Ανάγει ένα τσιγάρο). Μου λες να παντρευτούμε... ν' αναλάβω τη στή φωνή της ψυχής του ή πίκρα).

ΕΚΕΙΝΗ: Πού ν' α σε πάω;... Στο ξενοδοχείο; Μά και σ' α πιά μίζερο, και σ' α πιά φτωχικό ξενοδοχείο θέλουμε δεκαπέντε χιλιάδες την ήμερα!... Κι' εγώ παίρνω είκοσι... (Σπασμωδικά): Και τί θα τρώμε; Δεν σου λέω τί θα καπνίζω. Νά το

κόψω το τσιγάρο! 'Αλλά τί θα τρώμε;

(Σιγή). ΕΚΕΙΝΗ (ήρεμα): Και δεν μου λες, Πέτρο... 'Αν ύποπτη ή συμφωνώ μαζί σου... Τί περιμένεις; Τί έλπίδες έχεις ν' αλλάξω αύριο ή κατάσταση;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θ' α πάρω αύριο το δίπλωμά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Θ' α πάρης αύριο το δίπλωμά σου κι' ο μισθός σου θα γίνει σ' α τρία χρόνια όχτακόσες χιλιάδες ή ένα έκατομμύριο. 'Υστερα;... Πού βλέπεις τη μεγάλη αλλαγή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αμφιβάλλεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι πολύ απαισιόδοξη απόψε.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί είμαι απαισιόδοξη; 'Επειδή σου λέω την αλήθεια... Έγώ νομίζω πως είμαι λογική! Αυτή είνε ή ζωή μας. Πρός το παρόν, τουλάχιστον. Κι' αν πρόκειται να ζήσουμε δυστυχισμένοι, ας ζήσουμε μ' αζί τη δυστυχία. 'Αν αύριο, τ' α οικονομικά μας αλλάξουν, τόσο το καλλίτερο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Επιμένεις να κάνουμε μιά τέτοια τρέλλα;

ΕΚΕΙΝΗ (Μ' α απόφαση): 'Επιμένω, ναι! Θ' α μ' αρνηθής;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι!... (Συγκινημένος)... Για το φτωχούλη γαμο μ' ας, θα δανειστώ απ' τους φίλους... Είν' όλοι τόσο καλά παιδιά. (Με κάποια λυγμική βραχνάδα)... που θα κόψουνε και τον καφέ και το τσιγάρο. (Πικρά). Θ' α κάνω... έ-ρανο!

ΕΚΕΙΝΗ (άνασα δαθεία): Τ' α αποφάσισες, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι!... Κι' ο Θεός βοηθός!...

ΕΚΕΙΝΗ (ανοίγει την τσάντα της και πετάει χάμω ένα μικρό γεμάτο μπουκαλάκι που σ' αίνει):... Σ' ευχαριστώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με τρόμο): Τί ήταν αυτό;... 'Ηθελες ν' ατοκτονήσης;

ΕΚΕΙΝΗ: Μη με ρωτάς, σ' α παρακαλώ... 'Ηταν ένα μπουκαλάκι... με άρωμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, αγαπημένη μου. Μη μου λες ψέματα. 'Ηταν δηλητήριο. 'Ηθελες να πεθάνης! Πές μου όλη την αλήθεια, χρωσ' α μου. Αυτό δεν είνε;

ΕΚΕΙΝΗ (ψιθυριστά): Ναι!... 'Ο πατέρας μου είπε σήμερα ξερά: «Μ' ας ρεζίλεψες. 'Αν δεν σ' α πάρη, νά π' ας να κρεμαστής... Πάντως εδ' α μέσα μην ξανάρθεις...»

... Δεν ήθελα να σ' α πω, πρίν αποφασίσης, γιατί τότε θ' αμοιαζε σ' αν έκδισμός.

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει μέσα σ' α δρόμο και της στεγνώνει τα μάτια με τ' α χείλια του. Θέλει κάτι να π' α, μ' α δεν βρίσκει τη λέξη, και, φυσικά, δεν τη βρίσκει ούτε ο συγγραφέας που αντιγράφοντας τη Ζωή, νοιάζει την άδυναμία του και προτιμά να δόση έντολη σ' α μηχανικό της σκηνής να κλείση την:

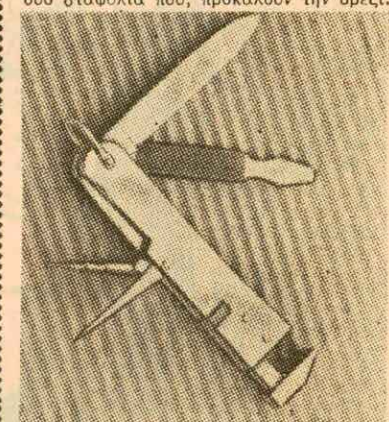
Αύλα(α).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΜΙΑ... ΟΡΕΚΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Στο Παρίσι λαοφάρται τελευταία μιά έξωφρενική μόδα. Το ζωγράφιμα σ' α πρόσωπο των κυριών —φυσικά— διαφόρων ορεκτικών φρούτων. Σ' α φωτογραφία μ' ας μιά πρωτοπόρος της νέας μόδας που έχει ζωγραφίσει σ' α μούσολο δυο σταφύλια που, προκαλούν την όρεξη.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΟΣ ΣΟΥΓΙΑΣ

Ο γερμανικός αυτός σουγιάς είνε ο πιά πολυσύνθετος του είδους του. Μπορεί νά τον χρησιμοποιήσης κανείς ως λίμα, κατσαβίδι, μαχαίρι, σφυρί, γαλλικό κλειδί για έιδες, τυμπανόν και τρυπάνι! Είνε φτιαγμένος από θαμμένο άτσάλι και κοστίζει περίπου 200.000 δραχμές...

ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΟ ΣΤΡΩΜΑ

Τό νέο αυτό ελαστικό στρώμα, αντίκαθιστά τ' α παλαιά στρώματα και τ' α σμιέ μαζί. Είνε φτιαγμένο από σπογκώδες ελαστικό και τ' α σπουδαιότερο πλεονέκτημά του, είνε ότι μπορεί νά τ' α πλύνη κανείς όσες φορές θέλει.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Η άγνωστη ιστορία της επέτειου της 'Εθνικής Απελευθέρωσης

Μετά την άπελευθέρωση της 'Ελλάδος, που ακολούθησε την 'Επανάσταση του 1821, ήταν έπιβεβλημένη σ' α κράτος, ή καθιέρωση ώρισμένων εθνικών γιορτών, που θα θυμίζαν σ' α λαό τ' α πιά σημαντικά γεγονότα των ήρωικών χρόνων του 'Αγώνος. Θ' α δούμε πιά κάτω ποιές άλλες, έκτος απ' την 25 Μαρτίου, είχαν θεωρηθ' έπίσημα ως γιορτές εθνικές. 'Αλλά πρίν απ' αυτό πρέπει νά μιλήσουμε με λίγα λόγια και για κάποιες άλλες γιορτές που καθιερώθηκαν —έκτος από τις 'Εθνικές— τις Βασιλικές.

Λοιπόν κατά την άοχή της βασιλείας του 'Οθωνος οι τελευταίες αυτές γιορτές είχαν φτάσει τ' αν αριθμό 8. 'Υστερ' όμως θεωρήθηκαν πάρα πολλές και περιωρίστηκαν σ' α τέσσερες: 1) Του έρχομου του 'Οθωνος σ' αν 'Ελλάδα, 2) των γενεθλίων του, 3) του έρχομου της βασιλείας 'Αμαλίας και 4) της άνομαστικής γιορτής της βασιλείας. Λίγο άργότερα περιορίζονται και πιά και γίνονται δυο: Τη γιορτή του έρχομου του βασιλιά (20 Μαΐου) κι' εκείνη της παραλαβής του Στέμματος (25 'Ιανουαρίου). Αυτά για τις πρώτες 'Βασιλικές' γιορτές.

Τώρα οι 'Εθνικές γιορτές ήταν κυρίως δυο: της 25ης Μαρτίου, που καθιερώθηκε έπίσημα με διάταγμα από τ' αν 1838 και ή της 3ης Σεπτεμβρίου, που λεγόταν και γιορτή 'Εθνικής διαμαρτυρίας, και καθιερώθηκε μετά τη Συνταγματική Σέπτεμβριανή 'Επανάσταση του 1843. 'Επί κυβερνήσεως Α. Μαυροκορδάτου, σ' α 1854, έγινε λόγος νά όρισθ' αν δυο γιορτές μόνο: Μιά 'Εθνική και μιά Βασιλική.

Τό ζήτημα έφτασε, τότε, και σ' αν βασιλέα 'Οθωνα, που παρεκλήθη από την κυβέρνηση νά διαλέξη ο ίδιος την ήμερομηνία της μοναδικής βασιλικής γιορτής. Για την 'Εθνική της 25ης Μαρτίου, συζήτησι πεία δεν χωρούσε.

Πραγματικά ο 'Οθων ύπέδειξε την 25 'Ιανουαρίου. 'Αλλά σ' αυτό είχε αντίρρηση ή βασίλισσα 'Αμαλία. Δεν ήθελε νά καθιερωθ' ως ήμερα βασιλικής γιορτής ή 25 'Ιανουαρίου (χρονολογία αναλήψεως του Στέμματος από τ' αν 'Οθωνα),

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Μονοξία

Μονοξία δεν είνε όταν ζής μονάχος σ' αγρία δάση. Θ' α βρεθ' αν πουλάκι, που κοντά σου θα περάση, —κάτι νά σου τραγουδήση τη ζωή νά σου θυμίση.

Μονοξία δεν είνε πιά, όταν ζής σ' έρημονήσι. Πάντα θάρρη ένα καίκι κατά κείθε ν' άρμενισή. —Τ' α πανιά του τ' ανοίγμενα θ' αν' α παρηγορία για σένα.

Μονοξία δεν είνε όταν ζής σ' έρη άγριεμένα, όπου πόδι άλλου ανθρώπου δεν τ' α έχει πατημένα. —Συντροφία σου τ' α γριποπούλα, ή αόγερινός κι' ή πουλίνα.

Μονοξία μονάχα νοιάζει, κι' είν' αγίαστρεπός ο πόνος όταν ζής μαζί μ' ανθρωπούς και θαρρής πως είσαι μόνος. Γιατί έχεις πιά χαμένα... δυο ματάκια φ' α χαμένα...

ΒΑΣ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

'Αλεξάνδρεια

Ίσως για τ' α λόγο ότι ή 'Ιδια, ακόμα τότε, δεν είχε έρθει σ' αν 'Ελλάδα. Τό αποτέλεσμα, άναφορικά με τη 'Βασιλική' αυτή γιορτή, ήταν νά μη ληφθ' καμιά άπόφασι και οι σχετικές γνώμες νά χωριστούν σ' α τρείς: Η Κυβερνητική που ήθελε ήμερα έορτασμού την 20η Μαΐου (έλευσις Βασιλέως), του 'Οθωνος που προτιμούσε την 25η 'Ιανουαρίου (ήμερα της στέψεως του) και της 'Αμαλίας που προτιμούσε την επέτειο των γενεθλίων του Βασιλέως.

Σ' αν 'Εθ' ανυέλευσι του 1862, όταν ο 'Οθων είχε φύγει πεία απ' την 'Ελλάδα, τό ζήτημα των έπίσημων γιορτών άπασχόλησε και πιά ζωηρά τ' αν πληρεξούσιους. Κατά τ' α τέλη 'Ιανουαρίου 1863 ο πληρεξούσιος Γ. Δημητριάδης πρότεινε νά καθιερωθ' έπίσημα ως έθνική γιορτή και ή 1η Φεβρουαρίου σ' ανάνησι της αντιοθωνικής επαναστάσεως του Ναυπλίου σ' α 1862.

Λίγο άργότερα σ' αν 'Ιδια Συνέλευσι ξαναγίνεται πιά συζήτησι για τις γιορτές. Άσορμ' έδωσε ή επέτειος των γενεθλίων του νέου βασιλιά Γεωργίου Α'. Θ' α γιορταζόταν και π' ας; 'Αρκετοί πληρεξούσιοι, τότε, κηρύχθηκαν εναντίον των βασιλικών έορτών 'είδως —κάθως έλεγαν— έπειδή έσπαταλάτο άσθον χορήμα άνευ άποχρόντος λόγου.

—Μόνο διά την πυριτίδα των χαιρετιστηρίων κανονισδελισμών δαπανώταν δραχμαί. 1180 έπισφίσι; φώναζε ο πληρεξούσιος Πατράν Χαλκιδούπουλος.

'Υπήρχαν όμως και πολλοί αντίθετοι. Αυτοί είχαν κηρυχθ' υπέρ της διατηρήσεως των έορτασμών. 'Αποτελούν οι πανηγυρισμοί ύψηλ' αν παραδειγματισμόν και χάριν της εκ τούτων ώφέλειας —έλεγαν— πρέπει νά δεχθώμεν θυσίαν και χρηματός καί... πυριτίδος. Σεχωριστά έπίμονοι ήταν οι πληρεξούσιοι που ζητούσαν την καθιέρωση των Ναυπλιακών ως έθνικής γιορτής «όπως διαχθ' αν —τονίζανε— ο νέος ήγεμών (Γεώργιος Α'.) εκ της έορτής ταύτης»!

'Αλλά ούτε και τότε καταλήσανε σ' α καμιά άπόφασι. Η σχετική συζήτησι, όμως, ξαναγύρισε σ' αν 'Ιδια εκείνη 'Εθ' ανυέλευσι κατά τ' αν τέλος των ένοασιών της (17 'Οκτώβρη. 1864) όταν ο ύπουργός των 'Εσωτερικών Α. Κουμουνδούρος άνάγγειλε ότι «την επομένην θα έπανηγυρίζε ή επέτειος της έλευσεως του βασιλέως Γεωργίου Α'» και είδοποιούσαν οι κύριοι πληρεξούσιοι νά παρευρεθ' αν εις την δολολονία.

Τότε ο πληρεξούσιος Βάσας πρότεινε:

—Διά νά τελειώσωμεν, υποβάλλω γνώμην όπως όρισθ' αν παρά της 'Εθ' ανυελευσεως δυο έορταί: ή παλαιά καθιερωμένη 'Εθνική της 25ης Μαρτίου και ή νέα βασιλική της 23 'Απριλίου ως ήμερα της άνομαστικής έορτής του 'Ανακτος.

Σ' α μεταξύ, και μετά την άναχώρησι του 'Οθωνος, είχαν σταματήσει όλες οι προηγούμενες βασιλικές και έθνικές γιορτές, έκτος απ' την 25η Μαρτίου.

Η στιγμή ήταν κατάλληλη για την τελειωτική ρύθμισι του ζητήματος και ο Κουμουνδούρος, σ' αν άρμόδιος ύπουργός, έκανε μιά εισηγησι σύμφωνη με την πρότασι του Βάσας.

Παραδέχεται την γνώμη του ή πλειοψηφία και έτσι εγκρίνεται ύψηλ' αν καθιερωμένη 'Εθνική της 25ης Μαρτίου και ή νέα βασιλική της 23 'Απριλίου ως βασιλική γιορτή. Για την 'Εθνική γιορτή τό ύψιστομα έλεγεν «... ή 'Εθ' ανυέλευσις επικυρδύσας και άνανεώνουσα προγενεστέρως άποφάσεις, καθιερού έπίσημως ως έορτήν της 'Εθνικής 'Ανεξαρτησίας την μεγάλην της 25ης Μαρτίου ήμεραν».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έθικαιρα

Χαιρετισμοί

«Αρχισαν οι Χαιρετισμοί. Και λέω ν' άποφασίσω, όλίγα «Χαίρε» ειδικώς κι' εγώ ν' άπαριθμήσω. Χαίρε! πατάτα νόστιμη που τόσο είχες λείψει και δεν ήμύπορεσε κανείς νά σ' ανακαλύψη! *

Με δυο χιλιάδες χάθηκες —τόσες, μονάχα τόσες— Και χαίρε, που έμφανίσθηκες τέσσερες τετρακό- (τες)!

Χαίρε! κι' εσύ, τιμάρημε, που όλο π' ας άπάνω και δεν σ' εφάνει προσεχώς, ούτε άεροπλάνο. *

Χαίρε, φορολογούμενε μ' εντάλματα σωρεία, που κάθε μέρα πρόσκλησι σου στέλνει ή 'Εφορία! Χαίρε! κι' εσύ τηλεφώνω σπουδαίο εν 'Αθήναις, που για νά πάρης αριθμό, χρειάζεσαι δυο μήνες! *

Χαίρε! πολίτη 'Ελληνα με την πολλή σου χάρι, που νέες τρύπες διαρκώς άνοίγεις σ' α ζωνάρι! Κι' εσύ Λαέ που κατοικείς σ' α κράτος απ' τ' ανώτερα χαίρε! και π' αδα απ' τη χαρά και λέγε... μη χει- (ρότερα)!

Άνοιξις

Πάει ο χειμώνας! Έφυγε! Νά ο 'Απρίλης, τρέχει! Λάμπει ο ήλιος χωρμένος κι' άλλη βροχή... δεν έχει! Χαρά Θεού ή άνοιξις, άνθισε όλη ή πλάσι. Κι' έντος όλίγου, κύριοι, ο ήλιος θα μ' ας δράση! *

Νά κι' οι γυναίκες! 'Αρχισαν τ' α πρώτα τους τ' α (φάλτσα)!

Έγύνωσαν τ' α μπράτσα τους, έπέταξαν την κάλ- (τσα), και δγαίνουν άνοιξιότικες σ' αν όμορφη 'Αθήνα.

Έτσι από... θεάματα, θα την περναμε φίνα, και κάθε 'Αθίδα γρήγορα θα γίνη άράτινα! *

Νέα σαιζόν, νέα ταγιέρ! Σύζυγοι, έτοιμασθήτε! Διότι όπωσδήποτε θείνας θα... έλωθήτε. Άνοιξτε την τσέπη σας, γιατί, όπως ξέρετε όλοι, πάντα την πρώτη άνοιξις έχει τ' αν πορτοφόλι! *

Ο κ. Μαύρος

Κεφάτος κι' αίσίοδοξος και ζωηρός και λαύρος άρκίσθη ως νέος ύπουργός των Οικονομικών, ο δουλευταί των 'Αθηνών κ. Γεώργιος Μαύρος, όστις κατείχε κι' άλλοτε θώκον ύπουργικόν.

Επ' ακαιρος διαρίσμος, τό γράφον και τ' α φύλλα. Μά και πολύ κατάλληλος, όπως κανείς τό πάρη. Του κράτους τ' α οικονομικά έχουν τέτοια μαυρίλα, που Μ' α υ ρ ο ς χρειαζότανε για νά τ' α κουμαντάρη. 'Αλλά δεν έμποδίζεται κανένας νά έλπίση, π' ας ένας μαύρος ήμύπορει σ' α τέλος... νά τ' α (σπρίση)!

Κάθε τρείς

Νά ένα νέο εύχάριστο κι' έκτάκτως δροσερό. Κάθε τρείς μέρες σ' α έξη θα έχουμε νερό. Γιατί ή Λίμνη διαρκώς πηγαίνει προς τ' α κάτω. Και όπου νάνε, σύντομα, θα δείξη άσπρο πάτο! *

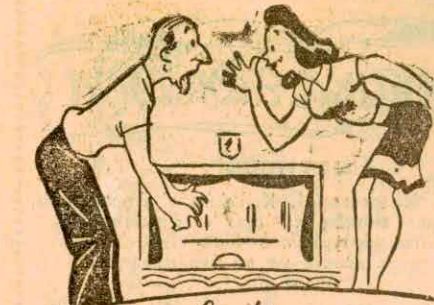
Τό ζήτημα του ύδατος δραματικών κατέστη. Κι' όλο θα περιπλέκεται καθώς θα σφίγγη ή ζέστη. Και δέβαιον τό θεωρ' αν και δεν τό βρίσκω άστειο, πως προσεχώς θα παίρνουμε νερό με τ' αν δελτίο!

Τό ένοικιοστάσιο

Τό ένοικιοστάσιον τό νέο έτοιμάζεται. 'Ο ύπουργός ο άρμόδιος έπιμελής έργάζεται, για νά τό φτιάξη γρήγορα και νά τό εμφανίση και όλα τ' α μισθώματα δεινώς νά τ' α αυξηση! Θ' α όμιλη για παλαιάς και νέας εκμισθώσεις, «μισθώματα» «εκμισθώματα» και για άγωγές κι' έ- (δωσεις)!

Εμπρός, λοιπόν, ένοικιασται κι' έσεις ιδιοκτήται! 'Αρχίζει ο νέος ο άγών κι' αλληλοφαγώθητε. Βρ' ατε μπελάδες, δισκασται και γίνετε βατόρι. Και τραβήχθητε μάρτυρες... Και φάτε... δικηγόροι!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η κυμωδιστική μας

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΩΝΤΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: «Αστός, ήθικος, οικογενειάρχης, φιλήσυχος, φιλόνομος, συντηρητικός, και όλα «τά τοιαύτα» που συνθέτουν την υποδειγματική ιδιοσυμπεριφορά του λαμπρού πολίτη. Περιποιούμαι πενήντης. **ΕΛΕΝΙΤΣΑ:** «Η σύζυγος, «Οικοδόμοισσα» φανταστική που έχει τις γνωστές «αστείες» «αστείες» στη μαγειρική της, χρησιμοποιεί με απόρρητο ευγενικό πείσμα το «φάτε, φάτε, τρώφια» με τα χέρια μου». «Ιδίως σε γλυκά «αστεία», και δεν ύστερεί διόλου σε νοικοκυριότητα, κοκεταρία, κοινώς «ζουμπούρο» εμφάνισις». «Ισόν: Χαριτωμένο γλυκό χαμόγελο, γλυπτικό αλλά... απροσέλεστο σωματάκι εξαιρετικής ποιότητας, σύνολο σαγηνευτικό και γυναικίσιμο, η αν θέλετε «Θηλυκότης», απόλυτη. **ΣΠΥΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΠΑΣ:** «Τμηματάρχης β' στο γραφείο που ο Νώντας είναι διευθυντής. Σαραντα χρονών. Τύπος ήμιος. Παρένθεσις: Σπανίως έχουν άλλο «τύπο», οι εργαζόμενοι, γιατί δεν προφταίνουν να σκεφτούν τί τύπο έχουν και δαμνίζονται τον τύπο του παλαιότερου διπλανού τους, που συνήθως είναι προϊστάμενος... Κλείνει η παρένθεσις.

ΣΚΗΝΗ 1η

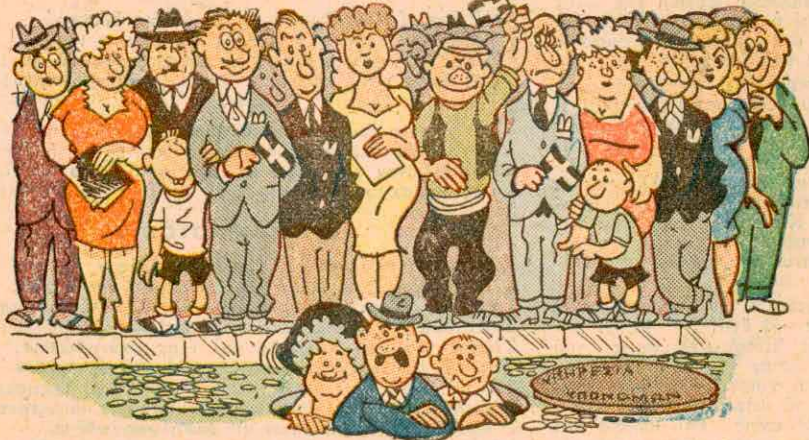
(Στο γραφείο.

ΝΩΝΤΑΣ (συνεχίζει κουδέντα): ...Λοιπόν, Σπύρο μου, απ' ότου μπήκε η Σαροκοστή, τί να σου πω δηλαδή, τρελλάθηκα!...

ΣΠΥΡΟΣ (ψύχραιμα): Γιατί; **ΝΩΝΤΑΣ:** Πρώτον, μ' άφινε ηστική! (Επεξηγεί!)... Δηλαδή έντελώς ηστική!... Κάνει μία φακή άνευ λαδιού, γιατί είναι, λέει, Παρασκευή και δεν επιτρέπεται!

ΣΠΥΡΟΣ (ψύχραιμα πάντα): Δεύτερον;

ΝΩΝΤΑΣ: Δεύτερον... το πολύ - πολύ

Τ' ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

«Ενας έπότης της 'Υπηρεσίας 'Υπονόμων, παρακολουθεί την παρέλασι... (Του 'Αρχέλαου)

να φτιάξει Σαββάτο η Πέμπτη μία ταραμσαλάτα που δεν έχει ταραμά!...

ΣΠΥΡΟΣ: Δηλαδή; **ΝΩΝΤΑΣ:** Δηλαδή τη φτιάχνει με αυγό της ρέγγας και δεν ξέρω με τί άλλο διαολό!... (Μ' αγανακτίζει): 'Εν πάση περιπτώσει, εγώ μένω ηστικός! 'Εχω να φάω έξη μέρες! (Στη διαπασών της αγανακτήσεως): Πεινάω!... Τό κατάλαβες;... (Κραυγαλέα): Πειννώ!...

ΣΠΥΡΟΣ (αιώνίως ψύχραιμα): Γιατί πειννάς; **ΝΩΝΤΑΣ** (λυσσαλέα): Γιατί πεινάω! (Παύσεις).

ΣΠΥΡΟΣ (άπαθής άποφθεγματικότης): Πεινάς διότι είσαι ήλιθιος!...

ΝΩΝΤΑΣ (έξαλλος): Τί;

ΣΠΥΡΟΣ: Αυτό που σου είπα: 'Η λύσις, αγαπητέ μου, είναι πολύ απλή! Φεύγεις απ' το γραφείο στις δύο. 'Εται;

ΝΩΝΤΑΣ: Μάλιστα.

ΣΠΥΡΟΣ: ...Μόλις φύγης, μπορείς ωραιότατα να τηλεφωνήσης στο σπίτι σου, ότι θ' άργήσης λίγο για τó γεύμα, έπειδή έχεις κάποια σοβαρή συζήτηση σχετική με την ύπηρεσία. 'Εται;

ΝΩΝΤΑΣ: Μάλιστα! (Θυμάται άσφαινα τη διαφορά του βαθμού). Νομίζω πως μου πήρες πολύ τόν άέρα!

ΣΠΥΡΟΣ: Στα ιδιωτικά θέματα μπορεί ωραιότατα ν' αντιστρέφεται η ιεραρχία: Δηλαδή να είμαι εγώ προϊστάμενος και συ ύπιστάμενος. Γιατί τους διορισμούς του- κάνει η Ζωή! Δεν τους κάνουν οι κυβερνήσεις.

ΝΩΝΤΑΣ (υποχωρητικά): Πολύ λογικό. 'Αλλά φύγαμε απ' το θέμα.

ΣΠΥΡΟΣ: Θα ξαναμπούμε άμέσως. Λοιπόν, εσύ θα τηλεφωνήσ πως έχεις δουλειά και θα πηγαίνεις στις τριήμιση. Θα μπαίνεις στο μεταξύ σε διάφορα μπάρ, όπου γουστάρει η ψυχή σου τέλος πάντων και θ' άρχιζης κανονικά: όρντέερ, ούζο, άστακό, άρνάκι γάλακτος, γλυκό, τυρί, φρούτο, κρασί, μπύρα, με μία φράσι κάπως χυδαία θα την «τυλώνης» κανονικά. Τέσσερες παρά τέταρτο θα φτάνω εγώ στο σπίτι σου και θα ρωτώ με άγανία: «'Ηρθε ο κύριος διευθυντής; Μόλις τώρα τόν άφισα κι' είχε ακόμη μία σύσκεψη». Στις τέσσερες, θα ξανατηλεφωνής εσύ, πίνοντας μακάρι να τον καφέ σου: «Μήπως είν' εκεί ο Σπύρος; 'Ερχομαι άμέσως! Τώρα τελειώνω!...

ΝΩΝΤΑΣ (θαυμαστικά): Μαρέ, πρώτης τάξεως ιδέα! Τόσο θάλακας ήμουνα και δεν τό είχα καταλάβει;

ΣΠΥΡΟΣ (έπιδεδία): Δεν είναι βλακεία. Όταν ένδιαφέρεται κανείς για κάτι προσωπικώς, χάνει την ψυχραιμία του... Αυτό είναι!

ΝΩΝΤΑΣ (ήλιθιος): 'Εχεις δίκιο. Αυτό είναι! Χάνει την ψυχραιμία του... (Αποφασιστικά κι' ένθουσιασμένα) Θα έ- φαρμόσω τó σχέδιό σου από σήμερα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι του Νώντας)

ΣΠΥΡΟΣ (μπαίνει με πακέττα και μπουκάλια): Γεια σου!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ (έντρομα): Τί σου ήρθε να φτάσης τέτοια ώρα; Σε δύο λεπτά έρχετο ο Νώντας.

ΣΠΥΡΟΣ (ψυχραιμότατα): Τάχω κανονίσει... (Αφήνει τα πακέττα και τó μπουκάλια). 'Εφερα ζαμπόν, τυρία, φρούτα... 'Εσύ τί έχεις ετοιμάσει;

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Άρνάκι στο φούρνο κρυφά. Ταχινόσουπα φανερά.

ΣΠΥΡΟΣ: 'Εν τάξει! Από σήμερα κι' όσα διαρκεί η εύλογημένη σαρακοστή θα τρώμε μαζί και θα φιλιώμαστε έλευθέρως!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Τρελλός είσαι;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι. 'Απλώς έξυπνος. Τά κανόνισα! Πρίν απ' τις τέσσερες κι' αν δεν τηλεφωνήση, δεν θάρη αυτός. (Σ' έ- ξαψι αυτοπεποιθήσεως). Όταν σου είπα να κάνης την «αυστηρώς ηστεύουσαν» είχα υπ' όψι μου πως ο άντρας σου δεν θα πίστευε ποτέ — αν τού τό έλεγαν — ότι θα μπορούσες να διαπράξης μία... πιδ σοβαρή άμαρτία!... Τώρα, τόν τυλίξα και με τη ηστέια στην όποια τόν καταδικά- σουμε και τó κανόνισα μία χαρά!... Βάλε να φάμε, γιατί, έν πάση περιπτώσει, δεν έχουμε δικό μας κι' όλόκληρο τó εικοσι- τετράωρο!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Δεν σε καταλαβαίνω!

ΣΠΥΡΟΣ: Μαρέ, μή σε νοιάζει! Τάχω κανονίσει ενά!... (Φιλί). 'Αγάπη μου!...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Λατρεία μου!...

(Περνούν οι ώρες. Χτυπά τó τηλεφώνο).

ΣΠΥΡΟΣ (άλαφιασμένα): 'Ελενίτσα!

Μάζεψε τά πιατα και τά μπουκάλια και κρύφτα! Δός μου γρήγορα την τσάσα- ρα σου. (Σηκώνει τó ακουστικό). Ναι, κυ- ριε διευθύντα! Σάς περιμένα. 'Α, τώρα τελειώσατε τη σύσκεψη;... (Καθώς χτενί- ζεται). 'Η κυρία έχει όπως μου είπε ταχί- νουσупα! (Ψιθυριστά και ένω ακούει φυ- σικά η 'Ελενίτσα). Είδες, κατεργαρη, τί κόλπο έκανα;... 'Ε, δεν μ' άκούει! Πού να μ' άκούση;... Πήγε στην κουζίνα! (Της κλείνει τó ματι και συνεχίζει τó τηλε- φώνημα). Οι γυναίκες, αγαπητέ μου, εί- νε κοροίδα!... Γεια-χαρά! (Κλείνει). 'Α- γάπη μου, είναι η πρώτη φορά που άντι- λαμβάνομαι τί εύτυχημα είναι να μη θρί- σκη κανείς ύπρετρία. 'Αν ύπρηξε τώρα εσύ ύπρετρία...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Χρυσό μου, μή σε νοιάζει. Θα την είχα κάνει τόσο πολύ εύκολα συ- νέννοχο! Μ' ένα εικοσάρι την ήμερα!... Φί- λησέ με... Δός μου τόν τελευταίο... άστα- σμό... για σήμερα!... Πάω να τού έτοι- μάσω την ταχινόσουπα!...

ΣΠΥΡΟΣ: Ναι. Και θά τη φάη προ- σποιούμενος τόν πεινασμένο!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Γιατί;

ΣΠΥΡΟΣ: Θα σου πω άλλη ώρα!... 'Ετοιμάσε τώρα τó τραπέζι, κυρία διευ- θυντού!...

(Σε λίγο χτυπάει τó κουδούνι. Μπαί- νει ο κ. Παπαδόπουλος, με τó ύφος τού έξυπνου που κάνει τόν κουτό).

ΝΩΝΤΑΣ: Τί θα φάμε, λοιπόν, σήμερα;

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Σου έχω μία ταχινόσουπα, θαύμα! πάω να σερβίρω.

ΝΩΝΤΑΣ: Λίγη να μου φέρης έμένα, 'Ελενίτσα...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ: Γιατί;

ΝΩΝΤΑΣ: Λέω να κάνω λίγη δίαιτα, για ν' άδυνατίσω!...

ΣΠΥΡΟΣ: Λοιπόν, κύριε προϊστάμενε, την τήλωσες;

ΝΩΝΤΑΣ: Γενναία! 'Η ιδέα σου ήταν περίφημη. Μόνο τó νού σου μή σου φύγη κουδέντα και καταλάβη τίποτα η 'Ελε- νίτσα.

ΣΠΥΡΟΣ: Μη φοβάσαι! Σε κάτι τέ- τοια η γυναίκα σου είναι κουτορνίθι!

ΝΩΝΤΑΣ: Σου είμαι εύγνώμων, Σπύρο. Και για νά σου άποδείξω την εύγνωμο- σύνη μου, σε πληροφορώ ότι θα προτείνω την προαγωγή σου. Οι καλές ύπηρεσίες πρέπει ν' άμειβώνται!...

(Σερβίρεται η ταχινόσουπα, που δεν την άγγίζει σχεδόν κανείς. Και κλείνει η..

ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΨΙΛΟΝ

Πώς νά παρασκευάζετε μόνη σας τίς βαφές

ΤΟ βάψιμο των μαλλιών είναι μία τέχνη, που άπαιτεί μεγάλη προσοχή και ύπομονη. 'Υπάρχει, βέβαια, πάντοτε η λύσις τού κομωτού. 'Αλλ' όλες οι γυ- ναίκες δεν έχουν τόν καιρό νά τρέχουν διαρκώς στα κομ- μωτήρια. Από τ' άλλο μέρος, οι βαφές που προσφέρονται στο έμποριο δεν είναι πάντοτε ήγγυημένης άγνότητος και άποτελεσματικότητος κι' όχι σπάνια έρεθίζουν τó δέρμα ή προκαλούν διάφορες διαταραχές. Είναι εύκολο, όμως, με λίγη καλή θέλησι νά τις παρασκευάσετε μόνες σας. Προκειμένου νά τις χρησιμοποιήσετε, είναι άπα- ραίτητο νά λούσετε προηγουμένως τά μαλλιά σας, για νά τ' απαλλάξετε από τις άκαθαρσίες και τά λίπη. 'Η τεχνική τού βάψιματος, είναι απλή. Θα χωρίσετε σε τούφες τά μαλλιά σας και θά τά περάσετε με μία μικρή βούρτσα, που θά έχετε βουτήξει στη μπογιά, άρ- χίζοντας από τις ρίζες. 'Εκείνο που πρέπει νά προσέ- ξετε είναι νά δώσετε στα μαλλιά σας την ίδια απόχρω- σι παντού. Για νά τó επιτύχετε, πρέπει νά όπλισθήτε με ύπομονη. 'Η βία μπορεί ν' άποβη καταστρεπτική. 'Αν τυχόν άποτύχετε, λουσθήτε προσεχτικά και ξαναρχίστε. Προτού τελειώσετε, πρέπει νά βεβαιωθήτε ότι δεν έχε- τε άφήσει «μπαλώματα». Και τώρα νά μερικοί τρόποι βάψιματος.

Για νά κάμετε τά μαλλιά σας:

Μπλε σαντρέ ή ξανθά προς τó χρυσαφι

Αυτούς τούς χρωματισμούς μπορείτε νά τούς επιτύ- χετε, χρησιμοποιώντας λίγο όξυζενέ. Πρέπει, όμως, αυ- τó που θά χρησιμοποιήσετε νά είναι νωπό, γιατί, διαφο- ρετικά, χάνει ένα μεγάλο μέρος από τή δύναμή του. 'Αν

'Εκείνο που πρέπει νά προσέξετε κατά τó βάψιμο των μαλλιών σας, είναι νά δώσετε σ' αυτά την ίδια απόχρωσι παντού.

δέρμα. Πρέπει νά την παρασκευάζετε λίγη ώρα προτού την χρησιμοποιήσετε και νά πετάτε την ύπόλοιπη, για- τί ο νιτρικός άργυρος άλλοιούται πολύ γρήγορα.

2) 'Η καλούμενη κινεζική βαφή, που θά σας δώση πολύ μαύρα μαλλιά, παρασκευάζεται ως έξης:

'Αραβικόν κόμμι 30 γραμ
Σινική μελάνη 50 »
'Ανθόnero 1 λίτρο

Θά τρίψετε πρώτα τó αραβικόν κόμ- μι και τί σινική μελάνη ως που νά μεταβληθούν σε λεπτοτάτη σκόνη. Κα- τόπιν θά διαλύσετε μικρές ποσότητες απ' αυτή τή σκόνη μέσα σε λίγο άν- θόnero, προσέχοντας ώστε ή διάλυσις νά είναι πλήρης και νά μη παραμείνουν άδιάλυτοι όγκοι. 'Υστερα θά προσθέ- σετε και τó υπόλοιπο άνθόnero.

Τή διάλυσις αυτή θά την χρησιμο- ποιήσετε μόνη αν έχετε καστανά μαλλιά και θέλετε νά τά κάμετε μαύρα. Είναι άπόλυτα άβλαβής και ύγιεινή.

3) Θά διαλύσετε μέσα σε μία λευκή φιάλη:

Πυρογαλλικόν όξύ 10 γραμμάρια
Διυλισμένο νερό 180 »
Οινόπνευμα 160 »

4) Θά διαλύσετε μέσα σε φιάλη σκούρου γυαλισίας:

Πνεύμα άμμονιακού άλατος 60 γραμμάρια
Νιτρικό άργυρο 2 »
Διυλισμένο νερό 300 »

Σανλάν

Για νά δώσετε στα μαλλιά σας διάφορες απόχρωσεις, θά χρησιμο- ποιήσετε την ακόλουθη διάλυσις:

Διυλισμένο νερό 150 γραμ.
'Υπερμαγγανικόν κάλι 2 »

Τό υπερμαγγανικό κάλι διαλύε- ται εύκολα μέσα στο νερό και τού δίνει ένα σκούρο βιολετί προς τó καφέ γρώμα.

Θά βάλετε αυτή τή διάλυσις πα- να σ' τα μαλλιά σας με μία βούρ- τσα όπως και στις προηγούμενες περιπτώσεις προσέχοντας ώστε νά μη άγγίζετε καθόλου τó δέρμα, γι- ατί διαφορετικά, θά τó χρωματίσετε κι' αυτό

Για τρεις βασικούς κανόνες για τó καλό βάψι- μο των μαλλιών. Α: Τό λούσιμο. Β: Τό βούρτσισμα. και Γ: Τό βάψιμο, άρχίζοντας από τις ρίζες.

Σκούρα καστανά

Θά χρησιμοποιήσετε τις ακόλουθες διαλύσεις:

1) Πυρογαλλικόν όξύ 15 γραμ
Θειώδες νάτριον 2½ »
Οινόπνευμα ρεκτιφιέ 30 »
Νερό 100 »

2) 1 μέρος πυρογαλλικού όξέος που θά τó διαλύσετε σε:

Διυλισμένο νερό 38 μέρτ
'Υδωρ Κολωνίας 2 »

Μαύρα

1) Πομπάδα:

Νιτρικός άργυρος 1 μέρος
'Ασβεστος άδυσμένη 1 »
Λίπος 10 »

'Η πομπάδα αυτή δεν μαυρίζει τó

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο ήρωϊκός θάνατος της Λέλας Καραγιάννη

Βράδυαζε. Ένα μεγάλο σύννεφο ήρθε και στάθηκε βαρύ πάνω από τη σκληρωμένη Αθήνα και ράντιζε τότε-τότε τους έρημους δρόμους με σταγόνες βροχής. Ήταν η 7η Σεπτεμβρίου του 1944. Οι άνθρωποι είχαν κλειστή από νωρίς στα σπίτια τους γιατί, τις τελευταίες εκείνες μέρες, οι Γερμανοί είχαν αγριέψει και τα μπλόκα πλήθαιναν στις φτωχογειτονιές. Το Νεκροτομείο δεν σταματούσε όλο εκείνο το διάστημα να δέχεται κορμιά, τρυπημένα από τα έχθρικά βόλια. Όσο πλησίαζε ο καιρός να φύγουν οι κατακτητές από τον τόπο μας, τόσο περισσότερα πολλαπλασιάζονταν τα εγκλήματα τους. Μέσα σ' ένα μήνα, μονάχα, στην Αθήνα, είχαν τουφεκισθεί, το λιγώτερο, τριακόσιοι Έλληνες πατριώτες, άντρες και γυναίκες, που τους πήραν από τις διάφορες φυλακές και τα στρατόπεδα και τους έστησαν στον τοίχο. Κανείς δεν μπορούσε πια να ξεφύγει, αν θα ξημερωνόταν ζωντανός. Κι έτρεμε η ψυχή των ανθρώπων, όταν άκουγαν έξω από την πόρτα τους, να βροντοχτυπά η μπότα του Γερμανού. Ώστόσο, παρ' όλο τον τρόμο τους, διαισθάνονταν πως η μεγάλη στιγμή της απελευθέρωσης πλησίαζε. Όλα τα σημάδια το έδειχναν. Ακόμα κι η σιδερένια πειθαρχία των Ναζιτών είχε χαλαρώσει. Οι φρουροί χτυπούσαν πάντα τα τακούνια τους καθώς παρουσίαζαν όπλα στους αξιωματικούς, αλλά το έκαναν από συνήθεια, χωρίς σέβας στον ανώτερο, χωρίς την παλιά ακρίβεια και περηφάνεια που αποτελούσε τη δύναμη της Βέρμαχτ.

Έπειδή όμως οι εκτελέσεις εξακολούθωναν συνεχώς, για ν' αναπτερώσουν το ηθικό του λαού, τα παιδιά των οργανώσεων έμπαιναν στους κινηματογράφους, στα θέατρα και στα καφενεία και μοίραζαν προκηρύξεις με ένθους περιεχόμενο. Πήγαιναν ακόμη και στις εκκλησίες, σταματούσαν τη λειτουργία κι' από τον άμβωνα συνιστούσαν ένωση, πειθαρχία κι' ύπομονη. Εκείνες τις μέρες ακριβώς, οι Γερμανοί αναγκάστηκαν να ρίξουν μ' αεροπλάνα μια έντυπη ειδοποίηση, που έλεγε: «Ήμεραν και νύκτα λαμβάνουν χώραν δολοφονία, ανταλλαγή πυροβολισμών, ληστρικά επιθέσεις, λεηλασία και πράξεις συμποτάς. Ο γερμανικός στρατός απέφασεν όπως αμέσως και με όλα τα είς την διάθεσίν του μέσα παρέμβη με δριμύτητα. Το άδωον αίμα το οποίον θα ρέυση κατά την διάρκειαν τούτων ενεργειών θα βαρύνη άποκλειστικώς τους ύποκινήτας τών ταραχών».

Η Αθήνα και τα χωριά είχαν άσπρισει από τα χαρτιά αυτά, που ωστόσο δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Στις συνοικίες οι συμπλοκές με τους Γερμανούς έγιναν ακόμη πιο σκληρές και τα συμποτάς εναντίον τους, εξακολουθούσαν χωρίς καμιά διακοπή. Αυτό έκανε τα Ές-Ές να λυσσάζουν από το κακό τους και ύστερα από μερικές μέρες, τ' αεροπλάνα τους σκόρπισαν πάλι το καινούργιο τους μήγμα πάνω από την πρωτεύουσα, με περιεχόμενο καθαρά εγκληματικό: «Η Γερμανία διά μίαν ακόμη — έλεγε μία παράγραφος της

προκηρύξεως — και τελευταίαν φοράν, ειδοποιεί τόν ελληνικόν λαόν να ειρηνεύσῃ. Είς περίπτωσιν μη συμμορφώσεώς του, αί στρατιωτικάί διοικήσεις θα εκτελούν οιονδήποτε άνευ διαδικασίας και έκτος τούτου θα προβαίνουν εις δίωξεις και καταστροφάς αί οποίαι θα είνε άποκλειστικώς εις βάρος του».

Τίποτε όμως, καμιά φοβέρα, δεν ήταν δυνατό να σταματήσει την όρμη ενός λαού που διεκδικούσε την λευτεριά του. Μα από την άλλη μεριά οι κατακτητές, για να τηρήσουν όλα εκείνα που διαλαλούσαν με τις προκηρύξεις τους, άδειαζαν τις φυλακές και τα στρατόπεδα κι' έπαιρναν για εκτέλεσι, όχι μονάχα αυτούς που είχαν καταδικάσει σέ θάνατο τα στρατοδικεία τους, αλλά και τους ελαφροποινίτες ακόμη. Το δειλινό της 7ης Σεπτεμβρίου 1944, οι Γερμανοί μετέφεραν τη Λέλα Καραγιάννη — τη θρυλική «Μπουμπουλίνα» — από το Χαϊδάρι στα γραφεία των Ές-Ές της οδού Μέρλιν, για να την εκτελέσουν τα ημερώματα. Οι άλλες φυλακισμένες την είχαν γνωρίσει μονάχα λίγες μέρες μα κατάλαβαν αμέσως πως είχαν να κάνουν με μία εξαιρετική Έλληνίδα. Τη θαύμαζαν για το ανεξάντλητο θάρρος της, τη σέβονταν και την αγαπούσαν. Καθώς έσκυβε για να τις αποχαιρετήσει, τους είπε με φωνή γλυκεία, που δεν έτρεμε καθόλου:

— Εύχομαι να σωθίτε και να δήτε τη λευτεριά! Σας παρακαλώ να πτήτε στους δικούς μου πως πεθαίνω άταραχη, όπως ταιριάζει στη γενιά μου!

Συγκινημένες οι συγκρατούμενες της, σηκώθηκαν και τη φίλησαν στο μέτωπο. Καθώς την κατέβαζαν στην αούλη, όλο γύριζε και κύτταζε προς τα κελλιά, όχι για να δει τα παιδιά της — που τα κρατούσαν κι' αυτά οι Γερμανοί για την πατριωτική τους δράση — αλλά μήπως την δουν εκείνα, περήφανα κι' αλύγιστη, για να τα παραδειγματίσουν, να τους δείξη ότι βαδίζει προς το θάνατο έτσι όπως την ήξεραν, με τό κεφάλι ψηλά. Και πραγματικά, η μυστική έσωτερική υπηρεσία των φυ-

Η Λέλα Καραγιάννη άρχισε να τις παρηγορή και να τους δίνει θάρρος...

λακών πρόφτασε να ειδοποιήσει τα δύο κορίτσια της, την 'Ιωάννα και τη Νεφέλη, πως η μητέρα τους έφευγε. Για να μη τις τρομάξουν τους είπαν ψευδώς πως την άφινουν ελεύθερη. Το ανέλπιστο αυτό μήνυμα, γέμισε με τρελή χαρά τις δύο ήρωϊκές κοπέλλες. Σκαρφάλωσαν, όπως μπορούσαν, στο καγκελόφραχτο παραθύρο του κελλιού τους, την είδαν να περνά στην αούλη λεβέντικα — παρ' όλα τα τραύματα του πολυτάραχου κορμιού της — κι' έμπηξαν τις φωνές και τα κλάματα, ευτυχισμένες για τη μητέρα τους που πήγαινε προς το φώς και τη ζωή! Η Καραγιάννη άκουσε τις φωνές των κοριτσιών της, μα δεν γύρισε να κυττάξη. Φοβήθηκε ίσως μη λιποψύχη στην τελευταία στιγμή, γιατί πάντα ένας τέτοιος χωρισμός είνε άδυστατος. Τα μάτια της — είπαν αργότερα όσες από τις συγκρατούμενες της γλύτωσαν — δεν έσταξαν δάκρυα αλλά αίμα! Στιγμή τρομερή, σπαρτακτική!...

Μόλις βγήκαν από τις φυλακές, την πέταξαν σ' ένα στρατιωτικό καμιόνι που στεκόταν απ' έξω. Ήσαν κι' άλλες έξη γυναίκες εκεί, καταδικασμένες κι' αυτές σέ θάνατο: Η 'Αγγελίδα Μάρτζορι Λούες, η άρτιστα Μαντελίνα Χατζοπούλου, η 'Ακριδη Νικολετοπούλου, η Ουγγαρέζα Άννα Μπάν, η Μαρία Μετζελοπούλου και η Βάσω Νικολοπούλου. Ήδη αυτόκινητο ξεκίνησε ολόταχως για την οδόν Μέρλιν και ύστερα από λίγο στάθμευε έξω από το κτίριο, που πίσω από τους σκοτεινούς του τοίχους, ώργιαζε το έγκλημα και ο σαδισμός.

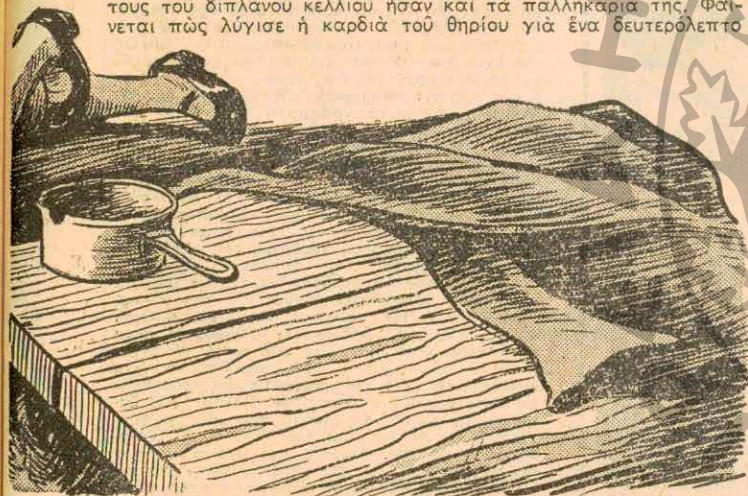
— Άιν, τσάι, ντράι, άρχισε να μετρά ο επί κεφαλής της συνοδείας Γερμανός έπιλοχίας — ο διαβόητος Ρούντι — παραδίνοντας στον αρχιφυλάκα υπαξιωματικό της Βασίλης της οδού Μέρλιν, τις Έλληνίδες πατριώτισσες και τα... άποφυλακιστήρια τους, που είχαν έκδοθη από τα Ές-Ές, μόνο και μόνο για να διασκεδάσουν εις βάρος των έτοιμοθανάτων όταν θα μάθαιναν την αλήθεια.

Με τον πιο απάνθρωπο τρόπο, κατέβασαν τις γυναίκες στα φοβερά μπουντρούμια του κτιρίου και τις στίβαξαν σ' ένα κελλί, σαν τα ζώα. Στο διπλανό κελλί βρίσκονταν οι άντρες, μελλοθάνατοι κι' αυτοί, που τους έφεραν από το στρατόπεδο του Χαϊδαριού κι' από τις άλλες φυλακές. Άνάμεσα σ' αυτούς ήσαν οι Γιάννης Χούπης, Μανώλης Λύτινας, Λεάνδρος Καβαφάκης, Γιάννης Μαρνέρης, Σταύρος Τσιώκος, Στ. Μπουντρούρακης, Άνδρέας Καλύδας, Θεμιστοκλής Παμπούκης, Τάσος Γεωργαλάς, Δρόσος Κυριαζής, Γ. Ευσταθίου, Παναγιώτης Φλούδας, Π. Δρακόπουλος, Γ. Μπιλής, Γιάννης Σκεντερίδης, Δημήτρης Παπαδάκης, Κ. Λαζόπουλος, Κ. Καλογερόπουλος, Χρήστος Σπανός, Ναστάσιος Σκόλκος, Γ. Τάκης, Ε. Κατσιγεωργίου, Χρυσόστομος Βασιλείου, Κώστας Μάνεσης, Παναγιώτης Κούτης, Γ. Ριζόπουλος, Ε. Σιμωνίδης, Α. Διαμαντόπουλος, Α. Λεοντοκανάκος, Γιάννης Θεοακλής, Κάρλο Βιτόριο, Α. Σπηλιόπουλος, Κ. Παλαιολόγος, Μανώλης Παρλαμάς, Άλέκος 'Ιωαννίδης, Άνδρέας Κορδίας, Θανάσης Σιμόσας και πολλοί άλλοι. Έβδομηντάνας πατριώτες, άντρες και γυναίκες. Ένας Γερμανός φρουρός τριγύριζε στο διάδρομο, χτυπώντας ρυθμικά τις μπότες του. Μαζί του βρίσκονταν κι' ο άπαισιος διερμηνέας Τσαγγάρης, κουβεντιάζοντας αμέριμνα σαν να μη συνέβαινε απολύτως τίποτε το εξαιρετικό. Σαφινικά μία πονεμένη κραυγή έσχισε τη βαρεία ατμόσφαιρα της φυλακής:

— Μήπως είνε κανένας Καραγιάννης εδώ; Ήταν η φωνή της Λέλας που ζητούσε να μάθη μήπως κρατούσαν εκεί μέσα κανένα δικό της, τον άντρα της ή τα παιδιά της. Δεν έλαβε καμιά απάντησι, μα αυτό δεν την καθησύχασε διόλου. Και πλησιάζοντας πιο κοντά στο καγκελόφραχτο παραθύρακι του κελλιού της, ξαναφώναξε με όλη τη δύναμη που της είχε απομείνει:

— Γιώργο! Βύρναν! Νέλσαν! Άγόρια μου, μήπως σας κρατούν εδώ;

Μ' ένα πήδημα ο διερμηνέας Τσαγγάρης, έχωσε το χέρι του ανάμεσα στα σίδερα του μικρού παραθυριού κι' ετοιμάστηκε να τη χτυπήσει. Μα η Καραγιάννη πρόλαβε να πιάσει το εγκληματικό εκείνο χέρι και με φωνή γεμάτη αγωνία, άρχισε να τον παρακαλή να της πη, μη τυχόν μαζί με τους μελλοθανάτους του διπλανού κελλιού ήσαν και τα παλληκάρια της. Φαίνεται πως λύγισε η καρδιά του θηρίου για ένα δευτερόλεπτο

και τράβηξε σιγά-σιγά προς τα πίσω. Ύστερα ρώτησε φωναχτά, μήπως ήταν κανένας Καραγιάννης εκεί μέσα. Η απάντησις ήρθε άρνητική απ' όλα τα κελλιά και τότε η Λέλα τούδωσε την ευχή της. Γιατί αυτό ακριβώς ήταν το ψυχικό της μεγαλείο. Την τελευταία στιγμή του θανάτου της, συγχωρούσε κι' αυτούς ακόμη τους δημίους της...

Ώστόσο, από τον άλλο θάλαμο των κρατουμένων, στο άκουσμα της τραγικής κι' άπελπισμένης φωνής της, ορθώθηκε ένα παλληκαράκι, μόλις δεκαεννέα χρονών, ψηλό και σκελετωμένο. Ήταν ο Νίκος Μπάρδης, πιστός συνεργάτης της, που με τη σειρά του άρχισε τώρα να παρακαλή το γνωστό του από τα παιδικά του χρόνια Τσαγγάρη, να μεσολαβήσει στο Γερμανό φρουρό να του επιτρέψη για ένα λεπτό να δει τη θεία του Λέλα. Ο διερμηνέας άρνήθηκε στην άρχη, μα ο μικρός Μπάρδης δεν άπελπίστηκε. Έπανελάβε την παρακλήσι του δύο και τρεις φορές, τόσο επίμονα, που στο τέλος τον κατάφερε να τον άφισε να περάσει στο κελλί των γυναικών. Μόλις τον είδε η Καραγιάννη, τον έσφιξε στην αγκαλιά της σαν δικό της παιδί, τον φίλησε πολλές φορές, μα ούτε ένα σάκρυ δεν κύλησε απ' τα πονεμένα της μάτια, από φόβο μη μεταδώσει τον πόνο της και στους άλλους. Ύστερα έδειξε τις πληγές του κορμιού της, το τρυπημένο από γερομικρή λόγχη πλευρό της και μ' ένα πικρό χαμόγελο του είπε:

— Νά πής, παιδί μου, σ' όσους είνε για εκτέλεσι να πεθάνουν σαν Έλληνες! Να μη ξεπέσουμε στους παλιο-Γερμανούς! Μία φορά κανείς πεθαίνει...

Μόλις χωρίστηκαν ο Μπάρδης με την Καραγιάννη, οι άλλες κρατούμενες — που είχαν δη με τα μάτια τους τ' άποφυλακιστήρια τους και είχαν τη διαδεδομένη της υπηρεσίας των φυλακών 'Αδέρωφ ότι σέ λίγο θ' άπολύονταν όλες — άκούγοντας τη Λέλα να μιλά με βεβαιότητα ότι θα εκτελεσθούν, ένοιώσαν φριχτή αγωνία. Η Μάρτζορι Λούες, άρχισε να κλαίει σιωπηλά. Τη μίμησαν κι' Μαντελίνα Χατζοπούλου, η 'Ακριδη Νικολετοπούλου κι' ύστερα από λίγο άντηχησε σπαρτακτικό μοιρολόι. Τότε όμως φάνηκε η ψυχική άντοχη της Λέλας Καραγιάννη. Με λόγια, που μόνο μία γυναίκα σαν κι' αυτή μπορούσε να βρή την ώρα εκείνη, άρχισε να τις παρηγορή και να τους δίνει θάρρος.

— Δεν είνε τόσο φοβερός ο θάνατος όσο νομίζετε, τους είπε. Όταν μάλιστα πεθαίνει κανείς για την Ελλάδα, πρέπει να χαίρεται. Είνε ένα δώρο του Θεού και σαν τέτοιο πρέπει να το δεχτούμε...

Την ίδια στιγμή — περασμένα μεσάνυχτα πιά — στο διπλανό κελλί, οι μελλοθάνατοι άντρες συσκέφτονταν μυστικά. Σέ μία σκοτεινή γωνιά, ο λοχαγός 'Αλεξόπουλος συγκεντρώνει γύρω του μερικά παλληκάρια, το Μανώλη Λύτινα, το Γιάννη Χούπη, το Δημήτρη Παπαδάκη, το Θεμιστοκλή Παμπούκη, τον Καλύδα, τον Παρλαμά, το Λεοντοκανάκο, το Σκόλκο, το Νίκο Μπάρδη και μερικούς άλλους και προσπαθούσαν να βρουν έναν τρόπο για να μπορέσουν να βγούν από κεί μέσα, μία και όλοι μαζί αποτελούσαν μια σχετικά ύπολογισμη δύναμη. Καθένας έλεγε το δικό του. Βέβαια, δεν είχαν όπλα για να πολεμήσουν. Άλλά για όσους όνειρεύονται την ελευθερία, δεν έχει καμιά σημασία αυτό. Θάκαναν έξορμησι κι' ο Θεός βοηθός. Ο ένας θα προστάτευε τον άλλο με τα στήθη του. Ο 'Αλεξόπουλος όμως κι' ο Λύτινας, δοκιμασμένοι αξιωματικοί και οι δύο, ήξεραν πως όσο κι' αν είνε κανείς παλληκάρι, μία μάχη δεν κερδίζεται μονάχα με τα χέρια. Γι' αυτό είπαν στους άλλους που τους άκουγαν σιωπηλοί:

— Άκούστε, παιδιά. Είμαστε που είμαστε χαμένοι, θα πεθάνουμε που θα πεθάνουμε. Εγώ δεν πιστεύω ότι πρόκειται να μας ελευθερώσουν. Τ' άποφυλακιστήρια που μας έδωσαν, είνε μία άπότη των Γερμανών. Άλλωστε ο Μπάρδης μας έφερε το μήνυμα της Καραγιάννης ότι πρόκειται να μας τουφεκίσουν κάπως οπουδήποτε. Γι' αυτό ο Λύτινας κι' εγώ, καταστρώσαμε κάποιο σχέδιο που ίσως βοηθήσει μερικούς από μας να δραπέτεύσουν. Ύστερα από τρεις, τέσσερες ώρες θα μας πάρουν από δω. Που θα μας πάνε, είνε άγνωστο. Ίσως στην Κασσαρία, ίσως κάπου άλλο. Όταν δούμε λοιπόν πως ετοιμάζονται να μας εκτελέσουν, θα κάνουμε μία άπεγνωσμένη προσπάθεια...

— Σαν τί προσπαθεία; ρώτησε ο Χούπης αγωνιώντας. — Όταν μας πάνε στον τόπο της εκτέλεσεως, όλοι σας θα χέτε το νού σας σέ μένα. Μόλις φωνάξω έμπρός, οι μισοί με επί κεφαλής το Λύτινα, θα ριχτούμε στους Γερμανούς κι' οι άλλοι μισοί, με άρχηγό το Γιάννη Χούπη, θα προσπαθήσουν ν' αρπάξουν το πολυβόλο ή ένα από τα πολυβόλα και θα το στρέψουμε εναντίον των δημίων μας. Τότε όλοι από μας σωθούν, σωθήκαν. Είμαστε που είμαστε χαμένοι...

Όλοι συμφώνησαν. Η επιχείρησις ήταν εξαιρετικά παράτολμη, μα τί είχαν πια να φοβηθούν; Η ζωή τους δεν είχε καμιά αξία. Έπρεπε να δείξουν στους Γερμανούς, ότι οι Έλληνες δεν πεθαίνουν σαν πρόβατα επί σφαγής. Άνάμεσα στους μελλοθανάτους ήταν κι' ο καθολικός παπάς Χρυσόστομος Βασιλείου, ένα παλληκάρι που άφισε σ' όσους τον γνώρισαν τις ωριότερες αναμνήσεις. Από πολύ νωρίς, είχε άρχισι τις προσευχές και σύστησε στους μελλοθανάτους να έξομολογηθούν. Είχε φροντίσει ακόμη να προμηθευθ — άγνωστο με ποιο τρόπο — μία μπουτίλια μαυροδάφνη, που χρστίμευσε ως θεία μετάλλωσι των παλληκαριών. Ύστερα, με το μοναδικό μολύδι που βρέθηκε στην τσέπη του Καλύδα, άρχι-

(Η συνέχεια όπισθεν)

Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

σαν να γράφουν τις τελευταίες παραγγελίες για τα σπίτια τους, σε κάτι παλιόχαρτα, σε κουτιά τσιγάρων, σε étikéttες από κονσέρβες. Ο Γιάννης Χούπης έγραψε στον πατέρα του — Ιερέα της Αγίας Ειρήνης — πάνω στο μαντήλι του: «Νά με συγχωρέσετε για την πίκρα που θα σας ποτίσω. Θέλω να μ' εκδικηθήτε και να προσευχέστε για την ανάπαυση της ψυχής μου. Θάρρος. Ζήτω η Ελλάδα! Σας φιλώ. Ι. Χούπης».

Πορτού καλοφάει ακόμα, κατέβηκαν στα κελλάκια οι Γερμανοί και πήραν πρώτα τους άντρες κι' ύστερα τις γυναίκες. Ο διερχόμενος Τσαγγάρης διάβαζε τα όνοματά μέσα από ένα κατάλογο κι' ένας — ένας οι μελλοθάνατοι, ανέβαιναν στο αυτοκίνητο του θανάτου. Τό Νίκο Μπάρδη και τόν Άλεξόπουλο, τους ξεχώρισαν. Η Λέλα Καραγιάννη, που τὸ παρατήρησε αυτό, κατάλαβε πως τα δύο παλληκάρια είχαν σωθῆ. Σκύβοντας τότε, όσο μπορούσε πὶο πολλὴ ἔδω ἀπὸ τ' αυτοκίνητο, φώναξε στὸν πρώτο:

—Νίκο μου, ἐσύ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, σώζεσαι. Νά πῆς στὸν ἄντρα μου καὶ στὰ παιδιά μου, ὅτι εἶμαι περὶ φανὴν πὺ πεθαίνω γιὰ τὴν Ἑλλάδα! Τὸ ἴδιο θέλω κι' ἀπὸ αὐτοῦς. Νά μὴ κλάψουν, οὔτε νά μαυροφορεθῶν. Τὴν Ἑλένισσα μὰς νά τὴ μορφώσουν καὶ νά...

Ο Μπάρδης δὲν πρόλαβε ν' ἀκούσῃ τὴν τελευταία φράση. Τὰ δύο αυτοκίνητα τῶν μελλοθανάτων ξεκίνησαν ὁλοταχῶς, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο. Κοντὰ στὸν Κεραμεικὸ, ὁ Γιάννης Χούπης πέταξε τὸ μαντήλι του στὸ δρόμο. Τὸ βρῆκε κάποιος μικροπωλητὴς καὶ τὸ παρέδωσε στὸν γονεῖς του. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ ἄλλοι, μὰ λίγα σημεῖωματα ἔφτασαν στὸν προορισμὸ τους. Τὰ καμιόνια, λίγο πρὶν φτάσουν στὸ Δαφνί, ἔστρωσαν πρὸς μιά μικρὴ χαράδρα. Ἐκεῖ τὸις κατέβασαν ὅλους κι' ἀφὺ τοποθέτησαν γύρω τους ἑπτὰ πολυθῶνα, ὁ διερχόμενος Τσαγγάρης πρόσταξε νά χωριστοῦν οἱ ἄντρες ἀπὸ τὴς γυναῖκες, πὺ θὰ τὴς ἐκτελοῦσαν πρῶτες. Ἡ Λέλα γύρισε καὶ κύτταξε τοὺς καταδίκους καὶ τοὺς χαμογέλασε. Ὑστερα τοὺς πλησίασε κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ καθενὸς χωριστὰ. Ἀποχαιρέτησε πρῶτα τὸν συνταγματάρχη Σούλη, τοὺς ὑπολοχαγοὺς Λύτινα καὶ Καλογερόπουλο, ὕστερα τὸν Ναστάσιο Σκόλο, τὸν Γιάννη Μαρνέρη, τὸν Δημήτρη Παπαδόκη, τὸν Γιάννη Χούπη, ὅλους τέλος τοὺς μελλοθανάτους. Μ' ἀνεμισμένη τὰ κατὰμαυρα μαλλιά της, πῆγε κατόπιν στὴ θέσι της, κοντὰ στὴς γυναῖκες, πὺ τὴν κυττοῦσαν μὲ θαυμασμὸ. Καὶ μὲ τὴν ἀσθετὴ φλόγα πὺ ἔκαιγε στὰ κατὰμαυρα τὴς ψυχῆς της, ἄρχισε καὶ πάλι νά τοὺς δινὴ θάρρος. Τὴς ἔδωκε ὕστερα νά πιστοῦν γιὰ νά χορέψουν τὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου. Κι' ἀμέσως σήκωσε τὸ δεξιὸ χέρι της ψηλά, ἄρχισε τὸ τραγοῦδι κι' ἔκανε τὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἠρωϊκοῦ χοροῦ. Οἱ ἄλλες τὴν ἀκολουθοῦσαν σιγά-σιγά. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ στάσι τὴς βρῆκαν τὰ βόλια...

Τὴς τραγικὲς αὐτὲς στιγμὲς, οἱ ἄλλοι μελλοθάνατοι, ἀνήσυχτοι καὶ νευρικοί, περιμέναν νά τοὺς δοθῇ τὸ σύνθημα πὺ εἶχαν συμφωνήσει στὸ καλὴ τὴς δού Μέρλιν. Μὰ ὁ Ἀλεξόπουλος δὲν ἦταν πῖα κοντὰ τοὺς κι' ὁ Μανώλης Λύτινας, ἦταν βαρεῖα πληγωμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα πὺ εἶχε δεχθῇ στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ φρουρὸ τοῦ αυτοκινήτου πὺ τοὺς ἔφερε στὸ Δαφνί. Τὸ σχέδιό τους λοιπὸν ναυαγοῦσε. Δὲ μπορούσε πῖα νά γίνῃ ἀπολύτως τίποτε. Κι' ὁ θάνατος ἦταν κοντὰ, σὲ λίγο θὰ τέλειωναν ὅλα. Γιὰ μιά στιγμὴ τὰ δεκαεννέα χρόνια τοῦ Γιάννη Χούπη, ἄσπασαν. Καὶ τὸ παλληκάρκι αὐτὸ μὲ τὸ ἀθλητικὸ παράστημα, ξεφύγοντας ἀπὸ τὴ γραμμὴ του, μὲ δύο σάλια βοήθεια στὸ κοντινότερο πολυθῶλο, τάρταξε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Γερμανῶν καὶ τὸ ἔστρεψε ἐναντίον τους. Ἀλλὰ μάταια τόλμημα. Τὸ πολυθῶλο εἶχε πῶθε ἐμπλοκὴ καὶ δὲν πρόλαβε νά ξεμπερδέψῃ τοὺς δημίους τῶν ἔδδουμνιανέων πα-

τριωτῶν. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπασματος, λοχαγὸς Ἑρμπερτ, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν παλληκάρια τοῦ νεαροῦ Ἑλλῆνα, ἔδωσε τὸ πρῶτο σπῆμα:

—Φόβερ (πῦρ)!...

Ο Γιάννης Χούπης, σκοτώθηκε μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι. Κανένας Γερμανὸς δὲν τόλμησε νά πῇ νὰ τὸ πῇ. Κι' ἡ χαράδρα πὺ λίγα λεπτὰ πρὶν ἀντιλαλοῦσε τὸ τραγοῦδι τῶν μελλοθανάτων, ἀντηχοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ κροτάλισμα τῶν πολυθῶλων. Συγκινημένοι, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά οἱ λιγοστοὶ παραθεριστὰ πὺ βρίσκονταν ἀκόμη στὸ δάσος τοῦ Δαφνίου, εἶχαν μαζευτῇ στὴς σκηνῆς τους καὶ δὲν μιλοῦσαν. Ὑστερα ἄρχισαν νά σιγοκλαίει μὲ πόνο γιὰ τὸ χαμὸ τῶν ἀνδρώτων, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια περηφάνεια γιὰ τὸν ἠρωϊκὸ τους θάνατο.

Στὴς φυλακὲς Χαϊδαρίου, ἀντίκρυ, ἄκουσαν οἱ ὑπόδοχοι τὴς ριπῆς τῶν πολυθῶλων κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους γιὰ τὴν ἀνάπαυση τὴς ψυχῆς τῶν ἠρώων πὺ εἶχαν πέσει καὶ πάλι. Σταυροκοπήθηκαν καὶ τὰ παιδιά τὴς Λέλας Καραγιάννη, ἡ Ἰωάννα κι' ἡ Νεφέλη, χωρὶς νά φαντάζονται πὺς ἀπὸ τὴ μητέρα τους εἶχε ἀρχίσει τὸ μακελειὸ. Ὑστερα ὅλα ἡσύχασαν. Καὶ ἡ βροχὴ πὺ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ βραδύς, ξεπασσε τώρα σὰν καταροδάκι. Ἐπόμενως ἡ τραγικὴ 8η Σεπτεμβρίου 1944.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Χ. ΚΑΡΡΙΚΟΝ, Τρίκαλα: Ἐχετε δικιο, συμφωνῶ μὰς ἀπὸ κάθε πλευρὰ, μὰ πὺς εἶνε δυνατόν νά ξεφύγῃ κανεὶς ἀπὸ ὁριζόμενες στρατονομίες; Ἡ ἐποχὴ μας εἶνε τόσο σκοτεινὴ, πὺ δὲν ὑπάρχει, δυστυχῶς, ἀλλὰ διεξέρχεται πρὸς τὸ παρὸν. Μὴπως θέλετε νά ἔχω κι' ἐγὼ τὴν τύχη τοῦ Σ. Ζ.; Δὲν τὸ πιστεύω. Μόνον ὁ καιρὸς καὶ ἡ ὑπομονὴ θὰ ἐβάλουν τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Ἀνδρῶν οὐκ ὀκνητῶν Κολοκοτρώνη, ἔνταῦθα: Κρίμα πὺ λέτε ὅτι τὸ ἠρωϊκὸ αὐτὸ ὄνομα, εἶνε τὸ ἀληθινὸ οἰκονομικὸ σας! Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω καὶ μάρτυς μου ὁ Θεός! Διημερίων Ν. Μαχαιράν. ἔνταῦθα: Οἱ ἀντιλές σας δὲν πῖαουν σημεῖρα.

ΕΝΑΣ ΘΕΡΜΟΑΙΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ

«Μὴ μοὺ πληγώσῃς τὴν καρδιά γιὰ τὴν κάνα καμιά πρῆλα!» Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἐλληνοκλῆς καταγωγῆς λοχίας τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ κατοχῆς στὴ Γερμανία, Παναγιώτης Τζάκας προσπάθησε νά συγκρατῇ τὴν Γερμανίδα φίλη του Σίγκριντ ὅταν κατάλαβε πὺς ἐπρόκειτο νά τὸν ἐγκαταλείψῃ. Ἡ Σίγκριντ ὅμως, προτίμησε ἕναν ὁπλίτη τῆς Ἀμερικανικῆς Διοικήσεως, ὀνόματι Κάλμ καὶ τότε ὁ θερμῶς Ἑλληνοαμερικανὸς πασηματοποίησε τὴν ἀπελθὺ του σκοτώνοντας τὸν ἀντίχρὸ του. Στὴ φωτογραφία μὰς ἡ Σίγκριντ κλαίει γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της. Κάτω δεξιὰ ὁ Τζάκας πὺ καταδικάστηκε ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο σὲ 20 χρόνων κατὰναγκαστικὰ ἔργα.

πέρασε ὁ καιρὸς πὺ φοροῦσατε μᾶσκα καὶ προδίδετε τοὺς Ἑλλῆνες πατριώτες! Ἡ Ἑλλάδα εἶνε ἡ χώρα τῆς ἐλευθερίας καὶ πρέπει νά τὸ καταλάβετε μᾶς γιὰ πάντα, ἀγαπητὴ κ. Μαχαιράν...Ἐγὼ δὲν! Νίκο ΚΑΡΡΙΚΟΝ, Ῥόδον: Ἐυχαριστῶ θερμὰ. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Ε. ΣΤ. καὶ Π. ΕΞ., Ἀλεξανδρούπολη: Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ, λέει μᾶς παροιμία, πὺ ταιριάζει ἀπολύτως μὲ τὴν ἀγορημένη ἀπάντησί μου. Δὲν ὀρίσκω λόγια γιὰ νά σας ἐκφράσω τὴ συγκίνησί μου, ἀγαπητοὶ μου φίλοι. Ἐσεῖς πὺ ζῆσατε στὴν ἀκριτικὴ αὐτὴ γωνιά τῆς Ἑλλάδος, ἐσεῖς μὴ νάχα θὰ μπορούσατε νά μὲ βοηθήσατε στὸ ἔργο μου. Ἐχω ἀρκετὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ δράσι τῶν ξένων κατασκόπων στὴν περιοχὴ σας, ἀλλὰ ἂν μοὺ τὰ συμπληρώσατε ἐσεῖς, πὺ τὰ ζῆσατε, θὰ εἶχαν ἄλλη ἀξία. Ἰδιαίτερος μ' ἐνδιαφέρει τὸ ἱστορικὸ τοῦ ταγματάρχη Γ. Στάθ. Νά ἐλπίζω λοιπὸν στὴ βοήθειά σας; Ἐυχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐν ἂν ἔλῃ νά, ἔνταῦθα: Μοὺ γράφετε: «Ὁ σκυλὶ ἐκεῖ πὺ τρώει ἐκεῖ γαυγίζει» κι' ἐννοεῖτε βέβαια ὅτι οἱ Ἑλλῆνες, οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοί, μὲ φορτώνουν «κίρα μὲ οὐρά!» γιὰ νά τοὺς ἐξυμῶν. Θέλετε νά τὴς μοιραστοῦμε; Πέραστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μὰς καὶ φέρτε μὰς μῖα μερικὰ σακουλάκια. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλέκο Ντεγιάννη, κάνετε λάθος. Δὲν ἐννοῶσα τὸν Ἡλία Ντεγιάννη. Ἐσεῖς τὸ φανταστήκατε αὐτὸ, ὅπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα. Γιὰ τὸν τελευταῖο ἔχω ἔτοιμο ἕνα κεφάλαιο πὺ θὰ δημοσιεύῃ πολὺ σύντομα. Μὴ χαλάτε λοιπὸν τὴν χαράνά σας! ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ Β. Ε. Ρ. 900: Δὲν ξέρω μὲ ποῖον τρόπο νά σας εὐχαριστήσω γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πὺ μοὺ γράφετε καὶ προπατῶν γιὰ τὸ διέλιτο πὺ θέλετε νά μοὺ δωρίσετε. Θὰ τὸ δεχθῶν εὐχαριστῶς, ἂν δὲν τὸ εἶχα. Ὑπάρχει ὅμως στὴ διέλιθῃ μου καὶ σας εὐχαριστῶ χίλιες φορές γιὰ τὴν εὐγενική σας προσφορά. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, εἰσαπὲ ἀπολύτως ἐν τάξει, γιὰ τὸν τρόπο σας, κάνετε καὶ σῆς συμπατῆς στὸν ἔθρο. Καὶ ἡ ἀφαιρέσις μῖας ἰδέας ἀπὸ τὸ μηχανισμὸ τῶν Γερμανῶν, ἦταν ἀρκετὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Μὰ μοὺ γράφετε ἂν ἔχετε ἀπολύτως τὴ διέλιθῃ σας στὴν Ἀθήνα. Ἐφ' ἂν δὲν ἔχω ἄνδρα πὺ νά τὸν ἀντικαταστήσω. Ἀνδρῶν οὐκ ὀκνητῶν Κολοκοτρώνη, ἔνταῦθα: Ἀν κατὰβῶσα νά συγκεντρώσω τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, θὰ γράψω εὐχαριστῶς γιὰ τὸν καθέναν χωριστὰ. Ἐυχαριστῶ γιὰ τὴν διάφερον. Γ. Ι. Κ., Μυτιλήνη: Σας ἔγραψα ταχυδρομικῶς, γιὰ τὴν δὲν μοὺ ἀπαντήσατε; Ἐνδιαφέρομαι πάντοτε γιὰ τὴν τόσο ἐξαιρετικὴν πληροφορίαν σας. Εὐ ἀγγέλιαν Ἀνδρῶν οὐκ ὀκνητῶν Κολοκοτρώνη, ἔνταῦθα: Ἀφ' ὅ μὲντε στὴν Ἀθήνα, σας παρακαλῶ, νά περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μὰς Δευτέρα-Τετάρτη-Σάββατο 12-2, γιὰ νά σας πῶ περὶ τίνος πρόκειται. Γνωρίζω ἀρκετὰ πράγματα γιὰ τὸν Κάουρντ καὶ ἐλπίζω νά σας κατατοπίσω. Ν. Ε. Μαριέκη, Τζιμπουτί: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ κυκλοφοροῦν σὲ διέλιτο, μὲ τὴν ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τοὺς σὲ «Θησαυρὸς». Ἐυχαριστῶς θὰ σας στείλω ἕναν τόμο δερματόδετο. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν γεννᾶται ζήτημα πληρωμῆς. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον εὐχαριστῶ. Εὐ τῶν ἡμερῶν Δ. Α. Σ. Κ. Α. Χάρηκα μὲ τὸ γράμμα σας καὶ συγκινήθηκα συγχρόνως. Ἀν ὅλοι οἱ Ἑλλῆνες μιλοῦσαν καὶ σκέφτονταν ὅπως καὶ σῆς, ἡ Ἑλλάδα θὰ ἦταν ἡ πῖο εὐτυχεμένη χώρα τῆς γῆς. Θὰ σας παρακαλοῦσα, μᾶς καὶ ἔχετε τὴν καλωσύνη νά μὲ βοηθήσατε, νά μὲ φέρετε — ὅπως μοὺ γράφετε — σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς παλιούς σας συντρόφους τῆς Κρήτης. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη δὲν τὸ καταρθώσατε αὐτὸ, παρακαλῶ καὶ πάλι νά μοὺ στείλετε τὸ δικὸ σας ἱστορικὸ. Νά ἐλπίζω; Μὲ τὸν Ἰωαννίδη πὺ μοὺ γράφετε, δὲν ἔχω καμιά συγγένεια. Ἀπλῶς τὸν ἔχω ἀκούστα ἀπ' τὸν ἀδελφὸ μου, πὺ ἔχει τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα μ' αὐτόν. Ν. Ν. Κ. Α. Ι. Δ. Η. Ν. (Θεο)νίκη: Ἀργησὴ νά σας ἀπαντήσω, ἀλλὰ τὰ γράμματά ἀνοίγονται κατὰ σειρὰν ἡμέρας κι' εἶνε τόσα πολλὰ! Χαίρομαι ἰδιαίτερος πὺ οἱ «Κατάσκοποι» μὺ σας κάνουν τόσο ἐντύπωσι. Γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πὺ μοὺ γράφετε σχετικὰ μ' ὁριζόμενα «ἄτομα» πὺ κυκλοφοροῦν ἐλευθερὰ κι' ἀπειλοῦν, ἔχετε δικιο. Ἀφ' οὗ διαβάσατε τὴ στήλη αὐτὴ, θὰ εἶδατε ἀσφαλῶς πόσες τέτοιες ἀπαντήσεις δίνω στοὺς διάφορους προδότες πὺ ἐξακολουθοῦν νά λατρεύουν τὸν ἀγκυλωτὸν τοὺς θεοὶ! Ἀλλὰ τί σημασία μποροῦν νά ἔχουν σήμερα ὅλ' αὐτὰ; Ἐυχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σας. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ Π. Ἀνέστην. Σ.Τ.Γ. 913Γ, 43 Τατιάριχα: Ἐλπίζω σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πὺ δὲν σας ἀπάντησα, νά ἔχετε ἀπολυτῇ! Δυστυχῶς, δὲν μποροῦσα νά γίνῃ διαφορετικὰ γιὰ τὴν γράμμα εἶνε τόσα πολλὰ ὥστε ἀργῶν ν' ἀνοίξω. Πάντως σας ζῆλὸ συγγνώμῃ. Γιὰ τὸ ζήτημα πὺ μοὺ γράφετε σχετικὰ μὲ τὸ ναυάγιο τῆς «Ταῖτα νὶ Τζένε» ἔχω ἀρκετὰ στοιχεῖα καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τὸν πατέρα σας. Γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ, ἐτοιμάζω ὁλόκληρο διέλιτο, γι' αὐτὸ, σας παρακαλῶ, ἂν ἔχετε, νά μοὺ στείλετε καμιά φωτογραφία τοῦ πατέρα σας. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη σας, σας εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή.

Ι. Β. Ι.

Αἰωνία ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

στὸ δράμα αὐτὸ πὺ λέγεται «τῆλεπικοινωνία» ὁῶσε πῖα τέλος, Κύριε, καὶ ρίξε τὴν αὐλαία, γιὰ τὴν—τὴν πράγμα τραγικὸ! — παρὰ χεὶ γίνετὶ τὸ κακὸ καὶ σὰν κοροῖδα, Ὑψίστε, μὲ περικεφαλαία νυχθημερὸν καθέννας μὰς ἰδῶναι καὶ πασχίζει νά πάρῃ ἕναν ἀριθμὸ πὺ—φεῦ!—νά μὴ βουίξῃ! Βουίζουν ὅλ' οἱ ἀριθμοὶ — φρικώδης ἱστορία — τὸ δύο καὶ τὸ τέσσερα, τὸ πέντε καὶ τὸ τρία βουὶ βουὶ σοῦ κάνει τὸ ἐπτά καὶ τὸ ἑννὰ τὰ ἴδια κι' ἐσύ κρατᾷς ξεκάρφωτα, Θεέ, τὸ κεραμίδι!»

Ἐπίσης, κόσμε κουτεντὲ, τῆς Οὐλὲν οἱ Διευθυνταί, κι' αὐτοὶ προσεύχονται, χωρὶς διάλειμμα κανένα, καὶ λένε κάπως θρηνηδῶς καὶ παραπονεμένα: «—Βόθηα, καλὴ μας Παναγία κι' ἐσύ Ἅγιε Νι— (κόλα!)

Ἡ φουκαροῦ ἡ Λίμνη μὰς ἔτίναξε τὰ κῶλα! Ὡς πότε τὸ ταλαίπωρο κοινὸ θὰ ξεγελάει; Νεράκι τοῦ χρωῶνουμε κι' ἀέρα τοῦ πουλᾶμε! Κάνε νά βρέξῃ, Παναγία, κι' ἡ Λίμνη νά γεμίσῃ, γιὰ τὴν δὲν βρέξῃ σίγουρα ὁ κόσμος δὲν θ' ἀντέξῃ κι' ἀμέσως μ' ἀνανάκτισι δικαίᾳ θὰ ὀρμήσῃ κι' ἐμὰς θὰ... μὰς τὴς βρέξῃ!»

Προσεύχονται ὅλοι γενικά, χωρὶς καμμιὰν ἀνάπαυλα ἢ καλυσιεργία καὶ ὁ Πλαστήρας φυσικὰ νυχθημερὸν προσεύχεται γιὰ τὴν Πρωθυπουργία! Κι' ὁ Στεφανόπουλος, παιδιὰ, σὲ προσευχὲς κατέφυγε κι' ἐκείνος μερικὲς μὲ συντριμμένη τὴν καρδιά νιὰ νά σβυστῇ, Θεοῦλη μου!—τοῦ Α.Ε.Κ. ἕνας... (λ ἐ κ ἐς!)

Ἀλλὰ, ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν, ἀγαπητοί, πὺ λέτε, προσεύχονται κι' οἱ ἀτυχεῖς οἱ μικροκαταθῆται καὶ λένε μὲ παράπονο καὶ μὲ ἀπελπισία: «—Λυτήσου, Παναγία μου, κι' ἐμὰς καὶ τὰ παι— (δάκια μὰς, γι' αὐτὸ ἂς γίνῃ γρήγορα... Δευτέρα Παρουσία μήπως τυχὸν καὶ παρῶμε πίσω τὰ παραβάκια μὰς!»

Ὁ Παπανδρέου πάλι προσεύχεται μ' εὐλάβεια πραγματικὰ μεγάλη —σ' αὐτὰ ὁ Ἀντιπρόεδρος δὲν λογαριάζει κόπο— καὶ λένε τὸ «Πιστεύω» τοῦ μὲ τὸ δικὸ του τρόπο: «—Πιστεύω εἰς τὴν Οὐσιγιάντων, ἀλλὰ κι' εἰς τὸν (Λονδίνον) πιστεύω εἰς τὸν Σοφοκλῆν, πιστεύω κι' εἰς τὸν Ντί— (νον!) Πιστεύω εἰς τὸν Συντονισμὸν πὺ ὄντως τὸν λα— (τρέω) καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε πὺ νά μὴν τὸ πιστεύω! Πιστεύω στὸν συγχρόνους μου, μὰ καὶ εἰς τοὺς (προπάτορας, πιστεύω εἰς πολλοὺς θεοὺς πατέρας, πάντοκρά— (τορας!»

Τὰ πάντα πῖα τῶν προσευχῶν τὸ κύμα τὰ καλύπτει. Προσεύχονται οἱ σπαταλῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ τσιγγῶν (ναροὶ) κι' ὁ Κανελλόπουλος, παιδιὰ, συχνὰ τὰ στήθος κύ— (πτει) καὶ λένε προσευχόμενος: «Ἡμάρτον, βεῖ... Πού— (ναρη!)

Προσεύχονται καὶ κοσμικοί, καλόγεροι κι' ἡγούμενοι καὶ, μὲ πῶν μῖα προσευχὴ, προσεύχονται ξανά, πρὸς δὲ συχνὰ προσεύχονται καὶ οἱ φορολογούμενοι νά ζήσουν οἱ... Ἐφοροὶ σὰν τὰ ψηλὰ βουνά!

Μὰ μὲσα στὸν ἀνάσασμὸ τοῦ «προσευχο-ὄργιου» καὶ ὁ υποφαιόμενος θὰ νά προσευχῇ ν' ἀρέσῃ αὐτὸ πὺ ἔγραψε στὸν Παπαγεωργίου— γιὰ νά τὸ πληρωθῇ!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

Ευδρυα ενσταυτανέ

«Ωρα τρείς και μισή το πρωί. Καί το τηλέφωνο ενός καθηγητή του αντίχει μέσα στην ήσυχία της νύχτας. Τινάζεται επάνω ο άνθρωπος κι' αγγουροξυπνημένος πάει να πιάσει το άκουστικό:

—Εμπρός.
—Ορίστε. Τι θέλετε;
—Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, μήπως ξέρετε να μου πείτε πόσα χιλιόμετρα ακριβώς

είναι από δω στην Κορέα;
—Ο άνθρωπος κρατά την ψυχραιμία του:

—Μα τί πήρατε, κύριε;
—Δεν είναι το σπίτι του μαθηματικού κ. Τάδε;
—«Οχι, κύριε. Έδω γραφείον κηδεών. Νά έλπισω ότι θα σάς έχω σύντομα πελάτη μου; Καί ο φαρσέρ — ίσως προληπτικός — έσπευσε να κλείση έντρομος.

Κωμικώτατη συμπλοκή ενός κοιλαρά καί μιάς κοιλαρούς έγινε προχθές στο λεωφορείο της Καλλιθέας.

Στρωμένος στο τραίμ ήταν έ κοιλαράς όταν μπήκε ή κοιλαρού. Εγγενέστατος καί άνυποπτος ο άνθρωπος έσπευσε να σηκωθεί γιά να παραχωρήσει την θέσι του. Άλλα ή κυρία ήταν, προφανώς, πολύ ιδιότροπη καί άρνήθηκε να κάτσει:

—Παρακαλώ, κύριε. Καθίστε.
—Μά, σάς παρακαλώ.

—Σάς είπα: Σάς παρακαλώ! Καθίστε στη θέσι σας.

—Ο κύριος εξηγείται:

—Με συγχωρείτε. Έπειδή είσθε σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση...

Μπαρούτι έγινε ή κυρία:

—Εγώ! Σάν δεν τρεπόσαστε! Κι' από πού το βγάλατε το συμπέρασμά σας;

—Παρντόν, κυρία μου. Άπ' ό,τι βλέπω...

—Αυ' κι' εγώ βλέπω την κοιλιά σας πού είναι πολύ μεγαλύτερη απ' τη δική μου. Αυτό θα πη ότι βρίσκασθε σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση:

Κι' ό μόν κόσμος γέλασε μέ

την καρδιά του, ό δέ κύριος έσπευσε να κάτσει στην θέσι του ψιθυρίζοντας:

—Ούτε τόν διάβολο να συναντήσης, ούτε τόν σταυρό σου να κάνης!...

Τηλεφωνεί ένας φαρσέρ στον άπέναντι γείτονά του:

—Έδω άστυνομικόν τημή! Γιατί τινάζετε χαλιά καί κουδέρτες τις άπηγορευμένες ώρες;

—Έγώ; Λάθος κάνετε!

—Η άστυνομία δεν κάνει λάθος. Έσείς τινάζετε τά χαλιά σας στο δρόμο καί επί πλέον πετάτε καί σκουπίδια.

—Σάς λέω, κύριε άστυνόμ, ότι κάνετε λάθος!

—Έσείς δεν είσθε ό κ. Ιωάννης Παπαδόπουλος;

—Μάλιστα.

—Λοιπόν, έσείς είσθε ό δρόστης! Καί να προσέχετε πώς μιλάτε στην άστυνομία!

—Μιλώ... όπως πρέπει να μιλώ.

—Είσαι καί αθάνης! Αυτή τη στιγμή στέλνω άστυνομικό όργανο. Νά τόν άκολουθήσης άμέσως! Άναιδέστατε!

Καί κλείνει το τηλέφωνο ό φαρσέρ. Καί άμέσως το ξανασηκώνει καί παίρνει το τημήμα της περιφέρειας:

—Έδω Ιωάννης Παπαδόπουλος. Παρακαλώ στείλτε άμέσως έναν άστυφύλακα γιάτί συνέβη στο σπίτι μου διάρρηξις.

—Οδός Άριστοτών 97.

—Άμέσως, κύριε!

Καί ό φαρσέρ παρακολουθεί

από το μπαλκόνι του τη σκηνή πού συμβαίνει μετά 5 λεπτά άπέναντι.

Φτάνει ό πόλιςμαν καί χτυπά το κουδούνι. Βγαίνει στο παράθυρο ό Παπαδόπουλος.

—Ο κ. Παπαδόπουλος;

—Εγώ!

—Ανοίξτε!

—Ασχος! Θά διαμαρτυρηθώ στον ύπουργό της Δημοσίας Τάξεως! Δεν είναι άστυνομία αυτή! Δεν έχετε τρόπο να μιλάτε στον κόσμο! Ντροπή!...

Δεν μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε. Είμαι φιλόνομος πολίτης εγώ! (Κραυγάζει). Μάλιστα!

Ο πόλιςμαν έξεγειρείται.

Έν τέλει κατεβαίνει καί πάνε στο τημήμα.

Πάντως... ό φαρσέρ περίμενε ως το βράδυ στο μπαλκόνι την έπιστροφή του γείτονα, ή όποια πραγματοποιήθηκε στις δέκα, το βράδυ μετά τις εξηγήσεις, τις συγγνώμες καί τά γέλια των άστυνομικών.

Άλλα ό φαρσέρ την έπαθε χειρότερα! Πήρε γρίππη!

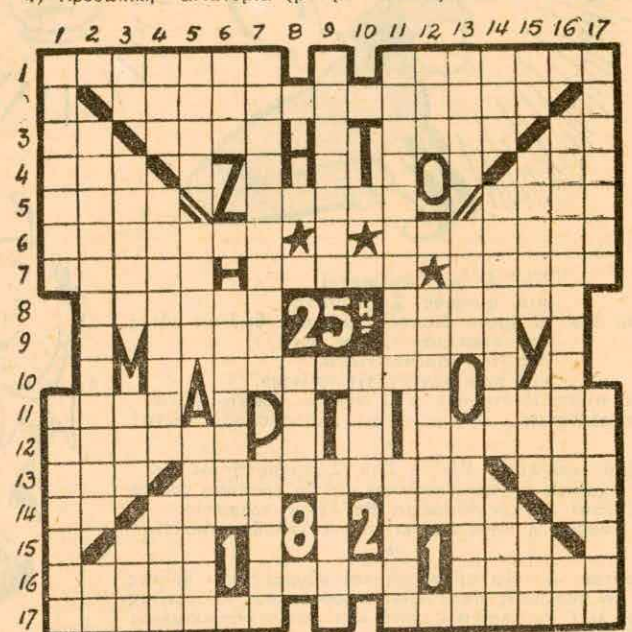
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 321

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Αιγύπτιος στρατηγός κατά την Έπανάστασι. — Δεν έχουν άρχηγο (ισθ. μεταφ.).
- 2) Άγωνιστής καί πολιτικός της Έπανάστασεως.
- 3) Νότα (άνεστραμμένη). — Πρόθεσις καί άρθρο (πληθ.). — Άκρωτήριο της Πελοποννήσου. — Το άγλο όμοίωμα του σώματος (κατά τους άρχαίους Αιγυπτίους).
- 4) Προσωπική άντωνυμία (β' γούδι. — Χρονικό έπίρρημα.

- 6) Το τρυφερό ήμισυ ιστορικού ζευγαριού. — Εύκαιρία (ξεν.).
- 7) Είδος όπλου. — Έκεί άρχισε ή Έπανάστασις.
- 8) Έχουν την ίδια έκτασι.
- 9) Αλύπτης ναύαρχος πού πήρε μέρος στην πολιορκία του Μεσολογγίου. — Τοπικό έπίρρημα.
- 10) Άνήκει στο ισχυρό φύλο.
- 11) Γνωστό πέλαγος. — Το λέμε δίνοντας κάτι σε κάποιον.

πρ. πληθ.). — Άνδρικό όνομα (άγγλ.).

5) Φρούτα πού τρώγονται φρέσκα καί ξερά. — Καλλυντικόν. — Γάλλος συγγραφέας (έπών.).

6) Όπτασις. — Κατηγορία παιγνιδιού (καθ.).

7) Υπάρχουν στα όποδήματά μας. — Μικρόσωμοι. — Γυναικείο όνομα.

8) Έχει μόνο γυναίκες γιά πελάτισσες (αίτ.). — Νάος της θεάς Τύχης (ξεν.).

9) Δέμα (ξεν.). — Μισή αούτοπια.

10) Το πρόσωπο αυτό δεν έπιστρατεύεται.

11) ... Το καλό. — Η Έπανάστασις άνέδειξε πολλούς, έδω μόνον ένας.

12) Άλυσίδες. — Σωτήριο φόρμας.

13) Άρθρο (γεν.). — Του Μεσολογγίου έμεινε ιστορική. — Υίος του Νάε.

14) Δυό όμοια σύμφωνα. — Χωρίς ταίρι (ισθ. πληθ.). — Έμπνέουν σεθασμό. — Κτητική άντωνυμία (πληθ.).

15) Το μικρό όνομα γνωστού άστυνομικού ήρωος. — Άρχικά Ι-δρύματος.

16) Γυναικείο όνομα (Ρωσικό). — Τουρκος στρατηγός κατά την Έπανάστασι. — Έρχεται τρώγοντας.

17) Γραφικά θουνά των Καλαθρών. — Άκακα ζώα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Ποταμός (χωρίς νερό) της Άττικής. — Ζώο κατοικίδιο.

2) Επώνυμο πολλών άγωνιστών της Έπανάστασεως. — Γαλλικόν μέτρον έπιφανείας.

3) Αντιστρόφος σχηματίζουν το δεύτερο γράμμα του γαλλικού αλφαβήτου. — Υπάρχει στο Μιλάνο. — Μικρό τρακτικό. — Νότα.

4) Τίτλος στην Άθηνσυνία. — Αφώγες. — Η μητέρα του Έρμού.

5) Όργανο αίσθήσεως. — Τρα-

12) Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Χώρα πού υπάγεται στην κυρίαρχία άλλου κράτους.

13) Χρονικό διάστημα. — Γούστο (τουρκ.). — Έκεί ό Ύψηλάντης έκήρυξε την Έλληνικήν Έπανάστασι.

14) Είς διπλούν, ξένη όρχήστρα πού πέρασε απ' την Άθην. — Ζηλεύει (αίτ.). — Πόσις καί χέρια.

15) Δηλώνει συγκατάθεσι. — Μάρθα... γνωστή στάρ. — Όργανο αίσθήσεως. — Ποδοσφαιρική όμάς.

16) Όρος της Έπανάστασεως. — Σύμφωνος.

17) Ποταμός, στις όχθες του όποιου πολεμήσε σκληρά ό Άθ. Διάκος. — Σπουδαίσιος (κατ' έπέκτασιν).

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Η λύσις του 320ου στη σελ. 62

Η γλυκέρρις άντικειστή τό ΑΣΤΗ

Πειράματα πού έγιναν στην Άμερική απέδειξαν ότι ό χυμός της κοινής γλυκέρριδας, λαμβανόμενος απ' το στόμα, φέρνει στον άνθρωπο άποτελέσματα όμοια με κείνα των ένέσεων της κοριτζόνης καί του ΑΣΤΗ. Ειδικότερα, ό χυμός της γλυκέρριδας άποδείχτηκε άποτελεσματικός σε περιπτώσεις γαστρικού έλκους. Το κυριότερο συστατικό του χυμού αυτού του φυτού είναι ή γλυκέρρινη, πού θεωρείται σαν ή γλυκύτερη μεταξύ των γνωστών ως σήμερα φυτικών ουσιών (είναι πενήντα φορές γλυκύτερη από τη ζάχαρη του σακχαροκάλαμου). Η γλυκέρρινη διεγείρει τη λειτουργία των έπινεφριδίων αδένων καί στο γεγονός αυτό όφείλεται πιθανάτα ή ευεργετική έπίδρασις του φαρμάκου.

Δ ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Η ώραία Άθηναία πού έγινε Σουλτάνα

ΣΤΗΝ έρώτησι του άρχιενουχού ή Γιοχαή σάστισε καί με το δίκιο της. Γιατί την εποχή αυτή του χαρέμι του πάνισχυρου Σουλτάνου βρίσκονταν οι πιο σπάνιες όμορφιές, φερμένες απ' τις τέσσερες άκρες της αυτοκρατορίας. Κι' όλες αυτές έφεραν μαζί τους πλούσια δώρα.

Ουμμήθηκε ακόμα πώς μιά θαλαμπόλος της είχε ψιθυρίσει:

—Πρόσσε! Γιατί όποια έρχεται έδω μ' άδειαντά να χέρια την περιφρονούν.

Δίσταζε λοιπόν ν' άπαντήσει στην έρώτησι του άρχιενουχού.

Έκείνος την ξαναρώτησε:

—Γιατί σωπαίνεις, Γιοχαή; Πές μου, έφερες δώρα;

—Οχι, άπάντησε δειλά ή Γιοχαή.

—Οχι!...

Ο άρχιενουχος έμεινε γιά λίγο συλλογισμένος, με το βλέμμα του καρφωμένο άπάνω της.

Έτρεμε ή καρδιά της κοπέλλας.

Τέλος ό τρομερός Κισλάραγας χαμογέλασε.

—Δεν πειράζει, Γιοχαή, της είπε με καλωσύνη. Δεν έφερες δώρα, αλλά έχεις κάτι πού αξίζει πιο πολύ: την όμορφή σου την άσσυκριτή!...

Γύρισε ύστερα στη γορή Καντούν καί την πρόσταξε:

—Οδήγησε την κοπέλλα στο θάλαμο των νεοφερμένων κοριτσιών. Νά την περιποιηθούν όπως της αξίζει. Καί να την έτοιμάσης, γιάτί αύριο θα την παρουσιάσω στον πολυχρομένο μας τό Σουλτάνο.

Η γορή Καντούν ύποκλίθηκε, πήρε τη Γιοχαή καί την πήγε σ' έναν άπέραντο θάλαμο. Έκεί μέσα βρίσκονταν κι' άλλες κοπέλλες, πού τις είχαν πάρει απ' την άγκυλιά των γονέων τους γιά το σουλτανικό χαρέμι.

Ήταν ξανθές, καστανές καί μελαχρινές όμορφιές. Έλληνίδες, Αρμενίσσες, Κιρκάσιες... Όλες καρφωσαν το βλέμμα τους στη Γιοχαή. Στην άρχή με περιέργεια, ύστερα με ζήλεια. Γιατί ή νεαρή κόρη της Άθήνας ήταν πιο όμορφη απ' όλες.

Η Γιοχαή ξάπλωσε σ' ένα ντιβάνι γιά ν' αναπαυθή λίγο, πριν άρχίσουν τά στελλίονα γιά να την παρουσιάσουν στο Σουλτάνο. Μα δεν πέρασε πολλή ώρα καί είδε μιά άσσυκρητή κίνησι γύρω της: Πόρτες άνοιγόκλειναν, βελούδινοι υπερνέδες σάλευαν κι' άνασηκώνονταν καί γυναίκες κεφάλια προβάλλαν κάθε λίγο καί λιγάκι. Όλος αυτός ό άσσυκρητός σ' όμορφή γυναικόκοσμος στέλανε τά μάτια του άπάνω της, την κρυφοκίτταζαν, την περιεργάζονταν με περιέργεια καί ζήλεια. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Τό χαρέμι του Σουλτάνου ήταν άνάστατο!... Μέσα σε λίγο ώρα δούλεψαν οι γλώσσες, κι' από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πώς άνάμεσα στα νέα κορίτσια πού είχαν φέρει βρίσκονταν καί μιά χριστιανή με όνειρεμένη όμορφιά.

Έτρεχαν, λοιπόν, οι χανουμισσες άνυπόμονες, με τη ζήλεια καί την άγωνία στην καρδιά να δούνε το Όυρι πού θα στολίζει το χαρέμι, πού θα τους έπαιρνε ίσως τη θέσι στην άγκυλιά του Σουλτάνου.

Η Γιοχαή ήταν έξυπνη. Καί μ' όλο της τόν πόνο, κατάλαβε πώς άρχισε γι' αυτή νέα νέα ζωή, ένας άγώνας έπικρατήσεως μέσα στον παράδεισο εκείνου της Όμορφιάς, του Έρωτα καί της Ηδονής...

Ο Σουλτάνος δεν έδειξε στην άρχή καμιά βία να δη τό ζωντανό λαλούδι πού του στέλνανε απ' την Άθην:

—Πολυχροένευσεν υου Σουλτάνε, του είπε ό άρχιενουχος, γονατίζοντας μπροστά του καί φιλώντας την άκρη του καφτανιού του, οι γενναίοι Γενίτσαροι φέρανε απ' την Άθην μιά πεντάμορφη χριστιανή γιά το χαρέμι σου, μιά...

—Έλεος!... Σώσε με!... Θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου!... Φώναξε στη Φατμέ ή Γιοχαή...

συμπέρασμα πώς δεν αξίζει τόν κόπο ν' άνησυχή, μήπως της πάρη τά πρωτεία. Δεν την βρήκε καί πολύ όμορφη. «Ένα συνθισμένο κοριτσόπουλο...», σκεφθηκε.

Έτσι, όταν της πέρασε ή άγωνία κι' ό τρόμος της ζήλειας, έσκυψε στη Γιοχαή καί της είπε τρυφερά:

—Μη φοβάσαι, κορίτσι μου. Σήκω επάνω καί πάψε να κλάις.

Ο Κισλάραγας άφισε έναν κρυφό στεναγμό άνακουφίσεως. Τα πράγματα πηγαιναν καλά. Άς ήταν δασάσμενο το όνομα του Άλλαχ!...

Η Φατμέ βοήθησε τη Γιοχαή να σηκωθεί καί την κάθισε πλάι της σ' ένα ντιβάνι.

—Πώς σε λένε, κοπέλλα μου; τη ρώτησε.

—Βασιλική... δηλαδή Γιοχαή... άπάντησε ή νέα.

Η Φατμέ της χείδεψε τά μαλλιά. Την είχε συμπυλώσει. Γιατί να μην τη βοηθούσε να ξαναγυρίσει στον τόπο της;

—Από πού είσαι, Γιοχαή;

—Απ' την Άθην, κυρία... Με πήραν απ' το σπίτι μου... Η μαουλά μου έμεινε μόνη κι' έρημη! Θέλω να ξαναγυρίσω κοντά της.

—Ήσυχασε, κοπέλλα μου, θα κάνω ό,τι μπορώ γιά σενα.

Η Γιοχαή άρπαξε τά χέρια της καί τά γέμισε φιλίες.

—Αχ, ναι, φώναξε. Βοηθήστε με να πάω στη μάνα μου καί δεν θέλω ούτε πλούτη, ούτε τιμές...

Η Φατμέ έγεννε τώρα στον Κισλάραγα να πλησιάση. Καί σιγάνα, πολύ σιγάνα, τόν ρώτησε:

—Πότε θα την δη ό πολυχροένευσεν ό Σουλτάνας;

—Δεν ξέρω, Λουλούδι του Παραδείσου, άπάντησε εκείνος. —Πότε δεν ξέρεις τίποτα σου! Βλάκα!...

—Κυρά μου, θα την πάω στο Σουλτάνο όταν με διατάξη.

—Λοιπόν... άκουσε καλά τί θα σου πώ: Όταν ζητήσει να την δη ό Σουλτάνας θα έρθης άμέσως να με είδοποιήσης. Άμέσως. Άκουσε; Άλλοιώς σε περιμένει ό δήμιος...

Ο Σουλτάνας τόν έκοψε με μιά χειρονομία. —Καλά, καλά... Θα μου την παρουσιάσης όταν σε είδοποιήσω. Πηγαινε τώρα.

Ο άρχιενουχος έφυγε γιά να τρέξη άμέσως καί να είδοποιήση την ώραίότερη ευνούμενη του Σουλτάνου, την Κισλάραγια χανούμ Φατμέ.

—Άστέρι της Άνατολής, της είπε, ήρθα να σου πώ πώς μάς φέρανε ένα καινούργιο φρούτο.

—Τί θές να πής; τόν ρώτησε. Γιά παιό φρούτο μου μιλάς;

—Γιά μιά χριστιανή πού φέρανε γιά το χαρέμι. Ένα φτωχοκόριτσο, πού μπροστά σου είναι ό,τι ή νύχτα μπροστά στην πιο ήλιοφώτιστη μέρα.

Η Φατμέ ήξερε πώς ό Κισλάραγας ήταν κόλακας. —Άφισε τις κουταμάρες, του φώναξε. Θέλω να δώ αυτή τη νεοφερμένη.

Ο Κισλάραγας τρόμαξε, άνησυχήσε.

—Δεν αξίζει τόν κόπο, Σουλτάνα μου, της είπε. Μιά χωριάτισσα, πού ό πολυχροένευσεν ό Σουλτάνας μας θα τη χαρίση, χωρίς άλλο, σε κανέναν άγά.

—Μην είσαι μπουνταλάς! Φτάνουν τά λόγια. Πήγαινε να μου φέρης άμέσως την κοπέλλα, αν δεν θές να χάσης το κεφάλι σου!... πρόσταξε ή Φατμέ.

Έφυγε κατατρομαγμένος ό άρχιενουχος. Έτρεξε στο θάλαμο, βρήκε τη Γιοχαή καί της είπε:

—Η χανούμ Φατμέ, ή ευνούμενη του άφέντη μας, ή πιο όμορφη άνάμεσα στις όμορφες, θέλει να σε δη. Έλα, κορίτσι μου.

Η Γιοχαή τόν άκολουθήσε συγχνημένη. Καί μόλις βρέθηκαν έμπρός στη Φατμέ, ρίχτηκε στα πόδια της, με τά μάτια βουρκωμένα καί της φώναξε:

—Έλεος! Σώσε με!... Θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου... στη δυστυχισμένη τη μαουλά μου...

Η Φατμέ δεν της έδωσε άπάντησι. Είχε καρφώσει τά μάτια της άπάνω της. Την κύτταξε απ' τό κεφάλι ως τά πόδια μ' ένα βλέμμα έρευνητικό, γεμάτο άγρια περιέργεια, γεμάτο άνησυχία. Τό ώραίο πρόσωπό της είχε πάρει μιά σκληρή έκφρασι.

—Έλεος!... τραύλισε πάλι ή Γιοχαή, σηκώνοντας ίκετευτικά τά χέρια της. Ληπτήσου με έσύ πού βασιλεύεις στην καρδιά του Σουλτάνου...

Τά χαρακτηριστικά της Φατμέ γαλήνευσαν σιγά-σιγά. Ένα χαμόγελο συμπόνοιας άνθισε στα χείλη της...

Απ' την εξέτασι πού είχε κάνει στη νεοφερμένη έδγαλε τό συμπέρασμα πώς δεν αξίζει τόν κόπο ν' άνησυχή, μήπως της πάρη τά πρωτεία. Δεν την βρήκε καί πολύ όμορφη. «Ένα συνθισμένο κοριτσόπουλο...», σκεφθηκε.

Έτσι, όταν της πέρασε ή άγωνία κι' ό τρόμος της ζήλειας, έσκυψε στη Γιοχαή καί της είπε τρυφερά:

—Μη φοβάσαι, κορίτσι μου. Σήκω επάνω καί πάψε να κλάις.

Ο Κισλάραγας άφισε έναν κρυφό στεναγμό άνακουφίσεως. Τα πράγματα πηγαιναν καλά. Άς ήταν δασάσμενο το όνομα του Άλλαχ!...

Η Φατμέ βοήθησε τη Γιοχαή να σηκωθεί καί την κάθισε πλάι της σ' ένα ντιβάνι.

—Πώς σε λένε, κοπέλλα μου; τη ρώτησε.

—Βασιλική... δηλαδή Γιοχαή... άπάντησε ή νέα.

Η Φατμέ της χείδεψε τά μαλλιά. Την είχε συμπυλώσει. Γιατί να μην τη βοηθούσε να ξαναγυρίσει στον τόπο της;

—Από πού είσαι, Γιοχαή;

—Απ' την Άθην, κυρία... Με πήραν απ' το σπίτι μου... Η μαουλά μου έμεινε μόνη κι' έρημη! Θέλω να ξαναγυρίσω κοντά της.

—Ήσυχασε, κοπέλλα μου, θα κάνω ό,τι μπορώ γιά σενα.

Η Γιοχαή άρπαξε τά χέρια της καί τά γέμισε φιλίες.

—Αχ, ναι, φώναξε. Βοηθήστε με να πάω στη μάνα μου καί δεν θέλω ούτε πλούτη, ούτε τιμές...

Η Φατμέ έγεννε τώρα στον Κισλάραγα να πλησιάση. Καί σιγάνα, πολύ σιγάνα, τόν ρώτησε:

—Πότε θα την δη ό πολυχροένευσεν ό Σουλτάνας;

—Δεν ξέρω, Λουλούδι του Παραδείσου, άπάντησε εκείνος. —Πότε δεν ξέρεις τίποτα σου! Βλάκα!...

—Κυρά μου, θα την πάω στο Σουλτάνο όταν με διατάξη.

—Λοιπόν... άκουσε καλά τί θα σου πώ: Όταν ζητήσει να την δη ό Σουλτάνας θα έρθης άμέσως να με είδοποιήσης. Άμέσως. Άκουσε; Άλλοιώς σε περιμένει ό δήμιος...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πολλά παιδιά προσφέρουν μερικές απλές λέξεις από ηλικίας 9 μηνών...

Τα πρώτα λόγια του μωρού

Τι πρέπει να ξέρουν οι μητέρες

Η γνώστη Αμερικανίδα παιδίατρος Ζοζεφίνα Κένυον προσφέρει παρακάτω στις νέες μητέρες διάφορες ενδιαφέρουσες πληροφορίες για την πρώτη ομιλία του μωρού.

1) Πότε αρχίζει να αρθρώνει ήχους το μωρό;

Τον έκτο ή εβδομο μήνα, όταν έχει πιά αναπτυχθεί η ικανότητα της μιμήσεως. Πολλά παιδιά προσφέρουν μερικές απλές λέξεις (μαμά, μπαμπά, κλπ.) από 9 μηνών.

2) Πρέπει ν' ανησυχούν οι γονείς αν ένα μωρό 1 έτους καθυστερή στην ομιλία;

Όχι, γιατί δεν αρχίζουν να μιλούν όλα τα παιδιά στην ίδια ηλικία. Τα πιο πολλά πάντως, στην πρώτη επέτειο των γενεθλίων τους, υπορούν να προσφέρουν δυο λέξεις το λιγώτερο, ενώ συχνά καταλαβαίνουν κι ακολουθούν τις προφορικές οδηγίες που τους δίδονται.

3) Μπορούν τα παιδιά των 2 ετών να σχηματίζουν φράσεις;

Πολλά μπορούν. Δεν πρέπει ωστόσο ν' ανησυχούν οι γονείς, αν δεν το κατορθώσουν ακόμη το παιδί τους σ' αυτή την ηλικία — άρκει ν' ακούει, να καταλαβαίνει και να εκτελεί απλές διαταγές.

4) Πότε μπορεί να κουνεντιάσει ένα παιδί;

Αυτό εξαρτάται από πολλά πράγματα. Στα 2½ χρόνια τους, άλλα παιδιά έχουν άρεκα πλούσιο λεξιλόγιο και κουνεντιάζουν ν' ευκολία, κι άλλα είναι υτροπαλά κι αμίλητα. Στα 3 χρόνια, τα παιδιά μιλούν συνήθως καθαρά, μπορεί όμως να παραλείψουν ή ν' αλλοιώσουν ένα δύσκολο σύμφωνο. Οι γονείς οφείλουν τότε να τα συνηθίσουν με ύπουλη να μιλάνε σωστά — κι όχι να μιμούνται κι εκείνη τη μωρουδίστικη ομιλία.

5) Σε ποιά ηλικία είναι πιά ανησυχαστική η καθυστέρηση στην ομιλία;

Είναι δύσκολο να καθορι-

σθεί η ακριβής ηλικία. Πάντως, αν ένα παιδί 2½ ετών δεν μπορεί να προσφέρει παρά μόνο λίγους ήχους ή λέξεις, χρειάζεται να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση για να εξακριβωθεί η αιτία.

6) Είναι πάντοτε πνευματικά καθυστερημένο το παιδί αυτό;

Όχι. Πολλά παιδιά εξυπνάτα αργούν να μιλήσουν. Η καθυστέρηση της ομιλίας μπορεί να οφείλεται στο ότι το παιδί κατορθώνει να ικανοποιήσει όλες τις ανάγκες του χρησιμοποιώντας μόνο μερικούς ήχους ή χειρονομίες. Το ίδιο μπορεί να συμβεί αν έμεινε πολύ μόνο του, ή αν οι γονείς του μιλούν πολύ γρήγορα και πάνω απ' το κεφάλι του. Μια άλλη πιθανή αιτία είναι η ελαττωματική ακοή κι η έλλειψη μίμησης συντονισμού.

7) Ποιά σχέση έχει η ακοή με την ικανότητα της ομιλίας;

Όταν το παιδί δεν ακούει καλά, δεν μπορεί να μιλήσει. Τίς λέξεις που προσφέρουν οι άλλοι, κι έτσι ν' αρχίσει να μιλάει. Για να το εξακριβώσετε, προσέξτε αν ακολουθεί τις οδηγίες που του δίνετε κι αν γυρίζει το κεφάλι του προς μια γνωστή φωνή ή ήχο.

8) Είναι δυνατή η ομιλία χωρίς λόρυγγα;

Ναί. Διάφοροι άρρωστοί που τους έχει άσπασεθ ο λόρυγγε μ' έγχείρησι, αναπνέουν μ' ένα σωλήνα χαμίνω ως την τραχεία αρτηρία. Αυτοί λοιπόν μπορούν να μάθουν να εισπνέουν και να συγκρατούν αέρα στο πάνω μέρος του οισοφάγου. Επειτα, ελευθερώνοντας τον σιγά-σιγά, κατορθώνουν να παράγουν ήχους.

9) Τι είν' αυτό που κάνει ένα παιδί να επαναλαμβάνει τις συλλαβές των λέξεων;

Όπως στα 3 ή 4 χρόνια του, δεν μπορεί να εκφράσει άρεκα γρήγορα τις σκέψεις του, αντιπροσωπεύεται ή γλώσσα του κι επαναλαμβάνει κυρίως την πρώτη συλλαβή μιας

λέξης. Αυτό ονομάζεται «ψευδο-τραυλισμός». Σε τέτοια περίπτωση, δεν πρέπει οι γονείς να διακόψουν το παιδί, αλλά να του αφήνουν τον καιρό να τελειώσει την ομιλία του. Να μην του κάνουν παρατήρηση, να μην το διορθώνουν. Να το περιβάλλουν με μια ήσυχη ατμόσφαιρα, δίχως συγκινήσεις κι έκνευρισμούς.

10) Τι προκαλεί το τραυλισμό;

Υπάρχουν διάφορες θεωρίες γι' αυτό. Συνήα φαίνεται ότι οφείλεται σε μιμηση. Πολλοί ειδικοί το αποδίδουν σ' έκνευρισμό του παιδιού απ' τις συνεχείς κρίσεις, τη γκρίνια και τα διαρθρώματα των γονέων, ή από κάποια οικογενειακή αναστάτωση. Είναι δηλαδή συνέπεια ενός ισχυρού κλονισμού.

11) Το ίδιο το τραυλισμα μπορεί να κάνει νευρικό ένα παιδί;

Συνήθως όχι, εκτός αν το μαλώνουν οι γονείς του για το ελάττωμά του αυτό. ή αν το κοροϊδεύουν οι συνομήλικόι του.

12) Τι πρέπει να κάνουν οι γονείς, αν το παιδί αρχίσει να τραυλίζει αισθητά;

Να φροντίσουν το ταχύτερο για τη θεραπεία του, αφού συζητήσουν το πράγμα με το γιατρό τους. Να του εξασφαλίσουν ένα ήσυχο, περιβάλλον κι ένα συναισθηματικό ασφαλές κι αυτόπεριβλημένο. Να το αφήνουν να μιλάει ελεύθερα και φυσικά, χωρίς να το κατακρίνουν. Να μην τραβούν την προσοχή του στο ελάττωμά του. Να του δείχνουν πάντα αγάπη και συμπάθεια. Όταν πρόκειται να πει σχολείο, να συζητήσουν προσγυμνώντας την περίπτωση του με τους δασκάλους, για να του φερανται αναλόγως.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΚΕΝΥΟΝ

© ©

Για το μωρό σας

* Πολλές μητέρες ή και παραινέες αφού θηλάσουν το παιδί το άκουε ύστερα να κλαίει, να φωνάζει, ν' ανησυχία και φαντάζονται ότι δεν έχει χορτάσει. Τότε του ξαναδίνουν γάλα, γιατί νομίζουν ότι αυτό οφείλεται σε λιαιμαργία του παιδιού. Δεν συμβαίνει όμως αυτό. Το παιδί ύστερ από το θήλασμα διψάει. Και αντί να του δώσουν μερικά κουταλάκια δροσερό νεράκι, του δίνουν νέο γάλα και το κάνουν δυσπεπτικό.

* Όταν το μωρό σας στους έφτά του μήνες δεν μπορεί να κάθεται και σταθεί ένδεκα δεν μπορεί να σταθεί στα πόδια του, σημαίνει ότι έχει αδύναμο νεράκι. Στην περίπτωση αυτή τριβέτε το πρώι και βράδυ ελαφρά στη σπονδυλική του στήλη με φανέλλα βοεγ-λένη σε οινόπνευμα ή και με μουσουλνολαδο. Καλόν είναι αν χρησιμοποιήσετε οινόπνευμα να διαλύσετε και λίγο κινίνη μέσα. Οι έντρι-δες θα γίνονται από τα έ-τάνω προς τα κάτω.

Πρέπει να προσεχτή πολύ το μωρό στην ηλικία αυτή ιδίως σία νεφρά του.

Χιούμορ

Απαρηγόρητη!

Η δεσποινίς Ριρή συναντά στη λεωφόρο Αμαλίας τη φίλη της, την Τίτικα και της λέει:

— Τάχατες, Τίτικα μου; Ο κα-υμένος ο Λάκης πέθανε!...

— Ποιος Λάκης; άπορεί η Τί-τί-κα.

— Καλέ, ο Λάκης ο Πλουμιστός, ο έμπορος που είχε ζητήσει το χέρι σου και δεν τον δέχτηκες για σύ-ζυγο.

— Αλήθεια, λέει η Τίτικα.

— Ναί, αγαπητή μου. Τον έβου-ενα αυτοκίνητο προχθές στο δρόμο!

Η Τίτικα βράζει το μακηλάκι της και σκουπίζει τα μάτια της.

— Κλαίς; τη ρωτάει η Ριρή. Τό-σο λυπάσαι για το θάνατό του;

— Όχι, καυμένη, δεν κλαίω που πέθανε, κλαίω που δεν τον είχα παν-τρονέη!...

* Ο καθηγητής προσπαθεί να δώσει στους μαθητές του να καταλάβουν ότι μια μικρή αιτία, άγνωστη πολλές φορές, μπορεί να προκαλέσει σοβαρές συνέπειες.

— Επί παραδείγματι, τους λέει, σήμερα το πρωί που άνοιξα το κλειδί του γκαζιού, δεν ήρθε καθόλου αέριο. Κι όμως όλα ήσαν εν τάξει: οι σω-λήνες, το κλειδί, όλα... Από τί μπο-ρούσε να προερχόταν αυτή η έλλειψη του γκαζιού; Ποιος μπορεί να μου το πει;

— Εγώ, κύριε καθηγητά! φωνά-ζει ένας μικρός. Σας είχαν κόψει το γκαζί, γιατί δεν πληρώσατε το λογα-ριασμό!...

* Έκείνη: Ο υπαρκτός ύπασχέ-θηκε ότι, όταν παντρευτούμε, θα πλη-ρώσει τα μισά έξοδά μας.

Εκείνος: Ωραία! Πρέπει τώρα να βρούμε κάποιον που να πλη-ρώσει τ' άλλα μισά!...

Μεταξύ φιλενάδων:

— Ήμαστε άρραδωνισμένοι, με τον Τάκη κι' επρόκειτο να παντρευ-τούμε. Μου σύστησε όμως το θείο του, ένα γέρο βαθνέλοντο...

— Και λοιπόν;

— Δουπόν, την άλλη εβδομάδα γί-νομαι... θεία του!

Διάλογος νταριών:

— Πώς είναι, μαμά, η άλλη ζωή, όπου πάμε όταν πεθάνουμε;

— Η άλλη ζωή; Είναι...μια κίτρι-νη σάλτσα, που τη λένε μαγιονέζα!

* Ο σύζυγος στη συμβία του:

— Πολύ περίεργο αυτό...

— Ποιό, άντρούλη μου;

— Ψάχνεις κάθε βράδυ τις τσέ-πες μου, κι όμως δεν πρόσεξες πο-τέ ότι είν' όλες τσέπες!

— Είπε αλήθεια, μπαμπά, ότι τα ζωά αλλάζουν κάθε χρόνο τη γούνα τους;

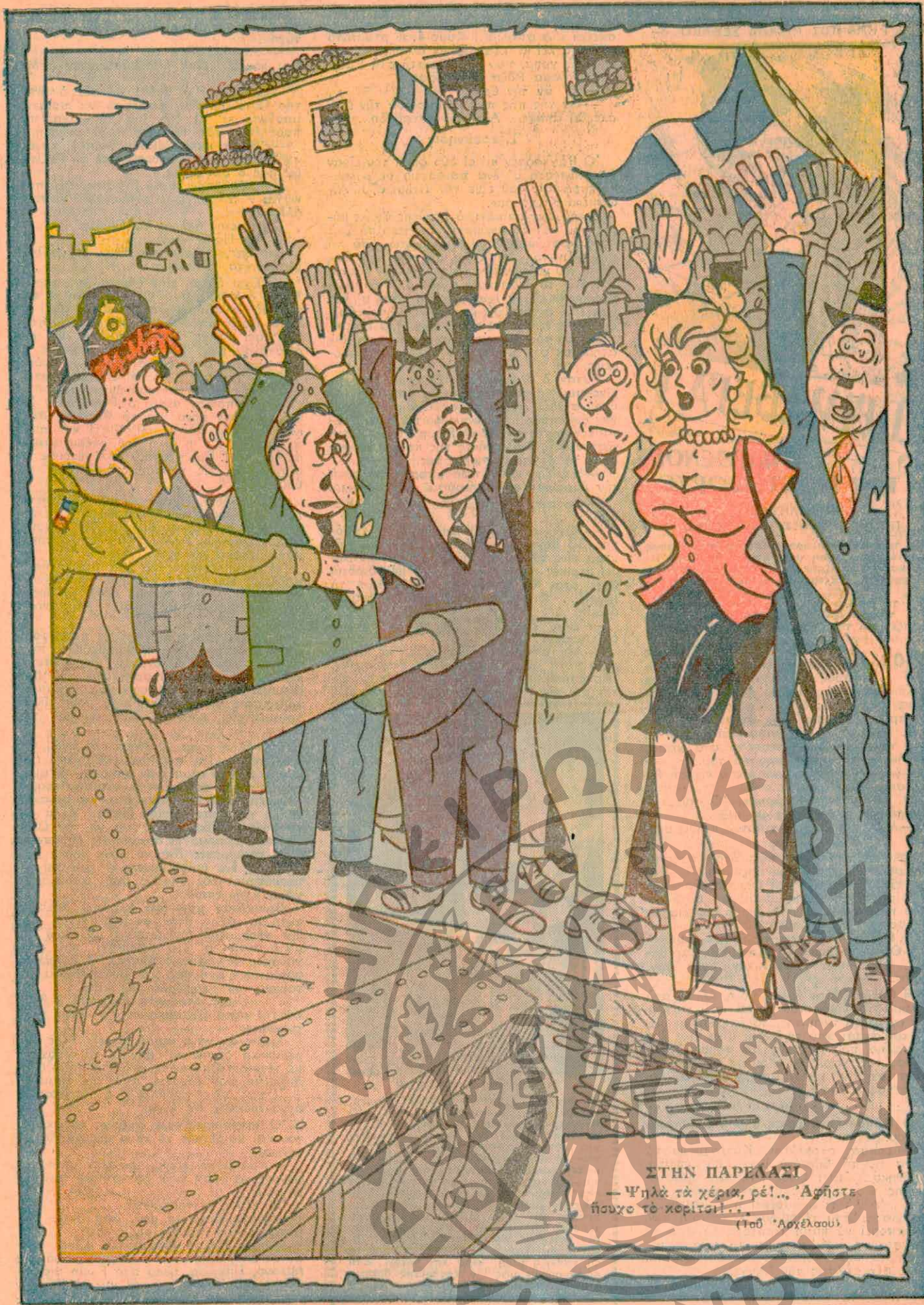
— Ναί, παιδί μου. Προς Θεού θ-υως, μην το πεις στη μαμά σου!...

* Έκείνος: "Αν σάς στείλω ένα φιλάκι με το χέρι μου από αυτό το μέρος του δωματίου ως εκεί που κάθεστε, θα με χαρακτηρίσετε ως τολμηρό;

Εκείνη: Όχι!

Εκείνος: Πώς θα με χαρα-κτηρίσετε;

Εκείνη: Άπλως, τερπέλη!

ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΛΑΣΙ

— Ψηλά τα χέρια, ρέ!... Αφήστε ήσυχο το χερίτσι!... (Το 'Αρχέλαου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι τρεις φίλοι πληροφορούνται ότι ο Πάπας πρόκειται να φτάσει στην Επαυλί του στο Τίβολι και αποφασίζουν να δράσουν για να ελευθερώσουν τη Ροζίτα, που βρίσκεται κλεισμένη εκεί. Ο Πάπας έχει άπειρους σκοπούς, ποτέ τη Ροζίτα και από αποτυχάνει με τον δόλο, της φανερώνει την επιθυμία που τον φλογίζει και της υπόσχεται τιμές και πλούτη.

14^{ον} Η Ροζίτα λυγίζει το σώμα της τότε προς το ένα μέρος και πότε προς το άλλο για να ξεφύγει από το σφίξιμό του. Και, στο τέλος, το κατώρθωσε. Τινάχτηκε με όλη την πρέσα και, στην κίνησή της αυτή, έδωσε το ξίφος του Πάπα από τη θήκη του και κρατώντας το στα χέρια, στάθηκε απειλητικά μπροστά του.

—Αν κάμετε την παραμικρή κίνηση, θα σας σκοτώσω! φώναξε.

Ο Πάπας όπισθοχώρησε. Ο πυρετός που τον φλόγιζε έπεσε με μιάς.

—Μην φοβόσαστε τίποτε, παιδί μου, είπε.

Καταλάβαινε τώρα πως ήταν περιττό να προσπαθήσει να την ηρεμήσει. Η Ροζίτα είχε εξαγριωθεί και δεν χωρούσε αμφιβολία ότι θα χρησιμοποιούσε αυτό το όπλο που κρατούσε στα χέρια της για να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

Ο Πάπας διώρθηκε τα ρούχα του.

—Θα συνεχίσω με τη συνομιλία μας άλλοτε, είπε, ενώ διευθυνόταν προς την πόρτα.

Η Ροζίτα όταν έμεινε μόνη, έβαλε στο πάτωμα το ξίφος του Πάπα και, πατώντας το με το πόδι της, το έσπασε σε μικρά απόσπασμα από τη λαβή. Είχε έτσι ένα έγχειριδιο, που το έκρυψε με προσοχή στο στήθος της, χωρίς να ξέρει σε τι θα μπορούσε να της χρησιμεύσει. Έπειτα, ξεσπασε σε λυγμούς.

...

Ο Πάπας ξαναγύρισε στα διαμερίσματά του.

—Γέρασα, σκεφτόταν. Κατέστρεψα τα πάντα με τη διασύντη μου... Κι' έπειτα, φοβήθηκα... Ένα ξίφος στο χέρι μιάς θμορφης νέας δεν θα με σταματούσε άλλοτε... Άλλα τί ενδιαφέρει ή σημερινή αποτυχία;... Στο τέλος, θα καταλάβω πως δεν μπορεί να κάμει τίποτε άλλο από το να υποκύψει... Κι' έπειτα, το φίλτρο της μάγισσας δεν μπορεί να μην επιδράσει... Φώναξε άμέσως τον Άγγελο.

—Ξέρει το δάραβρο; τον ρώτησε.

—Μάλιστα, Άγιο Πά... κύριε κύριε...

—Δεν πειράζει, είπε ο Πάπας. Μπορείς να μ' άποκαλές με τον τίτλο μου... Άκου-

σε, λοιπόν... Στο χέλος του βαράθρου βρίσκεται μια σπηλιά... Κάμε έναν περίπατο προς τα κεί κι' εξακρίβωσε αν μένει σ' αυτήν μια γριά, που είναι γνωστή στη Ρώμη με τ' όνομα Ρόζα ή μάγισσα...

—Κι' αν την βρώ;

—Θα της πης πως κάποιος θα την επισκεφθεί άποψε... Αυτή θα καταλάβει...

Έξερεύνησις

Ο Ραγκαστέν κι' οι δύο φίλοι του είχαν εγκατασταθή σ' ένα πανδοχείο με φτωχική εμφάνιση, που είχε τον τίτλο «Το Άνθισμένο Κάνιστρο».

Αφού έφαγαν κάτι, ο Ιππότης δγίκε μόνος του και ξαναγύρισε έπειτα από μια ώρα, κρατώντας ένα δέμα κάτω από τη μασχάλη του. Ανέθηκε άμέσως στο δωμάτιό του και κλείδωσε πίσω του την πόρτα.

Κατά το διάστημα αυτό, ο Μακιαβέλι προσπαθούσε να ίγνωραφήσει πάνω σ' ένα χαρτί το σχέδιο της εσωτερικής διαρρυθμίσεως της επαύλεως του Πάπα. Την είχε έπισκεφθή τον προηγούμενο χειμώνα και διατηρούσε στη μνήμη του πολλές λεπτομέρειες.

Όταν ο Ραγκαστέν ξαναεμφανίστηκε, είχε μεταμορφωθεί σε τέτοιο δαθμό, που ήταν σχεδόν ανγνωστός. Έμοιαζε σαν έναν από τους Γερμανούς φοιτητές, που έπισκέπτονται συχνά τη Ρώμη για να έρευνήσουν στις διδασκαλίες της και να θαυμάσουν τα άρχαία μνημεία της.

—Νομίζω, είπε, πως μπορώ μ' αυτή την εμφάνισι να πλησιάσω στο φρούριο.

—Θα σας συνοδεύσω, φώναξε ο Ραφαήλ.

—Οχι, φίλε μου, απάντησε ο Ιππότης. Το μόνο που πρόκειται να κάμω σήμερα είναι να προσπαθήσω να συγκεντρώσω μερικές πληροφορίες... Θα με συνοδεύσετε όταν θα πρόκειται να δώσω με τη μάχη... Κι' αυτή ή στιγμή δεν έοτασε ακόμη...

—Άλλ' άργούμε! είπε με παράπονο ο ζωγράφος.

—Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να κάμουμε τίποτα άλλο, απάντησε ο Ραγκαστέν. Ας στηρίξω τις ελπίδες μας στην αντίστασι της Ροζίτας, που φαντάζομαι πως

ΑΚΙΝΔΥΝΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ο Βιεννέζος χημικός δόκτωρ Ρίνγκερ, έφευρε το «ακίνδυνο τσιγάρο». Ο Ρίνγκερ καταρρώσε να απομονώσει τη νικωτική κι' όλες τις άλλες επιβλαβείς για τον άνθρωπο οργανισμικές ουσίες που δημιουργούνται με το κάπνισμα του καπνού και του τσιγαροχαρτού, χωρίς το τσιγάρο να χάνη τη γεύσι του. Άλλα δεν είναι μόνον αυτά τα προσόντα του ιδεώδους τσιγαρού του Ρίνγκερ. Είναι συγχρόνως και πολύ οικονομικότερα, γιατί στα διαλείμματα του καπνίσματος, δεν καίγεται, αλλά και δεν σβύνει. Έτσι μπορεί κανείς ένα τέτοιο τσιγάρο να το καπνίζει μισή ώρα και πλέον. Στη φωτογραφία μας ο έφευρτής δόκτωρ Ρίνγκερ παρακολουθεί με το φακό μικρά απ' τα τσιγάρα που την ώρα που καίγονται.

θα είναι πολύ μεγάλη και στην καλή μας τύχη...

—Ας αφήσωμε τον Ιππότη να κάμει ό,τι νομίζει, είπε παρεμβαίνοντας ο Μακιαβέλι.

—Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο Ιππότης. Στο μεταξύ, μπορείτε να προετοιμασθήτε κι' οι δύο για τη μάχη, που προβλέπω πως θα είναι πολύ σκληρή...

—Έχετε καταστρώσει, λοιπόν, κανένα σχέδιο για ν' απελευθερώσωμε τη Ροζίτα; ρώτησε ο ζωγράφος.

—Οχι, απάντησε ο Ιππότης. Δεν πρόκειται ν' απαγάγωμε αυτήν, αλλά κάποιον άλλον...

—Κάποιον άλλον;... Ποιόν;

—Τον Πάπα!

Κι' έφυγε, αφήνοντας τους δυο φίλους μ' ανοιχτό το στόμα.

—Έχει δίκιο, είπε έπειτα από μερικά λεπτά ο Μακιαβέλι. Όταν πεθάνη το φίδι και το δηλητήριο του χάνεται μαζί μ' αυτό. Ποιός άπειλει τη Ροζίτα;... Ο γέρο Βοργιάς. Αυτός, λοιπόν, πρέπει να είναι ο στόχος μας. Κι' αν κατορθώσωμε να τον πάρωμε στην έξουσία μας, ή Ροζίτα σώζεται άμέσως... Ά, φίλε μου Ραφαήλ, ο Ιππότης έχει περιφημες έντιμυσεις.

Στην υπόθεσι αυτή, ο Ραγκαστέν δεν ενδιαφερόταν μόνο για το Ραφαήλ, αλλά και για τον εαυτό του. Γιατί κι' αυτές αγαπούσε. Κι' ή δική του σκέψις έτρεχε κοντά στην Πριμαβέρα. Άλλα έκρυβε τα αισθήματα, τις ανηυχίες και τους φόβους του.

Το Τίβολι, διαλογιζόταν, βρίσκεται πάνω στο δρόμο του Μοντεφόρτε. Ο στρατός του Καίσαρος Βοργιά θα περάσει, λοιπόν, από δώ. Άλλα ως τότε πολλά πράγματα μπορεί να έχουν γίνει...

Η περιπλάνησις του στα περίεξη της επαύλεως του Πάπα κράτησε όλη σχεδόν την ημέρα. Όταν γύρισε κατά το βράδυ στο «Άνθισμένο Κάνιστρο», είπε στους φίλους του:

—Συγκέντρωσα τις πρώτες πληροφορίες που μας χρειάζονται. Ξέρωμε τώρα ποιά είναι ή δύναμις του έχθρου. Στην Επαυλί και τα διάφορα παραρτήματά της βρίσκονται πενήντα περίπου φρουροί, καμιά τριανταριά υπηρέτες και περί τους είκοσι γραμματείς, κληρικοί και αυλικόι του Πάπα.

Την άλλη μέρα, ξεκίνησε και πάλι για την Επαυλί. Την προηγούμενη ημέρα είχε καταφέρει να κάμει έναν υπηρέτη να μιλήσει. Αυτή τη φορά έλιπζε περισσότερο.

Εκείνο που επεδίωκε ήταν να συναντηθή με τον κηπουρό του Πάπα. Άλλα δεν μπορούσε, βέβαια, να πάη να τον ζητήσει στην Επαυλί. Η συνάντησις έπρεπε να ήταν απρόοπτη. Για το λόγο αυτό, είχε ανεβή σ' ένα μικρό ύψωμα κι' από κεί κατασκόπευε τους κήπους που απλώνονταν γύρω στην Επαυλί.

Βρισκόταν από δυο περίπου ώρες σ' αυτό το μέρος, όταν, σε μία στιγμή, είδε ένα γέρο, που προχωρούσε με αργά βήματα πάνω σ' ένα μονοπάτι, που ώδηγούσε στο γειτονικό άλσος. Ο άνθρωπος αυτός είχε βγί από μία μικρή πόρτα τοίχου που περιέβαλε τον κήπο.

«Αν είναι ο κηπουρός, σκέφτηκε ο Ραγκαστέν αυτό θα σημαίνει ότι είμαι πολύ τυχερός».

Χωρίς να χάνη καιρό, έτρεξε τότε στο γειτονικό άλσος κι' άρχισε να προχωρή με τέτοιο τρόπο ώστε να πείση πάνω στο άνθρωπο που ερχόταν από την Επαυλί.

Όπως είχε προβλέψει ο Ραγκαστέν, συναντήθηκαν σε λίγο.

Ο Ιππότης έδωσε άμέσως το σκούφο του και χαιρέτησε το γέρο με μεγάλη ευγένεια.

—Καλημέρα, κύριε, του είπε, προσπαθώντας να δώση έναν ξενικό τόνο στη φωνή του.

Ο γέρος κοινοστάθηκε.

—Καλημέρα, νέ μου, απάντησε. Έρχασατε για πρώτη φορά εδώ;

—Ναι, είπε ο Ραγκαστέν. Είμαι Γερμανός άλλ' έζησα για κάμποσο καιρό στο Μιλάνο. Πηγαίνω τώρα στη Ρώμη για δι-άφορες υποθέσεις μου και για να ιδώ τον ένδοξότατο Άλέξανδρο Βοργιά, τον πατέρα όλων μας, που ο Θεός να τον εύλογη!

—Άμην, απάντησε ο συνομιλητής του. Έπειτα πρόσθεσε:

—Άλλα, νέ μου, δεν θα μπορέσετε να ικανοποιήσετε την επιθυμία σας. Ο άγιος Πατήρ δεν είναι στη Ρώμη.

—Τι κρίμα! είπε ο Ραγκαστέν. Κι' έγω που ερχόμουν από τόσο μακριά, με την έλπίδα πως θα τον έβλεπα! Πού έχει πάει;

—Ο άγιος Πατήρ βρίσκεται εδώ, απάντησε ο συνομιλητής του. Ξεκουράζεται στην Επαυλί του και δεν βγαίνει ποτέ απ' αυτήν.

—Άλήθεια; ρώτησε ο Ραγκαστέν, που προσπαθούσε να δώση μία έκφρασι χαράς στο πρόσωπό του. Μήπως ανήκετε στην υπηρεσία του;

—Είμαι ο αρχικηπουρός της Αυτού Παναγιότητος, απάντησε ο άλλος, όχι χωρίς υπερφάνεια. Και τον βλέπω κάθε μέρα όταν κάνω τον περίπατό μου στον κήπο.

—Είσαστε κηπουρός; φώναξε ο Ραγκαστέν. Δόστε μου, λοιπόν, το χέρι σας...

—Έχομε κι' οι δυο την ίδια τέχνη...

—Σας ενδιαφέρουν, λοιπόν, τα μυστικά των φυτών και των λουλουδιών, ρώτησε ο κηπουρός του Πάπα.

—Αν μ' ενδιαφέρουν! Κολακεύονται να πιστεύω πως είμαι ένας από τους πρώτους στην τέχνη μου...

Χαμογέλασε.

—Συχωρώμε με, πρόσθεσε. Αυτό, βέβαια, μπορώ να το λέω όπουδήποτε αλλού, άλλ' όχι μπροστά σε σας... Όπου κι' αν περάσω, δεν άκουσα να γίνεται λόγος παρά μόνο για τους κήπους του Πάπα στο Τίβολι...

—Μιλούν, λοιπόν, για τους κήπους μου στη Γερμανία; ρώτησε ο κηπουρός, που το πρόσωπό του έλαμψε από περηφάνεια.

—Οχι μόνο στη Γερμανία, άλλα και στην Ολλανδία επίσης, όπου έζησα για ένα διάστημα, απάντησε ο Ραγκαστέν. Δεν ήξερα, βέβαια, πως είσαστε ο μεγάλος καλλιτέχνης που φτιάχνει τόσο ωραία πράγματα... Δεν δρίσκω λόγια για να σας εκφράσω τη χαρά μου γι' αυτή την απροσδόκητη συνάντησι...

Εκείνη τη στιγμή, ο κηπουρός του Πάπα δεν θ' άλλαζε τη θέση του ούτε μ' ένα βασίλειο.

—Αφιέρωσα όλη μου τη ζωή στα φυτά και τα λουλούδια, είπε. Δεν αγαπάω τίποτε περισσότερο απ' αυτά στον κόσμο.

—Πόσο μ' άρεσε να σας άκούω να μιλάτε έτσι! είπε ο Ραγκαστέν, δίνοντας στο πρόσωπό του μία έκφρασι θαυμασμού. Κι' έγω επίσης ένοιωσα από μικρό παιδική την ίδια αγάπη γι' αυτά.

—Ξέρετε, λοιπόν, τα μυστικά της τέχνης μας; ρώτησε ο κηπουρός.

—Δεν μπορώ, βέβαια, να κάμω τη δική σας πείρα, απάντησε ο Ραγκαστέν, άλλα νομίζω πως ξέρω πολλά πράγματα...

—Μάθατε να μπολιάζετε;

—Το μπόλιασμα δεν έχει πιά μυστικά για μένα, είπε ο Ιππότης. Έφτιαξα μιλίες από άχλαδιές και κατάφερα μάλιστα, να κάμω μία λεμονιά να βγάλη πορτοκάλια.

—Και τα μυστικά των λουλουδιών τα ξέρετε;

—Μπορώ να ξεχωρίσω το ένα από το άλλο τα δυο χιλιάδες είδη τριαντάφυλλα και τις τριακόσιες οικογένειες των γερανιών, μπορώ να σας πώ την ηλικία μιάς ρεζεντάς ή μιάς γαρουναλλιάς και δεν μου ξεφεύγει καμιά από τις ποικιλίες που έχουν τα κρίνα κι' οι παπαρούνες.

—Και τα φρούτα;

—Ό, τα φρούτα!... Τα φρούτα!...

—Δεν έχετε ασχοληθή μ' αυτά;

—Άλλα τί λέτε;... Μπορούσα να παραμελήσω το σπουδαιότερο μέρος της τέχνης μας;... Θέλετε, μάλιστα, να σας πώ ένα μυστικό;

Ο Ραγκαστέν είχε πιάσει το χέρι του γέρου, που τον κύτταζε με συγκίνηση.

—Ε, λοιπόν, συνέχισε ο Ραγκαστέν, βρήκα... Άλλα θα μπορέσετε να κρατήσετε αυτό το μυστικό;

—Το όρκίζομαι στον άγιο Βονιφάτιο και την άγια Πετρονίλλα!

—Βρήκα μία ποικιλία ροδάκινων, που δεν υπάρχει πουθενά στον κόσμο.

—Είπε δυνατόν; είπε ο κηπουρός. με φωνή που έτρεμε.

Ο Ραγκαστέν είχε μάθει την προηγου-

μένη μέρα από τον υπηρέτη ότι τα ροδάκινα ήταν ή μεγάλη αδυναμία του Πάπα κι' ή συνάντησις του με τον κηπουρό του είχε δώσει τώρα μία πρώτης τάξεως ιδέα.

—Είπε δυνατόν; ξαναείπε ο κηπουρός, σαν να μην μπορούσε να πιστέψη τ' αυτή του.

Αυτό που του είχε πη ό... Γερμανός συνάδελφός του ήταν, στ' αλήθεια, πολύ σημαντικό.

—Πώς λέγεσαι, νέ μου; ρώτησε.

—Πέτρος Μαϊνγκαουκίρσερ, απάντησε ο Ραγκαστέν, αυτοσχεδιάζοντας ένα γερμανικό όνομα.

—Πέτρος Μαϊν...
Ο κηπουρός του Πάπα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τίποτε άλλο.

—Εγώ λέγομαι Βονιφάτιος Μπονιφάτσι, είπε. Και πρέπει να ξέρετε πως είμαι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

Ο... Πέτρος Μαϊνγκαουκίρσερ έκαμε ένα μορφασμό συμμόνοιας.

—Το μάντευα από το ύφος σας, μόλις σας είδα, είπε. Οικογενειακές στενοχώριες;

—Οχι...

Το πρόσωπο του κηπουρού φάνερωνε μεγάλη λύπη.

—Μου έμπνεετε έμπιστοσύνη, συνέχισε. Και νομίζω πως μπορώ να σου πώ τα πάντα... Μάθε, λοιπόν, πως τα ροδάκινα είναι ή μεγάλη αδυναμία της Αυτού Παναγιότητος...

—Ναι, συμφώνησε ο Βονιφάτιος. Άλλα ή ροδάκινα είναι, όπως ξέρετε, το πιο εύαισθητό από τα δέντρα, που παράγουν φρούτα...

—Αφίσε τον καρπό, που πρέπει να τον κυττάζεις σαν τα μάτια σου για να μην χαλάσει...

—Σωστά, είπε ο Πέτρος.

Ο άγιος Πατήρ θέλει, λοιπόν, τα ροδάκινα ώριμα. Κι' εδώ είναι το μεγάλο πρόβλημα. Αν τα κόψω προτού ώριμάσουν, ή Παναγιότης του τα βάζει μαζί μου και φωνάζει πως δεν ξέρω τη δουλειά μου...

—Αν τ' άφισω να ώριμάσουν, σκουληκιάζουν... Έφέτος, αγαπητέ μου Πέτρο, το πράγμα είναι τρομερό. Όλα τα ροδάκινα κινδυνεύουν να σκουληκιάζουν.

Και δεν ξέρω με ποιά τρόπο να τα προστατεύσω... Άλλοίμονό μου, αν δεν μπορέσω να τα σώσω! Ξέρεις τί πρόκειται να πάθω;...

—Θ' άκούσετε μερικά καινούργια παράπονα από τον άγιο Πατέρα...

—Αν ήταν αυτό μόνο! Οχι, αγαπητέ μου Πέτρο!... Θα διατάξη να με κρεμάσουν!

—Ο Πάπας;

—Ο Πάπας! Μου το έχει πη πολλές φορές ως τώρα... Κι' είναι από τους ανθρώπους που δεν ξηχάνε τα λόγια τους...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Άλλα, βέβαια, έχει δίκιο... Η δουλειά μου δεν είναι τα προμηθεύω λουλούδια και φρούτα για το τραπέζι της Αυτού Παναγιότητος;... Αν δεν είμαι σε θέση να το κάμω, τότε τί τη θέλω τη ζωή;

Ο Πέτρος έμεινε σκεπτικός για μερικά στιγμές.

—Μην ανησυχήτε, είπε έπειτα. Θα σας βγάλω απ' αυτό το αδιέξοδο...

—Άλήθεια! φώναξε ο Βονιφάτιος. Ας είναι ευλογημένη ή ώρα που σε συνάντησα. αγαπητέ μου Πέτρο Μαϊν...

—Ξέρω το μυστικό που θα κάμει τα ροδάκινα της Αυτού Παναγιότητος να μη σκουληκιάζουν...

—Και θα μου το πης;

—Αν θα σας το πώ! Οι άνθρωποι πρέπει να βοηθούν ο ένας τον άλλον και, μάλιστα, όταν είναι της ίδιας τέχνης... Δεν θα χραισμούμε σε τίποτε το να βρίσκει κανείς κάτι καινούργιο, αν το κρατούσε μυστικό για τον εαυτό του... Η πρόδοσις θα σταματούσε τότε...

—Σωστά, είπε ο Βονιφάτιος, με συλλογισμένο ύφος.

—Για να σας συμβουλευσω, όμως, τί πρέπει να κάμετε, συνέχισε ο Πέτρος, πρέπει να ιδώ τις ροδακινίες... Διαφορετικά, μπορεί να κάμωμε λάθος...

—Να τις ιδής; ρώτησε ο Βονιφάτιος.

—Φυσικά. Δεν νομίζω πως θα είναι δύσκολο...

—Μόνο δύσκολο;... Είναι αδύνατο, φίλε μου!

—Δεν καταλαβαίνω, είπε ο Πέτρος γελώντας. Μήπως τις έχετε φυλακισμένες μέσα σε... κλουβιά;

Κι' ο Βονιφάτιος γέλασε επίσης. Άλλα το γέλιο του ήταν θλιμμένο.

—Οχι, απάντησε. Άλλα κανείς άλλος δεν μπορεί να μπη στους κήπους της Αυτού Παναγιότητος εκτός από μένα και τους βοηθούς μου... Και πρέπει να ξέρεις πως είμαι υπεύθυνος γι' αυτούς και πως πρέπει να τους επιτηρώ ακατάπαυστα... Ο άγιος Πατήρ έχει πολλούς έχθρους...

—Έχθρους;

Ο Πέτρος προσποιήθηκε πως δεν καταλάβαινε.

—Σου φαίνεται παράξενο; ρώτησε ο Βονιφάτιος.

—Μου φαίνεται άπίστευτο, απάντησε ο Πέτρος. Πως μπορεί ο Πάπας, ο πατέρας όλων μας, να κάμει έχθρους;

—Κι' όμως αυτή είναι ή αλήθεια. Κι' οι έχθροί του είναι από κείνους που δε, να δίστασαν να δηλητηριάσουν ή φρεσνιά που προσορίζονται για το τραπέζι του αν μπορούσαν, βέβαια, να το κάμουν.

Ο Πέτρος σταυροκοπήθηκε.

—Δεν φαντάζομαι, είπε, πως θα ύπρχαν άνθρωποι που θα επιβουλεύοναν τη ζωή του άρχηγού της εκκλησίας.

—Να γιατί ή Αυτού Παναγιότητος παύει ένα σωρό προφυλάξεις, συνέχισε ο Βο-

νιφάτος. Σε μένα έχει, βέβαια, εμπιστοσύνη. 'Αλλά με προειδοποίησε πως, αν ποτέ ένας ξένος έμπαινε στον κήπο, θα έδινε εντολή να με γδάρουν ζωντανό ή το λιγότερο να με κρεμάσουν...

—Καταλαβαίνω..., είπε ο Πέτρος. —Εμείνε για μερικές στιγμές συλλογισμέ-

—Δεν δυσκολεύομαι να σας φανερώσω το μυστικό μου, είπε έπειτα. 'Αλλ' έχω τρία κι' όχι ένα... 'Ο έμβολιασμός που θα κάμνεται θα είναι διαφορετικός στην κάθε περίπτωση... Και το ποιος είναι εκείνος που χοιριάζεται για τις ροδακινίες της Αυτόου Παναγιότητος δεν μπορώ να σας το πω παρά μόνον αφού ιδώ τα δένδρα με τα ίδια μου τα μάτια... Γιατί, διαφορετικά, μπορεί να γίνη λάθος, πράγμα που, βέβαια, βάχη όλες τις συνέπειες για σας... 'Ο έμβολιασμός που θα σας υποδείξω όχι μόνον θα προφυλάξη τις ροδακινίες από τα σκουλήκια, αλλά θα σας δώση και μία ποικιλία φρούτων, που θα γοητεύση την Αυτόου Παναγιότητα... 'Αλλ' αφού δεν μπορεί να γίνη τίποτε, ας μη μιλούμε γι' αυτό το πράγμα...

—'Ο Βονιφάτιος φαινόταν δυσησμένος σε σκέψεις.

—Πήρα την απόφασί μου, είπε σε λίγο. Θα σε μπάζω κρυφά στον κήπο...

—'Αλλ' η απαγόρευσις της Αυτόου Παναγιότητος;

—'Ο άγιος Πατήρ δεν θα μάθη τίποτα! 'Ο Πέτρος φαινόταν να διστάζει.

—Το καταλαβαίνω κι' εγώ πως ο άγιος Πατήρ δεν θα μάθη τίποτε, είπε. 'Αλλ' η συνείδησίς σας;... Δεν θα αισθανώσαστε τύψεις γιατί παραβήκατε τα καθήκοντά σας προς τον άρχηγό της εκκλησίας;

—Και βέβαια θα αισθανώμαι, απάντησε ο Βονιφάτιος. 'Αλλ' όταν του παρουσιάσω τα ροδάκινα που μου υποσχεθήκατε, ο άγιος Πατήρ θα μου δώση άφεσι αμαρτιών...

—Κι' αυτό που θα κάνω εγώ δεν είναι αμαρτία; ρώτησε ο Πέτρος.

—Προσποιόταν τον άφελή, για να κερδίση την εμπιστοσύνη του κηπουρού και να κατονικήση προκαταβολικά τους τυχόν δισταγμούς που μπορούσε να είχε.

—'Ο Βονιφάτιος έξυψε το κεφάλι του.

—Μην ανησυχής, είπε έπειτα από σύντομη σκέψη. Όταν ο έμβολιασμός επιτύχη, θα σε παρουσιάσω στον άγιο Πατέρα και θα τον παρακαλέσω να μάς δώση και στους δυο άφεσι αμαρτιών.

—Θα το πετύχετε αυτό; ρώτησε ο Πέτρος, με μάτια που έλαμπαν από ψεύτικη χαρά.

—Σου το υπόσχομαι.

—'Ας γίνη τότε το θέλημά σας!

—'Ο Βονιφάτιος σηκώθηκε από τη θέση του κι' έπιασε τον Πέτρο από το μπράτσο.

—'Ακουσε, του είπε. Μένω σ' ένα περλίπτερο, που βρίσκεται στο βάθος του κήπου. Το βράδυ, μόλις δύση ο ήλιος, οι βοηθοί μου φεύγουν. Κλείνω τότε όλες τις πόρτες του κήπου, σε τρόπο που κανείς άλλος δεν μπορεί πια να μπη έκτος από τον Πάπα, που κάνει συχνά τον περίπατό του, προτού πάη για να κοιμηθί... 'Απόψε στις δέκα, λοιπόν, θαρθής σ' αυτή την πόρτα που βλέπει εκεί κάτω... Θα σου άνοιξω άμέσως και θα σου δείξω την νύχτα. Την ημέρα θα μείνεις κρυμμένος στο σπιτάκι μου... Είσαι σύμφωνος;

—'Αφού με βεβαιώνετε πως δεν κινδυνεύω...

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Εκδόσεις

—'Εξέδθη απ' τον έκδοτικόν οίκον «'Ιμέρος» (Φυλής 24) και πωλείται στ' αθηναϊκά βιβλιοπωλεία το νέο διέλλιο του κ. Χρ. Πυρπασού «'Ολο 'Ελλάδα». Πρόκειται για μία σειρά από πατριωτικά σκέτα και άπαγγελίες κατάλληλα για σχολικές κι' έρασιτεχνικές παραστάσεις.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

—'Επίσης στο τεύχος αυτό δημοσιεύεται κι' ένα ξεκαρδιστικό κωμικό σκέτο και άναφέρεται όλη η ποντιακή και σωματιακή κίνησις. 'Αφθονες φωτογραφίες και σχέδια κοσμούν το περιοδικό.

—'Εξέδθη το 6ο τεύχος του ποντιακού περιοδικού «'Ο ΠΟΝΤΙΑΚΟΣ» καλαίσθητο και έπιμελημένο όπως πάντα με συνεργασίες των κ.κ. Θ. Θεοφύλακτου, Ξ. Ξενίτα, Γ. Ζερζελίδη, Γ. Λαμπιόνη, Ν. Κομνηνού, Ε. Τομπούλη, Σ. Λιαβίδη, Ι. Σαλτού, Χ. Δημάχου, Γ. Ταξιδιού.

Θ ΔΡΑΚΟΣ

Το μουσείο ΤΟΝ ΔΙΜΑΤΟΣ

Η Ιστορία ενός κρανίου

Μέσα σε μία προθήκη του 'Εγκληματολογικού Μουσείου φυλάγονται διάφορα κρανία που το καθένα έχει την τραγική ιστορία του. Εκεί βρίσκεται και το κρανίο του Μάνθου Πρελορέντζου, θυρωρού και φύλακος του μεγάρου της Καίτης 'Αθανασίου. 'Ο Πρελορέντζος χάθηκε από το μέγαρο της οδού Πανεπιστημίου 8, στις αρχές του Αυγούστου 1937.

—'Ας αφηγηθούμε τα πράγματα με τη σειρά:

Η πλούσια Καίτη 'Αθανασίου με την κόρη της Φλωρίνας και την μητέρα της 'Αθηνά Βαρναβα στις αρχές του καλοκαιριού του 1937 άναχωρησαν για την Ρουμανία. Τα κλειδιά του μεγάρου τα παρέδωσαν στο δικηγόρο κ. Κατεδάτη. Στο θυρωρό και φύλακα Μάνθο Πρελορέντζο άφησαν το κλειδί του υπογείου, σ' ένα δωμάτιο του οποίου έμενε. Πριν φύγει η 'Αθανασίου του έδωσε 6.000 δραχμές κι' άφησε εντολή στον κ. Κατεδάτη να του πληρώνη τακτικά τους μισθούς του ως που να γυρίση από το ταξίδι της. 'Ο Πρελορέντζος ήταν άνθρωπος έμπιστος της οικογενείας 'Αθανασίου. Καταγόταν από την Τήνη κι' ήταν 30 χρονών. Είχε άρραβωνιάσει με την Πόπη Περναντάτου, καμαριέρα της 'Αθανασίου, την οποία η πλούσια χήρα τοποθέτησε σ' ένα φιλικό σπίτι της στην οδό Βαλαωρίτου, στου κ. 'Ηλιοπούλου, ως που να γυρίση.

Η Περναντάτου πήγαινε κι' έδλεπε συχνά τον Πρελορέντζο στην οδό Πανεπιστημίου. Έμπαινε εκεί από την είσοδο που ήταν δίπλα στη μεγάλη κλειδωμένη πόρτα του μεγάρου. Μία μέρα όμως η Περναντάτου βρήκε την μικρή πόρτα κλειδωμένη. Γύρισε πάλι άργότερα, πήγε και το βράδυ, μά ο Πρελορέντζος δεν είχε φανή πουθενά. Από τις 3 Αυγούστου ως τις 6 πήγαινε κάθε τόσο και χτυπούσε μά δεν έπαιρνε απάντησι. Στις 8 Αυγούστου τέλος, κατέφυγε στο Γ' 'Αστυνομικό Τμήμα κι' άνέφερε το γεγονός. Οι άστυνομικοί έσπασαν τότε τις πόρτες, έφτασαν ως το δωμάτιο του Πρελορέντζου και το άνοιξαν.

Η Περναντάτου που τους συνόδευε πρόσεξε ότι το γτιβάνι ήταν όρθιο, ότι έλειπαν 4 κοστούμια και τα μεταξωτά έσώρωνχε να του Πρελορέντζου. Οι άστυνομικοί είδαν επίσης κηλίδες αίματος στον τοίχο που είχαν πλυθί. 'Ακόμη το στρώμα του γτιβανιού ήταν γυρισμένο από την άναποδη μεριά του. Όταν το γύρισαν πάλι στη θέση του είδαν ότι είχε κάτι μεγάλες σκούρες κηλίδες. Έκοψαν τότε ένα κομ-

μάτι και το έστειλαν στο 'Ιατροδικαστικό 'Εργαστήριο. 'Ο καθήγητης κ. Κάτσας το εξέτασε και στις 31 Αυγούστου συνέταξε την έκθεσί του στην οποία εξηγούσε ρητά ότι οι κηλίδες είχαν γίνει από ανθρώπινο αίμα. Στο διαστημα αυτό οι άνακρίσεις προχωρούσαν. Κι' από τις έρευνες των άστυνομικών άνακαλύφθηκαν τα ακόλουθα: 'Ο εξαφανισθείς φιλοξενούσε ένα συμπατριώτη του, τον 'Ιακωβο Γρέ, που ήταν άνεργος και άστεγος. Με τον Γρέ και μ' έναν Κ. Βιδάλη είχε θεαθή ο Πρελορέντζος τη νύχτα στις 2 Αυγούστου να διασκεδάζουν. 'Ο Βιδάλης άνακρινόμενος δήλωσε ότι άργα τη νύχτα αυτή είχαν χωρίσει κοντά στα Παλαιά 'Ανάκτορα. 'Ο Πρελορέντζος κι' ο Γρές πήγαν να κοιμηθούν στο δωμάτιο του πρώτου κι' αυτός στο σπίτι του. Από τότε όμως δεν τους είχε ιδί πια. 'Ανεζητήθη, φυσικά, ο Γρές, μα έμαθαν πως είχε πάει στην Τήνη μαζί με τη μηνητή του 'Ιουλίαν Βερογκίρη. 'Ο άστυνομικός Φαρακάς έφυγε άμέσως για την Τήνη όπου βρήκε τον Γρέ να διασκεδάζει. Διαπίστωσε ότι φορούσε ένα κοστούμι του Πρελορέντζου και το μεταξωτό ποκάμισό του. Στο σπίτι της Βερογκίρη βρέθηκε επίσης ένα άλλο κοστούμι του εξαφανισθέντος. Μά κανείς δεν ήξερε τί είχε γίνει ο Πρελορέντζος... Συνελήφθησαν, φυσικά, κι' ο Γρές κι' η μηνητή του και μεταφέρθηκαν στην 'Αθήνα. Η 'Αστυνομία είχε τη γνώμη ότι ο Πρελορέντζος είχε πέσει θύμα έγκληματος. 'Αλλά τί είχε γίνει το πτώμα;

—'Ο Γρές είχε κλείσει το στόμα του και δεν έλεγε λέξι. Το μόνο που είχε καταθέσει ήταν ότι τη νύχτα της 2ας Αυγούστου είχε κοιμηθί στο κουρείο ενός φίλου του στην οδό Λιοσίων 1. Μά εξακριβώθηκε ότι έλεγε ψέμματα.

—'Αλλά τί είχε γίνει το πτώμα του Πρελορέντζου; Οι άστυνομικοί έψαξαν παντού, στο μέγαρο, στα δωμάτια του υπογείου, στις αποθήκες, στον κήπο. Ξαφνικά ο άντισαγγελεύς Γκαζέτας που παρακολουθούσε τις έρευνες, πρόσεξε μία κηλίδα του έδαφους κοντά σ' ένα περιπτερο του κήπου. Έσκαψαν άμέσως σ' εκείνο το σημείο και σε λίγο τους κατέλαβε φρίκη. Ένα ανθρώπινο κεφάλι πρόβαλε απ' το χώμα. Έσκαψαν βαθύτερα και βρήκαν κι' άλλα κομμάτια ανθρώπινου σώματος.

—'Υστερα από την άνακάλυψή αυτή η Γρές έλυσε τη σιωπή του. Κι' άναφερε όλες τις τραγικές λεπτομέρειες του φοβερού έγκλημάτος του. Υπεστήριζε όμως ότι είχε σκοτώσει τον Πρελορέντζο κατάπιν παλης με μία πέτρα γιατί ένοχλούσε τη μηνητή του. Μά η αλήθεια ήταν διαφορετική, όπως απέδειξε ο 'Ιατροδικαστής Τρουπάκης κι' ο καθήγητης της 'Ιατροδικαστικής κ. Κάτσας. 'Ο Γρές άφισε τον Πρελορέντζο να κοιμηθί κι' όπως ήταν γυρισμένος, με το δεξί πλευρό, τον χτύπησε δυνατά με μία βαρεία πέτρα στον άριστερό κρόταφο. Έπειτα πήρε ένα μαχαίρι του ψωμιού και του έκοψε την καρωτίδα, από την οποία κι' έτρεξε άφθονο αίμα. 'Υστερα έπλυνε καλά το πτώμα, το καθάρισε από τα αίματα και το κομμάτισε. Κατόπιν έσκαψε ένα λάκκο κοντά στο κιόσκι, έβαλε σ' ένα σεντόνι ένα - ένα τα κομμάτια του πτώματος, το δίπλωσε και τα έθαψε. Γιατί κομμάτισε το θύμα του ο κακούργος; Γιατί δεν μπορούσε να μεταφέρει δολόκληρο το πτώμα. 'Υστερα έπλυνε καλά τα αίματα, συγκύρισε το δωμάτιο κι' έφυγε παίρνοντας όσα λεφτά και ρούχα βρήκε.

—'Ο Γρές, ύστερα από τη φοβερή όμολογία του κλείσθηκε στις φυλάκες. Στις 4 Σεπτεμβρίου 1937 καταδικάστηκε από το Κακουργοδικείο Πειραιώς σε θάνατο. Και στις 6 'Οκτωβρίου 1937 μεταφέρθηκε με την «Πτερωτή» στις φυλάκες Αιγίνης και κλείσθηκε στο κελλί των μελλοθανάτων, όπου πριν να εκτελεσθί, τρελάθηκε!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ψυχρός πόλεμος

Ούρλιαζε στην διαπασών ή πολιτική άγωγή και χτυπιόταν. Το ένα χέρι άπλωμένο. Και με το άλλο το μαντίλι έσκουπιζε τους θρόμβους του ιδρώτα που κατέβαιναν κρουνοί! απ' τα φαλακρά ύψιπδα του χαώδους μετάπου.

—Μας έδρεξαν, κ. πρόεδρε! Μας κατεπλημμύρισαν! 'Ηνοιξαν τον 'Ιορδάνη ποταμόν υπέρ τας κεφαλάς μας και μετέβαλαν τον οίκον μας εις λίμνην Μαραθώνος! Τί λέω; Λίμνην; 'Ω, συγχωρήσατε τον άτυχή παραλληλισμόν. Η λίμνη του Μαραθώνος με την θεοσκεπή προστάσιον από τας βροχάς καταντά ξηρός τόπος και άνυδρος μπροστά εις το ίδιον μας διαμέρισμα!

—'Εκινδυνεύσαμεν από πνιγμόν, κ. πρόεδρε, μέσα εις τον ίδιον τον οίκον μας! Και θα με ερωτήσετε «διати»; Διότι μάς έκηρυξαν πόλεμον ψυχρόν!

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε. Λέγω και έπαναλαμβάνω: ψυχρορόν πόλεμον!...

Παύσι. Το ένα χέρι περιφέρειται κυκλικά στην άχαρή φαλάκρα κι' άποστραγγίζει τον ιδρώτα. Το άλλο στρέφεται σαν λόγχη για να σουβλίση το ζευγάρι των κατηγορουμένων που κάθεται ζαρωμένο στο έδωλο:

—Αυτοί!

Μικρή παύσι. —Αυτοί, κ. πρόεδρε! Κατάψυχρον πόλεμον μάς έκηρυξαν δι' ύδατος ψυχρού, βορειοκορεάται άχαλίνωτοι που εξώρμησαν από τον 38ον παράλληλον του επάνω πατάματος διά να μάς πνίξουν και να μάς καταλάβουν! Και ύμεις, κ. πρόεδρε, που θα παίξετε έν προκειμένω τον ρόλον του 'Οργανισμού των 'Ηνωμένων 'Εθνών, είνε η στιγμή να τους άποθήσετε!

—'Αποδώσατε δικαιοσύνην, κ. πρόεδρε! 'Εκδιώξτε τον εισβολέα πέραν του 38ου παράλληλου!

Τί συμβαίνει; Τί δουλειά έχει ο 'Ιορδάνης ποταμός με τον ψυχρό πόλεμον και την Κορέα; Μέσα στη ρητορική του οίστηρλασία ο κ. συνήγορος ξεχάσθηκε και καλπάζει προς τον 38ον παράλληλο, ενώ το άκροατήριον χαμογελά εύφρόσυνα και παρακολουθεί με κένη την αγόρευσι του κ. συνηγόρου. Εύτυχως που παρεμβαίνει η κουδούνα του προέδρου:

—'Αρκετά...

Τινάζεται ο δάκτυλος.

—Κύριε πρόεδρε...!

Βροντά ή κουδούνα. —Είπα! 'Αρκετά. Το δικαστήριον έφωτίσθη. 'Απειλητικά και νευρικά κουνιέται το δάχτυλο προς την προεδρική έδρα:

—Κύριε πρόεδρε, δεν ήμπορείτε να μάς άποστηρήσετε των δικαιωμάτων μας...

Λυσά ή προεδρική κουδούνα. Κι' ο κ. συνήγορος όπισθοχωρεί λαχανιασμένος. 'Αλλά το δικαστήριο έχει δικήν. Γιατί ή 'Ιστορία στην όποιαν τόσο άπροσδόκητα άνακατεύτηκαν οι βορειοκορεάτες είνε μία απ' τις άπειρες 'Ιστορίες της άσταμάτητης φαγωμάρας μεταξύ ιδιοκτητών και ένοικιαστών. Πάνω κάθεται ο ιδιοκτήτης με την οικογένειά του. Κάτω κάθεται ο ένοικιαστής με την δική του οικογένεια. Κι' ο ιδιοκτήτης για να εξαναγκάση τον ένοικιαστή να φύγη άρχισε μία τακτική ψυχρού πολέμου, τις ποικίλες φάσεις του όποιου περιέγραψε

ώσω. 'Ο Θεός μάς έριξε στο σπίτι αυτό του τυράννου που έβάλλθηκε, σώνει και καλά, να μάς πετάξη όσω, έμένα, το σύζυγό μου κ. Περικλή Πιτσικό και την κόρη μου, δεσποινίς Φιφίτσα Πιτσικού και, παρακαλώ, άρραβωνιασμένη πρό μηνός. Τί καυγάδες να μάς κάνη και τί βρόντους από πάνω και τί ξυπνήματα στις τρεις ή ώρα το πρωί αν αγαπάτε, και να τινάζομαι απ' τον ύπνο μου και να ρωτώ: «Τί συμβαίνει, Περικλή μου; Μπόμπες πέφτουν;» Και να μου λήη ο Περικλής μου: «Αυτός ο τρισκατάρματος βροντάει, πανθεμάτονε! Θα πάρω μαχαίρι να τον σφάξω!» Και να τον κρατώ εγώ τον Περικλή μου για να μη τον σφάξη, κ. πρόεδρε μου, κι' από πάνω ο τρισκατάρματος να μη φοβολογά παρά να βροντά και να ξαναβροντά και να μάς βάξη το ραδιόφωνον της παγκοσμίου πλήξεως στις τέσσερες ή ώρα το πρωί!...

—Τό έκανε συστηματικώς;

—'Επιστημονικώς! Μάλιστα.

—Συχνά;

—'Αμέ; Και μόνο το ραδιόφωνον; 'Αφού μαζευτόταν δολόκληρη ή οικογένεια, να μη σώσω και βραδυαστώ, κ. πρόεδρε μου, και, μετά συγχωρήσεως, γκαρίζανε! Και τί γκαρίζματα! Κι' ο Περικλής μου να θέλη ν' αρπάξη το μαχαίρι να τους σφάξη και να πέφτω στα πόδια του: «'Αστους, Περικλή μου, να βγάλουν τον άγγέλουσα!...» Κι' αφού μάς ταράξαν μήνους και μηνους με δαύτα

δικά προς μεγάλη ήλαρότητα του άκροατηρίου.

—Δεν σε καταλαβαίνω, κυρά μου. Τί έννοεις;

—Γιά το Νιαγάρα λέω, κ. πρόεδρε μου.

—Ποιον Νιαγάρα;

—Τόν καταρράχτη.

—Τί σχέσι έχει εδώ ο Νιαγάρα;

—'Εννοώ ότι άνοίξαν τις βρύσες από πάνω και να τρέχη το νερό ποτάμι, κάτω. Και νάχω και την Φιφίτσα άρραβωνιασμένη και τον άρραβωνιαστικό τραπέζι. Και να κάθεται το παιδί για να φάη μία μπουκιά και ν' άρχιζή να βρέχη από πάνω καταρράχτης, με το τουλούμι το νερό, βροχή να δούν τα μάτια σου μέσα στην τραπεζαρία! Πα-πα-πα! Τέτοιο κακό δεν ίδανε τα μάτια μου! Τί να κάνω, κ. πρόεδρε μου; 'Αδιάδροχα να τους φορέσω; Μουσική; Όλα και τα γιαγιά και τα ρούχα, κι' όλα. 'Εξω χαρά Θεού και μέσα κατακλυσμός του Νώε, να δούν τα μάτια σου! Και νάχη πιάση τον Περικλή μου, που είνε άράβημος, ή τρέλλα να ξαναθέλη να τους σφάξη! Γά-πα-πα!...

Αυτά είνε τα συγκλονιστικά γεγονότα που ο κ. συνήγορος παραλληλίσσε με τα γεγονότα της Κορέας, ζητώντας έν τέλει την καταδίκη του ιδιοκτητή επί διαταράξει της οικιακής γαλήνης, επί εξυβρίσει, επί αδικώ επιθέσει. Γιατί τον ψυχρό πόλεμο άκούλουθησε θερμός και άντηλλάγησαν μερικές θερμότητες γροθιές ανάμεσα στους δύο κυρίως αντιπάλους.

Καλείται ο κατηγορούμενος. Σηκώνεται και λέει: —'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

—'Εχεις σπίτι, κ. πρόεδρε;

Η όξεία και χρόνια πνευλίτις

Τα συμπτώματα κι' η θεραπεία της

Η μόλυνση των νεφρών, γνωστή άλλως με την ονομασία «πνευλίτις», είναι μία πάθηση αρκετά συχνή. Άλλοτε περνάει ήπια από μία όξεία προσβολή, άλλοτε προκαλεί επιπλοκές κι' άλλοτε χειροτερεύει συνεχώς με τα χρόνια, προκαλώντας ανεπανόρθωτες βλάβες στους νεφρούς.

Ός τώρα, ο γιατρός δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο απ' το να βάζει τον άρρωστο στο κρεβάτι, να του χορηγεί πολλά υγρά και να ελπίζει σε καλλίτερη ψή του. Σήμερα όμως, χάρις στις νεώτερες επιστημονικές προόδους, μπορεί ν' ανακαλύψει το μικρόβιο που προκαλεί τη μόλυνση και να την καταπολεμήσει γρήγορα κι' αποτελεσματικά με νέα και δοκιμασμένα φάρμακα.

Ο πολυς κόσμος τρομοκρατείται, όταν ακούει για μόλυνση των νεφρών, γιατί τη θεωρεί βαρεία και συχνά θανατηφόρα ασθένεια. Η σοβαρότητα της όμως εξαρτάται απ' το είδος του μικροβίου που την προκαλεί.

Γενικώς, οι νεφροί προσβάλλονται εύκολα από τα μικρόβια που θα συμβή να εισχωρήσουν μέσα σ' αυτούς. Ίδιως κάθε τοπική απόφραξη τους, που κάνει να λιμνάζουν τα ούρα, ευνοεί τις μόλυνσεις. Οι έγκυες παθαίνουν συχνά πνευλίτιδα, γιατί η εξωγκωμένη μήτρα πιέζει το σπλήνα που συνδέει τους νεφρούς με την κύστη, και σταματάει τα ούρα. Άλλοτε πάλι υπάρχει εκ γενετής κάποια απόφραξη.

Μπορεί επίσης να εισχωρήσουν μικρόβια στους νεφρούς απ' το αίμα απ' τα λυμφικά αγγεία ή απ' την κύστη. Οι μισές μόλυνσεις προκαλούνται απ' το κοινό κολοβακτηρίδιο, που υπάρχει πάντοτε μέσα στον οργανισμό και που γίνεται επιθετικό σ' εξαντλημένους —π.χ. από μία έγχειση, μία άρρωσσία (έστω και κοινό συνάχι) μία ισχυρή συγκίνηση, ή την κούραση της καθημερινής ζωής.

Η πνευλίτις προσβάλλει κάθε φύλον και ηλικίαν, προπάντων όμως τις γυναίκες και τα νέα κορίτσια, καθώς και τους μεσκόπους και ηλικιωμένους.

Υπάρχουν δύο μορφές της, ή όξεία κι' η χρόνια. Η πρώτη έρχεται άπροεδοποίητα, με έντονα και τρομακτικά συμπτώματα. Στην αρχή, ο ασθενής νιώθει κακοδιαθεσία, έχει μικρό πυρετό επί λίγες ώρες και συχνουρία, αισθάνεται δε ένα έλαφρό κάψιμο στην ούρηση.

Ύστερα κυριεύεται ξαφνικά από ισχυρά ρίγη, υψηλότατο πυρετό, πονοκέφαλο και πόνο στην πλάτη κάτω άκρως απ' τις πλευρές. Η συχνουρία συνεχίζεται και τα ούρα είναι θολά ή αιματώδη. Ύστερα, η όξεία πνευλίτις

είναι λιγότερο επικίνδυνη απ' τη χρόνια, ακριβώς γιατί τα συμπτώματά της αναγκάζουν τον άρρωστο να καταφύγει άμεσα στο γιατρό και να υποβληθεί εγκαίρως σε θεραπεία. Με την εξέταση του αίματος και των ούρων και μ' άλλες εργαστηριακές αναλύσεις εξακριβώνεται το είδος του μικροβίου. Ύστερα χορηγείται το κατάλληλο φάρμακο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το ίδιο φάρμακο μπορεί ν' είναι πολύ δραστικό σ' ένα άτομο και λίγο ή καθόλου σ' άλλο. Η χρυσόμυκη κι' η νέα γεωμυκίνη έχουν αποδειχθεί συνήθως αποτελεσματικά. Πάντως, η δραστηριότητα του φαρμάκου εξακριβώνεται σε κάθε περίπτωση μ' εργαστηριακές δοκιμές. Στο μεταξύ όμως, ο γιατρός χορηγεί στον άρρωστο το φάρμακο που έχει ήδη αποδείχσει αποτελεσματικότερο σ' άλλες ανάλογες περιπτώσεις. Κι' αν ακόμη δεν θεραπεύσει τον άρρωστο, αναγκάζεται την πρόοδο της άρρώστιας.

Δεν χορηγούνται σουλφamide, παρά μόνον όταν αποδειχθούν αναγκαίες με τις εργαστηριακές δοκιμές. Γιατί μπορεί να συντελέσουν στο σχηματισμό λίθων μέσα στους νεφρούς. Με την προσθήκη σόδας, ελαττώνεται αυτός ο κίνδυνος. Μπορεί επίσης να χορηγηθεί μίγμα από τρεις σουλφamide, που φέρνει καλύτερα αποτελέσματα με λιγότερες δυσάρεστες αντιδράσεις.

Μόνον σε σπάνιες περιπτώσεις είναι τόσο σοβαρή η μόλυνση, ώστε να χρειάζεται έγχειση.

Ο άρρωστος μένει στο κρεβάτι επί 24 ώρες μετά την υποχώρηση του πυρετού και παίρνει άφθονα υγρά (νερό, πορτοκαλάδες, λεμονάδες κλπ.) για ν' αυξήσει την ποσότητα των ούρων και την απομάκρυνση των μικροβίων. Αν έχη πονοκέφαλο ή τοπικούς πόνους, βάζει μία μπιτίλια με ζεστό νερό.

Η χρόνια πνευλίτις έχει ήπιότερα συμπτώματα, κι' έτσι πολλές φορές δεν ανακαλύπτεται παρά μόνον όταν προχωρήσει πια πολύ. Μπορεί ν' αρχίσει σ' οποιαδήποτε ηλικία. Ο άρρωστος έχει κάποια συχνουρία κι' ένα έλαφρό κάψιμο στην ούρηση, αλλά δεν τους δίνει συνήθως προσοχή. Είναι χλωμός, κούραζεται εύκολα, το δόμα του είναι στεγνό, αδύνατος.

Σε μία γενική εξέταση, είναι καλός γιατρός προσέχει αυτά τα συμπτώματα και τα ερμηνεύει όπως πρέπει. Επειτα οι εργαστηριακές εξετάσεις επιβεβαιώνουν τη διάγνωση του. Όταν παραμεληθεί, η πνευλίτις μπορεί να προκαλέσει επίεση, λίθους των νεφρών ή α-

ποφράξεις που απαιτούν έγχειση. Μπορεί επίσης να μεταδοθεί απ' τον ένα στον άλλο νεφρό.

Τα μικρόβια της πνευλίτιδος μπορεί να προκαλέσουν δευτερεύουσες μόλυνσεις και σ' άλλα μέρη του ούροποιητικού συστήματος. Θεραπεύονται τότε με τα κατάλληλα φάρμακα. Αν έχη όμως μολυνθεί ο προστάτης, χρειάζεται μασάζ απ' το γιατρό, που κάνει να βγούν τα μικρόβια απ' τον αδένα αυτόν κι' έτσι να εξοντωθούν απ' τα φάρμακα. Η θεραπεία αυτή απαιτεί πολλές βδομάδες ή μήνες.

□□

Η θεραπεία της στηθάγχης

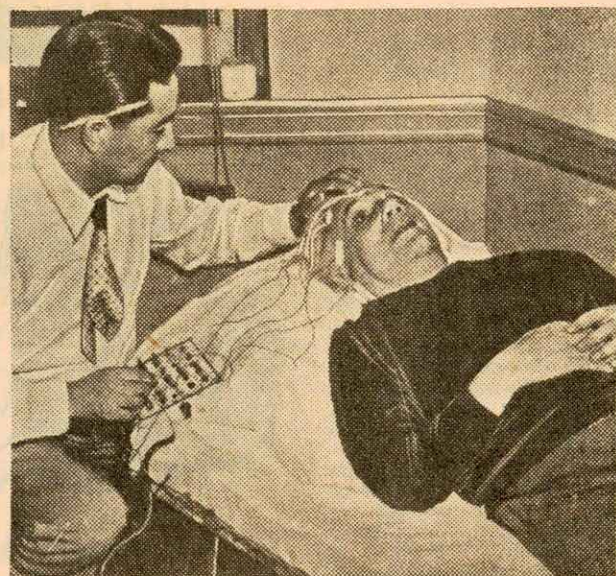
Μεταξύ των νεωτέρων φαρμάκων που έπροτάθησαν έναντι της στηθάγχης συγκαταλέγεται και η εϊζαμίνη. Η ουσία αυτή θγαίνει απ' ένα φυτό, που φύεται στην Αιγύπτω και την Αραβία και που καλείται «κελλέν» ή «αμμι Βιονάγκα λάμ». Τα πειράματα που έγιναν απέδειξαν ότι έχει αντισηπτικές ιδιότητες και για το λόγο αυτό χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις στηθάγχης και θρογγικού ασθματος.

Το φάρμακο παρασκευάζεται με τη μορφή «κομπριμέ» των 50 χιλιοστογράμμων. Στη στηθάγχη οι αρχικές δόσεις κυμαίνονται μεταξύ των 100—300 χιλιοστογράμμων (2—6 «κομπριμέ») την ημέρα και κατόπιν περιορίζονται στα 50 μόνον χιλιοστογράμματα. Η θεραπεία διαρκεί από 3—13 εβδομάδες.

Τα μειονεκτήματα του φαρμάκου είναι ότι προκαλεί ίλιγγους, ναυτία, έμετους, διάρροια ή αντίθετα, δυσκοιλιότητα, διαφορές άλλεργικές εκδηλώσεις κτλ. Άλλα τα φαινόμενα αυτά εξαφανίζονται μόλις διακοπή επί μερικές ημέρες ή χρήσις του φαρμάκου.

Η στρεπτομυκίνη στη φυματιώδη περιτονίτιδα

Δύο Αμερικανοί επιστήμονες, οι δόκτορες Βισενχάουζεν και

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΕΓΚΕΦΑΛΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Α'ΙΝΣΤΑ'Ι'Ν

Στο Πρίνστον των Ηνωμένων Πολιτειών, ο περίφημος φυσικομαθηματικός Άλβερτος Αϊνστάιν, δέχτηκε να υποβληθεί σε μία εξέταση με έγκεφαλογράφο. Στη φωτογραφία μας, ο καθηγητής Άλβερτ Αϊνστάιν, του πανεπιστημίου της Λίμας, συλλαμβάνει με την ειδική συσκευή τα ηλεκτρικά κύματα που εκπέμπει ο έγκεφαλος του μεγαλύτερου σοφού της εποχής μας. Το ηλεκτροεγκεφαλογράμμα του Αϊνστάιν θα συγκριθεί κατόπιν με τα ηλεκτροεγκεφαλογράμματα άλλων επιστημόνων και θα εξαχθούν τα σχετικά επιστημονικά συμπεράσματα.

μπράουν Έκαμαν ένεσεις στρεπτομυκίνης σε 28 ασθενείς που έπασχαν από φυματιώδη περιτονίτιδα. Όλοι σχεδόν θεραπεύτηκαν ταχύτατα και πολλοί απ' αυτούς επανέλαβαν τις εργασίες τους. Σε έλάχιστες μόνον περιπτώσεις παρουσιάστηκαν ύποτροπες, που θεραπεύτηκαν όμως, ταχύτατα με το ίδιο μέσον.

Η βιταμίνη Α έναντι της υπερθυρεοειδίας

Τα γινόμενα κατά τον τελευταίο καιρό πειράματα στις Ηνωμένες Πολιτείες απέδειξαν ότι η βιταμίνη Α ανταγωνίζεται τη θυροειδή και για το λόγο αυτό οι Αμερικανοί γιατροί την συνιστούν έναντι της υπερθυρεοειδίας. Στον ασθενή γίνονται ημερησίως ένεσεις 300.000—400.000 διεθνών μονάδων επί πολλές εβδομάδες. Οι δόσεις αυτές γίνονται ευχερέστατα ανεκτές απ' τον οργανισμό.

Η τοξικότητα της βιταμίνης Α αρχίζει ως γνωστόν, απ' τα 7 εκατομμύρια μονάδων κατά 24ωρο.

Η «άτεμπρινη» θεραπεύει την ταινία

Η «άτεμπρινη», που χρησιμοποιείται έναντι των ελωδών πυρετών αντί της κινίνης, έχει επίσημη την ιδιότητα ν' απαλλάσσει τον έντερικό σωλήνα απ' τα διάφορα είδη ταινίας που βρίσκονται τυχόν μέσα σ' αυτόν.

Την ίδια ιδιότητα έχει κι' ένα παρεμφερές προϊόν, η κινாகρίνη.

Έναντι της στομαχικής έλκους

Μεταξύ των νέων φαρμάκων που έπροτάθησαν έναντι του έλκους συγκαταλέγεται και η «Αμπερίλ I R IV», που είναι μία συνθετική ρητίνη. Το φάρμακο έχει την ιδιότητα να ελαττώνει την όξυνση του στομάχου και να εξαφανίζει τους πόνους. Η χρήση του μπορεί να παραταθεί επί πολλούς μήνες, χωρίς να προκληθεί η παραμικρή διαταραχή. Διότι η παρασκευή είναι άριστη. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δεν προκαλεί διαταραχές, όπως συμβαίνει με διάφορα άλλα φάρμακα που έχουν τον ίδιο σκοπό θεραπείας.

Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς έγκεφαλο;

Μερικές καταπληκτικές περιπτώσεις

Για πολλόν καιρό πιστεύαμε ότι η ζωή ήταν αδύνατη και πολύ περισσότερο ή σκέψις χωρίς πλήρη έγκεφαλο. Άλλή πραγματικότητα διέφυσε αυτή την αντίληψη. Δεν είναι λίγοι οι άνθρωποι που ζήσαν ως τώρα ένα μεγάλο ή μικρό χρονικό διάστημα με έγκεφαλο μερικώς ακρωτηριασμένο ή που είχε ύποστη μεγάλες βλάβες, χωρίς να παρουσιάσουν την παραμικρή μείωση των διανοητικών ικανοτήτων τους.

Το γεγονός αυτό αποτελεί ένα από τα μυστήρια της ανθρώπινης φυσιολογίας, αφού η είσοδος μιας σφαίρας περιστροφού στον έγκεφαλο προκαλεί πάντοτε άκαριαίο θάνατο. Μερικές μικροβλάβες, έπιφέρουν κάποτε τελεία διασάλευση των διανοητικών λειτουργιών, ενώ άλλες πολύ μεγαλύτερες και σοβαρότερες δεν προκαλούν την παραμικρή διαταραχή.

Άλλα να μερικές αξιοσημείωτες περιπτώσεις:

Ο καθηγητής Έδμόνδους Περριέ ανέφερε στη Γαλλική Ακαδημία των Επιστημών, κατά τη συνεδρίαση της 22 Νοεμβρίου 1913, μία παρατήρηση του δόκτορος Ρ. Ρομπινσών, σχετικά μ' έναν άνθρωπο, που ζήσε επί ένα χρόνο χωρίς να υποφέρει καθόλου και χωρίς να παρουσιάσει καμμία αξιοσημείωτη διανοητική διαταραχή, μ' όλο που ο έγκεφαλός του είχε πολτοποιηθεί έπειτα από ένα άτυχημα, κι' αποτελούσε ένα μεγάλο πυώδες απόστημα.

Κατά τον Ιούλιο του 1914, έξ άλλου, οι χειρουργοί του νοσοκομείου Νεκέρ, στο Παρίσι, έκαμαν μία έγχειση στο κεφάλι μιας νέας, που είχε πέσει από ένα δαγόνι του υπογείου σιδηροδρόμου. Παρατήρησαν, λοιπόν, ότι ένα μεγάλο μέρος του έγκεφάλου της είχε μεταβληθεί κυριολεκτικά σε πολτό. Η ασθενής, ωστόσο, επέζησε επί ένα διάστημα χωρίς να παρουσιάσει την παραμικρή αλλοίωση των διανοητικών της λειτουργιών.

Σε μία άλλη συνεδρίαση της Ακαδημίας των Επιστημών, της 24 Μαρτίου 1917, ο δόκτωρ Α. Γκεπέν, ανέφερε την περίπτωση ενός στρατιώτου, που, μολονότι είχε χάσει το μεγαλύτερο μέρος του άριστερου ήμισφαιρίου του έγκεφάλου του, διατηρούσε ακμαίες τις διανοητικές του δυνάμεις και δεν παρουσίαζε τίποτε το ανώμαλο.

Δέκα άλλες παρόμοιες περιπτώσεις ανακοινώθηκαν στη Γαλλική Ακαδημία των Επιστημών.

Μία άλλη καταπληκτική περίπτωση είναι εκείνη που ανέφερε ο Βολιβιανός δόκτωρ Όρτιζ. Έπρόκειτο για ένα παιδάκι, ηλικίας 14 ετών, που είχε τραυματισθεί στο κεφάλι και πέθανε έπειτα από αρκετούς μήνες, χωρίς, στο μεταξύ, να παρουσιάσει την παραμικρή αλλοίωση ή μείωση των διανοητικών του ικανοτήτων.

Μετά το θάνατό του, οι γιατροί που του έκαμαν έγχειση, παρατήρησαν κατάπληκτοι ότι ο κυρίως έγκεφαλικός όγκος είχε αποσπασθεί τελείως από τον προμήκη μυελό, όπως συμβαίνει σ' έναν άνθρωπο που έχει αποκεφαλισθεί. Οι μήνιγγες του ήταν υπεραιμικές και στο έσωτερικό της κρανιακής κοιλότητας είχε σχηματισθεί ένα μεγάλο απόστημα, που απλώνονταν πάνω στην παρεγκεφαλίδα και σ' ένα μέρος του κυρίως έγκεφάλου. Κι' ωστόσο, αυτό το παιδάκι διατηρούσε ως τη στιγμή του θανάτου του ακμαίες τις διανοητικές του δυνάμεις. Παραπονιόταν μόνο κάθε τόσο για ισχυρούς πόνους στο κεφάλι. Κατά την τελευταία περίοδο της ζωής του, ο πυρετός του δεν έπεφτε κάτω από τους 39 βαθμούς. Παρουσίαζε, έξ άλλου, μία διέγερση της κόρης των ματιών, έντονη φωτοφοβία και μεγάλη ευαισθησία στο δέρμα.

Ο δόκτωρ Όρτιζ ανέφερε επίσης την περίπτωση ενός Ιθαγενούς, που είχε προσβληθεί από ημιπληγία και άφασια. Στον ασθενή αυτόν εφαρμόσθηκαν με ικανοποιητικά αποτελέσματα διάφοροι μέθοδοι για να μπορέσει να μιλήσει. Άλλ' όταν το κατώρθωσε, πέθανε. Τότε έγινε τότε νεκροψία που απέκάλυψε την ύπαρξη ενός μεγάλου αποστήματος, που απλώνονταν σ' όλο το άριστερο ήμισφαιριο του έγκεφάλου. Γεννιέται, λοιπόν, το ερώτημα πώς αυτός ο άνθρωπος κατώρθωσε να σκέφτεται και να μιλά, μετά την καταστροφή του μέρους, που, κατά τους ισχυρισμούς των φυσιολόγων, είναι η έδρα της διανοίας;

Σε μία άλλη περίπτωση, έπρόκειτο για ένα νεαρό γεωργό, ηλικίας 18 ετών, που, όπως απέδειξε η γενομένη μετά το θάνατό του νεκροψία, είχε τρεις όγκους, μεγέθους μανταρινιού, που απλώνονταν στο άπισθιο μέρος των έγκεφαλικών ημισφαιρίων και το ανώτερο τμήμα της παρεγκεφαλίδας. Παρά το γεγονός αυτό, διατηρούσε ακμαίες τις διανοητικές του δυνάμεις και δεν έδιεφερε από έναν κανονικό άνθρωπο.

Τα παραδείγματα αυτά δείχνουν πώς ο έγκεφαλος δεν είναι το όργανο του «εγώ», όπως πιστεύουμε και πώς μπορούμε ίσως να ζήσουμε και να σκεφτώμαστε και χωρίς αυτόν.

□□

Ίατρικες συμβουλές

★ Ο διαβήτης είναι κληρονομικός.

★ Όχι. Παρατηρείται, ωστόσο, σε πολλές περιπτώσεις, μία κληρονομική προδιάθεση σ' αυτή την ασθένεια.

★ Κατά τι διαφέρει η κληρονομική ασθένεια απ' την εκγενετική;

★ Η κληρονομική ασθένεια μεταδίδεται από τους γονείς, ενώ την εκ γενετής το νεογνό την αποκτά κατά την ενδομήτρια ζωή του.

★ Μετά πόση ώρα πηχεί το αίμα ενός όγιου ατόμου, έπειτα από μία πληγή;

★ Κατά κανόνα η πήξη αρχίζει έπειτα από 5—10 λεπτά. Σε ένα άτομο, όμως, που πάσχει από αιμοφυλία, η πήξη καθυστερεί επί πολλά λεπτά και κάποτε επί πολλές ώρες.

★ Η εξοστράκισις του νερού απ' τα γυμνάσια μπορεί να θεραπεύσει πολλές χρόνιες πεπτικές διαταραχές.

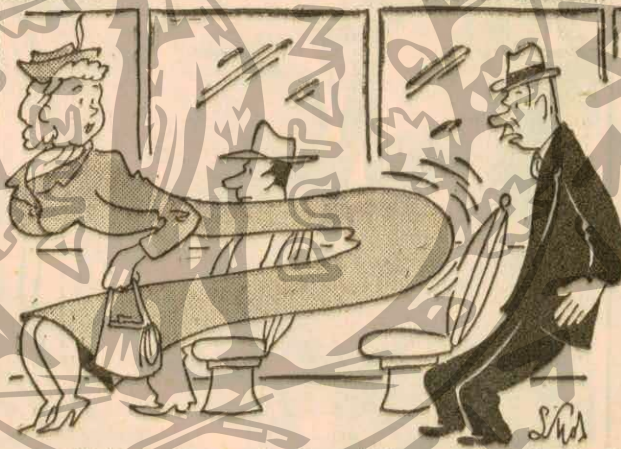
Τελωτοθεραπεία

— Τις ένθυμειςαι, Άναξίμανδρες; — (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Είπε η πια φθιγγή παραμύθια που έβγαλε για το παιδί — (Τού Σ. Πολενάκη)

— Καλά κυρία μου, αφού προλάβετε, καθήστε! Δεν θα μαλώσουμε για μία θέσι! — (Τού Σ. Πολενάκη)

ΔΕΝ υπάρχει τίποτ' άλλο πιο γλυκό απ' την Πατρίδα
 πούνε στήριγμα, και Μάχαι και Παρηγοριά κι' Ελπίδες
 μα στ' αλήθεια όταν είν' για πατρίδα την Ελλάδα
 που ασβεστή κρατάει της Άλφειας τη λαυπάδα
 τότε νοιώθεις περηφάνεια, πη μεγάλη στην ψυχή!...
 Τί σημαίνει αν είνε τώρα, η πατρίδα σου φτωχή;
 Είνε πλούσια σε Θυσίες και Δόξα Ιερή
 κι' όσ' ο Χρόνος πικωρεί,
 απ' τὰ βάθη των Αιώνων κάπως "Υμνος θ' άντηχή.
 «Σε γνωρίζω από την κόψη τ' ο σπαθιού την τρομερή»!

Δέν υπάρχει τίποτ' άλλο πιο γλυκό απ' την Πατρίδα.
 Όταν όμως τύχει νάνε του Ιολιτισμού Κοιτίδα
 κι' όταν πάντοτε της Δόξας φειστέφανους φορεί
 την Άγάπη της Πατρίδας η καρδιά δεν τη χωρεί!
 Ξεχειλίζει απ' την ψυχή σου, όλο γίνεται θυσία:
 Κι' ή ζωή, για την Πατρίδα, λίγη έχει σημασία.
 Μας το μάθαν όλοι τότε, στο χρυσό Εικοσιένα
 από τον Καραϊσκάκη, ως τη νεορή παρθένα.
 Κι' έμεινε κληρονομιά μας από κείνη τη φορά
 μια παράδοσι Μεγάλη που οράθηκε γερά:
 «απ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ελλήνων τὰ ιερά...»

Κάθε Ιερή γωνιά μας — Λακαδιές, βουνά και λόγγοι—
 αν, διαδάτη, σταματήσης και στα δῆς για μια στιγμή.
 θα σου πούν για κάποιο Σούλ και για κάποιο Μεσολόγγι
 Και το Χώμα της Πατρίδος σπιθαμή με σπιθαμή,
 θάχει κάποιαν Ιστορία,
 που όσοι ξένοι τη μαθαίνουν την άκουνε η άπορία,
 κι' όπου πάτησε ή Δόξα με συγκίνησι περνάνε,
 και υ' εὐλάβεια τὸ Χώμα, της Ελλάδας προσκυνάνε!

Κάθε Ιερή γωνιά μας την άγισαν οι Τάφοι
 των Ἡρώων μας που μείναν σαν Ἀθάνατοι Νεκροί,
 κι' όλο και χρυσές Σελίδες η Πατρίδα πάντα γράφει
 για να δείξη τί Μεγάλοι πονε κάποτε οι «Μικροί»!...
 Προσκυνήστε την Ἡμέρα, τη Μεγάλη μας Γιορτή!
 Για να την ύμνηση λίγο, που να βοη κανείς τη λέει,
 σε ποια γλώσσα να τη ψάξη κι' από που να τη διαλέξη;
 Στέκει ευδρόντητη κι' ή πένα κι' άσπρο μένει τὸ χαρτί!

Τη θαυμάζουν πάντα όλοι—Άγγλοι, Ἀμερικάνοι και Γάλλοι
 τη Μικρή μας την Πατρίδα πούν, απέραντα Μεγάλη
 και σηκώνει στους Αἰώνες μια παράδοσι βαρεία

που τη λένε Λευτεριά!
 Μια παράδοσι αἰώνια
 που κατάργησε τὰ Χρόνια
 κι' απ' τὸ γέρο τὸ παππούλη, μέχρι τη μικρή παρθένα
 γράφει πάντα της με Αἷμα, τὰ καινούργια «Εικοσιένα»!
 Χαίρε όπλο τιμημένο, χαίρε θυλικό κατάρτι
 που αἰώνια λευτερώσεις σκληρές πόλεις κα' χωριά
 πάντα στις εικοσιπέντε σὰς θυμόμαστε τὸ Μάρτη
 και φωνάζουν οι καρδιές μας:
 —Χαίρε, ω! χαίρ' Ἐλευθεριά!

«Όσοι πέσατε για τούτη την παρική τη Γῆ
 ό λαός δεν σας ξεχνάει, πάντα θα σας εὐλογῇ.
 Μάρτυρες τὸ Εικοσιένα, στην καρδιά μας ζωντανοί
 τώρα πιά σας συντροφεύουν κι' άλλοι τόσοι γτεσινοί:
 Μπότσαρης, Καραϊσκάκης, ήρωες νέων αγώνων...
 Θα άνθοῦν πάντα οι Δάφνες στους αἰώνας των αἰώνων!
 Εἴν' ακόμα σκλαβωμένη, θάλασσα υὰ και στερνά
 μα και πάλι θ' άντηχή»

—όσο Αἷμα και να χύση—
 απ' τὰ σπλάχνα της Πατρίδος, της Μεγάλης μας της Μάνας
 ό Αἰώνιος Παἰάνας:

—Χαίρε, ω! χαίρ' Ἐλευθεριά!

Που να βροῦν τὰ λόγια όμως, οι φτωχοί ἐτούτοι στίχοι
 να μιλήσουνε για Κείνους που θάβαν κορμιὰ για τείνη:

Για να τους ύμνηση λίγο, που να βοη κανείς τη λέει:
 Σε ποια γλώσσα να την ψάξη κι' από που να τη διαλέξη;
 Προσκυνήστε την Ἡμέρα, τη Μεγάλη μας Γιορτή!
 Μπρός της ἄλλα ηἴν' ή πένα κι' άσπρο μένει τὸ χαρτί

Κ. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντυροζέ επιτίθεται κατά του πεθερού του, πυροβολεί την Ιουλίτσα και την τραυματίζει ελαφρά στον ώμο. Κατόπιν αυτού συλλαμβάνεται, παθαίνει συμφορή και πεθαίνει μέσα στο κρατητήριο. Αρχίζει συγχρόνως η δίκη του Ραβιό και των συνεόχων του.

51^{ον} Ομολόγησε επίσης ότι ο Ραβιό είχε έρθει στο σπίτι τους για να δειχθεί κι' ο ίδιος ότι η γρηά υπηρέτρια τους ήταν πραγματικά η Κλάρα Γκερέν, και διηγήθηκε πως η υπηρέτρια προδόθηκε, γιατί ταραχτική, όταν ο Ραβιό ανέφερε, ξαφνικά, μπροστά της, το όνομα του Ζοραμί. Αναγνώρισε πως αυτό ήταν παγίδα, που ο Ραβιό την είχε στήσει επίτηδες, για ν' αναγκάσει τη γρηά υπηρέτρια ν' αποκαλυφθεί.

Αλλ' αυτή κι' ο σύζυγός της ήταν άβωδοι, πρόσθετε.

Ο Ραβιό τὰ είχε κάνει όλα. Αυτοί δεν ανακατεύτηκαν καθόλου στο έγκλημα, τουναντίον μάλιστα—είπε η Ζερβέζ—αυτή έκαμε τὰ πάντα για νὰ τὸ ἐμποδίσει.

Όταν ο ψευδογιάκος παρουσιάστηκε στο άγρόκτημα, ουτε καν πέρασε από το νοῦ της ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν συνένοχος του Ραβιό κι' ότι είχε έρθει επίτηδες εκεί, για νὰ ρίξει την Κλάρα Γκερέν στο βόλτο και νὰ την πνίξει.

Η Κλάρα τους υπηρέτούσε με άφοσίωσι, και την αγαπούσε σαν αδελφή της. Ίσως λοιπόν θάδελε το θάνατό της;

Μόνο οι δύο εκείνοι ήταν ένοχοι: Ο Έρρικος Κορντιέ, που δεν ζούσε πιά, κι' ο Ζοζέφ Ραβιό. Κι' ήταν δυστυχισμα, που, κι' αυτοί, που ήταν άδωοι, ανακατεύονταν τώρα μαζί με τους ένοχους.

Δεν άρνήθηκε καθόλου πως αυτή κι' ο άντρας της ανέφεραν στο Ραβιό, όταν ήρθε για δεύτερη φορά στο άγρόκτημα, πως ο γιατρός Βαρε είχε πη ότι η Κλάρα Γκερέν είχε γεννήσει ένα κοριτσάκι στο Νοσοκομείο του Πουατιέ.

Όταν τόμαθε αυτό ο Ραβιό, δεν έμεινε παρά μία νυχτα στο Γκρανβάλ. Αμέσως το άλλο πρωί έφυγε για το Πουατιέ. Από τότε, αυτή, δεν ήξερε τί είχε κάνει ο Ραβιό. Τους έγραψε μόνο αργότερα, για νὰ τους αναγγείλει τους γάμους του με τη δεσποινίδα Εύγενια Λυρώ, και νὰ τους προσκαλέσει για την ύστερα του συμβόλαιο. Αλλά τόσο αυτή, όσο κι' ο άντρας της, άγνοούσαν πως η χήρα Λυρώ ήταν η Βιργινία-Ούρσουλα, η κόρη της Κλάρας Γκερέν, δηλαδή η κληρονόμος του Ζοραμί.

Όταν ο Ραβιό άδηνήθηκε και πάλι στον άνακριτή, εξακολούθησε τις άρνήσεις του. Του διάβασαν την κατάθεσι της Ζερβέζ, κι' έπειτα έφεραν μπροστά του τον ιδιοκτήτη του σπιτιού του Βιλντερέ, που τον ανα-

γνώρισε άδίστακτα, κι' είπε ότι τον ήξερε ως Λαρόκ.

Ο Ραβιό θύμωσε, έτριξε τὰ δόντια του, κι' είπε ότι ήταν περιττό νὰ τον ενοχλούν, γιατί δεν είχε σκοπό ν' άπαντήσει.

Αλλ' ο άνακριτής υπήρξε πιο τυχερός με τον Φουρέλ.

Ο πατέρας της Άναστασίας όμολόγησε τὰ πάντα.

Είχε υπακούσει—είπε— στις διαταγές του Ραβιό. Άν χτύπησε στο κεφάλι τὸ Λουσιέν τόκαμε κατά διαταγή του Ραβιό. Αυτός ο ίδιος ο Ραβιό έβριζε τὸ Λουσιέν στο πηγάδι, νομίζοντας ότι τον είχε στραγγαλίζει.

Δεν άνακατεύτηκε καθόλου στο φόνο του Έρρικου Κορντιέ, πρόσθεσε. Τὸν σκότωσε ο Ραβιό στο σπίτι του. Δεν ξέρω τί συνέβη μεταξύ τους. Ο Ραβιό ήρθε ένα βράδυ, με ζήτησε, και μου είπε να πάρω τὸ χεираμάκι μου και νὰ πάω στο σπίτι του. Έκει, σάν πήγαμε, μου έδειξε τὸ πτώμα και μου είπε να πάμε να τὸν πετάξουμε στο ζερποήγαδο, όπως και τὸν άλλο... Βλέπετε, κύριε άνακριτά, μου ήταν άδύνατο ν' αντίσταθώ στον Ραβιό. Έπρεπε να κάνω ό,τι με διάταζε, γιατί αλλιώς ήταν έτοιμος να πέσει άπάνω μου και να με κομματιάσει. Τὸν φοβόμουν.

Οι άνακρίσεις έληξαν σὲ δεκαπέντε μέρες, και, στις 25 Ὀκτωβρίου άρχισε η δίκη στο Κακούργιοδικείο.

Πολύ πριν από την ώρα, που είχε ορίσθι για την έναρξή της, ο αίθουσα του Κακούργιοδικείου ήταν γεμάτη. Όλες οι θέσεις

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κρεβάτι

Μη μου ξηγιέσαι παρδαλά και μάλε γρήγορα μυαλά στο αδειο σου καφάσι.
Έγουν μην είσαι άναιδής απ' την καλή να μη με δής κι' από την άλλη φάσι.

Ποδάρι πάψε να πατάς και κρεβάτιά μη μου ζητάς μοντέλο τελευταίο, καθ' ότι, Φρόσω παλαβή, στο τέλος ό,τι κι' αν συμβή καθόλου δεν θά φταίω.

Γι' αυτό, προτού σὲ στραπατσ— κοιμήσου πάντα στρωματάς— όπως κοιμόσουν χρόνια, τότες που είλες, σουρλουλού, πένε' έξη παληο-κουρελού—

για στρώμα και... σεν- (τόνια!)

Κύττα λοιπόν, να (μαζευτής τις καρπαζίες να μη (γευτής και τις μπουνιές τις (φίνες... Και θάχης, θέλοντας (και μη, στο Λαϊκό Νοσοκομει- κρεβάτι για όνο μη- (νες!..)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ήσαν πιασμένες. Εξώ, η πλατεία ήταν γεμάτη από κόσμο, που δυσφορούσε γιατί δεν μπορούσε να μπει μέσα να παρακολουθήσει τη δίκη αυτή, για την οποία είχε γίνει τόσος θόρυβος στις εφημερίδες.

Όταν φάνηκαν οι κατηγορούμενοι συνοδευόμενοι από τους αστυφύλακες, όλων τὰ βλέμματα στράφηκαν άπάνω τους.

Ο Ραβιό, που τὰ μάτια του άστράφταν, είχε ύφος προκλητικό.

Ο Φουρέλ κι' ο Παριζό φαίνονταν συντριμμένοι, κι' είχαν τὰ κεφάλια τους χαμηλωμένα.

Η Άναστασία κι' η Ζερβέζ έκλαιγαν. Η δίκη θά βαστούσε τρεις μέρες πάνω-κάτω.

Την πρώτη μέρα διαβάστηκε τὸ κατηγορητήριο, κι' έπειτα άρχισαν να ρωτούν τους κατηγορουμένους.

Και μπροστά στο δικαστήριο δείχτηκαν όπως και στον άνακριτή: Οι άπαντήσεις τους ήσαν παντοτε οι ίδιες. Όλη την εύθυνη την έρχιχαν πάνω στον Ραβιό, γιατί, καθώς έλεγαν, ό,τι έκαμαν τὸ έκαμαν έπειθα αυτοί τους είχε διατάξει.

Ο Ραβιό έπέμενε στο σύστημά του: Άρνιότανε τὰ πάντα. Στις φοβερές κατηγορίες των συνεόχων του άπαντούσε με διαψεύσεις.

Είπε ψέμματα, είνε ψέμματα! φώναζε δυνατά, και σήκωνε ψηλά το κεφάλι του με ύπρασ.

Κι' όταν ο πρόεδρος τὸν ζητούσε ώρισμένες πληροφορίες για τὰ εγκλήματα, που είχαν γίνει, και που δεν ήθελε να παραδεχτεί καμμία ευθύνη γι' αυτά, σάπαινε.

Τὸν κακού ο πρόεδρος προσπαθούσε να τὸν εξαναγκάσει να ομολογήσει. Έκείνος επέμενε στην τακτική του.

Καλά, κάθισε, έλεγε ο πρόεδρος, κουρασμένος από τις μάταίες προσπάθειές του. Οί ένορκοι θά τὸ λάδουν αυτό ύπ- όψι τους.

Η δεύτερη ημέρα άφιερώθηκε στην εξέταση των μαρτυρών.

Όπως και την προηγούμενη ημέρα, η αίθουσα ήταν γεμάτη.

Ήταν γνωστός, από τὸ κατηγορητήριο, ο ρόλος που είχαν παίξει οι μαρτυρες σ' αυτή την υπόθεση, ρόλος περιέργος αλλά και δραματικός συγχρόνως.

Ο κόσμος, αφού είχε ιδὸν τους κατηγορουμένους, ήθελε τώρα να ιδὸν και τους μαρτυρες.

Έτσι, όταν μπήκε μέσα η Διονυσία Μορέλ, όλοι σηκώθηκαν άπάνω, για νὰ την ιδουν καλύτερα. Άκούστηκαν μάλιστα και μερικά χειροκροτήματα.

Με δάκρυα στα μάτια, η Διονυσία διηγήθηκε τὸ κακούργημα τὸν Γκρανβάλ, τὴ σύλληψή της, κι' εζήγησε για πὸ λόγος δεν είχε καταγγείλει τότε τους ένοχους.

Η συγκίνηση της νέας μεταδόθηκε και στο άκροατήριο. Όλοι με κόπο συγκρατούσαν τὰ δάκρυά τους.

Όταν τελείωσε την κατάθεσί της, άκούστηκαν πάλι χειροκροτήματα.

Παρουσιάστηκε έπειτα η κυρία Λυρώ, που, με απλότητα, διηγήθηκε με τί επιτηδειότητα η Άναστασία Φουρέλ κατάρθωσε να κερδίσει την έμπιστοσύνη της.

Η κατάθεσι της Εύγενίας επίσης άκούστηκε με ζωηρό ενδιαφέρον, γιατί η νέα δεν διάσπαζε νὰ μιλήσει για τὸν έρωτά της προς τὸ Λουσιέν. Όλοι κρέμονταν από τὰ χείλη της, όταν άφού διηγήθηκε τὴ συνάντησή της με τὸ Λουσιέν, ανέφερε πως την έκλεισαν μέσα στο δωμάτιό της, για νὰ την έμποδίσουν να τὸν ξανασυναντήσει.

Άκούσθηκε τὴν κραυγή τὸν Λουσιέν Μορέλ: τὴ ρώτησε ο πρόεδρος.

Ναι, κύριε πρόεδρε, άπάντησε η νέα,

και σκέφτηκε άμέσως, χωρίς να ξέρω τίποτα, ότι είχε πέσει σὲ παγίδα.

Όλοι άνατρίχισαν μέσα στην αίθουσα. Κι' η Εύγενία, με φωνή που τὴν διεκοπαν οι λυγμοί, διηγήθηκε τις φριχτές μέρες της άγωνίας της στο σπίτι τὸν Βιλντερέ.

Όταν η Εύγενία τελείωσε την κατάθεσί της, και κάθισε κοντά στη Διονυσία, όλων τὰ βλέμματα στράφηκαν στις δύο νέες.

Έκείνο που κινούσε τὸ γενικό ενδιαφέρον σ' αυτή τὴ δίκη, ήταν ότι οι περισσότεροι μαρτυρες ήσαν συγχρόνως και θύματα των κακούργων που δικάζονταν.

Ήδη τὸ γενικό ενδιαφέρον στοάσθηκε προς τὸ Λουσιέν.

Η εμφάνισή του έκαμε άριστή εντύπωση.

Από παντού άκούγονταν ψιθυριοί:

— Πόσο είνε όμορφος!...

— Φαίνεται πολύ συγκινημένος.

Όλοι κρεμάστηκαν από τὰ χείλη του. Άκούγοντας τον νόμισαν πως άκούγαν μυθιστόρημα, κι' όχι πραγματικά γεγονότα.

Παρουσιάστηκε έπειτα ο Φρανσουά Μορέλ, που άφηγήθηκε πως είχε σώσει, τυχαία, τὸν αδελφό του, που τότε ακόμα δεν ήξερε ποίος είνε.

Κατόπιν ελήθη και πάλι η Διονυσία, για νὰ καταθέσει τί άκουσε, πίσω από τὸ χώρισμα τὸν μυστικό διαδρόμου, κι' η νέα αφηγήθηκε τὸ διάλογο τὸν Ραβιό και της Άναστασίας, που μιλούσαν για τὴ δηλητηρίαση της κυρίας Λυρώ.

Ο γιατρός Μογκάρ ανέπτυξε έπιστημονικότητα τὴ φοβερή επίδρασι τὸν εξωτικό εκείνου δηλητηρίου, κι' εζήγησε πως κατάρθωσε να σώσει την κυρία Λυρώ, με τὸ αντίδοτο, που της έδωσε.

Τέλος, παρουσιάστηκε κι' ο Μουριλλόν, που με τὴν κατάθεσί του, έκαμε τὸ άκροατήριο να γελάσει.

Διηγήθηκε τί ενέργειες είχε κάνει, και πὸς, στο τέλος, μεταμφεστίκε σὲ ἱσπανό Πρωτονοτάριο, για νὰ επιτύχῃ τὸ σκοπό του.

Τί τὰ θέλετε, κύριε πρόεδρε, πρόσθεσε. Γεννήθηκε για ήθοποιός και μου άρέσουν τὰ θεατρικά άπρόοπτα κι' οι άπροσδόκητες συγκινήσεις. Επὶ τριάντα χρόνια έπαίξα σ' όλα τὰ θέατρα της Γαλλίας. Τώρα, που γέρασα, και δεν παίζω πιά στο θέατρο, άποφάσισα, μόλις μου παρουσιάστηκε εύκαιρα, να παίξω στή ζωή.

Μετά τὸν Μουριλλόν, εζεταστήκαν πέντε-έξι άλλοι μαρτυρες, κι' έπειτα η συνεδρίασι διεκόπη για τὴν έπομένη.

Την άλλη μέρα, άρχισε τὴν άγόρευσι του ο εισαγγελέας.

Μίλησε για τὴ φιλοχρηματία, που οδηγεί στο έγκλημα. Είπε ότι ο Ζοζέφ Ραβιό, ενώ ήταν αρκετά πλούσιος, ήθελε να γίνη πλουσιότερος και κατάντησε έγκληματίας. Γι' αυτό τὸν άνθρωπο, δεν έπρεπε να άπαρξή καμμία έπιείκεια.

Κατηγόρησε επίσης δριμύτητα και τὴν Άναστασία Φουρέλ, τὴ θηριώδη εκείνη ύποκρίτρια, που μεταχειριζόταν τὴ θρησκεία για νὰ εξαπατῇ καλύτερα τὰ θύματά της.

Αν δεν είχε τὴν ίδια άγριότητα, είπε, με τὸν Ραβιό, δεν ήταν όμως και λιγώτερο ένοχος από κείνον.

Για τὸ Φουρέλ μίλησε περιφρονητικά. Ὁστόσο και γι' αὐτὸν και για τὸ Ραβιό και για τὴν Άναστασία, ζήτησε τὴν ποινὴ τὸν θάνατο.

Για τὸ ζεύγος Παριζό ήταν έπιεικότερος. Είπε ότι ήσαν λιγώτερο ένοχοι. Άλλωστε πρώτοι αὐτοί όμολόγησαν όλα τὰ εγκλήματα κι' αὐτοί θά λαμβάνονταν ύπ- όψιν από τους ένορκους. Πάντως η τιμωρία τους έπρεπε να είνε παραδειγματική.

Άρχισαν έπειτα οι άγορεύσεις των συνηγόρων.

Στις έφτά τὸ βράδυ, οι ένορκοι άποσύρθηκαν για νὰ βγάλουν τὴν άπόφασή.

Μετά μισή ώρα ο πρόεδρος διάβασε τὴν έτυμγορία τους:

Οι πέντε κατηγορούμενοι κηρύσσονταν ένοχοι. Για τὸ Φουρέλ, τὴν Άναστασία και τὸ ζεύγος Παριζό, ύπήρχαν έλαφρυντικά, αλλ' όχι και για τὸ Ραβιό.

Ο Ραβιό καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ο Φουρέλ κι' η κόρη του σὲ δεκαπενταετή κατανάγκαστικά έργα.

Ο Παριζό κι' η γυναίκα του σὲ έφτα χρόνια είρκη.

Ο γάμος

Οι γάμοι τὸν Λουσιέν και της Εύγενίας έγιναν σὲ στενό οικογενειακό κύκλο, χωρίς μεγάλη πομπή.

Δεν έκαμαν κανένα γαμήλιο συμβόλαιο. Είπε περιττό, είχε πη η κυρία Λυρώ.

Ὁστόσο, ο συμβολαιογράφος Συμεών συνέταξε ένα άλλο συμβόλαιο: Η κυρία Λυρώ παραχωρούσε στην κόρη της όλη τὴν περιουσία, κινητὴ και άκίνητη, δηλαδή όλη τὴν περιουσία, που είχε κληρονομήσει από τὸν πατέρα της, τὸ Ζοραμί.

Ο Μουριλλόν τόλμησε να της κάνει μιὰ παρατήρησι, αλλ' εκείνη τὸν άπάντησε:

— Καλά, καλά... Γνωρίζω τὰ δύο μου παιδιά, και ξέρω τί πρέπει να περιμένω απ' αυτά. Αφήστε με να κάνω ό,ως σκέφτομαι...

Εγώ αγαπῶ τὸ Λουσιέν όσο και τὴν Εύγενία μου. Δεν έχουν τίποτα να φοβηθὸν από τὴ μητέρα τους, γιατί η εύτυχία τους θάνα και δική μου εύτυχία. Κι' εζ' άλλου κι' εγώ δεν θάχω τίποτα να φοβηθῶ απ' αὐτούς, γιατί δεν θά είμαι καθόλου μιὰ πειθερά.

Λίγοι ήσαν οι καλεσμένοι στο γάμο: Η κυρία Ραμέλ, η κυρία Μουλέν, ο Στέφανος Ρενοντέν, ο κύριος κι' η κυρία Κλαμερζά, η κυρία Ντυροζέ, ο κύριος Ντελοζέρε, ο συμβολαιογράφος Συμεών, η κυρία Γκερλ, η θυρωράς, η Διονυσία Μορέλ, κι' ο Φρανσουά Μορέλ.

Ο Φρανσουά δεν ήταν πιά στην ύπηρεσία τὸν γιατρό Μογκάρ, που, φυσικά, παρίστατο κι' αὐτός στο γάμο, μαζί με τὸν κόμητα Ντεσολέρ, τὸ Μουριλλόν και τὸ Ραμέλ.

Ο Μουριλλόν συνόδευσε τὴ νύφη, μιὰ που ήταν όρφανή από πατέρα. κατασυγκινημένος, σάν να ήταν αληθινός πατέρας της.

Από τὴν ημέρα, που η Ιουλίτσα είχε έπισκεφθῇ τὸν Στέφανο Ρενοντέν στο σπίτι του, δεν είχαν ξαναδωθῇ.

Στὴν εκκλησία μέσα, άλλαξαν μιὰ ματιά, γεμάτη πάθος.

Μετά τὴν τελετή, όταν οι καλεσμένοι πήγαν να συγχαρούν τους νεογμούς, ο κύριος Κλαμερζά πλησίασε τὸν Ρενοντέν και τὸν φίλο του.

Οι δύο άντρες δεν είχαν αντίκρισθῇ, από τὴν ημέρα που ο Κλαμερζά έδιωξε τὸ Στέφανο, που ήταν τότε υπάλληλός του, γιατί είχε τὸ θράσος να τὸν ζητήση τὴν κόρη του.

Κύριε Ρενοντέν, τὸν εἶπε ο πατέρας της Ιουλίτας, με συγκίνησι, έπρεπε να τύχῃ μιὰ τέτοια περίπτωσι, για νὰ σας συναιτήσω. Ὁθελαι νάρθω να σας έπισκεφθῶ στο σπίτι σας, αλλ' η κόρη μου δεν με άφισε. Σήμερα, κύριε Ρενοντέν, βρίσκω τὴν εύκαιρά να σας εκφράσω τὴν εύγνωμοσύνη μου για ό,τι κάματε για μένα, και, συγχρόνως, να σας ζητήσω συγγνώμη, για τις λύπες, που σας προέβησα άλλοτε.

ΑΓΩΝΕΣ ΠΑΤΙΝΑΣ

Στὴ Ζυρίχη διεξήχθησαν εδῶ και λίγες ημέρες διεθνείς άγῶνες καλλιτεχνικοῦ πατινάζ στους οποίους έλασαν μέρος 18 νέες που αντιπροσώπευαν διάφορα κράτη. Νικήτρια ανέδειχθῇ η Άγγιλία πρωταθλήτρια Τζαννέτ Άλγουεκ, πρώτη εκ δεξιά στη φωτογραφία μας. Τὸ δεύτερο θράσιν τὸν πήρε η Γαλλίδα Ζακελίν Ντεμπού, εδῶθεν έξ άριστερών.

Τὸ φάσμα τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀμαρτωλῆς, τῆς διγαμίας, ὀρθωνόταν μπροστά στὸν κόμητα, πού, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σκεφτότανε τὸ παρελθόν.

Γιὰ νὰ διώξῃ αὐτὲς τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις, εἶχε πάρει κοντὰ του τὴν κόρη του, τὴ Μικρούλα, πού τοῦ χαμογελοῦσε εὐτυχισμένη.

Τὴ διαφορά!... Πόσο λίγο ἔμοιαζε ἡ κόρη στὴ μητέρα! Ἦταν σὰν ἕνα θηρίο νάχε γεννηθεῖ ἕναν ἄγγελο.

Στὸν Ζωρὴ Ραμὲλ φαίνονταν ὅτι τὸ σαλονάκι ἐκεῖνο ἦταν πλημμυρισμένο ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἀρώμα τοῦ ἡλιοτροπίου, πού συνήθιζε νὰ φορᾷ ἡ κυρία Ζοραμί, ἕνα ἀρώμα βαρὺ καὶ γεμάτο ἡδυπάθεια, ὅπως κι' ἡ ματιά τῆς σειρήνας ἐκείνης.

Καὶ θυμότανε ἀκόμα πὼς λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ στὰ δίχτυα τῆς κυρίας Ζοραμί, νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πολυαριθμοὺς ἐραστὰς τῆς.

Ἀλλ' ἡ Μικρούλα ἦταν ἐκεῖ, κοντὰ του, καὶ τοῦ χαμογελοῦσε, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: «Ἀφῆσε τὸ παρελθόν, ρίξε στὴ λήθη ὅλα ἐκεῖνα, μὴ σκεφτεσαι παρὰ μονάχα ἐμένα, πού εἰμαι ἡ πραγματικότης, ἡ εὐτυχία σου καὶ τὴν ώρα καὶ τὸ μέλλον...»

Κι' ἡ κυρία Ραμὲλ ἀσφαλῶς θὰ θυμότανε τὴν ἀντίζηλό της, ἀλλ' ἀπὸ καιρὸ τώρα εἶχε ξεχάσει τὸ κακὸ πὺλὸς τὴν κόρη Ζοραμί ἤθελε νὰ τῆς κἀν.

Δὲν ἤξερε, κι' οὐτε ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ ποτὲ πὺλὸς ἡ Ραμὲλ Ντωμεν ὑπῆρξε κόμησσα Ντεσολέρ, προτοῦ γίνῃ κυρία Ζοραμί, κι' ὅτι τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο πλάσμα ἦταν μητέρα της.

Ὁ πατέρας τῆς κι' ὁ σύζυγός της φρόντιζαν νὰ μὴ μάθῃ τίποτα, γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε ἡσυχά.

Ἡ Διονυσία καθότανε παρὰμερα, καὶ δὲν ἔπαιρνε μέρος στὴ συζήτηση.

Σκεπτότανε τὸν Κάρολο, καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔτρεφε τὴν εὐτυχία τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τῆς Εὐγενίας.

Σὲ μιὰ στιγμή, πού ἡ νιόνυφη, κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς, τὴν εἶδε δακρυσιμένη.

Ἡ Εὐγενία καταλάβε ἀμέσως ποῖα ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς λύπης τῆς. Πῆγε λοιπὸν καὶ κάθισε κοντὰ τῆς, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε.

— Διονυσία, τῆς εἶπε, γιατί εἶσαι λυπημένη;

— Ὅχι, δὲν εἰμαι λυπημένη, ἀπάντησε ζωηρά ἡ νέα. Τουναντίον, εἰμαι πολὺ εὐτυχισμένη, γιατί κι' ἐσὺ εἶσαι εὐτυχισμένη, Εὐγενία μου, καὶ γιατί σ' ἀγαπῶ ὅσο ἀγαπῶ καὶ τὸ Λουσιέν.

— Ναί, Διονυσία μου, τὸ ξέρω πὼς μάς ἀγαπᾷς, καὶ πὼς χαίρεσαι γιὰ τὴν εὐτυχία μας ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ κάνει νὰ σκεπτεσαι, κι' οἱ σκέψεις σου σὲ κάνουν δυστυχισμένη. Πρὶν ἀπὸ λίγο, τὰ μάτια σου ἦσαν βουρκαμένα καὶ κατάλαβα πὼς ἦσουν ἑτοιμὰ νὰ κλάψῃς...

Ἡ Διονυσία κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της.

— Ἀγαπητὴ μου Διονυσία, συνέχισε ἡ Εὐγενία, καταλαβαίνω γιατί λυπάσαι, γιατί ξέρω τί συλλογίζεσαι...

Ἡ νέα σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὴ νύφη τῆς κατάματα.

— Ναί, Διονυσία μου, συνέχισε ἡ Εὐγενία, ξέρω πὼς ἀγαπᾷς.

— Σοὺ τὸ εἶπε ὁ Λουσιέν;

— Ναί. Ἐκεῖνον σκεπτεται...

Ἡ Διονυσία ἀναστένναξε.

— Ἐσὺ ἀναστενάζεις ἐδῶ, κι' ἐκεῖνος ἀναστενάζει ἐκεῖ πού βρίσκεται, αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐπανέλαβε ἡ Εὐγενία. Ὁ Λουσιέν μου εἶπε τὸ μυστικὸ σου καὶ μοῦ εἶπε ἐπίσης ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Κάρολου δὲν δέχεται αὐτὸ τὸ γάμο, γιατί δὲν ἔχεις περιουσία, καὶ γιατί ἦσαν ἄλλοτε ὑπέρτεροι. Σάμπας νὰ μὴν ὑπάρχῃ εὐτυχία χωρὶς περιουσία. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος Λαδὸμ ἀγαπάει τὸ γυῖό του, καὶ ὅσο κι' ἂν ὑπερηφανεύεται γιατί εἶνε πλούσιος, στὸ τέλος θὰ πῇ στὸν Κάρολο: «Ἀφὺ ἐπιμένεις νὰ πάρῃς τὴ Διονυσία Μορέλ, πάρε την!».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γόμοι

Ἐλένη Κατράκη — Βάσος Νόσης, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Οἰκογ. Κ. Χειλοπούλου

Ὁ ντε Σιδίλ, καθὼς περνοῦσε ἀπ' τὴν κρεμαστή γέφυρα, χτυπήθηκε ἀπὸ μιὰ ἐχθρὴ σφαῖρα στὸ λαίμο...

Ἀναστήθηκε τρεῖς φορές

Οἱ καταπληκτικὲς περιπέτειες τοῦ λοχαγοῦ ντε Σιδίλ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια βιβλία τοῦ 16ου αἰῶνος εἶνε ἡ «Ἀξιωματὸν ντε Σιδίλ», πού πεθανε τρεῖς φορές, ἐνταφιάσθηκε ἄλλες τὶς φορές, ἀναστήθηκε, χάριτι θεῖα, ἄλλες τρεῖς φορές.

Πρόκειται, στ' ἀλήθεια, γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καταπληκτικὲς ἱστορίες τοῦ παρελθόντος.

Ἀλλ' ὅς μιλῶσαμε πρῶτα γιὰ τὴ γέννησι τοῦ ἥρωός μας. Ἡ μητέρα του, πού ἔμεινε σ' ἕνα πύργο μεταξὺ τοῦ γαλλικοῦ χωριοῦ Λοδαδάρντ καὶ τοῦ Λιτουάν, πέθανε λίγη ὥρα προτοῦ τὸν φέρῃ στὸν κόσμο. Ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες ἐπικρατοῦσε μεγάλη κακοκαιρία κι' ὁ γιάτρος πού εἶχε κληθῇ γιὰ τὸν τοκετὸ δὲν κατάρθωσε νὰ φτάσῃ στὸν πύργο παρὰ μόνον τὸ βράδυ τῆς ἐπόμενης μέρας, ὅταν πιά οἱ συγγενεῖς τῆς νεκρῆς τὴν εἶχαν ἐνταφιάσει. Ἐγίνε τότε ἕξω φρενὼν, λέγοντας ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένουν καὶ διέταξε νὰ ξεθάψουν τὸ πτώμα. Ἡ ἑκταφὴ ἐγίνε τὴ νύχτα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς φαναριῶν κι' ἡ νεκρὴ μεταφέρθηκε στὸ σπιτάκι τοῦ νεκροθάφτη. Ὁ γιάτρος, χωρὶς νὰ διατάσῃ, τῆς ἀνοίξε τότε τὴν κοιλία κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα βρέφος, πού ἦταν ἀκόμη ζωντανό.

Τὸ βρέφος αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀργότερα ἕνας γενναῖος καὶ τολμηρὸς ἀξιωματικός.

*

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ 1562 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος ὁ 9ος πολιορκῆσε τὴν πόλιν τῆς Ρουέν, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῇ πολλοὶ προτεστάντες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρισκόταν κι' ὁ ντε Σιδίλ, πού εἶχε τότε τὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πολεμιστὲς ὅπως ἦσαν, πῆρε ἕνα πρῶτ' ἀπὸ τὰ τεῖχη, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ διασπάσῃ τὸν κλοιὸ τῶν πολιορκητῶν. Ἀλλὰ, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν κρεμαστή γέφυρα τοῦ φρουρίου, μιὰ σφαῖρα ἀπὸ ἐχθρὸ ἀρκεβούζιο τὸν χτύπησε στὸ λαίμο καὶ τὸν ἀναποδογύρισε ἀπὸ τὸ ἄλογό του. Ὁ ντε Σιδίλ κύλησε τότε μέσα στὴν τάφρο πού βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα.

Αὐτὴ ἡ τάφρος ἀντὶ γιὰ νερὸ σκεπαζόταν μ' ἕνα πυκνὸ στρώμα λάσπης. Μερικοὶ στρατιῶτες κατάρθαν νὰ βγάλουν τὸν

ἀξιωματικὸν του, ὅχι χωρὶς κόπο, ἀπὸ κεῖ τὸν μετέφεραν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πόλιν καί, νομίζοντας τὸν γιὰ νεκρὸ, τὸν ἐθαψαν μέσα σ' ἕνα κοινὸ λάκκο, μαζί μὲ πολλὰ ἄλλα πτώματα.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ ὑπὲρτης τοῦ ντε Σιδίλ βρισκόταν στὸ ἀντίθετο ἄκρον τῆς πόλεως. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ κύριος του εἶχε ἐνταφιασθῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θεώρησε χρέος του νὰ τὸν ξεθάψῃ ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ, ὅπως ταίριαζε στὴ θέσι του καὶ στὸ βαθμὸ του. Πῆγε, λοιπὸν, τὴ νύχτα στὸ μέρος, ὅπου τὸν εἶχαν θάψῃ μ' ἕνα φίλο του καὶ κατάρθωσαν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, ν' ἀνακαλύψουν τὸ πτώμα τοῦ λοχαγοῦ καὶ νὰ τὸ βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο. Ἡ συγκίνησις τοῦ ὑπέρτου ἦταν τόσο μεγάλη, πού ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸν κύριό του στὸ στόμα.

Ἀλλὰ τὰ χεῖλιά τοῦ λοχαγοῦ δὲν ἦταν ψυχρά, ὅπως ἐνὸς νεκροῦ. Ὁ ὑπὲρτης ἀκουμπώντας τὰ δικά του πάνω σ' αὐτά, τὰ ἐνοιωσε πολὺ θερμά. Τινάχτηκε τότε ὀρθὸς φωνάζοντας:

— Ὁ κύριός μου ζῇ!

Πραγματικὰ, ὁ ντε Σιδίλ ζοῦσε καὶ ψυγόναν στὸν πυρετὸ. Ὁ ὑπὲρτης του κι' ὁ φίλος του τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ σπιτὶ ὅπου ἔμεινε καὶ κάλεσαν ἕνα γιάτρο, πού περιποιοῦντο τὸ τραῦμα του, χωρὶς, ὡστόσο, νὰ ἐλπίζῃ πὼς θὰ κατάρθαν νὰ τὸν σώσῃ.

Ἐπὶ πέντε ἡμέρες, ὁ ντε Σιδίλ δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ πρῶτ', τέλος, τῆς ἑκτης ἡμέρας, ἔτρεξε ἄφρονον πῦον ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ καί, τὴν ἴδια στιγμή, ἀνοίξε τὰ μάτια του.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ κατάσταση τοῦ ἀρχισε νὰ καλλιτερεύῃ. Ἀλλ' ἦταν πολὺ ἀδύνατος καὶ μόλις μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὰ χεῖριά του.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ βασιλικὸς στρατὸς εἶχε κάμει σημαντικὲς προόδους, κι' ἕνα πρῶτ' ἔπρεπε τὴν πόλιν, ὅπου, ἐπιδόθηκε σὲ ἀγριὲς σφαγὲς καὶ λεηλασίες.

Τὴν ἄλλη μέρα, μερικοὶ στρατιῶτες, πού ἔψαχναν νὰ βροῦν ἕνα σπιτὶ γιὰ τὸν λοχαγὸν του, ἐπισκέφθηκαν καὶ κείνο ὅπου ἔμεινε ὁ ντε Σιδίλ. Βλέποντάς τον τραυματισμένο, κατάλαβαν ἀμέσως πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕνα ἀπὸ τὸν ὑπερασπιστὰς τῆς πόλεως. Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν πέταξαν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. (Παρόμοιες πράξεις δαρδωρότητας ἦσαν πολὺ συνηθισμένες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ).

Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο βρισκόταν ἕνας βόθρος, γεμάτος ἀκαθαρσίες. Τὸ σῶμα τοῦ ντε Σιδίλ βυθίστηκε ὁλόκληρο μέσα σ' αὐτὲς καὶ μόνο τὸ κεφάλι του ἔμεινε ἔξω.

Μιὰ γειτόνισσα τότε εἶχε τὴν καλὴ ἰδέαν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀδελφὸν του, πού ἔτρεξε ἀμέσως μαζί μὲ μερικοὺς φίλους του. Ὅλοι τοὺς νομίζαν πὼς ἐπρόκειτο νὰ βγάλουν ἀπ' τὸ βούρκο ἕνα πτώμα. Ἀλλ' ὁ λοχαγὸς ζοῦσε ἀκόμη, μ' ὅλο πὺλὸς εἶχε χάσει τὴν αἰσθησίν του. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸν γειτονικὸ πύργο τῶν Κρουασσέ, ὅπου ἀνέκτησε σιγὰ - σιγὰ τὴν δυνάμειν του.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ διάδοχος τοῦ Καρόλου 9ου Ἐρρίκος ὁ 3ος διέταξε τοὺς προτεστάντες νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ Γαλλία. Ὁ ντε Σιδίλ πῆγε τότε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ, πού διασκέδαζε πολὺ ἀκούγοντάς τον ν' ἀφηγῆται τὶς περιπέτειές του. Αὐτὴ τὸν παρακίνησε νὰ γράψῃ τὸ βιβλίο πού ἀναφέραμε.

Ὁ ντε Σιδίλ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια στὴν Ἀγγλία ἐπιχορηγούμενος ἀπὸ τὴν Ἐλισάβετ καὶ γύρισε στὴ Γαλλία μόνον ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ Ἐρρίκος ὁ 4ος. Ἀλλὰ εἶχε γεράσει πιά καὶ πέρασε τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴν του στὴν ἀφάνεια ὁ ἀνθρώπος πού γλύτωσε τρεῖς φορές ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θανάτου.

Τὴν ἔλεγε Ἐλισάβετ βὰν Θούρενχουτ κι' ἦταν ἕνας μικρὸς ἄγγελος χωρὶς φτερά. Ἡ ἑαυτὴ γλυκεῖα ὡμορφία τῆς θάμπωνε ὅσους τὴν ἔβλεπαν. Τὰ ὁλόχρυσά μαλλιά της ἔμοιαζαν μὲ φωτιστὸ φανὸ γύρω στὸ κεφάλι της.

Ἐμὸν ἕνας ἀνθρώπος μὲ πῆτρινη καρδιά θὰ μποροῦσε νὰ τὴν δῇ, χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ τρελὰς, γράφει γιὰ τὴν Ἐλισάβετ ἕνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς.

Μὰ ἡ ὡμορφία τῆς κοπέλλας αὐτῆς, πού κατὰγονταν ἀπὸ μιὰ μικροαστικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀμβέρσας, ἦταν, θαρρεῖς, καταραμένη!

Ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ χαρῇ πλατεῖαν τὸν ἔρωτα, παρ' ὅλη τὴν τρυφερὴ τῆς καρδιά, πού διψοῦσε γι' ἀγάπην, παρὰ τὸν ἐξαιρετικὸν τῆς χαρακτῆρα, παρὰ τὴν ἀγγελικὴ τῆς ψυχῆ.

Ἐνας νεαρὸς εὐγενὴς, πού πρωταγάπησε ἡ Ἐλισάβετ, ὁ Ἀδόλφος Χάφενσταφ, σκοτώθηκε μιὰ μέρα καθὼς περιεργάζετο τὸν πιστόλι του. Ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὴν καρδιά. Κι' ὅταν ἡ Ἐλισάβετ μῆκε στὸ δωμάτιό του — ἦταν τὸ πρῶτόν της ἐρωτικὸν ραντεβού — τὸν βρῆκε νεκρὸν μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἱμάτων.

Πέρασε πολὺ καιρὸς ὥσπου νὰ παρηγορηθῇ ἡ ἄμοιρη κοπέλλα. Μῆκε τὸ καλοκαίρι καὶ σὲ μιὰ ἐξοχὴ γνώρισε ἕνα νεαρὸ ποιητὴν κι' ἀρχισε νὰ ξαναχτυπᾷ ἡ καρδιά της. Ὁ νέος τὴν ἐρωτεύθηκε μ' ὅλη τὴ δύναμιν καὶ τὴ φλόγαν τῶν ἐκσιπνέτων χρόνων. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ κατέβῃ κι' αὐτὸς στὸν τάφο. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ κρουλόγησε καὶ πέθανε ἀπὸ φυματίωσιν πάνω στὸ χρόνο.

Ἡ ἀτέλει τῆς ὥρας Ἐλισάβετ δὲν εἶχε ὅρια. Ἐξέ μου! παραπονιόταν, πάρε μου τὴν ὡμορφίαν καὶ χάρισέ μου λίγη εὐτυχία, τὴν μικρὴν εὐτυχίαν πού χαίρονται τὰ ἐρωτευμένα πουλάρια!

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν ἱκεσίαν της κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ γινώρισε τὴν μεγάλην ἀγάπην τῆς ζωῆς της. Συνδέθηκε ἐρωτικὰ μὲ τὸν περίφημον ζωγράφον, Κορνὴλιον Σοῦτ. Ὁ Κορνὴλιος Σοῦτ ἦταν δυνατόν ταλέντο, ἀλλὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν τὸ εἶχε ρίξει στὴν κραιπάλη. Μεθούσε, ξευχτοῦσε μὲ τὶς τρελλὰς παρῆες του κι' ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ καὶ τὴν ὑγείαν του καὶ τὸ ταλέντο του.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι συνέχισαν τὴν εἰδυλλιακὴν ζωὴν τους στὴν ἐξοχὴ ἔχοντας γιὰ μόνην συντροφίαν τοὺς βοσκούς...

Ἐλισάβετ βὰν Θούρενχουτ, ἕνας ἄγγελος χωρὶς φτερά

αὐτὴ ὁ Σοῦτ δούλεψε περίπου ἐπὶ δύο χρόνια μὲ κέφι κι' ἐμπνευσὶ ἔχοντας πλάϊ του τὴν πιστὴν καὶ γλυκεῖαν ἀγαπημένην του. Τοὺς πίνακές του τοὺς ἔστειλε στὴν Ἀμβέρσα πρὸς πώλησιν. Λίγες μέρες ἀργότερα, ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔκαναν τὸν περίπατό τους στὸ δάσος, ρώτησε συντροφικὰ τὴν Ἐλισάβετ:

— Ἐρεῖς, ἀγάπη μου, ὅτι σὲ λίγο κλείνουν δύο χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέραν πού ἐγκαταλείψαμε τὸν κόσμο;

— Δὲν τὸ κατάλαβα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἐλισάβετ, γιατί αὐτὰ τὰ δύο χρόνια πέρασαν γιὰ μένα σὰν δύο μέρες...

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια, ψιθύρισε ὁ καλλιτέχνης, φιλώντας τὸ χέρι της. Ὡστόσο, σὲ πληροφορῶ ὅτι σήμερα ἐπιστρέφουμε στὴν Ἀμβέρσα...

— Σήμερα κιόλας!... φώναξε ἡ Ἐλισάβετ χλωμίζοντας. Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν πιά;

Τ' αὐθόρμητα λόγια τῆς ἔκαναν τὸν Κορνὴλιον νὰ συγκινηθῇ. Κι' ἀγκαλιάζοντας τὴν ἀγαπημένην του τῆς εἶπε:

— Εἶσαι διατεθειμένη νὰ μείνῃς ἄλλα δύο χρόνια μαζί μου, στὴ μοναξιά;

— Καὶ δύο αἰῶνες, ἀγαπημένε μου.

Ἐταί οἱ δύο ἐρωτευμένοι συνέχισαν τὴν εἰδυλλιακὴν ζωὴν τους ἔχοντας γιὰ μόνην συντροφίαν τοὺς βοσκούς πού ἔδοσαν τὰ κοπάδια τους στὸ κοντινὸν λειβάδι.

Στὴν Ἀμβέρσα ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Σοῦτ φανταζόνταν ὅτι ὁ γλεντζὸς καλλιτέχνης ζοῦσε στὴν ἐρημίαν. Μὰ ὁ Βαλ ἔγινε αἰτία νὰ μαθευθῇ τὸ κατὰ φύγιο τους. Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος τοῦ Κορνὴλιου περιφερόταν τυχαῖα στὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἶδε τὸ σκυλί, τὸ ἀναγνώρισε καὶ τὸ ἀκούθησε.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο συνάντησε τὸν τρυφερὸν ζευγάρι νὰ κἀν περίπατο κοντὰ στὸ ποτάμι. — Τί γίνεσαι Κορνὴλιε; εἶπε στὸν ζωγράφον. Ἐδῶ βρισκεσαι; Ἐμεῖς σὲ νομίζαμε στὴν Ἰταλία. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃς στὴν Ἀμβέρσα. Οἱ φίλοι σὲ περιμένουν μ' ἀγωνία.

Ὁ Κορνὴλιος ἀρχισε νὰ νοσταλγῇ τοὺς παλιούς φίλους του, τὶς ταβέρνες, τὰ γλεντία. Δὲν μποροῦσε ὡς νὰ ξεχάσῃ καὶ τὴν ὑπόσχεσιν πούχε δώσει στὴν Ἐλισάβετ. Ἐπρεπε ὡστόσο νὰ φύγουν ἀπ' τὴν ἐξοχὴ.

Ὅσο πλησίαζε ἡ μέρα τῆς ἀναχωρήσεως, τόσο πιὸ μελαγχολικὴ γινόταν ἡ Ἐλισάβετ. Ἦξερε ὅτι δυστυχισμένη κοπέλλα, ὅτι ὁ Κορνὴλιος γυρίζοντας στὴν Ἀμβέρσα θὰ τὴν παραμελοῦσε καὶ θὰ κυνηγοῦσε ἄλλες γυναῖκες. Ὁ Σοῦτ, μὲ τὴν σκέψιν πὼς θὰ ξαναγυρνοῦσε στὴν πατρίδα του, δὲν εἶχε προσέξει πόσο εἶχε ἀλλάξῃ ἡ ἀγαπημένη του. Τὴν παρῶν τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἡ Ἐλισάβετ ἔπρεπε ἀρρωστή. Ὁ Κορνὴλιος βλέποντάς τὴν θανάσιμην ἀσθενίαν, πούχε χυθῇ στὸ πρόσωπό της, ἀρχισε ν' ἀνησυχᾷ.

Ἐπίκεισε ὡς ὅτι ἡ εὐθυμὴ ζωὴ πού θάκαμν στὴν Ἀμβέρσα θάβλαπκε τὴ μελαγχολίαν τῆς ἀγαπημένης του. Οἱ ἀποσκευὲς ἦσαν ἑτοιμὲς.

Ἐαφνικὰ ἡ Ἐλισάβετ μὲ σβυσμένη φωνή, φώναξε τὸν καλλιτέχνην κοντὰ της.

— Κορνὴλιε, τοῦ εἶπε, ἦρθε ἡ στιγμή νὰ σοῦ κάνω μιὰ μεγάλην ἀποκαλύψιν... Μὲ χάνεις!... Εἰμαι φυματικὴ, ἀγαπημένε μου!...

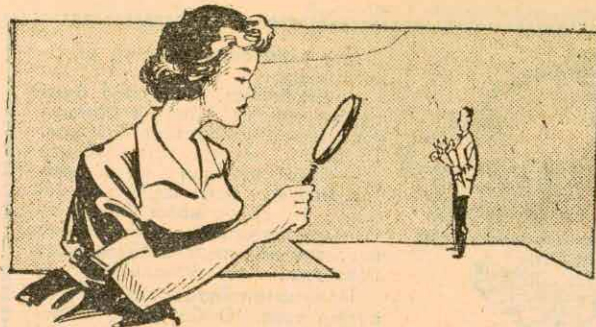
Μὰ τί εἶν' αὐτὰ πού λες; φώναξε ἐκεῖνος.

Ὅτι τὸ ξέρω ὅτι θὰ πεθάνω σὲ λίγο! ψιθύρισε ἡ Ἐλισάβετ χαμογελώντας μελαγχολικὰ. Μὲ καίει ὁ πυρετός, ἔκανα αἰμοπύρρον καὶ σοῦ τὸ ἔκρυψα. Μὰ δὲν παραποιῶμαι, ἀφὺ πεθαίνω ἀπὸ τὴν μεγάλην μου ἀγάπην γιὰ σένα...

Ἀντίο, ἀγαπημένε μου... Χαίρε γιὰ πάντα! Αὐτὸ ἦταν τὸ γράφτό μου!...

Ὁ Κορνὴλιος Σοῦτ ἔθαψε σὲ λίγες μέρες τὸν ξανθὸν τὸν ἄγγελο καὶ γύρισε στὴν πατρίδα του, ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ φίλοι του κι' οἱ ὡραῖες γυναῖκες.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ καλλιτέχνης ἔπαυσε νὰ δημιουργῇ ὡραία ἔργα κι' ἔσπερε στὸν κόσμο μιὰ ζωὴ τυρανισμένη, ὥσπου ἔκλεισε κι' αὐτὸς τὰ μάτια του.

*Εξετάστε καλά τον άρραβωνιαστικό σας, πριν τον παντρευτείτε...

Για να γνωρίστε τον άρραβωνιαστικό σας

Πώς θ' αποφύγετε δυσάρεστες εκπλήξεις

*Απασχολημένα συνεχώς με την προσπάθεια να πα-
θήσουν έναν άντρα, τα
σημερινά κορίτσια κινδυνεύουν... να παγιδευθούν
αυτά τα ίδια. Παντρεύονται
δηλαδή έναν άνθρωπο χω-
ρίς να τον καλογυρίσουν,
και μετανοούν κατόπιν έρ-
της, όταν πιά είναι πολύ
αργά. Συχνά, μία κοπέλλα
ξέρει για τον άντρα που
παντρεύεται λιγότερα πρά-
γματα απ' όσα ξέρει ένας
προϊστάμενος για τον και-
νούργιο υπάλληλο που προσ-
λαμβάνει...

Αυτός ο κίνδυνος έκαμε
κάποια πλούσια νέα της
'Αμερικής ν' αναθέσει σε ι-
διωτικούς ντέκτεϊβς μία
λεπτομερή έρευνα για κά-
θε ύποπτο μνηστήρα της.
Το αποτέλεσμα ήταν ότι...
μείνει ακόμη άνυπαντρη-
τη! Χωρίς ωστόσο να φτάσε-
τε σ' αυτή την υπερβολή,
μπορείτε να μεταχειρισθή-
τε σε κάθε περίπτωση την
κοινή λογική, για να εξα-
σφαλίσετε όσο το δυνατόν
περισσότερες έγγυήσεις συ-
ζυγικής ευτυχίας. Να με-
ρικές συμβουλές που θα
σας βοηθήσουν σ' αυτό:

1) Ξερετε το όνομα και
το επάγγελμα του πατέρα
του άρραβωνιαστικού σας,
το οικογενειακό όνομα της
μητέρας του, τον τόπο της
γεννήσεώς του, τα όνομα-
τα και τις κατοικίες των
αδελφών του;

Αν δεν σας έχη μιλή-
σει ποτέ γι' αυτά, μπορεί-
τε να τον προτρέψετε μι-
λώντας του έσεις πρώτη
για τη δική σας οικογέ-
νεια. Αν και πάλι αποφύ-
γη να σας κάμη λόγο, ση-
μαίνει πως σας φοβάται ή
ότι δυσπιστεί σε σας —
πράγμα καθόλου ευχάρι-
στο.

Επιδιώχετε να γνωρίσε-
τε τον πατέρα του, για να
προβλέψετε πως θα γίνη
κι αυτός αργότερα. Ζητή-
στε να γνωρίσετε τη μη-
τέρα του, για να καταλά-
βετε ποιες ιδιότητες ζητά-
ει να βρη στη γυναίκα που
θα πάρη.

Κουβεντιάστε μαζί της,
μιλήστε της για τα παιδι-
κά σας χρόνια, ζητήστε να
δητε μία φωτογραφία του
γιου της σε μικρή ηλικία.
Με τον τρόπο αυτό, θα έ-
πιτύχετε να σας μιλήση κι
έκείνη για το παρελθόν του
άρραβωνιαστικού σας—κι
απ' το παρελθόν τον μπο-
ρείτε να βγάλετε συμπερα-

σματα για το μέλλον. Συγ-
χρόως, η μητέρα του θα
σας συμπαθήσει για το τό-
σο ενδιαφέρον που δείχνε-
τε. Προσοχή! Σκεφθείτε κα-
λά, πριν παντρευτείτε μ' έ-
ναν άνθρωπο που σας είπε
ότι εγκατέλειψε από μικρός
το πατρικό του σπίτι. Εί-
νε ένας τύπος τυχοδιωκτι-
κός, ακατάλληλος για οικο-
γενειάρχης. Όσο για τους
ορφανούς, μπορεί βεβαίως
να γίνουν άριστοι σύζυγοι.
Κάποτε όμως ύστερα, ά-
πο άγνοια της οικογενεια-
κής ζωής.

2) Πού εργάζεται κι ά-
πο πόσον καιρό; Ποιες ή-
σαν οι προηγούμενες εργα-
σίες του; Πόσα κερδίζει;
Έχει χρέη; Έχει οικονο-
μίες; Έχει οικογενειακές
υποχρεώσεις;

Τα πράγματα αυτά φαί-
νονται ίσως πεζά στους
ερωτευμένους. Όταν όμως
φτάσετε στο γάμο, όλες οι
υποθέσεις του συζύγου σας
θα γίνουν και δικές σας.
Επομένως, πρέπει να τις
μαθετε εγκαίρως και να εν-
διαφερθείτε γι' αυτές. Ο
άρραβωνιαστικός σας θα
ένθουσιασθή, αν του ζητή-
σετε λεπτομέρειες για τη
δουλειά του: Τον ευχαρι-
στεί; Τι ακριβώς κάνει;
Αγαπάει τον προϊστάμενό
του; κλπ. Έκτος αν έχη
κάποιους ειδικούς... και ύ-
πόπτους λόγους να σας τα
κρύψει!

Προσπαθήστε, αν είναι δυ-
νατόν, να γνωρίσετε τους
συναδέλφους του και τις
γυναίκες τους. Απ' τις
κουβέντες τους θα μάθετε
πολλά πράγματα για τη θέ-
ση του άρραβωνιαστικού
σας.

Ζητήστε του ίδιως να
σας πη τις φιλοδοξίες του,
τα όνειρά του για το μέ-
λλον: Έχει ξεκαθαρισμένες
ιδέες για το τί θέλει να
κάνη; Ξέρει πού θέλει να
βρίσκεται μετά πέντε χρό-
νια; Συμπεριλαμβάνει και
σας μέσα σ' αυτά τα σχέ-
διά του;

3) Ξαναπαντρεύτηκε άλ-
ποτε; Αν έχη παιδιά, ποι-
ός τα περιποιείται; Πότε
και πού πήρε το διαζύγιο
του και για ποιους λόγους;
Τι όριζε η δικαστική από-
φασις για διατροφή, για
τα παιδιά, κλπ.;

Ίσως δεν σας πη όλη
την αλήθεια για τη διάλυ-
ση του προηγούμενου γά-
μου του. Πάντως όμως,
μπορείτε να κρίνετε τα συ-

μπεράσματα του, αν είναι
κατάλληλα για τον έρω-
τά σας.

ζυγικά προσόντα του, ά-
κούγοντας έστω τη δική
του έκδοχή.

4) Ποιά είναι η θρησκεία
του; Είναι εύλαβής;

Κάθε άνθρωπος σχεδόν
είναι πιο θρησικός απ' ό,τι
φαίνεται. Αν ανήκετε σε
διαφορετική θρησκεία, συμ-
φωνήσατε προκαταβολικά
ποιά θ' ακολουθήσουν τα
παιδιά σας.

5) Πόση μόρφωση έχει;
Θάθελε να είχε περισσό-
τερη;

Στο ζήτημα της μορφώ-
σεως, το προτιμώτερο είναι
να βρίσκεστε στο ίδιο πε-
ρίπου επίπεδο, για να κα-
ταλαβαίνετε ο ένας τον
άλλο.

6) Έχει σωματικά έ-
λαττώματα ή χρόνιες ασθέ-
νειες; Από τί πέθαναν οι
γονείς του; Είχε στην οι-
κογένειά του ψυχοπαθή;
Μήπως απαλλάχθηκε απ'
τη στρατιωτική υπηρεσία
για λόγους υγείας;

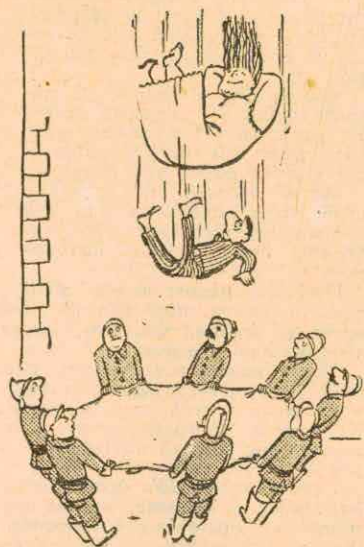
Ένα φρόνιμο μέτρο εί-
νε η λεπτομερής ιατρική έ-
ξέταση κι η ανάλυση του
αίματος δυο ανθρώπων που
σκοπεύουν να παντρευτούν.
Ίσως μάθουν έτσι κρυφές
ασθένειες, που τις αγνοού-
σαν κι οι ίδιοι και που ά-
παιτοτον θεραπεία πριν απ'
το γάμο. Αν ύπόρχη άρ-
γή φυσιολογικής, διαβήτη
ή καρδιακή αδυναμία, δεν
πρέπει ν' αποκλείεται ο
γάμος, αλλά να ρυθμίζεται
ανάλογα η συζυγική ζωή.
Έξ άλλου, με την προνα-
μιαία ιατρική εξέταση, εξα-
κριβώνεται αν υπάρχουν ά-
νατομικές ανωμαλίες της
νέας, που μπορεί να δυ-
σκολεύουν αργότερα τον το-
κετό.

7) Πού θέλει να ζήσε-
τε; Ενδιαφέρεται αν θα έ-
ργασθете μετά το γάμο
σας; Πώς περνάει τις ελεύ-
θερες ώρες του; Συμμερί-
ζεστε τα γούστα του για
τις διασκέδασεις; Μήπως
είναι σπάταλος; Μήπως πι-
νει; Τι είδους φίλους έχει;

Έξακριβώνοντας όλες αυ-
τές τις λεπτομέρειες, θα
συμπεράνετε από πριν αν
ταίριαζουν τα γούστα σας
και θ' αποφύγετε αργότε-
ρα δυσάρεστες εκπλήξεις.
Μαθετε ακόμα ποιά φαγητά
και ποιά επίπλα ποσιμά-
ει, πόσο γρήγορα θέλει ν'
αποκτήσετε παιδιά, αν θα
σας βοηθή στο νοικοκυριό
σε περίπτωση που πρόκει-
ται να εργάζεσθε και σείς
έξω απ' το σπίτι... Προ-
σέξτε αν θυμάται τις τι-
μές των πραγμάτων που ά-
γοράζει, αν σημειώνει τα έ-
ξοδά του, αν βρέθηκε πο-
τέ χωρίς αρκετά χρήματα
για να πληρώση το λογα-
ριασμό του ρεστωράν, αν
δανείζεται χρήματα από
σας, αν καταρτίζει ένα προ-
ϋπολογισμό του μηνός του
κι' αν τον τηρή, αν σας
πρόσφερε δώρα υπερβολικά
ακριβά, αν δίνει πολύ με-
γάλα πουρμπουάρ... Απ'
όλ' αυτά μπορείτε να κρί-
νετε πως θα διαχειρίζεται
τα κοινά οικονομικά σας.
Υπάρχει και μία άλλη έν-
δειξη, με πολλή σημασία:

Αν χωνά τα λεφτά του μέ-
σα στην τσέπη του, τσα-
λακωμένα κι' ανάκατα, εί-
ναι μάλλον σπάταλος τύ-
πος.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Έκ των άνω ο κίνδυνος!...
«Samedi» Soir

Κι' εγώ, στρατηγέ μου, αυτό
το κολλιέ το κέρδισα ύστερα από σκλη-
ρές μάχες!...

Χωρίς λόγια...
«Samedi» Soir

ΧΡΥΣΑΦΙ στη Σιβηρία

Το «Σχέδιο του Άπω Βορρά»
πληρώνεται με αίμα.

Μεγάλες ποσότητες χρυσού ετά-
νουν κάθε τόσο απ' τη Μόσχα στη
Νέα Υόρκη ή στο Λονδίνο, για να
μετατραπούν σε δολάρια ή σε λί-
ρες και να χρησιμοποιηθούν για την
αγορά μηχανημάτων και διαφόρων
άλλων ειδών. Έξ άλλου, έπρεπε κάπο-
τε τόσο πολύ χρυσάφι στο Χορματι-
στήριο των Παρισίων μέσα σε μία
μέρα, ώστε η τιμή του έλαττώθηκε
κατά 10%. Την ίδια μέρα, έγιναν
μεγάλες πωλήσεις χρυσού στο 'Αμ-
στερνταμ, τις Βρυξέλλες, τη Μαδρί-
τη κι' άλλα ευρωπαϊκά κέντρα. Στην
αγορά της Ζυρίχης μόνο, διατέθηκαν
περίπου 20 τόννοι χρυσάφι!

Όλο αυτό το κίτινο μέταλλο
προερχόταν απ' τη Ρωσία.

Στα προπολεμικά χρόνια, τα Σο-
βιέτ, αναγκάζονταν να πουλάνε στο
έξωτερικό τους καλλιτεχνικούς θη-
σαυρούς των κι' άλλα έθνικά κειμη-
λία, για να προμηθεύονται μηχανή-
ματα κι' εργαλεία. Σήμερα όμως
φαίνεται πως διαθέτουν χρυσάφι άνε-
ξάντλητο. Πλήρωσαν 1.000.000 λί-
ρες στα εργοστάσια Βίκερς για θα-
ρειές μηχανικές προέσεις, άλλα τόσα
στο Λίβερπουλ για υλικά τηλεφώνων
και ανθρακωρυχείων, 5.000.000 λί-
ρες περίπου για μηχανές ηλεκτροπα-
γωγής, κλπ. Αγόρασαν παπού-
τσια του φουτ-μπάλ στο Μπίρμιγ-
χαμ, υπερμοντέρνες ώτομοτρίες, μη-
χανές αεριοπρωθυμείων, ποδήλα-
τα, μαλλί κι' ένα σωρό άλλα πράγ-
ματα. Διέθεσαν επίσης 3.000.000
δολάρια στην 'Αμερική για προμή-
θεια προϊόντων πετρελαίου, 75.000,
000 για μηχανήματα εργοστασίων,
15.000.000 για εργαλεία. Ένα μό-
νο αμερικανικό εργοστάσιο πήρε πα-
ραγγελία για γεωργικά τσάκτερ ά-
ξιας 4.500.000 δολαρίων.

Συγχρόνως, οι άλλες χώρες του
Σιδηρού Παρασπτάσματος έδωσαν
200.000.000 λίρες μέσα σ' ένα χρό-
νο για την προμήθεια ειδών απ' το
έξωτερικό.

Όλο αυτό το χρυσάφι προέρχε-
ται απ' ένα καινούργιο 'Ελδοράδο,
που βρίσκεται στη βορειοανατολική
Σιβηρία. Σε μία ζώνη 1.000 μιλίων,
παρακολουθήστε στη σελ. 49
τη νέα συναρπαστική σειρά συν-
ταρακτικών αφηγήσεων:

**ΔΡΑΚΟΙ
και Δράκαινες**

Πρόκειται για την περιπετει-
ώδη ζωή και τα στυγερά έγκλή-
ματα μερικών απ' τα πιο αίμα-
δινη τέρατα της Ιστορίας που
τρομοκράτησαν κατά καιρούς ο-
λόκληρες πόλεις και περιοχές με
τις ανατριχιαστικές δολοφονίες
τους και τα βδελυρά ανοσιουρ-
γήματά τους.

Οι τρομακτικοί αυτοί άνθρω-
ποι είναι οι σαδιστάι του έγκλή-
ματος, που σκότωναν για ν' ά-
πολαύσουν τον πανο και την ά-
γωνία των θυμάτων τους, οι δαι-
μονες που σκόρπισαν γύρω τους
τον τρόμο, τη συμφορά και τον
θάνατο, οι κολασμένες ψυχές που
σερνόντουσαν ύπουλα μέσα στο
σκοτάδι, ζωντανές έναρρώσεις
του πνεύματος του κακού στην
πιο άπαισία κι' ανατριχιαστική
μορφή του.

Πρόκειται για την περιπετει-
ώδη ζωή και τα στυγερά έγκλή-
ματα μερικών απ' τα πιο αίμα-
δινη τέρατα της Ιστορίας που
τρομοκράτησαν κατά καιρούς ο-
λόκληρες πόλεις και περιοχές με
τις ανατριχιαστικές δολοφονίες
τους και τα βδελυρά ανοσιουρ-
γήματά τους.

Οι τρομακτικοί αυτοί άνθρω-
ποι είναι οι σαδιστάι του έγκλή-
ματος, που σκότωναν για ν' ά-
πολαύσουν τον πανο και την ά-
γωνία των θυμάτων τους, οι δαι-
μονες που σκόρπισαν γύρω τους
τον τρόμο, τη συμφορά και τον
θάνατο, οι κολασμένες ψυχές που
σερνόντουσαν ύπουλα μέσα στο
σκοτάδι, ζωντανές έναρρώσεις
του πνεύματος του κακού στην
πιο άπαισία κι' ανατριχιαστική
μορφή του.

Πρόκειται για την περιπετει-
ώδη ζωή και τα στυγερά έγκλή-
ματα μερικών απ' τα πιο αίμα-
δινη τέρατα της Ιστορίας που
τρομοκράτησαν κατά καιρούς ο-
λόκληρες πόλεις και περιοχές με
τις ανατριχιαστικές δολοφονίες
τους και τα βδελυρά ανοσιουρ-
γήματά τους.

άπ' τη Θάλασσα του 'Οχότσκ ως
τον 'Αρκτικό 'Ωκεανό, οι κοίτες των
ποταμών είναι σπαρμένες με χρυσάφι
και το έδαφος έχει πλουσιώτατες χρυ-
σοφόρες φλέβες. Στην άπείραντη αυ-
τή περιοχή, γίνεται σήμερα έντατι-
κη εργασία, μέρα και νύχτα, σε 10,
000 περίπου χρυσωρυχεία.

Πρέπει να σημειωθεί ότι πρωτο-
βρέθηκε χρυσάφι στη Σιβηρία το
1843. Ώς τη μπολσεβικική επανά-
σταση, μία αγγλική εταιρεία εκμε-
ταλλεύονταν προνομιακά ένα χρυσο-
ρυχείο στον ποταμό Λένα. Τα κέρδη
της όμως ήταν μικρά.

Αργότερα, η Κυβέρνησις ύπο-
σχέθηκε άμοιβές μέχρι 30.000 χρυ-
σών ρουβλίων σ' όποιον θα υποδει-
κνυε καινούργια και άγνωστα χρυ-
σοφόρα κοιτάσματα. Ολόκληρος
στρατός από άντρες και γυναίκες
προχώρησε τότε βαθεία στις άγριες
κι' ορεινές έρημιές της ανατολι-
κής Σιβηρίας, πέρα ακόμη απ' τα
προαίονια δάση. Βρήκαν φλέβες μολυ-
βδανίου, γαλκού, ψευδαργύρου,
πολυτμία πετράδια κι' άσμη και
—το σπουδαιότερο απ' όλα— μία
άπείραντη περιοχή μεγάτης χρυσάφης.

Επί 15 χρόνια, τα Σοβιέτ κρα-
τησαν μυστική αυτή την ανακάλυψή.
Και σήμερα ακόμη, τα χρυσωρυ-
χεία της Σιβηρίας αναφέρονται επι-
σημως με το αίνιγματικό όνομα
«Σχέδιον του Άπω Βορρά». Υπο-
λογίζεται ωστόσο ότι στέλνονται έ-
κει τα 10% αυτών που καταδικάζον-
ται σε καταναγκαστική εργασία.

Η περιοχή έχει τη δική της αστυ-
νομία, τους δικούς της νόμους, τα ά-
εροπλάνα της και τη στρατιωτική
άμυνά της. Ο μοναδικός σύνδεσμός
της με τον έξω κόσμο είναι μία τη-
λεφωνική γραμμή, που καταλήγει
στο Κρεμλίνο!

Όστόσο κατάφεραν μερικοί να
δραπετεύσουν απ' αυτή την κόλαση,
να περάσουν το Βερίγγειο πορθμό
και να καταφύγουν στην 'Αλάσκα
(έναν απ' αυτούς έχει γίνει τώρα
καθηγητής του αμερικανικού πανεπι-
στημίου του Γιάιλ). Διηγήθηκε δε
με λεπτομέρειες τη ζωή των άμετρη-
των σκλάβων που σκάβουν το πα-
γωμένο έδαφος, αφού το μολύκω-
σαν πρώτα με άτιμο, για να βγα-
λουν το χρυσάφι που κρύβει. Και
δεβαίωσε ότι, σ' ένα μόνο στρατο-
πέδο, πέθαναν μέσα σε 6 χρόνια
100.000 κατάδικοι!

Οι ειδικοί του 'Αμερικανικού Θη-
σαυροφυλακίου υπολογίζουν ότι τα
χρυσωρυχεία της Σιβηρίας παρα-
γουν κάθε χρόνο χρυσάφι άξιας
100.000.000 λιρών, περισσότερο δη-
λαδή απ' όση η 'Αμερική κι' ο Κα-
ναδάς μαζί, κι' ότι τα Σοβιέτ έχουν
ήδη στη διαθεσί τους απόθεμα χρυ-
σού 5.000.000.000 λιρών! Όταν
το αύξησουν ακόμη περισσότερο, σε
λίγα χρόνια, θα μπορούν να χρημα-
τοδοτήσουν άφειδέστατα την ανατε-
πτική δράση τους στις άλλες χώρες.
Πρόκειται για ένα κίνδυνο σοβαρώ-
τατο, που δεν ξέρει ακόμη πως να
τον αντιμετώπιση ο Δυτικός κόσμος.

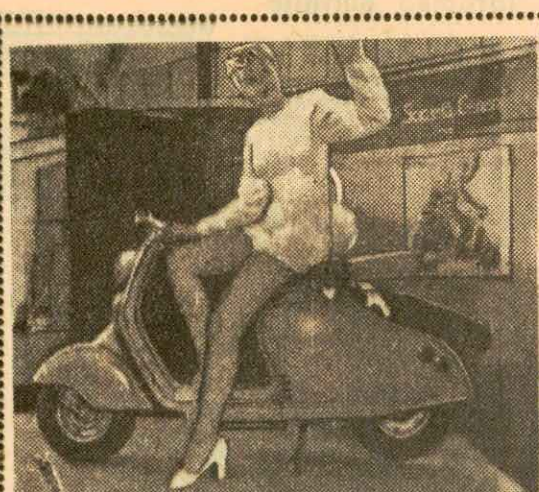
Ιστορίες του Εϊκοσιέντς

—'Αρχνέ, είπε ύστερ' από τη
μάχη της 'Αράχωβας στον Καραϊ-
σκάκη κάποιος στρατιώτης παραπα-
νούμενος, ο τάδε στρατιώτης μου
ήπρε τ' άουμάτ' μου! Ήτανε μαλα-
νοκαπνισμένα! Να διατάξω να μου
τα δώση!

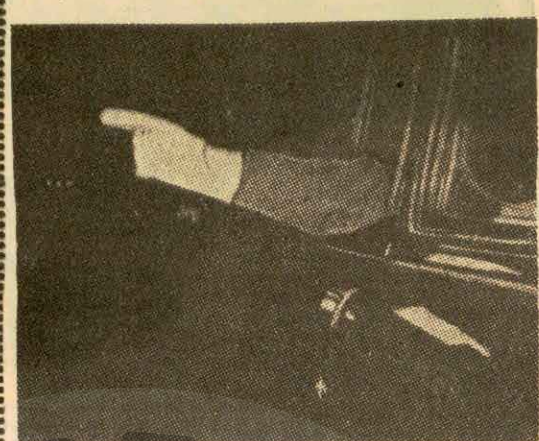
—Σου τα γύρεω όρε; ρώτησ' ο
'Αρσισκάκης. 'Η σου τα πήρε με
το ζόρι!

—Με το ζόρι μου τα πήρε, άρ-
χνέ, απάντησε ο στρατιώτης.

—Με το ζόρι, όρε, τον άρπασε
α σου τα πόρη; ώωναξέ ο Καραϊ-
σκάκης. Τότε, όρε, δεν κάνεις για
πολύμαστis. Άνινε να πäs να γίνης
καλόγερος στο μοναστήρι της Τα-
τόνας! Άνινε!

Η ΠΙΟ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΗ «ΣΚΟΥΤΕΡ»
Αυτή είναι η πιο αεροδυναμική «Σκούτερ» που έχει
κατασκευασθή ως σήμερα. Έξετέθη δε στην Διεθνή
'Εμπορική Έκθεση του Σικάγου απ' ένα διεγνέζικο
εργοστάσιο. Η μηχανή της είναι αερόμυχη. Έχει έ-
να τροχό για ρεζέρβα και είναι φτιαγμένη ειδικώς για
να ικανοποιή και τις πιο ιδιότροπες γυναίκες.

ΤΑ ΤΡΟΧΙΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΓΑΝΤΙΑ
Τα γάντια αυτά για τους σωφέρ, που την ημέρα
φαίνονται απλά και κοινά, το βράδυ χάρις σε μία
ειδική ουσία με την οποία είναι άλειμμένα, αποκτούν
αντανεκλαστικές ιδιότητες και γυαλίζουν ζωηρά. Ό-
ταν λοιπόν εγείνη ο σωφέρ το χέρι του, για να βε-
βαιή την κατεύθυνση που πρόκειται ν' ακολουθήση, γί-
νεται άμέσως αντιληπτό από τους άλλους σωφέρ
χωρίς στα ειδικά αυτά γάντια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΤΣΙΓΑΡΟΘΗΚΗ!
Ο 'Αμερικανός Ουίλλιαμ, κουράστηκε αρκετό καιρό
για να πτιάη την πρωτότυπη αυτή τσιγαροθήκη σε
σχήμα πύγου. Είναι δολοκλήρη από έβονο, μόνο δε
τα πλίκτρα είναι από ελεφαντόδοντο. Φυσικά δεν έχει
χορδες, αλλά ό,τι της λείπει από μουσικότητα, το έχει
σε... σμάρφια!

ΚΑΙΝΟΤΑΝΗΣ

Κάποιος πάλι να δουν το πορτοφόλι μου, που βρήκε στην ποδιά σου! Κρατά - Καραντάσινα, ήρε ο γιος σου! Ο γιος μου! Χριστέ και Πα- Χάρις σου! Μή μελέτες την Πα- ναγία, λέει ο μαρτυρο- φώρος με μικρό χελάρι, να δει είνε Μιχαήλ μεία.

Περαιτέρω ένας χόρος και λή- γοι ήμερες. Όσοι απ' τους ζώ- βεται ζήσανε, όσους δέν τους πλύνουν στην 'Υδα. Οι δικοί οι δέν τους δέχονται με χαρά και τα κανάλια αψηχούν στο πορταίο σερροφωρεμένο ο Μιχαήλ, ο γιος της χήρας. Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

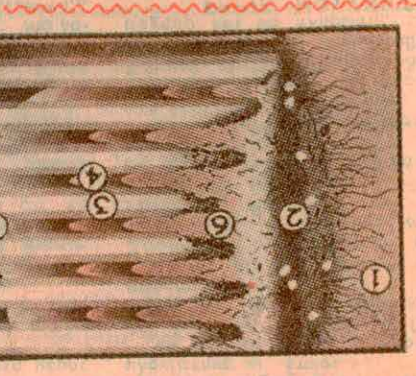
Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

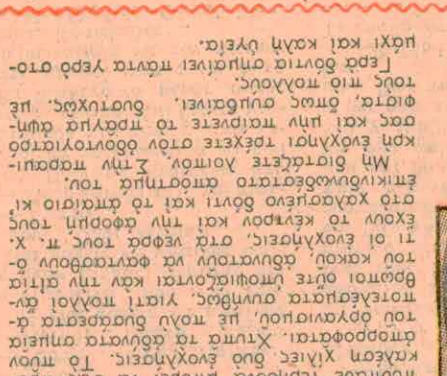
Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Ο δέχοντες χαιρετάει τους υφαιούς, κι έλκονται καύο- στη Μπαρμπά και στο Του- νοναί πως δέν τον γυμνούν.

Σαμονύ! φώναξε Ένας κύριος, που οδηγούσε μία λιμουζίνα κι είχε σταθή απότομα. Ο δικηγόρος Σαμονύ γύρισε και είδε το φίλο του Τόνυ Μπέργκ.

—Είμαι τυχερός που σε συνάντησα γιατί θέλω να σου ζητήσω μία συμβουλή. Έρχεσαι μαζί μου; τούτε ο Τόνυ. «Ανοίξε ύστερα την πόρτα κι' ο δικηγόρος κάθισε πλάι του.

Ο Τόνυ Μπέργκ ήταν αρχι-

νεσ εδώ και θα με σκότωνες... Αυτό είν' όλο; —Ναί, αλλά πώς; Ούτε με μαχαίρι, γιατί αφήνει ίχνη, ούτε με πιστόλι που κάνει θόρυβο. Θα διάλεγα ένα δηλητήριο... Ξέρω ένα μεξικανικό δηλητήριο πολύ αποτελεσματικό. Φέρνει νάρκωσι κι' ύστερα το θάνατο... —Ναί, αλλά πώς θα μου το δίνεις; Ο Μπέργκ έδειξε τὰ ποτήρια. —Μέσα κει, διάβολε.

Ο νεκροναβιτημένος

τέκτων και ποτέ δεν είχε συμβουλευτή το Σαμονύ, αν και ήταν ένας από τους φίλους του της λέσχης. Τού φάνηκε λοιπόν παράξενο του δικηγόρου όταν άκουσε πως ήθελε τη συμβουλή του ο Μπέργκ.

Σε λίγο φτάσανε στο σπίτι του αρχιτέκτονα.

Κάθισαν σε δυο πολυθρόνες, πλάι σ' ένα τραπέζακι όπου βρισκόταν μία καράφα ούσκου και τσιγάρα.

Ο αρχιτέκτων σηκώθηκε μία στιγμή, έφερε ποτηρία και τὰ γέμισε ούσκι.

—Λοιπόν; Τί συμβουλή θέλεις; ρώτησε ο Σαμονύ.

—Θα σου πω αργότερα... «Ας μιλήσουμε καλύτερα για το επαγγελματί σου... Δεν μπορώ να σου πω πόσο μ' άρεσουν τὰ έργα σου, που είνε με τόση τέχνη και μενέλα, ώστε ο δράστης τους να μείνη ανεόκλητος σ' όλη του τη ζωή...

—Αγαπητέ μου, αυτά συμβαίνουν μόνο σ' αστυνομικά μυθιστορήματα. Στην πραγματικότητα, από ένα μικρό λάθος ο δράστης συλλαμβάνεται.

Ο αρχιτέκτων χαμογέλασε σατανικά.

Ο Σαμονύ είδε τὰ σατανικά χαμόγελο του, μὰ προσπάθησε τὸν αδιόφορο. «Υστερα άπλωσε νὰ πάρη ένα τσιγάρο από αυτά που βρίσκονταν στο τραπέζακι. Μὰ μόλις είδε τὴ μάρκα τους είπε:

—Καπνίζω μονάχα Αιγυπτιακά τσιγάρα. Που τὸν διάβολο ν' άφψηα τὰ δικά μου;

—Ευτυχώς έχω τσιγάρα της άρεσκείας μου. Περιμένε... τὸν άπάντησε ο αρχιτέκτων.

Σηκώθηκε κατόπιν, πλησίασε σ' ένα ντουλαπάκι, πήρε ένα κουτί τσιγάρα και πρόσφερε στο Σαμονύ.

—Λοιπόν, λέγαμε για ένα έγκλημα, τὸν είπε. «Ας πάρουμε ένα παράδειγμα. Έμάς τὸς δυό...

—Και ποίος θάνε τὸ θύμα;

—Εσύ...

—Έστω... Έγώ... Λοιπόν;

—Λοιπόν... Πρώτα - πρώτα δεν σε είδε κανείς να μπαίνεις στη λιμουζίνα μου... Ο δρόμος ήταν έρημος. Επίσης δεν σε είδε κανείς να μπαίνεις σπίτι μου. Όλοι λείπουν...

—Σωστά.

—Άκου λοιπόν και τὴ συνέχεια! Πλὴν σε περιμένω στο δρόμο, θὰ τηλεφωνούσα να μὸυ κρατήσουν μία θέσι σ' ένα χορευτικό κέντρο. Και ξέρεις γιατί; Γιατί διαλέγα το μέρος αυτό; Γιατί μπορεί κανείς να φύγει από κει χωρίς να τὸν πάρουν είδησι. Κατάλαδες;...

—Κατάλαβα... Θα μ' έ-

Πιὸ γρήγορος ὁ Σαμονύ σήκωσε μία καρέκλα...

Ο Σαμονύ κύτταξε τὸ ποτήρι του.

—Καλὰ πὸν μου τὸπες... Δεν θὰ πῶ ἄλλο...

—Ναί, ἀλλὰ ἥπιες ἀρκετὸ κι' αὐτὸ φτάνει νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο.

Ο δικηγόρος δὲν τάχασε.

—Καλὰ λοιπόν... εἶπε. Πῆς πῶς με σκότωσες. «Ας με τώρα νὰ φύγω γιατί νυστάζω τρομερά.

—Γιατί τόση βία; Καὶ δὲν σ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθῃς τί θὰ κανὰ τὸ πτώμα σου;

—Τὸ πτώμα μου; Εἶσαι μακάβριος!... Λοιπόν;

—Τὸ πτώμα σου θὰ τὸ κρυβὰ προσωρινὰ σπῆτι κι' ἐγὼ θὰ δάδω αἷνα, θὰ πῆγαινα νὰ δρῶ τοὺς φίλους μου στὸ χορευτικὸ κέντρο, θὰ κανα θάρυνδο, θὰ γλεντούσα... Θὰ δημιουργούσα ἕτοι τὸ ἄλλοθι... Καὶ πρὶν φέξῃ θὰ γύριζα σπῆτι μου καὶ θὰ κατέβαζα τὸ πτώμα σου ἀπ' τὴν πίσω σκάλα τοῦ γκαράζ... Έκει θὰ τὸ ἐρικνὰ στὸ αὐτοκίνητο καὶ δρόμο... Πῶς τὸ βρίσκεις τὸ σχέδιο;...

—Θαύθα! Σε καλὸ μου!... Τί ἐπάθα ἀπόψε; Ποτέ μου δὲν κλείναγε ἔτσι τὰ πόρτα μου...

—Δὲν εἶνε τίποτε... Ξαπλῶ σου στὴν πολυθρόνα...

—Καλὸ τὸ σχέδιό σου... Εἶπε ὁ Σαμονύ μ' ἕνα χαμουργητὸ, ἀλλὰ στὸ θυρῶρὸ πῶς θὰ δικαιολογήσουν πὸν ἥρθες σπῆτι σου καὶ ξανάφυγες; «Ε- τὶ τὸ «ἄλλοθι» σου τοῦ χορευ- τικὸ κέντρο ἀχρηστεύεται. Νὰ τὸ λάθος!...

—Έχεις δίκιο... τὸν εἶπε ὁ Μπέργκ. Θάπρεπε νὰ πῶ στὸ θυρῶρὸ πῶς γύρισα ἀπὲξω καὶ νὰ πάρω καὶ νὰ μὴν φύγω με τὴ λιμουζίνα μου γιὰ νὰ μὴ με δῇ. Καλύτερα λοιπὸν νὰ πάω καὶ νὰ γυρίσω με ταξί. «Επειτα εἶπαμε... Πρὶν χαράξῃ σὲ φορτῶνὰ στὸ δικὸ μου αὐτοκίνητο καὶ σὲ λίγο εἰ- μαστε στὴ βίλλα πὸν ἔχω πολὺ κοντὰ στὴν ἀκροθαλασσιὰ. Έκει πέρα βρίσκεται ἀραγ- μένη ἡ θενζινακάτος μου. Σε θάξω μέσα, σὲ ράβω σ' ἕνα τσουβάλι, με μιά πέτρα στὸ κεφάλι καὶ μιά στὰ πόδια κι' ὕστερα... καλὴ ὁρεξὶ στὰ ψά- ρια!...

Ο Σαμονύ θέλησε καὶ νὰ πῇ. Μὰ δὲν μίλησε.

Τὰ δάφραρά του ἔκλειναν... Μία ἀνησυχία ἔκανε νὰ τρέ- μουν τὰ χέρια του.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μέσα κει, διάβολε.

—Μπέργκ... πνίγομαι... πνί- γομαι!... φώναξε ὁ Σαμονύ.

Ο ἀρχιτέκτων τὸν κυττάζε σχεδὸν χαρούμενος.

—Τὸ μεξικανικὸ δηλητήρι- ο τὸ ἥπιες πρὶν μισὴ ὥρα, τὸν εἶπε. Τὸ εἶχα ρίξει στὸ ποτή- ρι τοῦ οὔσκου. Εἶσαι χαμένος. Τὸ σχέδιό μου πέτυχε... Θὰ πε- θάνῃς αὐτὴ τὴ στιγμὴ...

Ο Σαμονύ δὲν τοῦ ἀπάντη- σε. Ένας σπασμὸς συγκλόνι- ζε τὸ σῶμα του.

«Αἶφνα ἔγυρε μπρὸς τὸ κε- φάλι του καὶ κύλησε μπρούμυ- τα στὸ πάτωμα.

Ένα ρολὶ χτύπησε μεσάνυ- χτα.

—Μόλις προφτάνω... Πρέπει νὰ τρέξω καὶ πάλι στὸ κέν- τρο, ψιθύρισε ὁ ἀρχιτέκτων.

Τραβῆξε τὸ πτώμα κάτω ἀπ' τὸ ντιβάνι κι' ὕστερα πῆ- γε στὸ χορευτικὸ κέντρο καὶ γλῆνθησε με τοὺς φίλους του.

Κατὰ τὶς τρεῖς γύρισε σπῆ- τι του.

Βεβαιώθηκε πῶς τὸ πτώμα βρισκόταν στὴ θέσι του.

«Αἶφνα τότε ἕνα σημεῖωμα στὴν ὑπέρτρια πὸν θάφτανε σπῆτι τὸ πρῶν πῶς θὰ γυρί- ζε στὶς 7, κι' ὕστερα κατέθηκε στὸ γκαράζ.

Επιβῶρθηκε τὸ αὐτοκίνητο. Όλα ἦταν ἐν τάξει...

Ξανανέβηκε σπῆτι ἄρπαξε τὸ Σαμονύ ἀπ' τοὺς ὤμους, τὸν σήκωσε κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν φορτώσῃ.

Περιεργὸ!... Τὸν φάνηκε πῶς τὸ σῶμα ἦταν ἔσπτο κι' εὐλυγιστό... «Υστερ ἀπὸ τόσες ὥρες!... Στὴν παραζάλη του τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ...

Τὸ «πτώμα» τότε κινήθηκε, σηκώθηκε στὰ γόνατα κι' ἀνοί- ξε σιγὰ-σιγὰ τὰ μάτια.

Ο Μπέργκ ἀσάτισε. Ο Σα- μονύ ἄρχισε νὰ γέλαε σαρκασ- τικά λέγοντάς του:

—Δὲν ἔχεις κανένα τσιγάρο αἰγυπτιακὸ, Μπέργκ;

Ο ἀρχιτέκτων χλῶμασε.

—Πῶς διάβολο... ζῆς;... ψι- θύρισε.

—Καὶ βέβαια ζῶ... Κάνεις πολὺ τὸν ἐξυπνο, φίλε μου.

«Απ' τὴν ὥρα πὸν με σταμάτη- σες καὶ με πήρες στὴ λιμου- ζίνα σου, ὑποπέυθηκα πῶς κα- τὰ κακὸ μαγερεύεις. «Ήξερες πῶς ἀσχολοῦμαι με τὸ διαζύ- γιο τῆς γυναίκας σου κι' οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα εἶνε ἱ- κανοὶ γιὰ ὅλα... Δεν φανταζό- σουν ποτέ πῶς θάπαιζα τόσο τέλεια τὸ ρόλο μου. Δεν ἦπα τὸ οὔσκου μου, ἤλιθιε. Τὴ στιγ- μὴ πὸν πῆγες νὰ μὸυ φέρῃς τσι- γαρά τὸ ἔχουσα πίσω ἀπ' τὴν πολυθρόνα.

Ο Μπέργκ ὤρμησε με λύσ- σα κι' ἄρπαξε ἕνα σιτλέττο.

Πιὸ γρήγορος ὁ Σαμονύ σή- κωσε μιά καρέκλα καὶ τοῦ τὴν πέταξε στὰ πόδια... Ο Μπέργκ κλονίστηκε κι' ἔπεσε.

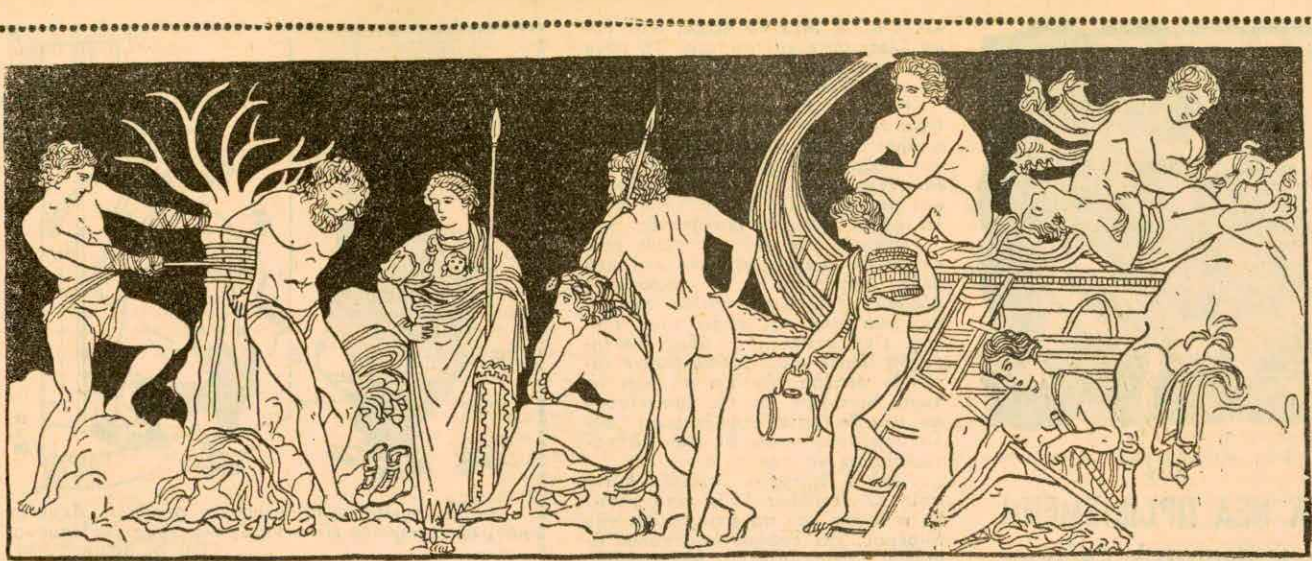
Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίξε. Ο θυ- ρῶρς καὶ δυὸ ἀστυνομικοὶ μῆλкан μέσα.

—Ε, Μπέργκ, φώναξε ὁ Σαμονύ. Τὸ σχέδιό σου δὲν εἶ- χε ἐπιτυχία. «Όταν ἔφυγες ση- κώθηκε... Κατέθηκε ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπέρειας, ἔπνθη- σε τὸ θυρῶρ καὶ καλέσαμε τὴν ἀστυνομία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πέρασαν στὸ Μπέργκ τὴ χειροπέδε.

—Ε, Μπέργκ, φώναξε ὁ Σαμονύ, κανένα ἔγκλημα δὲν μένει ἀτιμώρητο. Τὴν ἔπαδες ἀσχημὸ καὶ θὰ πληρώσῃς!...

ΕΡΡΙΚ ΜΟΥΣΝΙΓΓ.

Ἀρχαῖοι πειρατὰι ξεφορτώνουν λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους. (Ἀπὸ ἀνάγλυφο σὲ μαρμαρινὴ ὕδρια ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς).

Ο Ὀδυσσεύς, ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες καὶ κινδύνους, φάνει ναυαγισμένος στὴ χώρα τῶν Φαιάκων, στὴ Σχερία, στὴ σημερινὴ Κέρκυρα δηλαδή, ὁ- δηγίεται ἀπ' τὴν κόρη τοῦ βα- σιλεῖα Ἀλκίνοου, τὴ Ναυσικά, στὸ παλάτι. Κι' ἐκεῖ ἀρχίζει νὰ διηγίεται τὶς καταθρομὲς τῆς τύχης καὶ τὰ βασάνα του γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν πατρίδα του τὴν Ἰθάκη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς διηγί- σεις, ἐντελῶς φυσικά, χωρὶς αὐτὸ νὰ ξενίσῃ τοὺς ἀκροατὲς του, εἶπε:

Στὴν Ἰσμάρο ὅπου κούρσεψα καὶ κάστρο καὶ κατοίκους, ὅσες γυναῖκες πήραμε καὶ λάφυρα ἀπ' τὴ χώρα ἐξ ἴσου τὰ μοιράσαμε, κανεὶς νὰ μὴ θυμῶσῃ...

Οἱ ἀκροατὲς τὸν ἀσφαλῶς θ' ἀπόρησαν γιὰ τὸν πολυταξί- δεμένο αὐτὸν ἄνθρωπο πὸν σὰν πειρατὴς κούρσεψε ὀνομαστὲς πόλεις.

Στὰ πολλὰ παλαιὰ χρόνια ἡ ληστεία καὶ ἡ πειρατεία δὲν ἦταν κατὰ ἀνήθοιο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Γύριζαν κατὰ ὁμά- δες στὰ βουνὰ καὶ στοὺς κάμπους ληστεύοντας τὰ χωριά καὶ τὶς μικρὲς πόλεις, πὸν ἦταν ἀνοχύρωτες.

Οἱ παλαιότεροι Ἕλληνες τὴν παραλίαν καὶ τὴν νησιῶν, — ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης — εἶχαν τραπῇ πρὸς τὴν πειρα- τεία... Χτυποῦσαν τὶς ἀτείχιστες πόλεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὶς λεηλατοῦσαν, γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ κυριώτερος πόρος τῆς ζωῆς τους. Δεν ἔθεωρεῖτο ἡ πράξις αὐτὴ «ἐπονειδιστὴ», ἀντίθετα μάλιστα τὴν θεωροῦσαν ἡρωικὴ καὶ ὁ λαὸς εἶχε σὲ ὑπόληψιν τὸν ἔξυπνο ληστὴ. Ὅπως ἀναφέρουν οἱ παλαιοὶ ποι- ηταί, συνεχίζει ὁ Θουκυδίδης, ἀσχολούμενος με τὴν προϊστο- ρία τῆς Ἑλλάδος, ὁ λαὸς, ὅταν στὰ χωρία καὶ τὸν ἔθανον ἔξ- νοι, τοὺς ρωτοῦσε: «Εἴσατε πειρατὰι;» Κι' οἱ ἐρωτῶμενοι δὲν δυσκολεύονταν ν' ἀπαντήσουν χωρὶς ντροπὴ, ναί.

«Απὸ τὰ παλιὰ λοιπὸν ἐκείνα χρόνια ἔμεινε ἡ συνήθεια νὰ ὀπλοφοροῦν πολλοὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, ὅπως οἱ Ἀ- καρνανέες, οἱ Ὀζολοὶ Λοκροί, οἱ Αἰτωλοὶ κλπ.

Γιὰ τὸ φόβο τῶν πειρατῶν τὰ χωρία καὶ οἱ μικροσυνοικί- σμοὶ χτίζονταν τὸν καιρὸ ἐκείνο μακριὰ ἀπ' τὴ θάλασσα. Ὑπῆρχε ἐπίσης σ' ἕνα ὀρισμένο μέρος ἕνα ὄχυρό καταφύγιο πὸν ὕδρευε ἡ διοίκησι καὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης καταφεύγαν οἱ κάτοικοι τῶν γύρω συνοικισμῶν. Τὸ καταφύγιο αὐτὸ ὀνομαζό- ταν «πόλις» καί, ἀργότερα, τὸ ψηλότερο τοῦ μέρους «ἀκρόπο- λις». Μὲ τὸν καιρὸ οἱ πόλεις αὐτὲς κατοικήθηκαν ἀπὸ κατὸι- κους τῶν γύρω χωριῶν καὶ ἀποτελέσαν τὰ «ἄστυ».

Οἱ ληστὰ καὶ οἱ πειρατὰ δὲν περιορίζονταν μόνο σὲ τρά- φημα καὶ ζῶα, ἀλλὰ ἄρπαζαν καὶ ἀνθρώπους — γυναῖκες, παι- διὰ, δούλους — πὸν τοὺς πουλοῦσαν σὲ ἄλλους τόπους. Ο Ἐρμιάς, ὁ ἐμπιστος δούλος τοῦ Ὀδυσσεῖ ἦταν λάφυρο πειρα- τῶν. Ο ἴδιος ὁ Ὀδυσσεύς κινδύνεψε νὰ πουληθῇ ἀπὸ φοινίκες πειρατὲς σ' ἕνα ταξίδι του. Ἡ πειρατεία καὶ τὸ δουλεμπόριο εἶνε δεινὰ πὸν βασάνισαν τοὺς ἀνθρώπους ὅχι μόνον στοὺς προ- ἱστορικοὺς χρόνους, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα καὶ μετὰ Χριστόν, ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Πῶς κέρδιζε ὁ πειρατὴς τὴ ζωὴ του;

Ο Ὀμηρος μὰς λέει ἀρκετὰ γι' αὐτό. Τὸ κυριώτερο μέσο τῆς πειρατείας εἶνε τὸ πλοῖο. Τὸ πλοῖο αὐτὸ εἶνε μάλλον μι- κρὸ. Κάθε βράδυ τὸ σέρνουν στὴν ἀκτὴ καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ πρόχωμα ἢ φρούριο. Τὸ πλήρωμά του ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰκοσι ἄντρες πὸν κωπηλατοῦν ἢ κρύβονται στὸ βάθος τοῦ πλοίου («κοίλιν») γιὰτὶ δὲν ἔχει κατάστρωμα. Στὴ μοιρασιά δὲν μένει κανεὶς δυσχερῆς γιὰτὶ ὁ ἀρχηγὸς εἶνε δικαί- ος, ὅπως ὁ Ὀδυσσεύς.

Ληστεία ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ

Ἀπὸ τὴν ζωὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα

κολώτερα τοὺς Τρώες». Ἀλλὰ ὅταν πιά οἱ διάφορες πολιτείες δυνάμωσαν καὶ ἀπόκτησαν κεντρικὴ ἐξουσία, ἡ ληστεία κι' ἡ πειρατεία σιγὰ-σιγὰ, περιορίστηκαν σὲ ὀρεινὲς περιοχὲς ἢ πρῶτῃ καὶ σὲ ἔρημα καὶ ἀπομακρυσμένα θαλάσσια περά- σματα ἢ δευτέρῃ.

Οἱ Ἀθηναῖοι, ὕστερα ἀπ' τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ἀνέ- λαβαν νὰ ἐκκαθαρίσουν τὸν Αἰγαῖο ἀπ' τοὺς πειρατὲς. Καὶ τὸ πέτυχαν. Ο Περικλὴς βεβαίως εἶπε οἱ θάλασσες ἦσαν πιά ἐλεύθερες καὶ τὰ πλοῖα ἔπλεαν ἀσφαλισμένα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Τὸ ἰσχυρὸ δημοκρατικὸ κράτος πὸν δημιουργήθηκε τὴν πε- ρίοδο ἐκείνῃ στὴν Ἀθῆνα δὲν μπορούσε νὰ προκόψῃ, νὰ ἐ- πεκταθῇ καὶ νὰ ἐμφυσῇ πνὴ ἀσφάλεια στοὺς ὑπηκόους του καὶ τοὺς συμμάχους του, ἂν δὲν ἔβαζε τέλος στὶς σύ- θαιρες, στὶς ληστείες καὶ στὶς πειρατείες.

Ὅλα τὰ νησιά καὶ τὰ νησάκια τοῦ Αἰγαίου ἀφ' οὗ ἐκκαθα- ρίσθηκαν ἀπὸ τοὺς πανίσχυρους ὡς τὰ τότε πειρατὰς, ἀπό- κτησαν ἀθηναϊκὴ φρουρά. Ὅλες οἱ κρατικὲς προμήθειες πὸν προέρχονταν ἀπ' τὶς ζένες πολιτείες, συνοδευόνταν ἀπὸ νπο- πομπές. Ἰδίως ὁ δρόμος Μαιῆρος Θάλασσας — Πειραιῶς φυ- λάγονταν ἀπὸ παρακτίες φρουρὲς, ἀπὸ περιπολικὰ πλοῖα κα- τὰ πυκνὰ διαστήματα γιὰ νὰ ἐκασφαλῇ ὁ ἀπρόσκοπτος ἐ- φοδισμὸς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κράτους μετὰ ἀπαράτητα προί- οντα: σιτάρη, δέματα, ζῶα πὸν προδέρχονταν ἀπ' τὴ Σκυθία καὶ τὸν Πόντο. Ο ἴδιος ὁ Περικλὴς γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀσφάλεια πὸν ὑπῆρχε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἀθῆνας στοὺς θαλάσ- σιους αὐτοὺς δρόμους ἔκανε τὸ περιφημὸ τοῦ ταξίδι πρὸς τὰ μέρη αὐτά.

Ἀλλὰ σὲ ἄλλες περιοχὲς, ἀκόμα καὶ κυβερνήτες πολιτειῶν δὲν ξεχνούσαν τὴν... «έντιμον ληστεία» τῶν προγόνων τῶν. Ο Ξενοφὼν ὀνομάζει, τὸν τύραννο τῶν Φερρών Ἀλέξανδρον «ἀ- νόστο ληστὴ στὴν ἔρηρα καὶ στὴ θάλασσα».

Κι' ὁ Πολυκράτης τῆς Σάμου φαίνεται πῶς εὗρισκε ὡ- ραία ἐπιχειρήσι τὴν πειρατεία. «Όταν οἱ Ἀθηναῖοι νίκησαν τοὺς Σαμίους, βρῆκαν ἐκεῖ ἕνα «κοῖλο» πειρατικὸ πλοῖο πὸν ἀνῆκε στὸν ἴδιο τὸν τύραννο τοῦ νησιοῦ. Τὸ πλοῖο αὐτὸ εἶχε ρημάξει τὰ νησιά καὶ τὰ παράλια τοῦ Αἰγαίου.

Γιὰ τιμωρία τῶν Σαμίων, πὸν ἀνέχονταν ἕναν πειρατὴ γιὰ κυβερνήτη τους, οἱ Ἀθηναῖοι στιγματίσαν ὅλους τοὺς κατοίκους. Ο στιγματισμὸς παρίστανε ἕνα πειρατικὸ πλοῖο. Ἀλλὰ οἱ Σάμιοι, γιὰ νὰ μὴ τοὺς βαρύνῃ ἡ κατηγορία τῆς πειρατείας, διέδωσαν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς στιγματίσαν γιὰ- τὶ κι' αὐτοὶ εἶχαν στιγματίσει με μιά «γῆσκα», τὸ νόμι- σμα τῆς Ἀθῆνας, ὅλους τοὺς Ἀθηναίους αἰχμαλώτους.

Μόλις ἡ Ἀθῆνα ἔπεσε, οἱ πειρατὰ ἀρχισαν καὶ πάλι τὴ δράσι τους. Ἡ σύγχισι καὶ ἡ ἀναστατάσι εἶνε εὐκαιρία στὰ ἀπειθήρατα στοιχεῖα νὰ ἀναβαρρύνουν καὶ νὰ τραποῦν πρὸς τὴν ἐύκολῃ ζωῇ. Κι' ὅπως γράφουμε παραπάνω τὸ κακὸ κράτῃ- σε ἐπὶ αἰῶνες. Κι' αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι «ἐρωτικοὶ» συγγραφεῖς ἀναφέρουν τὸν κίνδυνο τῶν πειρατῶν στὰ μυθιστορήματα πὸν ἐγράψαν ἑλληνιστῇ.

Η 'Ινδη αριθμομήνων Σακουντάλα Ντέβι.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΟΙΚΙΣΜΕΝΗ με μαθηματική ενόραση

Οι καταπληκτικές ικανότητες
της Σακουντάλα Ντέβι

Όλος ο ευρωπαϊκός Τύπος μιλάει αυτή τη στιγμή με θαυμασμό κι ένθουσιασμό μαζί για μια 'Ινδη νέα, τη Σακουντάλα Ντέβι, που έχει αποκλήθη «γυναικείο-φαινόμενο».

Αν θέλαμε να μεταχειριστούμε μια καθιερωμένη λέξη, θάπρεπε να πούμε πως η Σακουντάλα Ντέβι είναι αριθμομήνων. Αλλά, στην πραγματικότητα δεν έχει καμιά σχέση με τους αριθμομήνους του τύπου του 'Ινδου. Το χαρακτηριστικό αυτών των ανθρώπων είναι ότι έχουν την εξαιρετική και σπάνια ικανότητα να κάνουν σε διάστημα δευτερολέπτων πολύπλοκες αριθμητικές πράξεις, που θα απαιτούσαν για έναν κοινό άνθρωπο πολλές ώρες ή και ημέρες. Με την 'Ινδη νέα συμβαίνει το αντίθετο. Δεν κάνει καμιά πράξη. Συλλαμβάνει με ενόραση τη λύση ενός προβλήματος ή το αποτέλεσμα μιας σειράς πολύπλοκων αριθμητικών πράξεων χωρίς να κάνει ποτέ λάθος.

Η ιστορία της είναι πολύ περίεργη.

Η Σακουντάλα γεννήθηκε στο Μπανγκαλόρ, κοντά στο Μαντράς, στις 4 Νοεμβρίου του 1930. Ο πατέρας της Σρί Σουντάρ Ραγιά Ράο είναι ένας αξιολύβιστος βραχμάνος, που ζη χρόνια μακριά από τον κόσμο, αφοσιωμένος στους θρησκευτικούς και φιλοσοφικούς στοχασμούς του.

Όταν η Σακουντάλα έγινε πέντε χρόνων, ο πατέρας της της βρήκε ένα δασκάλου, που άρχισε να της παραδίδει μαθήματα στο σπίτι. Ο δάσκαλος αυτός ανακάλυψε, έπειτα από λίγο καιρό κι ενώ ακόμη δεν της είχε διδάξει τις στοιχειώδεις αριθμητικές πράξεις, ότι η μικρή μαθήτριά του ήταν σε θέση να λύσει στη στιγμή οποιοδήποτε πρόβλημα, χωρίς να σκέπτεται καθόλου.

Ο σοφός βραχμάνος δεν έδειξε όταν το έμαθε, τον παραμικρό ένθουσιασμό για τα χαρίσματα της κόρης του και χρειάστηκε όλη η επιμονή του δασκάλου της για να τον πείσει να καλέσει μερικούς ειδικούς επιστήμονες, που υπέβαλαν σ' εξέταση τη Σακουντάλα. Οι άνθρωποι αυτοί έμειναν κατάπληκτοι. Το κοριτσάκι, εκτός από τις τέσσερες βραβειώδεις αριθμητικές πράξεις, έκανε αναγωγές σε δυναμείς πολυψηφίων αριθμών και βρήκε με την ίδια ευκολία τις τετραγωνικές ή κυβικές ρίζες των.

Πώς το κατώθωνε; Μυστήριο.

Ούτε κι' η ίδια το ήξερε. Και δεν το ξέρε ούτε και σήμερα. Το μόνο που επαναλαμβάνει είναι ότι «βλέπει» τη λύση.

Η φήμη της Σακουντάλα διαδόθηκε άμεσα σ' όλες τις 'Ινδίες και πολλοί επιστήμονες, 'Ινδοι και ξένοι, άρχισαν να συρρέουν στο Μπανγκαλόρ για να την γνωρίσουν και να πεισθούν με τα ίδια τους τα μάτια για τις ικανότητές της.

Μερικοί από αυτούς τους επιστήμονες έκαναν σε λίγο και μια άλλη παρατήρηση. Ο μικρότερος αδελφός της Σακουντάλα, που ήταν νεώτερος της κατά τρία χρόνια, είχε επίσης την ίδια μυστηριώδη ικανότητα. Παρακάλεσαν τότε τον πατέρα των δύο παιδιών να τους επιτρέψει να τα εμφανίσουν σε μια δημοσία συγκέντρωση, αλλά κοπίασαν πολύ ως που να κατορθώσουν να τον πείσουν.

Αυτή η δημοσία επίδειξη έγινε στις 27 Ιουλίου 1937 στη μεγάλη αίθουσα του πανεπιστημίου της Μιούρνης, επί παρουσίας μεγάλου αριθμού επιστημόνων δημοσιογράφων και περιέργων. Η Σακουντάλα ήταν τότε μόλις 7 κι' ο αδελφός της Σχρί Σάντα Ντέβι 4 χρόνων. Τα δύο παιδιά κατέπληξαν τους παρισταμένους με τις απαντήσεις τους. Το αξιοσημείωτο είναι ότι ούτε το ένα, ούτε το άλλο ήξεραν τι καλείται δύναμις, ή πως εξάγεται μια τετραγωνική ή μια κυβική ρίζα.

Έπειτα από δυο χρόνια, η νεαρή σύζυγος του βραχμάνου Σρί Σουντάρ Ραγιά Ράο έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι. Μόλις κι' αυτό μεγάλωσε λίγο, άρχισε να λύει με την ίδια ευκολία, όπως ο αδελφός κι' η αδελφή του τα πιο δύσκολα μαθηματικά προβλήματα, χωρίς να έχη ιδέα από αριθμητική.

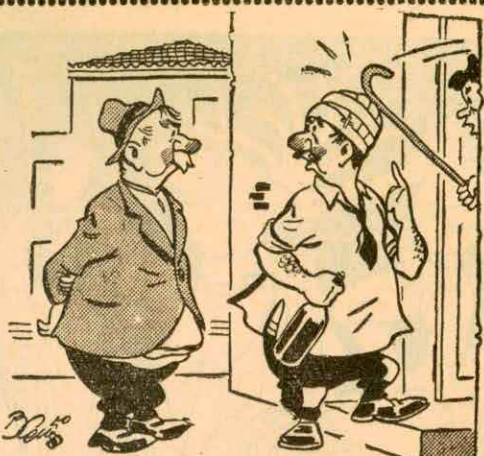
Στο μεταξύ, το σπίτι του Σρί Σουντάρ Ραγιά Ράο δεν είχε άρchi να κατακλύζεται από ιμπρεσαρίους όλων των εθνικοτήτων, που του πρόσφεραν μυριάδες ποσά για να επιτρέψουν στα παιδιά του να κάμουν ένα γύρο και να επιδείξουν τις ικανότητές των στις κυριώτερες πρωτεύουσες.

Αλλά ο βραχμάνος έμεινε αμέταπτος, λέγοντας ότι δεν θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό του να εκμεταλλευθεί το θείο δώρο που είχαν τα παιδιά του. Τελειάει, όμως, πολλοί επιπονεϊστές 'Ινδοι του παρέστησαν ότι θα ήταν μεγάλη τιμή για τις 'Ινδίες η εμφάνιση αυτών των παιδιών έξω από τα σύνορα της πατρίδας των. Ο Σρί Σουντάρ Ραγιά Ράο έκανε τότε μια υποχώρηση. Επέτρεψε τη Σακουντάλα να περιέλθω τις κυριώτερες πρωτεύουσες της Ευρώπης. Αλλά με τον όρο ότι θα ταξίδευε με δικά του χρήματα κι' ότι δεν θα δεχόταν κανενός είδους φιλοξενία, αμοιβή ή δώρο από κανένα.

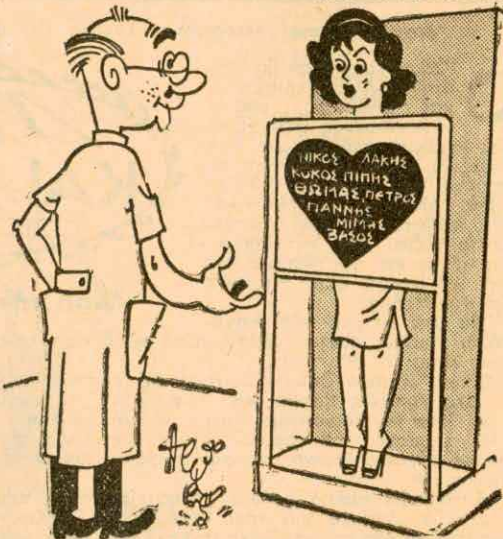
Η μικρή 'Ινδη έχει επισκεφθεί ως τώρα το Παρίσι, την Άγγλία, την Ελβετία και τη Ρώμη, όπου έκανε ενδιαφέρουσες επιδείξεις στις αίθουσες των πανεπιστημίων.

Στη Ρώμη, μεταξύ πολλών άλλων προβλημάτων, της ζήτησαν να βρη την κυβική ρίζα του αριθμού 719323136. Προτού ακόμη ο καθηγητής Τόντι κατεβάση το χέρι του από τον πίνακα, όπου είχε γράψει αυτό τον αριθμό, η Σακουντάλα έδωσε την απάντηση: 896. Για να βρη την κυβική ρίζα του αριθμού 1008024032016 χρειάστηκε μόνον 3)10 του δευτερολέπτου. Δεν χρειάστηκε επίσης περισσότερο για να βρη την όγδοη ρίζα αριθμού με 30 και πλέον στοιχεία.

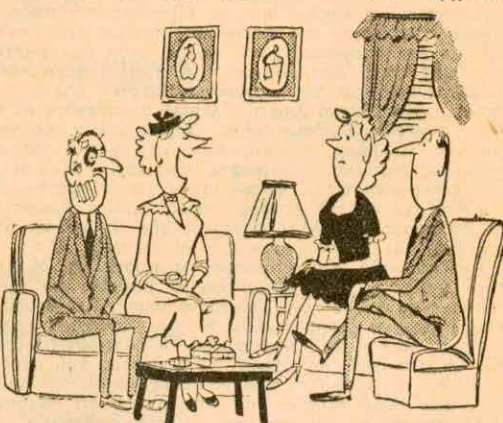
Αλλά όπως είπαμε, η Σακουντάλα δεν κάνει πράξεις μέσα στο μυαλό της. «Βλέπει» τη λύση. Κι' αυτό την καθιστά ασυναγώνιστη...

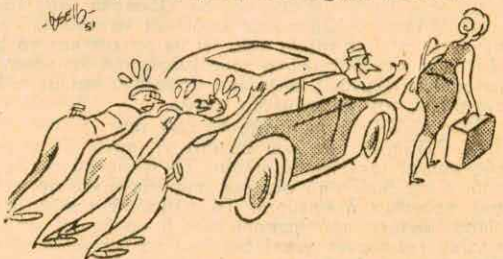
—Το πρώτο τραύμα μούχει περάσει, Λευτέρη μου, αλλά κορόδο είμαι να βγάλω τους επιδέσμονες! (Του Β. Χριστοδούλου)

—Πάσχετε, όπως βλέπω, δεσποινίς, από... διόγκωση της καρδιάς!... (Του 'Αρχέλαου)

—Σήμερα το πρωί, ο άντρας μου, πήρε την απόφαση να μου αγοράση καινούργια γούνα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΘΡΑΣΟΣ

—Περάστε, δεσποινίς, να σάς πάω στην πόλη!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

από την άτομική βόμβα

Ο ρόλος της σκληροκοιδοῦς
αποφύσεως

Θα εινε αρκετό αύριο να έχω μια προστατευτική πλάκα από μόλυβδο στην περιοχή της σκληροκοιδοῦς αποφύσεως και της σπλήνας για να προφυλαχθώμε αποτελεσματικά απ' τις καταστρεπτικές ακτινοβολίες της άτομικής βόμβας;

Δεν πρόκειται για παραδοξολογία, όπως θα μπορούσατε να φαντασθήτε, αλλά για επιστημονική γνώση που στηρίζεται πάνω σε σοβαρά και αξιοπρόσεκτα δεδομένα.

Ας σπεύσουμε να πούμε ότι η σκληροκοιδοῦς απόφυσις, αυτό το τόσο συκοφαντημένο όργανο, δεν φαίνεται να εινε τόσο άχρηστο, όσο πιστευόταν ως σήμερα. Διαδραματίζει πιθανόν ένα σημαντικότατο και πρωταρχικό ρόλο, όπως τουλάχιστον διαβεβαιούν ο δόκτωρ Λέων Γιάκομπσον, καθηγητής του πανεπιστημίου του Σικάγου, που ώδηγήθηκε σ' αυτό το συμπέρασμα έπειτα από μακρά πειράματα που έκανε σε κουνέλια.

Η θεωρία αυτή εινε αναμφισβήτητη επαναστατική κι' έρχεται σε τελεία αντίθεση με την επίσημη αντίληψη της επιστήμης ως σήμερα.

Τόμοι δολόκληροι έχουν γραφεί για την σκληροκοιδοῦς απόφυσις. Κι' όλοι οι επιστήμονες ήταν σύμφωνοι ως τώρα ότι το όργανο αυτό δεν εκπληρούσε κανένα προσορισμό κι' ότι, τουναντίον, σε ώρισμένες περιπτώσεις, προκαλούσε οξείες κρίσεις που εινε γνωστές με το όνομα της σκληροκοιδοῦς και που τεματίζονταν με την αποκοπή του έπειτα από ένγνιση.

Όσον αφορά την παρουσία του στον οργανισμό, δινόταν η εξήγηση ότι η σκληροκοιδοῦς απόφυσις εκπληρούσε κάποια λειτουργία κατά τα πρώτα στάδια της ζωής του ανθρώπου πάνω στη γη, αλλά, με την πάροδο του χρόνου και τη βαθμιαία προσαρμογή σε νέες συν-

θήκες, κατάντησε ένα όργανο άχρηστο και περιττό.

Η αντίληψη αυτή αποδεικνύεται έντελώς εσφαλμένη και η σκληροκοιδοῦς απόφυσις παίρνει στον οργανισμό τη θέση που της αξίζει.

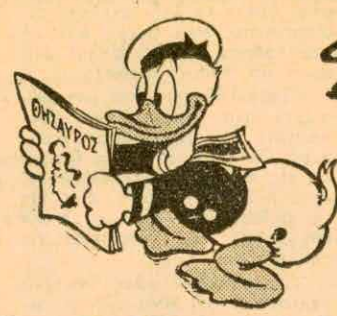
Ο καθηγητής Γιάκομπσον ώδηγήθη από μια τυχαία σύμπτωση στην υπόθεση ότι η σκληροκοιδοῦς απόφυσις, αντί να εινε όργανο άχρηστο και περιττό, όπως πιστευόταν διαδραματίζει αντίθετως σημαντικό ρόλο στον οργανισμό μας.

Ο 'Αμερικανός επιστήμων μελετούσε από καιρό τους κινδύνους που μπορούν να προκύψουν απ' την εφαρμογή ισχυρών δόσεων ακτίνων Χ σε ασθενείς. Για τα πειράματά του χρησιμοποίησε κουνέλια. Αφού δοκίμασε εκατοντάδες μεθόδων προστασίας, σκέφθηκε, τέλος, να τοποθετήση μια μολύβδινη πλάκα στο μέρος όπου βρίσκεται η σκληροκοιδοῦς απόφυσις (το κουνέλι εινε προικισμένο επίσης μ' αυτό το όργανο). Η πλάκα αυτή προστατεύεε επίσης και τη σπλήνα. Πρόσεξε, λοιπόν, ότι, χωρίς σ' αυτή την προστασία, το ζώον μπορούσε ν' ανθέξη σε προσήτες ακτίνων Χ πολύ ανώτερες από κείνες που θεωρούνται ως θανατηφόρες.

Το γεγονός αυτό ο δόκτωρ Γιάκομπσον το έρμηνευσε ως εξής: Η σκληροκοιδοῦς απόφυσις κι' η σπλήνα υποδοχούταν το μυελό των οστών στο γνωστό αιμοποιητικό ρόλο του. Όταν, λοιπόν, ο μυελός των οστών, λόγω της επιδράσεως των ακτίνων Χ παύη ν' ανταποκρίνεται στην αποστολή του, η σπλήνα, κι' η σκληροκοιδοῦς απόφυσις παράγουν νέες ποσότητες αίματος, που αναζωογονούν τους κατεστραμμένους από τις ακτίνες Χ ιστούς και επανορθώνουν τις βλάβες τους.

Ο δόκτωρ Γιάκομπσον διατυπώνει την υπόθεση ότι η αιμοποιητική λειτουργία της σκληροκοιδοῦς απόφυσεως και της σπλήνας ρυθμίζεται από κάποια ορμόνη. Αν, λοιπόν, κατορθώσωμε ν' απομονώσωμε αυτή την ορμόνη, θα εινε δυνατόν όχι μόνο να υποβάλωμε τους πασχόντας από καρκίνο σε δομολιθισμούς με ακτίνες Χ πολύ ισχυρότερους από σήμερα, αλλά και να την χρησιμοποιήσωμε ως μέσον άμεσως έναντι των ακτινοβολιών που εκπέμπονται κατά την έκρηξη μιας άτομικής βόμβας και που, ως γνωστόν, εινε πιο επικίνδυνες κι' από την ίδια την έκρηξη.

Στο μεταξύ, κατά τον δόκτωρ Γιάκομπσον μπορούμε να προφυλαχθώμε απ' αυτές τις ακτινοβολίες, αν ο μη γένοιτο, ή ανθρωπότης έμπελακή σε πόλεμο, προτού ανακαλυφθή αυτή η ορμόνη, δαίνοντας μια μολύβδινη πλάκα πάνω από τη σκληροκοιδοῦς απόφυσις και τη σπλήνα. Προστατεύοντας αυτά τα δύο όργανα, διακρύψει ο 'Αμερικανός επιστήμων, εξασφαλίζουμε την διαίκακη παραγωγή από τον οργανισμό μας νέου αίματος, που θα αναζωογονήση τους ιστούς μας και θα τους κάμη ικανούς ν' αντισταθούν αποτελεσματικά και να εξουδετερώσουν τις περιφθες ακτίνες «γάμμα», που εκπέμπονται κατά τη διάσπαση μιας άτομικής έκρηξης που εινε τόσο θανατηφόρος.

Εύθυμη Ιστορία

Ραντεβού στο σινεμά

Η μέρα δεν είχε πάει και τόσο καλά για τον Σάμμερς. Όλα του είχαν έρθει ανάποδα κι' ένοιωθε τον εαυτό του φοβερά κουρασμένο. Του φαινόταν πως είχε ξεχάσει να κάνει ένα σωρό πράγματα.

Τι ήλιθιος που ήταν! Έπρεπε να συναντήση τη γυναίκα του στο σινεμά «Εμπαίρ» και τώρα θυμόταν που του είχε πη πως έπαιζαν ένα φιλμ που επιθυμούσε πολύ να το δει.

Κατάφερε να πάρη ένα λεωφορείο κι' άνοιξε την έσπερινη έφημερίδα.

Εκείνο το βράδυ, ο κ. Σάμμερς Ουίλλυμ, ηλικίας κάπου τριάντα χρόνων, παντρεμένος με τη χαριτωμένη και πολύ γοητευτική Μάμπελ Τζόνσον, ηλικίας είκοσι τεσσάρων χρόνων, ένοιωθε και πά-λι τον εαυτό του πολύ τρομαγμένο, διαβάζοντας κάθε μέρα τόσα έγκλήματα.

Όταν άνοιξε την τρίτη σελίδα της έφημερίδας του, τον έκοψε κρύος ιδρώτας. Διάβασε με πυρετική αγανάκη τους τίτλους: «Το έγκλημα της δόου Μόρτον.—Η αστυνομία περικύκλωσε το Γουέστ Έντ.—Απαγωγή μι-ας πλουσίας χήρας.—Έξαφανίσις της κόρης ενός εκατομμυριούχου».

Έξακολουθώντας να διαβά-ζη, ο κ. Σάμμερς είδε πως πολλές έξαφνίσεις γυναικών και κοριτσιών είχαν συμβη τον τελευταίο καιρό. Αυτό τον έ-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

κανε να χλωμιάση απ' τον τρομό του. Έκλεισε διαστικά την έφημερίδα και κύτταξε προς το δρόμο. Είχε αρχίσει μια ψιλή, επίμονη βροχή.

Επηρεασμένος καθώς ήταν απ' τους εντυπωσιακούς τίτλους της έφημερίδας, του φάνηκε πως σε κάποιο μισοσκότεινο δρόμο, που είχε σταματήσει το λεωφορείο, τρεις άντρες με μάσκα είχαν αρπάξει μια γυναίκα, είχαν μπη σ' ένα ταξί κι' εξαφανίστηκαν.

Ο κ. Σάμμερς ανατρίχισε σύγκορμος και κύτταξε γύρω του τους άλλους επιβάτες. Όλοι τους κάθονταν ήσυχoi.

«Θα τρελλαθώ, σκέφτηκε. Η φαντασία μου δουλεύει άγρια. Σε λίγο θα συναντήσω, εύτυχώς, τη Μάμπελ».

Επί τέλους, το λεωφορείο σταμάτησε στη στάση όπου θα κατέβαινε. Όταν έφτασε στο σινεμά «Εμπαίρ» κύτταξε το ρολόι του: Τρία λεπτά πριν απ' τις έξιμισι. Ήταν η ώρα του ραντεβού με τη γυναίκα του.

Περίμενε με αγωνία στην είσοδο του σινεμά. Κύτταξε ύστερα πάλι το ρολόι του. Έξιμισι. Σε λίγο η Μάμπελ θαγόταν. Μά τα λεπτά περνούσαν δίχως να φανη η γυναίκα του!

Είχαν περάσει δέκα λεπτά απ' την ώριμένη ώρα. Ο κ. Σάμμερς άναψε ένα τσιγάρο.

Δεν πρέπει ν' ανησυχώ, έλεγε. Ίσως να έχασε να κλείση το γκαζί, ίσως να τη φώναξε κάποιος στο δρόμο ή να τηλεφώνησε η φιλενάδα της ή Ντόλλυ

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

Είκοσι λεπτά! Ήταν τρομε-

— Πάλι πλάφι με γαστροί έχεις, αγάπη μου; Δεν ξέρεις πως νηστεύω εγώ τη Σαρακοστή;... (Του Β. Χριστοδούλου)

ρό, απίστευτο. Γιατί άργούσε η Μάμπελ; Μήπως είχε άδισ-
θετήσει ξαφνικά, μήπως κατε-
βαίνοντας τη σκάλα του σπι-
τιού είχε σπάσει το πόδι της,
ή μήπως τρεις άντρες με μά-
σκα την είχαν απαγάγει;

Αυτές οι σκέψεις του τριβέ-
λιζαν το μυαλό. Άνοησιές! Δέν έπρεπε να γίνεται ύστερι-
κός. Όπου και νάναι θαρχό-
ταν η Μάμπελ.

Μήπως δέν ήταν αυτό το
σινεμά «Εμπάιρ»; Διάβασε
και ξαναδιάβασε την τεράστια
φωτεινή επιγραφή για να δε-
βαιωθεί. Αυτό ήταν!

Υποθέτοντας πως η Μάμ-
πελ ήταν άρρωστη, ή πως την
είχαν απαγάγει, αποφάσισε
να πάη σπιτί του για να δι-
τί συμβαίνει.

Το σπίτι του ήταν μακριά,
πλέον από ένα χιλιόμετρο. Με
τά πόδια θα πήγαινε πιά γρή-
γορα, παρά αν περίμενε να
περάσει το λεωφορείο. Βγήκε
απ' το σινεμά και τράβηξε το
δρόμο του.

Έφτασε, τέλος, ύστερ' από
ένα τέταρτο, στο σπίτι του,
με την αγωνία στην ψυχή και
κατακοπός, γιατί σχεδόν έ-
τρεχε στο δρόμο του. Ανέβη-
κε ουδ'δυο τα σκαλιά, έφτασε
στην πόρτα κι άνοιξε.

Το σπίτι ήταν θεοσκότεινο.
Κύτταξε στο διάδρομο, στην
τραπεζαρία, στην κρεββατοκα-
μαρα, στην κουζίνα, στο λου-
τρο, ανάβοντας όλα τα φώτα.
Η Μάμπελ δέν ήταν πουθενά.
Κύτταξε και στη σκάλα της
υπηρεσίας: Τίποτα!

Ξανακατέβηκε απελπισμένος,
πήρε το λεωφορείο και γύρισε
στο σινεμά «Εμπάιρ». Ήταν
περίπου οχτώ. Αγόρασε ένα
εισιτήριο και μπήκε μέσα. Η
αίθουσα ήταν υπερπλήρης και
πολλοί στέκονταν όρθιοι.

Ο κ. Σάμμερς πλησίασε
μία ταξιδιέτρια:

— Γυρεύω τη γυναίκα μου.
Μπορώ να προχωρήσω μπρός,
για να δω;

— Ναι, μ' σάς παρακαλώ,
δίχως να κανετε θορυβό! Από
δω περάστε...

Η προβολή της ταινίας συ-
νεχίζονταν. Ο δυστυχισμένος
ό κ. Σάμμερς ακολουθούσε την
ταξιδιέτρια κι έφτασε μπρός.
Η Μάμπελ καθόταν συνήθως
στην τρίτη - τέταρτη σειρά
στο κέντρο. Ο κ. Σάμμερς
κύτταξε καλά, μ' δέν την εί-
δε. Προχώρησε ανάμεσα στις
σειρές, πάτησε ένα-δυο στη
φωφωρία του, που τον έβρισαν,
μ' πάλι τίποτα.

Ο κ. Σάμμερς ρώτησε την
ταξιδιέτρια:

— Πού μπορώ να δω το
διευθυντή;

— Είνε κεί, στο θεωρείο.

Ο Σάμμερς τόν πλησίασε
και του είπε με ύφος απελπι-
σμένο:

— Θα θέλατε να μεταβιβά-
σετε με το megάφωνο ένα μή-
νυμα για μένα; Έχασα τη
γυναίκα μου και φοβάμαι μή-
πως...

— Το φίλμ τελειώνει σ' έ-
κα λεπτά και τότε, αν θέλετε,
μπορώ να σάς ευχαριστήσω.
Τι θέλετε να πούμε;

— Θέλω να μάθω αν η γυ-
ναίκα μου είνε εδώ.

Ο διευθυντής φώναξε κά-
ποιον και του έδωσε σχετικές
δδηγίες.

Έλεγε πως ή ταινία δέν
τελειώνει ποτέ. Ο Σάμμερς άρ-

χιζε να ιδρώνη. Τέλος είδε
στην οθόνη τη λέξη «τέλος» κι
ανάπνευσε. Μία μικρή στιγμή
μεσολάβησε κι άκούστηκε μία
φωνή απ' το megάφωνο:

«Παρεκλήθημεν να μεταδώ-
σωμεν μίαν επείγουσαν ειδο-
ποίησην διά την κυρίαν Σάμ-
μερς Ουίλλιμ, ή όποια διαμέ-
νει είς την λεωφόρον Κάρλτον,
αριθ. 10.—Η κυρία είνε είς
την αίθουσαν.—Εάν ναί, ό σύ-
ζυγός της την αναμένει είς
την έξοδοον».

Άκούστηκαν κάτι πνιχτά
γέλια και σ' λίγο όλη ή αί-
θουσα άρχισε να γελάει και να
χειροκροτά. Τέλος, άναψαν τα
φώτα.

Στην έξοδο, μάταια ό άτυ-
χος Σάμμερς περίμενε τη γυ-
ναίκα του. Πήγε να τρελλαθί.
Παρακάλεσε το διευθυντή του
σινεμά να χρησιμοποίηση το
τηλέφωνό του και τηλεφώνησε
παντού: Στο φίλο του Μπέρνς,
στην οικογένεια Χάρλντ, στην
κυρία Χάλ. Κανείς δέν την εί-
χε δει!

Απελπισμένος ό Σάμμερς
έτρεξε στην αστυνομία. Ο ά-
στυνόμος τόν ρώτησε:

— Η γυναίκα σας έχει γε-
ρό μνημονικό; Μήπως παθαί-
νει διαλείψεις της μνήμης της;

— Ποτέ της.
— Απαγωγή! Αυτό είνε, εί-
πε ό αστυνόμος. Δώστε μου το
τηλέφωνό σας.

— 0723. Σάμμερς Ουίλλιμ.
— Πολύ καλά, κ. Σάμμερς.
Θα σάς τηλεφωνήσουμε μόλις
μάθουμε κάτι. Μην άνησυχείτε.

Επιστρέφοντας ό κ. Σάμ-
μερς είχε χάσει πιά κάθε έλ-
πίδα. Όταν έφτασε εκεί είδε
πως τα φώτα ήταν άναμένα.

Άνοιξε την πόρτα πνιγομένος.
— Μάμπελ, φώναζε, Μάμ-
πελ, έδώ είσαι! Δόξα σοι ό
Θεός!

Η γυναίκα του τόν κύτα-
ξε, προσπαθώντας ν' ανακαλύ-
ψη τί σήμαιναν όλες αυτές οι
διαχύσεις, δλ' αυτό τα θερμά
φιλήματα που της έδινε.

— Σ' ευχαριστώ πολύ, του
είπε τέλος κοφτά, γιατί μ' έ-
κανες να χάσω τη βραδιά μου!
Σ' έπεριμένα μιάμιση ώρα έ-
ξω απ' το σινεμά «Ρουαγι-
άλ». Μιάμιση ώρα. Και δέν
ξέρεις, πόσο τρώμαξα! Αυτά
τα έγκληματα που γίνονται
τώρα τελευταία μ' έβδλαν σ' έ-
φοδερή άνησυχία. Φαντάσου
ότι στο διάλειμμα παρακάλε-
σα το διευθυντή του κινηματο-
γράφου και σ' άναζήτησε με
το megάφωνο.

Έκείνη τη στιγμή άκούστη-
κε το τηλέφωνο. Πετάχτηκε ή
Μάμπελ.

— Θάνε από την αστυνο-
μία! είπε. Είδοποίησα ότι έ-
ξαφανίσθηκες.

Πήρε το τηλέφωνο και είπε:
— Πώς; Δέν τη θρήκατε
πουθενά; Μ'ά είνε έδώ, κύριε
διοικητά! Ο άντρας μου είχε
χαθεί. Άλλά κι εκείνος θρήθη-
κε! Μην άνησυχήτε! Βρήθηκα
με κι' οι δύο Θεέ μου!...

— Άλλη φορά θα δίνουμε
τά ραντεβού μας γραπτά
Μάμπελ! είπε ό Σάμμερς.

— Δηλαδή, έσύ θα τα γρά-
φεις, Σάμμερς. Έγώ θα τα θι-
μάμαι! Άν και μου φαίνεται
πως είχες δίκιο!... Ναι, άγά-
πη μου. Στο «Εμπάιρ» είχα-
με δώσει ραντεβού!... Σέρρυ!

ΡΕΤΖΙΝΑΛ ΜΟΥΡ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Λαμπρόπουλον. Ένταθα: Λέξεις
σάν τις ΛΗΣΤ, ΚΑΝΑΠΕ, ΠΑΣ ΣΑΛΟ, ΤΗΝΟ, Η ΑΚΤΗ, Η Α-
ΠΑΤΗ κ. ά. παρόμοιες δέν έχουν θέσι σ' ένα σταυρόλεξο που θέ-
λει να δη το φώς της δημοσιότητας. Περιμένομε κανένα καλύτερο.
Γεώργιον Παπανικολάου. Καλάμα: Καί τα δύο σας σταυρόλεξα καλά. Το δεύτερο όμως έχει πολλά
μαύρα τετραγωνίδια στο κέντρο του. Φροντίστε σ' ενδεχομένη νέα
σας αποστολή να περιέχουν πιά σπάνιες λέξεις και λιγώτερα μαύ-
ρα τετραγωνίδια. Κωνσταντίνον Λαγογιάννην.
Κ.Ε.Δ.: Έλάδαμε, ύστερ' από μακρά σιωπή, το καινούργιο σας
σταυρόλεξο. Είνε αρκετά καλό και θα το δημοσιεύσωμε με έλα-
φρές μεταβολές. Σας εύχόμεθα ταχεία άπόλυση. Α γ ά θ ω-
ν α κ α ρ α ν α σ ο ν, Λαμία: Το δεύτερο άποκράτικο σταυ-
ρόλεξό σας είνε καλύτερο, απ' το πρώτο, γι' αυτό και το προτι-
μούμε. Μ α ρ σ έ λ Σ ε ρ ν τ ά ν: Η διεύθυνσις της Emilia
Gale είνε c/o Columbia Pictures S. A. Insurgents 263 Mexico B. C.
Δέν έχομε δυστυχώς καμμία άλλη πληροφορία για τη Μεξικάνη
αυτή στή. Ο μ ή ρ ο ν Πατρικίουλου. Α γ α θ ω-
ν η: Οι λέξεις ΣΙΣΙΣ, ΑΛΩ, ΑΛΕΚ, ΑΝΕΛΗΣ, ΠΑΛΟΣ, ΜΑ-
ΖΑΡΕΝ κ.ά. παρόμοιες καταστρέφουν τα σταυρόλεξα σας. Ανύ-
παρκτες και άνορθογραφές λέξεις δέν συγχωρούνται σ' ένα σταυ-
ρόλεξο. Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν τ ο υ 171 Σ. Α. Α. Πυρ)κού,
Λαμία: Το γράμμα σας παραδόθηκε στους άρμόδιους του έρωτι-
κού γραμματοκλειστίου απ' όπου και θα πάρετε άπάντησι. Ι. Δ.
Γ.: Μαχαλάν-Άκαρνανίος: Καί τα δύο ποιήματά σας «Άνοι-
ξίς» και «Έσσύ» άτεχνα και χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Ίδου ένα
τετράστιχο:

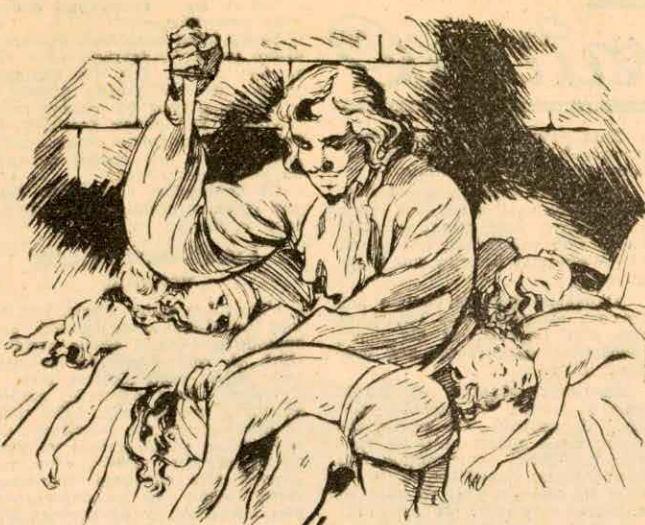
Σ' άγάπησα και θέλησα μία μέρα,
γυναίκα ν' ας κάνω ποθητή
να έρσικεαι κοντά μου μία για πάντα
να μην κρυθώσαι! από μάτι μη σάς δει.

Έ ρ ι ό λ α ν, Ένταθα: Η διεύθυνσις της Vera Ellen είνε:
Fairfax Avenue 1574, Hollywood California U. S. A. Η Βέρα είνε
25 χρόνων. Ήταν παντρεμένη με τόν χορευτή Ρόμπερτ Χιγκό-
νσερ, αλλά χώρισαν το 1946. Η διεύθυνσις της Betty Garrett είνε:
Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver
City, Calif. U. S. A. Σας ευχαριστούμε για τα τόσο καλακαιτικά
λόγια σας. Ν ι κ ό λ α ο ν Παύλου. Ένταθα: Οι συ-
νεργάτες μας κ.κ. Αρχέλαος, Χριστοδούλου και Χαϊρόπουλος σας
ευχαριστούν για τους χαίρετισμούς σας και σας τους άνταποδι-
δουν. Οι στίχοι σας είνε άνεπτυγείς. Ίδου ένα τετράστιχο απ' το
«Τί να σ' έ κάνω όσο κι' αν σ' άγαπώ»:

Σ' άγαπώ κι' όμως δειλιάζω να σ' έρω,
δέν έρσικω λόγια τρυφερά να σου έξιμνήσω,
μόνο έρκομαι στα κρυφά να σ' έρω,
κι' ίσως με τόν καιρό γλυκά να σ' έρω μιλώσω.

Τ α κ τ ι κ ό ν ά ν α γ ν ώ σ τ η ν Ι. Γ.: Ρόβον: Το γράμ-
μα σας παραδόθηκε στον συνεργάτη μας Έμμιλον. Π ε ρ ι έ ρ ο-
ν ο ν: Έχετε δίκιο, είνε το ίδιο πρόσωπο. Ο περιορισμός των
σελίδων μας δέν ωφείλεται στην υπερίτιμήν του χάρτου αλλά στην
έλλειψη χάρτου που παρατηρείται στην παγκόσμια αγορά και στον
περιορισμό των εισαγωγών. Οι άναγνώσται μας μπορούν να έινε
έξω από τις σελίδες μας να αυξηθούν και πάλι μόλις αυτό κα-
ταστή δυνατόν. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Α λ π α ν η ν, Θάσον: Δυσ-
τυχώς, δέν μπορούσαμε να καταλάβωμε τί θέλετε να μάς πείτε με
το λακωνικό αλλά κάπως υπερβέβηνο γράμμα σας. 9 Α ν α-
γ ν ω σ τ α ς, Έδεσσα: Το γράμμα σας έλήθη ύπ' όπιν. Σας
ευχαριστούμε για τη φιλική σας αυτή έκδήλωσι. Υ. Κ. Π. 402
ΑΒ.Λ.: Δέν γνωρίζομε τέτοιες διευθύνσεις. Δ υ ό 15 χ ρ ο ν ε ς
α θ ή τ ρ ι ε ς, Ηράκλειον: Όπως θα διαβάσατε ήδη στη
στήλη αυτή, άγνοούμε τη διεύθυνσι της Ζινέτ Λακάς που έχει έγ-
κατασταθί στην Έλβετία, ύστερ' από το γάμο της. Α ρ γ ο υ,
Ηράκλειο-Κρήτης: Την πληροφορία που μάς ζητάτε θα σάς την
δώσει, με περισσότερη ακρίβεια, το στρατολογικό γραφείο της πό-
λεως σας. Σ π ύ ρ ο ν Β α ρ β α γ ι α ν ν η ν, Νικόλα-
ον Δεμενόπουλον, Δημήτριον Κατσίρη ν.
Σ.Λ.Φ.Λ. Σ.Τ.Γ. 908, Εόάγγελον Βόλλαν και Η.
ρακλήν Ράπτην, Π. Σ. Ο. Χ. Ρόβον, Τρίφωνα Μό-
ρον, Γεώργιον Λιγών, Ίωάννην Χατζή-
φρεμίδην, Άντώνιον Άναγνώστον, 92 Τ.Π.
Σ.Τ.Γ. 922, Διονύσιον Μαρινάκη ν, Ίωάν-
νην Καραπλήν και Θωμά ν Β α σ ι λ ε ι ά δ η ν
182 Σ.Α.Τ. Πυρ)κού, Σ.Τ.Γ. 908: Δέν θα μπορούσαμε, δυστυχώς,
να σάς ευχαριστήσωμε, γιατί δέν δημοσιεύομε άγγέλεις αυτού του
είδους. Γ ρ η γ ό ρ ι ο ν Π ε τ ρ ί δ η ν, Θεογίνην: Η δι-
εύθυνσις της πρεσβείας μας στο Παρίσι είνε 17 rue Auguste-
Vacquerie, Paris, France. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.
Το μυθιστόρημα «Διά πυρός και σιδήρου» που άναφέρετε είνε του
Σιέγκενίτς, και είνε έμπνευσμένο από την ιστορία της Πολωνίας.
Εμείς όμως στο «Θησαυρό» δέν το δημοσιεύομε ποτέ. Α. Ί.
ω ά ν ν ο ν, Θεογίνην: Δέν έχομε δυστυχώς τη διεύθυνσι που μάς
ζητάτε. Έ μ μ α ν ο υ ή λ Σ ο λ α ν ά κ η ν, Χανιά-Κρή-
της: Σας στείλαμε τα περιοδικά και πιστεύομε να τα λάβατε ήδη.
Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια, πρέπει όμως να έχετε
ύπ' όπιν σας πως όλα τα προηγούμενα τεύχη σας τιμώνται 4,000
έκαστον. Γ ρ η γ ό ρ ι ο ν Ι ο υ σ τ α ν ό ν, Ένταθα:
Δέν μπορούσαμε να διακρίνωμε το πρόσωπο που άναφέρετε στη
μυθική εικόνα του τεύχους της 4ης Φεβρουαρίου. Α. Γ. Γεωργά-
κη ν, Ένταθα: Τα ποιήματά σας δέν είνε μόνο άτεχνα αλλά
και τόσο κακογραμμένα ώστε να είνε σχεδόν άδύνατο να διαβα-
στούν. Σ α φ ε ί ρ ω Α λ ι μ π α μ π ο ύ δ η ν, Θεογίνην:
Είνε άδύνατον να έρω κανείς έναν άνθρωπο κατέχοντα τόσο λίγα
στοιχεία όσο έσείς. Μ α ρ ι τ α Χ α τ ζ ή ρ ο δ ι ά, Ο κ.
Χριστοδούλου σας ευχαριστεί και σας υπόσχεται να συμμορφώ-
με τις υποδείξεις σας. Δ υ ό τ α κ τ ι κ έ ς ά ν α γ ν ω-
σ τ ρ ι ε ς, Νίκαια: Δέν έξομε δυστυχώς, που μπορούμε να έρω
τε τα είδικά αυτά σουτέιν. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Παπαθεοδώρου, Έν-
ταθα: Δημοσιεύομε μόνο σταυρόλεξα με συμμετρικό σχήμα. Έ-
κτος όμως τού σχεδίου και οι λέξεις του σταυρόλεξού σας είνε κάθε
άλλο παρά διαλεκτές.

Ανάμεσα στους πιστούς
συντρόφους της Ίωάν-
νας ντ' Άρκ, εκείνος που
διακρίθηκε περισσότερο
για την ανδρεία και το θά-
ρος του ήταν ο Ζύλ ντε Ραί,
κόμης ντε Λαβάλ, άρχων του
Μασκεούλ, τού Σαντοσέ, τού
Τιφώζ και πολλών άλλων τό-
πων στρατάρχης της Γαλλίας
και της Βρετάνης και σύμβου-
λος του βασιλιά Καρόλου του
Ζου. Την εποχή του τερματι-
σμού του πολέμου με τους
«Άγγλους, ο Ζύλ ντε Ραί ή-
ταν μόλις είκοσι πέντε χρόνων
και ομιζόταν ως ό πιο άραιο-
τερος και κομωτότερος ίππότης
της εποχής του. Ήταν επίσης
πολύ πλούσιος κι' είχε δανεί-
σει μεγάλα ποσά στο
βασιλιά Καρόλο. Άλλά
ζούσε με τόση σπατάλη,
που τα τεράστια εισοδή-
ματά του δέν του έπαρ-
κούσαν και άναγκαζόταν
να μηχανεύεται διάφορα
μέσα για να μπορεί να
συνεχίζει την πολυτελή
ζωή του.

ΔΡΑΚΟΙ και ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Ζύλ ντε Ραί, ό άνθρωπος που κελύπησε
στο αίμα υπερχίλιων παιδιών

Οι άνθρωποι της επο-
χής εκείνης βαυκαλιζόν-
ταν από το όνειρο της
κατασκευής χρυσού. Η
έπιθυμία αυτή παρέσχε
σιγά-σιγά και το βαρύνον ντε Ραί. Καί ρίχτηκε σ' αυτή την
προσπάθεια, άκολουθώντας τις μεθόδους των άλχημιστών άλ-
λά χωρίς αποτέλεσμα.

Η άποτυχία αυτή τον έξώργισε και τόν έκαμε να στραφή
αποφασιστικά προς τη μαύρη μαγεία και τη λατρεία τού Σα-
τανά. Ένας άποστατής άδβας από τη Φλωρεντία, που έγινε
κατόπιν ό συνεργάτης και ό συνένοχος του, ό Φραγκίσκος
Πρελάτι, του υπέδειξε να καμή ένα σύμφωνο με το Διάβολο
και να τού προσφέρει την ψυχή του, για άντάλλαγμα των υ-
λικών αγαθών που ό άρχηγός των δυνάμεων της Κολάσεως
θα τού έδινε.

Οι μαγικές αυτές τελετές ήσαν συννηθισμένες το μεσαίω-
να. Έπικαλούντο τού Σατανά, τού ζητούσαν να τους βοηθήσει
και συντάσσαν άμέσως κατόπιν ένα σύμφωνο, παραχωρών-
τας την ψυχή τους στον Άρχοντα τού Σκότους, που υπετί-
θετο πως ήταν παρών στην τελετή.

Η συμφωνία αυτή έπυραγίζονταν με μία έγκληματική,
σκληρή και βδελυρή πράξι. Ο Ζύλ ντε Ραί δέν δίστασε σχε-
τικώς. Καί το πρώτο θύμα του ήταν ένα δυστυχισμένο παι-
δάκι, ηλικίας τεσσάρων χρόνων. Τό έσφαξε ό ίδιος με τα
χέρια του και ήπιε το αίμα του, για να έπυραγίσει τη συμ-
φωνία του με τού Σατανά.

Η άρχή είχε γίνει. Άπ' αυτή τη στιγμή, καμμία δύναμις
δέν μπορούσε πιά να συγκρατήσει τόν Ζύλ ντε Ραί από τόν
κατήφορο που είχε πάρει. Η ανθρώπινη ζωή έπαψε να έχη
την παραμικρή αξία στα μάτια του. Διψούσε για αίμα. Η
αγωνία των θυμάτων του τόν έκανε να παραληρή από χαρά.
Ο αριθμός τους ξεπεράσε πολύ γρήγορα τις δεκάδες, ανέ-
θηκε στις εκατοντάδες και, κατά τα όχτώ χρόνια της έγκλη-
ματικής του δράσεως (1432—1440), έγινε τετραψήφιος.

Τό επίσημο κατηγορητήριο άναφέρει όνομαστικά όχτακό-
σια παιδιά, ηλικίας από ένος έως δώδεκα χρόνων, που είχαν
σφαγιασθή από τόν άπαίσιο πυργοδεσπότη. Άλλ' ό ίδιος ό
Ζύλ ντε Ραί ώμολόγησε, κατά τη δική του, πως τα θύματα
του είχαν ξεπεράσει τα χίλια!...

Από τό κατηγορητήριο μαθαίνομε επίσης, πως, στο χω-
ριό τού Τιφώζ, που άπλωνόταν πλάι στον ομώνυμο πύργο,
δέν είχε άπομείνει ούτε ένα παιδάκι και ότι οι κάτοικοι της
Σούς είχαν έγκυκαλείψει τα σπιτία τους ή είχαν στείλει
μακριά τα παιδιά τους, για να τα γλυτώσουν από τα χέρια
τού τρομερού δράκου. Στα ύπογεια του πύργου τού Σαντα-
σέ, που ήταν μία από τις κατοικίες του, βρέθηκαν, επίσης
εκατοντάδες σκελετών. Τό ίδιο και στον πύργο τού Μα-
σκεούλ. Έκτος από τόν Πρελάτι, ό Ζύλ ντε Ραί είχε άλλους
τρεις συνεργάτες, δύο ύπνρετες, τόν Άνριέ και τόν Πινα-
τού και μία μάγισσα, την Πιερώ Μαρτέν.

Μόλις έφεπτε το σούρουπο, οι συνεργάτες τού Ζύλ ντε
Ραί και πολλές φορές και ό ίδιος, ώρμούσαν σαν γύπες στα
γειονικά χωριά, για να βρουν καινούργια θύματα. Καί δέν
γυρίζαν ποτέ σκεδόν μ' άδειάνα τα χέρια. Η Πιερώ Μαρ-
τέν δέν δίσταζε να μπαινι μέσα στις καλύβες των χωρικών την
ώρα που κοιμούνται και ν' αρπάξει τα παιδιά τους από το
κρεββατάκι τους. Τό βαρύ χέρι της σφιγγόταν τότε πάνω
στο στομάχι τους, έτσι που τα δυστυχισμένα δέν μπορούσαν πιά
να φωνάζουν κι' ή μάγισσα έτρεχε κατόπιν στον πύργο, για
να φέρη τη λεία της στον πυργοδεσπότη. Σε μία από τις
νυχτερινές έκστρατείες της, ή τρομερή αυτή γυναίκα κατα-
φερε να κλέψη τέσσερα παιδάκια, τέσσερα αδέρφια, χωρίς
να την καταλάβουν οι γονείς τους.

Ο Ζύλ ντε Ραί άρχισε να τρυπά
τα παιδιά με το μαχαίρι του...

Τα μεσάνυχτα, ό Ζύλ ντε
Ραί κι' οι σύντροφοί του κατέ-
βαιναν στα ύπογεια του πύρ-
γου κι' εκεί τελούσαν τη μαυ-
ρή λειτουργία, που κατέληγε
με τη σφαγή ένος ή περισσο-
τέρων από τα θύματα.

Να τί κατέθεσε ό άδβας
Πρελάτι, μετά τη σύλληψή του,
για τις άνατριχιαστικές αυτές
τελετές:

«Μετά τό τέλος της λειτουρ-
γίας, φερόμαε από τα ύπογεια
τα παιδιά που είχαμε κλειμέ-
να εκεί. Τα φιδώμαμε άμέσως
και τα γδύνωμε. Ο Ζύλ ντε
Ραί άρχισε τότε να τα τρυ-
πά με τό μαχαίρι του και να
τους κόβη ένα-ένα τα μέλη
τους. Άλλες φορές τους άνοι-
γε το στήθος και ρουφούσε τό
αίμα τους. Η τους άνοιγε την
κοιλιά, πλάτανε με τα
χέρια του την πληγή
και καθόταν επάνω. Κά-
θε τόσο γυρίζει προς τό
μέρος όπου ήταν τό κε-
φάλι τού παιδιού, για
ν' άπολαύση τους σπα-
σμούς της άγωνίας του.
» Ένα άγαπώνον του
τέχνασμα ήταν τό εξής:

Πρόσταζε τόν Πινατού να κρεμάση ένα παιδάκι από τα χέ-
ρια σ' ένα μεγάλο χαλκά που βρισκόταν στον τοίχο. Όταν
οι πόνοι του μικρού γίνονταν άφόρητοι, ό Ζύλ ντε Ραί έμφα-
νιζόταν ξαφνικά και τό έβλεπε. Κατόπιν έπαιρνε τό παιδάκι
στην άγκαλιά του, τό χάιδευε και τό παρηγόρυνε. «Μη φο-
βάσαι, τού έλεγε. Θα σε βγάλω από δω μέσα και αύριο
θα σε πάω στη μητέρα σου». Τό παιδάκι χαμογέλουσε ευ-
χαριστημένο. Έκείνη τη στιγμή, ό άπαίσιος εύγενής τού έ-
χωριε τό μαχαίρι του στο λαιμό και γελοούσε σαν τρελλός,
βλέποντας τό αίμα του να τινάζεται με όρμη προς τα πάνω.

Κατά τις άρχές τού 1439, ό Ζύλ ντε Ραί πούλησε ένα
τιμάριο που είχε στον Πινατού, καθώς και τό φρούριο τού
Σαιντ-Ετιέν ντε Μέρ Μορτ σ' έναν ευπατρίδη της περιοχής
τόν Γκυγιώμ λε Φερρόν. Άλλ' άφού πήρε τα λεφτά, άρνή-
θηκε να τού τα παραδώσει. Κι' έπειδή αυτός άπειλούσε ότι
θα ζητούσε την έπέμβασι της δικαιοσύνης, ό Ζύλ ντε Ραί
μπήκε την ημέρα της Πεντηκοστής μαζί με διακόσιους άν-
θρώπους του στην έκκλησία τού Τιφώζ, άπήγαγε από κεί
τόν αδελφό τού άγοραστου άδβα Φερρόν, που ίερούργουσε
και τόν έρριξε, όπως ήταν ντυμένος με τα λειτουργικά του
άρμια, σ' ένα σκοτεινό κελλί τού πύργου του.

Η ιερόσυλη αυτή πράξι εξήγγειρε τό δούκα της Βρετά-
νης Ίωάννη τόν 5ο, που πολιορκήσε άμέσως με ισχυρές δύ-
ναμεις τόν πύργο τού Μασκεούλ κι' άνάγκασε τόν Ζύλ ντε
Ραί να παραδοθή. Ο δούκας Ίωάννης δέν πίστευε τις όψι-
μες που κυκλοφορούσαν εις βάρος τού Ζύλ ντε Ραί κι' ό μό-
νος σκοπός του ήταν να τόν τιμωρή για την άπαγωγή
τού άδβα Φερρόν μέσα από την έκκλησία κατά την ώρα της
θείας λειτουργίας. Άλλ' ή έρευνα που έγινε στους πύργους
του άμιστοταγούς αυτού τέρατος έφερε σ' έως μεγάλο αριθμό
σκελετών μικρών παιδιών, που μπόυσαν εύγλωττα για τα
έγκληματά του. Ο Ζύλ ντε Ραί καταλάσε άμέσως πως ήταν
χαμένος. Καί εξομολογήθηκε τις πράξεις του με ταπεινωση
και συντριβή μπροστά στο έκκλησιαστικό δικαστήριο. Κατό-
πιν αυτού ό Ζύλ ντε Ραί καταδικάστηκε στην ποινή τού
άπαγχονισμού. Τό πτώμα του θα καίγεται κατόπιν στην
πυρά. Έπειδή όμως, ό άπαίσιος έγκληματίας είχε μετανό-
ήσει με είλικρίνεια ή άπόφασις ώριζε ότι ή καύσις στην
πυρά θα είνε συμβολική και ότι αν κανείς ήθελε, μπορούσε
να πάρη το πτώμα από τις φλόγες έγκάτως και να τό έν-
ταφιάση χριστιανικά. Ο Πρελάτι και οι δύο ύπνρετες κατα-
δικάστηκαν να καούν ζωντανοί. Η Πιερώ Μαρτέν είχε δια-
φύγει. Η έκτέλεσις της άποφάσεως έγινε στις έντεκα τό
πρωί της 26ης Οκτωβρίου 1440, στη μεγάλη πλατεία της
Ναντής. Ο Ζύλ ντε Ραί ευφρανίστηκε στην πλατεία φορών-
τας τη χρυσαστόλιστη στολή του. Άρχισε κατόπιν να πε-
τάη ένα-ένα τα ρούχα του και στο τέλος, έμεινε μ' ένα μα-
κρόν ποικακίο, που τό κατέβαλε ως τα γόνατα. Ο δέμιος
πλησίασε κατόπιν τόν καταδίκιο, τόν ώδηγούσε στο ίκρίωμα
και τού περάσε τη θηλιά στο λαιμό. Στη θέσι αυτή, ό Ζύλ
ντε Ραί ζήτησε από όλους να τόν συγχωρέσουν κι' έπειτα
φίλησε τόν έρταρωμένο, που τού παρουσίασε ό έπίσκοπος
της Ναντής. Μία στιγμή άργότερα, τό σώμα τού ταλαμπε-
λου στο κενό. Η άγχονή είχε στήσι στη μέση ένος μεγάλου
σαρού από ξύλα. Οι βοηθοί του δημίου έβάλαν άμέσως σ'
αυτά φωτιά κι' οι φλόγες άρχισαν ν' ανεβαίνουν προς τό
μέρος τού κρεμασμένου. Οι τρεις συνένοχοι τού άπαίσιου
δράκου, ό άδβας Πρελάτι, ό Άνριέ και ό Πινατού κάηκαν
κι' αυτοί ζωντανοί.

Κουδεντούλες

Νεότερη ντραπ ντραπ... Χαλάνδριαν... Πολύ επικίνδυνο αυτό που θέλετε να κάνετε: Να πάρετε μαζί σας στο σπίτι σας τη φίλη σας. Η μεγάλη οικειότητα που θ' αναπτύχθει μεταξύ του άνδρος σας και της φίλης σας μπορεί να έχει δυσάρεστα επακόλουθα. Μου λέτε πως είσατε δεξιά για τη φίλη σας. Έστο... είσατε όμως δεξιά και για τον άνδρα σας; Άφου μάλιστα δεν ξέρετε ακόμη καλά-καλά το χαρακτήρα του; Έπειτα, όσο σοβαρός και νάνε, αυτός ο διαρκής συνχρωτισμός του με μια γυναίκα μπορεί να του εμπίπτει αισθήματα, συμπάθειες, έπιθυμιες. Δεν χωρεί τρίτος ανάμεσα σ' ένα άνδρα, αυτό είναι αναμφισβήτητο. Βλέπετε όσο συχνά θέλετε τη φίλη σας, αλλά μην την ανακατώσετε ποτέ στη ζωή σας.

Η μέδα

Για τις πρώτες ανοιξιάτικες μέρες θα προτιμήσουμε να ταγίερ από λεπτό, λαϊνά, ανοιχτόχρωμο, με άσπρες μπαούλες στα φορεμάκια τα μονοκόμματα, από λεπτότερο μάλλινο θουλάκι. Τα μάλλινα θα συνεχίσουν να κρατούν τα σκηνήτρα. Τα μεταξωτά θα φορεθούν το καλοκαίρι. Τα μάλλινα της ανοιξιάς είναι σχεδόν άραχνόφωνα, πολύ εφάρα, αλλά συγχρόνως και όσο ζ-

Μερικές από τις πιο όμορφες ανοιξιάτικες μπλούζες.

Κεντήματα

Συνήθίζονται πολύ στα φορέματα και στις μπλούζες. Κεντήματα που είναι απλές δελονιές με κορδονέττο και άλλα που γίνονται με πούλιες, με χάντρες, με στράς, με «αί», Κεντίτες, δολοκλήρο, το κορσάκι ενός φορέματος ή μόνο το μπροστινό, σαν είδος πλάστρον ή το φορέμα συμπληρώνεται απ' ένα μολερό που είναι έξ ολοκλήρου κεντημένο.

Τα κεντήματα αυτά θέλουν μεγάλη προσοχή στην έκλογη του χρώματος για να μη χαλνούν το σύνολο.

Το κουστύμι του γκαμπρεύ

Η έκλογη για όλους αυτούς τους συνδυασμούς θα εξαρτηθεί κυρίως απ' τη σιλουέτα σας. Με βάσι αυτή θα διαλέξετε ό,τι σας ταιριάζει και θ' αποφύγετε ό,τι δεν σας πηγαίνει.

Ο γαμπρός δεν φορεί πιά άπαιτητως φράκο. Άλλα πρέπει, όπωσδήποτε, να φορή ένα κοστούμι σκούρου μπλε, άσπρο ποκάμι με σκληρό κολλάρο, ύποδημα από μαύρο μπού με λεπτές σόλες,

γάντια γκρι ανοιχτόχρωμα ή λευκά δερμάτινα, καπέλλο μαύρο «Ντεν» και ένα λευκό άνθος στην μπουτιέρα. Το κοστούμι αυτό όταν δεν πρόκειται για πολύ επίσημο γάμο είναι ό,τι πρέπει. Για πιο επίσημο γάμο, αν δεν φορέση φράκο ή γαμπρός, πάντως θα φορέση ριγέ παντελόνι και μαύρη ζακέτα, ύποδημα λουστρίνια μαύρα, μαύρες κάλτσες και άσπρο ποκάμι-σο με άσπρο γιλέκο.

Οι καλεσμένοι θα φορούν επίσημο ή επίσημο ένδυμα ή τουλάχιστον σμόκιν.

Για τη διατήρησι της γραμμής

«Εγώ δεν τρώω τίποτε και όμως παχύνω» λένε μερικές. Τις περισσότερες όμως φορές πετούνε αυτή τη φράση στο έθρονό που κάθε άλλο, παρά αλήθεια είναι.

Τρώνε ίσως σχετικά μικρές ποσότητες στο τραπέζι, αλλά τρώνε διαρκώς και τις ενδιάμεσες ώρες: «Ένα γλυκό μπορεί να προσθέση πάχος;» ρωτούν. «Μία τροφή είναι σπουδαίο πράγμα;» Αυτά λοιπόν τα μικροπράγματα είναι άδύνατον να φαντασθήτε πόσο σημαντικό ρόλο παίζουν στο πάχος μας. Είναι προτιμώτερο να φάτε καλά την ώρα του φαγητού σας και να παραλείψετε τα ενδιάμεσα, παρά να φάτε λίγο στο τραπέζι κι όλο κάτι να μασουλάτε τις άλλες ώρες.

Αποφεύγετε εξ άλλου τα επιδόρπια, τους μεζεδες, τα γλυκά, τις καραμέλλες. Το φαγητό σας πρέπει να περιλαμβάνη ψητό κρέας, χόρτα, εραστά και φρούτα. Οι σάλτσες, τα αμυλώδη, τα λίπη δεν χρειάζονται. Προσθέτουν βάρος, πάχος και όχι δύναμεις.

Εκείνο που πρέπει να έχετε πάντα υπ' όψιν αν θέλετε ν' αδυνατίσετε είναι ότι πρέπει να σηκώνετε πάντα απ' το τραπέζι λιγάκι πεινασμένες. Να αποφεύγετε τον μεσημεριανό ύπνο, και να κάνετε κάθε μέρα 1 ή 2 ώρες περίπατο, με όχημα γρήγορο.

Προτιμάτε αυτά τα ήπια μέσα απ' τα δίαιτα που θα σας κάνουν

Ίσως να χάσετε κιλά, αλλά και θα σας δώσουν ασφάλως.

Για τη συζυγική ζωή

Για τη διατήρησι της αρμονίας στη συζυγική ζωή παίζουν κάποιο ρόλο μερικά πράγματα που φαίνονται έπισημιά. Τι νομίζετε ότι κατέστρεψε την εύτυχια ενός άνδρου; Η κακία; Ο τρόπος με τον οποίο δέχθηκε ή σύζυγος την πεθερά της. Το πράγμα φαίνεται άπίστευτο και όμως έγινε.

Όσο καλή και αν είναι η πεθερά, πρέπει να ξέρετε πως πάντα έχει μια προκατάληψη εναντίον της νύμφης της. Την θεωρεί σαν μια έχθρα που της έκλεψε την αγάπη του γιου της και φυσικά, πρέπει πολύ να κοιτάξη η νύφη για να κερδίση την αγάπη της. Κάποτε δεν θα την κερδίση ποτέ, αυτό όμως δεν πρέπει να την εμποδίση από το να το επιχειρήση με κάθε τρόπο. Είναι πολύ δυσάρεστο όταν η πεθερά κατοική μαζί με το άνδρα. Γιατί έπέρχονται προστριβές στα ζητήματα του νοικοκυριού παρ' όλη την καλή θέλησι της νύμφης. Είναι δύσκολο

να σταθούν δυο νοικοκυρές μέσα στο ίδιο σπίτι, γιατί κάθε μία έχει τη δική της αντίληψη που τη νομίζει σωστή και αλάθητη. Άς την αποφύγη η νύφη, με κάθε τρόπο αποζητήση την συγκοινωνία και αν στο τέλος δεν το πετύχη άς παραιτηθή, φαινομενικώς μάλλον, από κάθε τι που άφορα το νοικοκυριο.

Αν το άνδρ' όνιο καθήση μόνο του το πράγμα διαφέρει. Τότε χρειάζεται μεγάλη προσοχή εκ μέρους της νύμφης τις ημέρες που θα δέχεται την πεθερά της. Γιατί η πεθερά όσο και αν είναι καλή, έρχεται σπίτι με κάποια περιέργεια. Θέλει να ιδή αν η νύφη της καταφέρνη καλά με το νοικοκυριο, αν είναι η γυναίκα που ώνευεόταν για το γιό της, αν του μαγειρεύη καλά, αν φρονιζή για τα ρούχα του, αν προσέχη την υγεία του, αν αποφύγη να τον κουράξη. Άς τα έχη υπ' όψιν της λοιπόν όλα αυτά και μπουστά στην πεθερά της άς αποφύγη κάθε δυσάρεστη κουβέντα. Άς προσέχη ακόμα να τα έχη όλα τα κτησιμμένα μέσα στο σπίτι και άς είναι με την πεθερά της, όσο μπορεί, πιο ευγενικά.

Παλιά καλλυντικά

Τόν παλιό καιρό ύπήρχαν διάφορες πρακτικές συνταγές για τη διατήρησι της όμορφιάς. Άν μάλιστα λάβωμε υπ' όψιν πόσες όμορφες γυναίκες ύπήρχαν τότε που το μακιγιάζισμα ήταν σχεδόν άγνωστο, πρέπει να συμπεράνωμε ότι τα καλλυντικά που χρησιμοποιούσαν οι γυναίκες του παλιού καιρού ήταν πολύ άποτελεσματικά.

Πολύ μεγάλο ρόλο έπαιζε εκείνα τα χρόνια το αμόν. Άλειφαν το πρόσωπο και το λαιμό με κρόκο αμόν, χτυπημένο και τον άφηναν τρεις ώρες στο πρόσωπο να ξεραθή. Έπειτα απ' τις 3 ώρες καθάριζαν το πρόσωπο μ' ένα λινό πανί και έπειτα πλύνονταν με πιτυρόνερο. Άλλες πάλι έπρωτιμούσαν το άνδρ' όνιο.

Την πούδρα τους την κατασκεύαζαν μόνες τους βάζοντας να μουσκένη άνάλογο ρούχι. Ύστερα από αρκετές μέρες το έδαζαν να ξεραθή στον ήλιο και το κοπά-νιζαν για να γίνη φιλή σκόνη. Ύπ' όψιν αυτή ήταν άγνη και δροσιστική. Χρησιμοποιούσαν επίσης πολύ το ροδόνερο και το άμυγδαλόλαδο.

Πρέπει όμως να όμολογήσωμε κάτι: Είχαν πιο πολλές ώρες από μας για ν' ασχολούνται με τον εαυτό τους, ή ζωή τους ήλιω ήρεμη και όχι αγωνιώδης όπως τώρα κι' αυτό το έδαπε κανείς στη φρεσκάδα του προσώπου τους. Η κόπωση, οι πολλές σκέψεις, ή άγωνία κουράζουν το πρόσωπο και το κάνουν να χάνη πρόωρα τη φρεσκάδα του.

Η άλληλογραφία μου

Νοικοκυρούλα: Τό σεντόνι σας θα καθάρση ως έξης: Άφου το ασπουνίζετε και το έχετε έτοιμο για ξεβγάλμα ρίξτε σε 4 δκ. νερό χλιαρό μία κουταλιά της σούπας θαρεκίνη θαλμίνη σ' ένα σακκούλακι από τουλπάνι. Όταν διαλυθή ρίξτε μέσα το σεντόνι και αφήστε το 25 λ. της ώρας. Ύστερα το ξεβγάξτε με άφθονο νερό. Φυσικά το καθαρίσμα αυτό είναι μόνον για λευκά ύφασματα.

Α. Μ. 125: Για τα φρούδια σας δεν έλπεω άλλη θεραπεία απ' την άφαιρησι των περιττών τριχών με ηλεκτρισμό. Έκτός αν έχετε την ύπομονη να τις αφαιρήτε κάθε τόσο μόνη σας με το τοιμητάκι.

Ο. Λ. Ι. Β. Α. Ε. Άνδρ' όνιο: Λυπούμαι, αλλά δεν μπορώ να σας προσδιορίσω κρέμα γιατί θα έταν... δωρεάν διαφήμισις!

Ν. Ι. Κ. η. Π. Ν. Ά: Να δάξετε κά-θε θρόν' όνιο Πέτρολ Κανά, τριών-τας καλά τις ρίξτε. Σ' ένα-δυο μήνες θα δυναμώσ' όνιο.

Μ. Α. Ι. Ρ. η. Δ. Δ.: Καλή είναι ή συνταγή. Να την χρησιμοποιήσετε όπως μου γράφετε. Μόνο προσέχετε να μη μπήνη α-λοήθη μέσα στα μάτια, γιατί ελά-φτε!

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Έλληνικό διήγημα

ΜΕΣ' στο χαμηλοτάβανο μισοσκότεινο δωμάτιο, λίγη ανοίξη είχε γλυστρήσει μαζί μ' ένα μπουκέτο «τρινές μαργαρίτες» που βρίσκονταν σ' ένα πλινό βάζο. Μπροστά στο τραπέζι ένας άντρας σάπαινε, βυθισμένος στους συλλογισμούς του. Άπέναντί του, μία κοπέλλα τον κύτταζε, αμίλητη κι' αυτή. Σφιγμένα δυνατά τα χλωμά χείλια του άντρα, βαθεία ή ρυτίδα ανάμεσα στα μάτια του, δείχνανε το άλυγιστο πείσμα του. Της κοπέλλας ή ματιά, σά γαλάζιο βελούδο, ήταν γεμάτη δέος. Σηκώθηκε ο άντρας κι' άρχισε να κόβη νευρίκες βόλτες μέσα στο δωμάτιο. Το λυγνό του κορμί, ήταν πνιγμένο μέσα στα μαύρα ράσα. Τα όλομαυρα σγουρά γένητα του πλαισιώνανε τη βλοσυρή ματιά του — ματιά σκληρωμένου θεριού!...

Έσφινκα σταμάτησε τα χείλια του κουνήθηκαν: —Δεν μπορεί... Δεν θα περάση!... άκούστηκε ψιθυριστή ή φωνή του. Η κοπέλλα τον κύτταζε με μικρή άμφοδία: —Λέε, Γρηγόρη να μην περάση;... —Τόσα παλληκάρια θά του φραζούνε το δρόμο: ο Μαυροκορδάτος, ο γερο-Αναγνωστράς, ο Σαχίνης, ο Τσαμαδός, ο Σαχτούρης... Κι' ο θείος σου, ο κόμης

Μέσα στο μισοσκόταδο το κεφάλι του Παπαφλέσσα πρόσβαλε πελιδνό, ματωμένο...

Σανταρόζας, που μέσα στο στήθος του χτυπά ή ελληνική καρδιά...

Χαμογέλασε ή κοπέλλα:

—Όπως και ή δική μου, Γρηγόρη... Τη ζύγασε ο ιερωμένος και της χάιδε τα καστανόξανθα μαλλιά, που άπάνω τους άντιέγγιζε, θαρρείς, ο χλωμός ήλιος του Πεδεμοντίου...

—Ναι, Έλδ'όρα... της έπτε σοδρά. Σε νοιώθα και σένα Έλληνίδα...

—Την αγαπάω την πατρίδα σου, Γρηγόρη. Και γιατί είναι όμορφη, και γιατί έχει παιδιά σαν και σένα, που πολεμάνε για τη μεγάλη Ίδ'έα της!...

—Σ' εύχριστώ, Έλδ'όρα... Τό ν' άφίση την όμορφη μακρινή δική σου πατρίδα, τα πλούτη σου και τις άνέσεις σου, για νάρθης να βασανιστής άπάνω σ' αυτά τα αματωποτισμένα χρώματα, είναι μη χειροπιαστή άπόδειξι της άγάπης σου...

Είχε σηκωθεί συγκινημένη ή κοπέλλα. Τά δυνατά μπράτσα του Γρηγόρη Δικαίου τη σφίξανε γεμάτα έρωτα κι' άπό-γνωσι:

—Μαζί θα νικήσουμε, Έλδ'όρα! μουρούσις...

—...Η μαζί θα πεθάνουμε!... του πρόσθεσε εκείνη. Δυνατά χτυπήματα στην πόρτα τους χωρίσανε:

—Παπαφλέσσα!... άκούστηκε από την άλλη μεριά μία φωνή σαν άγκομαχητό. Άνοιξε...

Μ' ένα πήδημα ο Δικαίος έφτασε στη πόρτα, την άνοιξε και δέχτηκε στην άγκαλιά του ένα άνδρ' όνιο βουτηγμένο στο

Μέσα στο μισοσκόταδο το κεφάλι του Παπαφλέσσα πρόσβαλε πελιδνό, ματωμένο...

αίμα, πελιδνό. Ο Παπαφλέσσας τον κούνησε δυνατά:

—Λέγε, μαρέ!... Τι γίνθηκε;... Καταστροφή!... Σκοτώθηκαν στη Σφακτηρία, ο Σαχίνης, ο Τσαμαδός... ο Σανταρόζας...

—Έκλεισε τα μάτια της ή κοπέλλα. Ο μοναδικός της προστάτης είχε δώσει τη ζωή του για την Ελλάδα...

—Κουράγιο!... της μουρούρισε ο Παπαφλέσσας.

Σήκωσε το κεφάλι της άποφασιστικά εκείνη.

—Ναι, Γρηγόρη... του απάντησε. Θα κάνω κουράγιο για την Ελλάδα!

—Άστράφανε τα μάτια του Δικαίου:

—Και την εκδίκησι... Θα την πάρω μοναχός μου, στ' όρκίζομαι!... Θα χτυπήθ' ο ίδιος με τον Ίμπερη!

—Εσύ!... Ένας ύπουργός των Έσ-τερικών!...

—Δεν μπορώ να γράφω και να υπογράφω, όταν άλλοι δίνουνε τη ζωή για την πατρίδα! Δεν χρειάζονται ύπουργοί σήμερα που ο Ίμπερη βρίσκεται στο Μαριά, άλλα μόνον πολεμιστές, με το καρσούλι στο χέρι!...

Οξω από το παράθυρο, το ανοιχτά-τικο δειλινό έπεφτε άπαλό πάνω από το Ναυπλιο.

Μέσα στη μικρή καμαρούλα της, μαυροντυμένη, άδάκρυτη, ή μικρή Ίταλ'ίδα είχε παραδοθή στην άπόγνωσι. Η ψυχή της ήταν μαύρη. Τα φοδερά νέα την είχαν κουρελίσσει. Το Μανιάκι, πουχε όρ-βώσει το μικρό του άνάστημα άπέναντι στην όρμητική στρατιά του έχθρου είχε σωριαστή ματωμένο... Άνάμεσα στα τρακόσα κορμιά των πιστών ποδών άπομεί-νει πεισματάρηδες γύρω στον άρχηγό τους—τί μοι-ραίες, αλήθεια, ο άριθμός τρακόσα στην ιστορία του τρελλού έλληνικού ήρωισμού!...—άκ'έφαλο είχε δρε-βή το κουφάρι του Παπαφλέσσα! Ματωμένα τα ρά-σα του, παγωμένη ή άδά-μαστη καρδιά του. Ο Ίμ-περη είχε βάλει να ψά-ξουν έπίμογα για το κεφάλι του πεθαμένου του αντίπα-λου. Κι' όταν τον τόχανε φέρει, λένε πως το είχε κυ-τάξει στα σδυμένα μάτια κι' είχε φιλήσει τα πελιδ-νά χείλια λήγοντας: «Στ' αλήθεια, ήτανε γενναίος άντρας!...»

Και τώρα πιά δεν ήτανε τίποτα. Μόνο μία σκιά που γένιζε την Έλληνική Ίστο-ρία... Η Έλδ'όρα ένοιωσε ά-κατανίκητο τον πόθο να τον ξαναδ'ή. Μιά φορά μό-νο, κι' ύστερα να τον άκο-λουθή πιστά στο μακρινό ταξί-δι, που δεν έχει γυρισμό...

Ένα δειλό χτύπημα στην πόρ-τα. Η Έλδ'όρα πετάγεται μ' ένα χτυποκάρδι και πάει ν' άνοιξη. Μπροστά της δυο άντρες φτωχο-τυμένοι, σκονισμένοι, βλοσυροί. Ο ένας τους κρατεί κάτι, τυλιγ-μένο σ' ένα σκούρο πανί.

Η Έλδ'όρα πιάνει το στήθος της, προσπαθώντας να πνίξη τα μανιασμένα σκιοτήματα της καρ-διάς της...

—Τό φέραμε... μουρούριζε σκοτεινά ο άντρας με το πακέτο. Τ' άκούμπ'όι χάμω, σε μία γω-νιά και φεύγει με το σύντροφό του.

Η Έλδ'όρα μένει μόνη της. Τα μάτια της τα μαγνιζέει το πακέτο της γω-νίας. Τρέμει συγκορη, και κυττάζει το παλιό οικογενειακό δαχτυλίδι που στο-λίζει το κρινέο της δαχτύλο. Κάτω απ' την πέτρα βρίσκεται το μεσαιωνικό δη-λητήριο, που γενιά σε γενιά δινότανε σά φοδερή κληρονομία στους άπογοντευ-νούς της οικογενείας...

Με μιάν υπεράνθρωπη άποφασιστικό-τητα, έσκυψε, άρπάξε το πακέτο, τ' άκούμπησε άπάνω στο τραπέζι, και ξεφιν-κά, τράβηξε το πανί!

Μέσα στο μισοσκόταδο, το κεφάλι του Παπαφλέσσα πρόσβαλε πελιδνό, ματωμέ-νο, γεμάτο χρώματα. Πίσω από τις μισά-κλειστες βλεφαρίδες, το παγωμένο βλέ-μα είχε πάρει την άδυστόραχη γαλήνη του θανάτου!

Άργά, ή Έλδ'όρα γονάτισε μπροστά στο κεφάλι του ήρωα. Έδωλε το δα-χτυλίδι της, ξεβίωσε το σμαράγδι και κύτταζε για λίγο το μικρό μπαράκι του δηλητηρίου. Μπροστά στο μάτι της περσάνε άσφα τα γραφικά τατιά του Πεδεμοντίου. Ύστερα, πρόσβαλε μπροστά της ή Έλλάδα! Γι' αυτή την Έλλάδα τάχε δώσει όλα: τον προστάτη της, τον αγαπημένο της — και τώρα τον ίδιο τον εαυτό της... Άποφασιστικά, πλησίασε το δαχτυλίδι στο στόμα της και ρούφηξε το δηλητήριο. Ύστερα, κόλ-λησε με πάθος τα χείλια της άπάνω στα πελιδνά χείλια του Παπαφλέσσα. Κι' έ-δωσε στον αγαπημένο της νεκρό το ά-πελπισμένο φιλή του έρωτα και του θά-νάτου!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Προεκλογικό ντεμπούτο

Ο Νικολάκης, όταν άκουσε πώς θα πάρουν κι οι γυναίκες μέρος σ' τ' ε- κλογές ήλανε τ' "Εφταλίας".

— Άκου, καυδέντα; Θ' άφήση, λέει, τ' γκουβέρνο αυτό τ' κάλπικα όντα νά πάρουν μέρος σ' τ'όι κάλπες. Μωρέ ρεζιλίκια!...

— Γιατί, παρκαλά; Δεν μ'ας μπε- γέντισε τ'ό μάτι σου; τ'ό φώναξε στα- δουμουτσινιάζοντας η "Εφταλία".

— Μά, βρέ Φταλία, η γυναίκα πού αλλάζει μέσα στην έκκλησία δαχτυλίδι τού γάμου με τόν ένα και τήν ί- δια ώρα ρίχνει κλεφτές μυτιές στον άλλο, ή γυναίκα πού, τήν ώρα πού δαγγίζει στο κα- κουργαδικό τ'ό Ιλάμι νά τ'αψή κούμουνε τ'ό κε- φάλι, ταχτοποιεί τ'όι μπουκλές τ'αψ, θά μ'ας κουμαντάρη τ'ώρα μέσα στο Μπελεντιέ; Χαθήκαμε!...

— Τώρα πιά θάμ'αστε μπ'ρ σου καί μπ'ρ μου. Όχι γιουλαρί, χαλκά καί ντε καί τ'όους. Ισάοτη, ψήφο, παντε- λονία!...

— Δηλαδή ή γυναίκα θ' άντροφεύρη; ρώτησε εαφνισμένος ο Νικολάκης. Εύ- τυχώς πού ούλοι ζουριζόμαστε, άλλοι- ως θά σ' έβλεπα καί σένα, βρέ Φταλία, με... μουστάκια!

— Τά πάντα μπιτίσανε, άφρίζε καί εαφνίζει ή "Εφταλία. Σ' ούλα ρίθαμε γκαγιάν. Μ'ας είδατε σωφρίνες, δικηγο- ρίνες, με τήν κοστούμιά τού πολιτισμά- νου, με τήν άσπρη μπλουζά τού για- τρού, με τ'ας κάουμνε κονσουλτά, ανα- λυσεις, ρετζίτες... Τώρα θά μ'ας όητε καί μέσα στον Μπελεντιέ!

Κι' ότ'ας είχε πάρει κατήφορο συνέ- χισε με γινάτι:

— Όέλω πολύ νά βγά! — Άφου βές νά βγής, "Εφταλία μου, νά πάρες σαρσαμπουλόκι!

— Μή κογιονάρης, Νικολάκη. Όέλω νά πιτύχω καί τότε θά έπισηκενάω τ'ό συ- νοικισμό. Τ'ό νταδατζιλίκι, ή μούχλα, τ'ό ξεχαρβάλωμα, ή σπιονιά, τ'ά ρουφετί- τια, όι καταριματζίδες, όι χαραμτζή- δες, καί όι άδωγισιοθι ούλοι θά σιντιο- ντιστούν! Όά βγάλω γωνία, πανιά, φέγγ - βολάνια, μεγάφωνα: «Όχι τήν ψήφο, σ'ας άλλά τήν ψυ- ή ή σ'ας στήν "Εφταλία! Όά καπταλίσω τ'ό μαχαλά με τ'όι πο- λιτιδέδες μου!

— Καί δέν μού λές, βρέ γυναίκα, π'ώς θά ξεποζαρισί τ'όι στοί πολιτρίδες σου;

— Όλόσ'ωμη! φώναξε με καμφοί ή "Εφταλία. Γιατί έχω νά δείξω μπό' λαμ- πάδα, μπράτσα, φοατζόδες, πλάτες, μούτρα καί γκιουζελίμ γλώσσα, τ'ό πιο πικάντικο δόλωμα!

Κι' ο Νικολάκης μ' ένα εϊωνικό χα- μύγελο μουρμούρισε:

— Μπορεί νά κολλήσης σ'τά ντουβά- ρια, άλλά μ'ην έλπίσης π'ώς θά κολλήσης καί σ'τά Δημαρχία. Βρέ θά σε μαυρίσω, γιατί κι' εσύ μούχεις μαυρίσει τ'ά τσί- γερια!

— Εγώ, μωρέ, κι' όνι τ'ό Σχέδιο Μάρσαλ, θά σώσω τήν "Ελλάδα!...

— Νά μ'ή σώσης νά μ'ας σώσης!

Μά ή "Εφταλία τ'ό διολί τ'α, από κείνη τή στιγμή άρχισε τ'ά σουβ'τα - φέ- ρτα, καί τ'ουρλού - τ'ουρλού κουματικά κόλπα.

Γυναίκα γιά τ'ό χαζιρεύτηκες; Νά σε περιμένω τ'ό μεσημέρι; τή ρωτάει ο Νικολάκης.

— Δέν σου δίνω λόγο. τ'ό φώναξε φουριόζα ή "Εφταλία.

Κι' ήρ'υγε σάν άστραπή γιά νά ρε- γουλάσ' τ'ά προεκλογικό τ'α ντεμ- πούτο.

ΣΟΚΡ, ΡΩΝΑΣ

Τό βόσανα τού Καραμπέτ

ΤΟ ΟΠΛΟ

Σήμερις άμα άντρωπος σοδαρός θέλεις νά φρίνεσαι κούζουμ, ένα χαρτοφύλακας πιρέ- πει κρατημένος νά εκάνης. Σέρεϊς τί είνε χαρ- τοφύλακας, γιάδρουμ; Μιά τσάντα ενεται. Κά- τω από τ'ό μασάλη σου κρατημένος εκάνεις, κιφάλι σου ψηλά-ψηλά έχεις, διόμο άργά- άργά περπατημένος ενεται. Όλο τ'ό κόσμος εσέ- να κυττάζει, χαρτοφύλακας-χαρτοφύλακας θιλέ- πει, π'όσα θιλέπει, κιφάλι ψηλά θιλέπει, θαυμα- σμένος εκάνει.

— Σπουδαίο κύριο, "Ετσι τ'ό κόσμος λέει. "Αμα χίτες κανέναν ντέν ρωτάει; Μπον άντάμ, τί έχει μέσα στο χαρτοφύλακας. Πατάτες έχει, ψάρια έχει, μπι- ρζόλες - μπιρζόλες έχει χίτες κανέναν χαρτοφύλα- κας άνοιγμένος ντέν εκάνει.

Τ'ό λοιπόν, κούζουμ, όλο τ'ό κόσμος χαρτοφύ- λακας έχει, γιάτι νά μ'ην έχη χαρτοφύλακας καί τ'ό Καραμπέτ; Χίτες άκριβό π'όμα ντέν εν- εται. Πενήντα ιλιάνες δίνεις, εκάτ'ό δίνεις, εκά- τ'όν πενήντα δίνεις, χαρτοφύλακας άγορασμένο εκάνεις, κάτω από μασάλης σου κρατημένος ε- κάνεις, σπουδαίο άντρωπό ενεται. "Οιλέ ντεϊλ- μί; "Ετσι δέν είνε, γιάδρουμ;

Τ'ό λοιπόν, κούζουμ, σ'τά μαγαζί π'αίνω, χαρτοφύλακας άγορασμένο εκάνω. Π'όαίτο είνε, μεγάλο, ό,τι τ'ό ψυχή σου θέλει, μέσα χωρεμέ- νος εκάνει. Χαρτοφύλακας παίρνω, άγορά π'η- αίνω.

— Παστουρμά μπέ! Λακέρδα, μπέ! Σου- τζούκια πολιτικά, μπέ!

— Αμέσως, Καραμπέτ!

Μέσα στο χαρτοφύλακα παστουρμά βάζω, λακέρδα βάζω, σουτζούκια πολιτικά βάζω, όλα μαζί πακέτα-μακέτα, φ'οαί-φ'οαί μ'ορίζουν — άμάν-άμάν άντρωπο ευτυχισμένος είμαι. Λεφτά μου ιλην'όρων, χαρτοφύλακας κλείνω, κάτω ά- πό μασάλης μου κρατάω, δόμο παίρνω, τ'όμα ιμπαίνω.

Άμμ'α στο διάδρομος στέκομαι κλί-κλί, γέ- λια ακούω, ύναικες - κορίτσια-κορίτσια γελάνε.

— Κύττα-κύττα! λένε. "Ο χαρτοφύλακας τ'ό λείπει!

Κιφάλι μου γυνάω, κορίτσια θιλέπω:

— Γιατί κούζουμ; λέω. Γιατί, γιάδρουμ; Χίτες μπέ τ'ό χαρτοφύλακας ντέν μού πάει;

— Ένα στρουμπουλό κορίτσι γελασμένη ενεται, εμένα ρωτημένο εκάνει;

— Καί τί έχεις μέσα στο χαρτοφύλακας;

— Ό,τι θέλω έχω, κούζουμ.

— Δηλαδή; Τί έχεις; Δικηγόρος είσαι;

— Χίτες μπέ, ψυχήν νεικηγόρος ντέν είμαι. Μέσα στο χαρτοφύλακα φ'οαίτα π'όματα έχω. Χίτες έγγραφά-μ'έγγραφα ντέν ηκσέρω. Λιγάνι νά σε δίνω κούζουμ, σάλια σου νά τρέχουνε.

Χαρτοφύλακα άνοίγω άμμ'α μέσα στο τι- ράμ μεγάλο σαματά ενεται. Κορίτσι φωνή βάζει:

— Πίφ!... Πίφ!... Πίφ! Πούφ!... Πούφ! Πούφ!...

— Άλλο κορίτσι άλλο φωνή βάζει:

— Βοήθεια!

Κι' όλο τ'ό κόσμος μύτης του κοατάει, άλλο σηκώνεται, άλλο φωνάζει, άλλο πέφτει μεγάλο σαματάς πανικό-μανικός — β'άι-β'άι-β'άι νέ όλ- ντού!

— Τ'είν' αυτό!

— Χαθήκαμε!

— Βοήθεια! Όά λιποθυμήσουμε!

Άπό τ'ό θέσεις του σηκώνονται άμα φ'οαί- φ'οαίτα στο θέσι καθισμένος ίνομαι, πόδι μου ά- πάνω στο πόδι μου βάζω, άμ'α τ'ό κόσμος τρο- μαγμένη φωνάζει:

— Εξώ! Εξώ!

— Νά αωνή αυτό!

— Βοήθεια! Ιστυνομ'αί! Κλείσε τόν χαρτο- φύλακα, βρέ!

Υστερα όλοι λιποθυμισμένοι ενονται, τ'όμα σταματάει. "Ιστυφύλακας άνεβαίνει, άστυνομ'αί τ'όμα με π'αίνει. Γιατί μπέ; Διά παράνομος όπιλοφ'ορ'αί! Β'άι-β'άι-β'άι, χίτες, μπέ, όπιλοφ'ορ'αί ενεται! Παστουροφ'ορ'αί νά λένε! Κεπόλ'ου εσεκλέρ. "Εγώ δουλειά μου τώρα ηκσέρω. Μυ- στικό όπλο πάντα μαζί μου νά έχω. Χαρτοφύ- λακας με παστουρμά νά κρατάω καί όποιο πλη- σιασμένο νά με κ'άνη κάτω πεσμένο νά ενεται!

Άγναντιν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπιάδα

Αναίδεια

Π'ώς είπατε; Δεν σ'ας άρέσει τ'ό νέο μου κοστούμι; Ούτε τ'ό ύφασμα, ούτε τ'ό χρώμα, ούτε τ'ό ράψιμο; Καί ποίος σέ ρώτησε μωρέ; Αί; Σέ ρώτησε κανέναν σ' άρέση ή δέν σ' άρέση; Σου ζήτησα τή γνώμη σου; Αί; Τί είπες; Από έν- διαφέρον μού τ'ό λές; Τόν κακό σου τόν καιρό, βλάκα! Ένδιαφέρον, λέει! Καί ποίος σουδωσε, μωρέ, τ'ό δικαίω- μα νάχης ένδιαφέρον γιά τ'ό τί φοράω καί τί δέν φοράω;

Όρίστε; Δεν φα- νταζόμουνά ότί θά παρεξηγηθής; Καί έανά τόν κακό σου τόν καιρό, λοιπόν!

Άκου πράματα! Θάρρη ό κύριος από δώ, νά μού π'ή τή γνώμη τού γιά τ'ό κοστούμι τού φο- ρώ! Για νά τ'ό φο- ρώ, βρέ χ'άπατο, θά π'ή ότι μ' άρέ- σει. Όά π'ή ότι είμαι ευχαριστημένος καί από τ'ό ύφασμα καί από τ'ό χρώ- μα καί από τ'ό ράψιμο μου. Γιατί, άν δέν ήμουνά, δέν θά τ'ό φοράγα! Εό- ανο!

Κι' από πού κι' ως πού, μωρέ, εσύ μ'πορείς νάχης καλύτερο γούστο από τ'ό δικό μου; Με ποιά δικαίωμα καί με ποιά ντοκουμέντα; Τί είσαι, δηλα- δή, πού μούρχεσαι μ' ένα ύφος Μπρού- μελ νά μού π'ής τή γνώμη σου καί ν' άποφ'ανθής ότι τ'ό ρούχο μου είνε κα- λό ή όχι!

Αυτό τ'ό γρώμα μ' άρέσει, βρέ γκρα- δαρίτη! Χρώμα σκούρο, μονντό καί σοδαρό, πού έναρμονίζεται με τ'ό χα- ρακτήρα μου καί τήν ιδιοσυγκρασία μου. Κι' έτσι μ' άρέσει νά τ'ό ράβω. Είνε μακριά τ'ά μανίκια; "Ετσι τ'ά θέ- λω! Είνε φαρδύ; "Ετσι μ' άρέσει! Εί- νε στενός ό γιακάς; "Ετσι μού γου- στάρει! Δεν τόξερα νά φτιάξω κανένα παρδαλό κοστούμι, γιά ν' άρέση στην εαφνιά σου! Είτε έτσι, είτε άλλοιώς είμαι εις θέσιν νά κρίνω μόνος μου καί είμαι ό μόνος πού δικαιούμαι νάχω γνώμη γιά τ'ό τί φοράω εγώ! Γιατί ε- γώ, βρέ, δέν ντόνομαι ούτε ν'ιά νά κά- νω επίδειξη, ούτε γιά ν' άρέσω σ'τους άλλους! Ντόνομαι γιά τόν εαυτό μου καί είμαι ό μόνος άρμόδιος νά διαλέ- γω, νά έχκρίνω καί ν' άποφασίζω!

Π'ώς; Τ'ό είπες γιά τ'ό καλό μου; "Αει σ'τό δισόλο, παιδάκι μου! "Ηρθα εγώ, βρέ, καμιά φορά ά σου π'ώ τή δική μου γνώμη γιά τ'ά ήλιθια κο- στούμια πού φορείς; "Ηρθα ποτέ νά σου π'ώ π'ώς είσαι σάν καραγκιόζης; Γιατί, άν ρωτάς τή δική μου γνώμη, θά σουλέγα π'ώς, άντί νά κυττάς τί φοράνε όί άλλοι πολύ καλύτερα θά- κανες νά κυττάζης τ'ά χ'άλια σου. Πού μού φοράς ένα κουστούμι πού έχει φά- ει τρεις μεταφ'ορ'αί; Κύττα τ'ά χ'άλια σου, παιδί μου! Κύττα τ'ό μαντάρι- σμα τής τσέπης πού χτυπάει από μιά άρα μακριά σ'τά μάτια. Κύττα αούτ'ή τ'αδία πού έχεις στην πλάτη καί δέν παίρνεις λίγη βελ'όνα νά τήν κα- βαρίσης. Κύττα τή λιγδα πούχει μα- ζέψει ό γιακάς σου καί θέλει ευστρί! Κι' άειντε ν' αλλάξης καί π'ουκάμισο, παιδί μου, κι' άν δέν έχης τ'ά π'λυστι- κά, πάρε δυό τ'άλληρα νά κ'άνης τή δουλειά σου. Κι' άμα άνθρωπευτής, τό- τε έλα νά μού π'ής τή γνώμη σου γιά τ'ό δικό μου κοστούμι, πού, άν όχι τί- ποτ' άλλο, είνε τ'ούλαχιστον ευτρίπες, καθαρό καί άνεπιλήπτο! Τότε μόνος μ'πορείς νά μού δώσης γνώμη, άν σου ζήτησω, βέβαια. Γιατί άν μού τί δώ- σης χωρίς νά σ'τή ζητήσω θά σουβ'ρη μαγγουριά στην κεφαλά πού θ' άνα- στενάξή ή πλάσι. Γελοίο τύπε!

ΠΕΛΟΠΙΑΔΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα καινούργιο μέταλλο, τ'ό «Ζ-4», πού άνακάλυψε, ό έπιστη- μών κόμης ντ' "Ολμπάν, παρου- σιάζει τήν παράξενη ιδιότητα νά εκέεται Ισχυρά άπ' τόν νέο πλα- στήν Ρέα, σέ ώρσιμένες ήμέρες νήτ' Ρέα. Τ'ό φαινόμενο αυτό γί- νεται αίτία ενός τραγικού σ'ό- ντος. "Ο ντ' "Ολμπάν, πού καί ό φίλος τού Σαίν-Κλαίρ, ό λεγόμενος «Νυκτάλωψ» πασι- δ' γινώσκων καί ντεκτεϊθ, συλλαμβάνουν τήν ιδέα νά εκμε- ταλλευθ'όν αούτ'ήν έλ'ε γιά έ- να ταξείδι άπ' τή Γ'ή σ'τή Ρέα. Κατασκευάζουν λοιπόν ένα άε- ρόπλοιο, τ'ό «Ολμπ-1», από τέ- τοιο μέταλλο. Σ'τό έργο τού σ'ό- ντος βοηθ'εί κι' ό Γισπανέζος έπι- στήμης Γκν'ό Μιτάνγκ, φίλος τού Σαίν-Κλαίρ. "Οταν τελειώνουν όι προετοιμασίες, ό ντ' "Ολμπάν προσκαλεί στον πύργο τού έπι- στήμης καί δημοσιογράφους καί τ'ους άποκαλύπτει τ'ό μεγάλο μυσ- τικό. Σ'τό ταξείδι θά λάβ'ή μέ- ρος κι' ό Ζαν Μαργκά, πρακτικός μηχανικός, κι' άλλοι άποφασισμέ- ν'οι φίλοι. "Οι ταξιδιώτες τού άε- ρόπλου άπ' τούς καί εκκινούν. Σ'τό τα- ξείδι τούς δέν συμβαίνει κα- νένα δυσάρεστο. Φτάνουν σ'τή Ρέα καί έρρισκονται σ' ένα παρ- αδοξο περιβάλλον, έντελώς διαφο- ρετικό άπ' τής γ'ής καί πέφτουν από έκπληξη σ' έκπληξη.

— Τετραχείρα, έν πάση περιπτώσει, εί- πε ό Γκν'ό. — Πού μ'ας φοβή- θηκαν, συμπλήρωσε ό Σαίν Κλαίρ. Υπάρχουν έπομένως σ'τή Ρέα διποδα όντα πού κυ- νηγούν αούτά τ'ά ζώα, ένά άφί- νουν ήσυχα τ'ά άσπρα πουλιά... Πρόκειται όμως άρα γε γιά πλάσματα άνάλογα π'ούς τούς άνθρώπους, ή γιά άγρια θηρία; "Εμειναν όλοι συλλογισμέ- ν'οι γιά λίγο, μέσα στην ά- πόλυτη σιωπή. "Υστερα ό Σαίν-Κλαίρ είπε εαφνικά: — Εμπρός. "Ας άνεδούμε σ'τό λόφο.

Ανάμεσα σ'τά δέντρα, ύ- π'ηρχαν τώρα άγκάθια, βάτοι καί μυτεροί βράχοι. "Οι βρά- χ'οι, μικροί καί μεγάλοι, εί- χαν όλο ένα όμοιοόμοφο γκρί- ζο χρώμα με γυαλιστερές ραβ- δώσεις. "Οί έξερευνηταί έπρεπε νά πεδούν πάνω άπ' τ'ά έμπόδια ή νά περνούν γύρω τούς. Μά είχαν πιά προσαρμόσει τ'ας μ'ικρές δυνάμεις τούς σ'τό δά- ρος τούς, κι' έτσι δέν συνείδη κανένα δυσάρεστο άπρόοπτο.

Ό λόφος γινόταν όλοένα πιο άπότομος καί τ'ά δέντρα άραι- ότερα. Σ'τό τέλος, δέν ύπ'ηρ- χαν πιά παρά βράχοι γυμνοί, πού τ'ους έδερεν ό ήλιος όπι- κ'α σ'τή Γ'ή. Εαφνικά, όι έξερευνηταί μπή- καν τ'ήν ζώνη τού άνέμου — τ'ό σφοδρό εκείνου άνέμου, πού π'έσφουσε τ'ά σύννεφα με όριμ'. "Ο Σαίν-Κλαίρ έρρισκό-

ταν, τή στιγμή εκείνη, εκάτ'ό μέτρα πιο μπ'ρος άπ' τούς άλ- λους. Αούτον λοιπόν χτυπήσε π'ρώτα ό άνεμος.

Τόν ένοιωσε, σάν Ισχυρότα- το χαρτοκί, σ'τό π'ρώτοπ'ό του καί σ' όλόκληρο τ'ό σώμα τού. Βλέποντας ύστερα π'ώς τόν άνασ'ήκανε καί τόν παρ'έ- σφουσε σάν φτερό, φώναξε μ' ό- λες τ'ας δυνάμεις:

Τόν ένοιωσε, σάν Ισχυρότα- το χαρτοκί, σ'τό π'ρώτοπ'ό του καί σ' όλόκληρο τ'ό σώμα τού. Βλέποντας ύστερα π'ώς τόν άνασ'ήκανε καί τόν παρ'έ- σφουσε σάν φτερό, φώναξε μ' ό- λες τ'ας δυνάμεις:

Σ'τό μέρος όπου είχε φτά- σει ό Σαίν-Κλαίρ, σταματού- σε άπότομα τ'ό χάος τών θνά- χων κι' άπλυνόταν ένα γυμνό όροπέδιο, δίχως καμμία προ- εαχ'ή πού νά έμποδίζ'ή τόν ά- θορρό καί δυνατό άνεμο.

— Σταματήστε! Σταματή- στε! φώναζε σ'τους άλλους ό Γισπανέζος.

Αγκάλιασε συγχρόνως με τ'ό ένα τού μπράτσο άπ' τή με- σ'ή τή Βερόνικα καί τήν κόλ- ηψε δίπλα τού πάνω σ' ένα άπ' τ'ους τελευταίους βράχους.

Τώρα ό Σαίν-Κλαίρ περ- νούσε 20 μέτρα πάνω άπ' τούς συνταφ'ους τού, σ'τόν άέρα. Καθώς όμως τόν έπαιρνε ό ά- νεμος σάν άχυρο, έκανε τ'ας ά- παιτούμενες λογικές σκέψεις.

«Ό άνεμος με παρ'ασύρει — είπε με τ'ό νού τού — όπως ένα ποτάμι παρ'ασύρει τόν κο- λυμβητή. Χρειαζόμ'αί άρσιμέ- νες μαγουδρες, γιά νά βγώ άπ' τ'ό ρεύμα τού».

Εκαμε με τ'ά χέρια καί τ'ά πό- δια τού τ'ας ίδιες κινήσεις σάν νάπαιρνε βουτία σ'τό νερό. Έ- ν'ό όμως ό κολυμβητής, μετά τή βουτία, προσπαθεί ν' άνεβ'ή π'ρός τ'ά πάνω, ό Σαίν-Κλαίρ προχώρησε π'ρός τ'ά κάτω, π'ρός τ'ό έδαφος τού πλανήτη. Με τ'ας Ισχυρές καί μεθοδικές αούτες κινήσεις τού, έπέτυχε τ'ό άποτέλεσμα πού ήθελε, σ' ένα λεπτό τής ώρας: Γλ'υστησε δηλαδή π'ρός τ'ά κατώτερα ά- τμοσφαιρικά στρώματα, β'ήκε άπότομα άπ' τή ζώνη τού ά- νέμου κι' έπεσε σ'τό έδαφος.

Εύτυχώς, χάρις σ'τό μικρό τού βάρος, π'όλαβε νά λυγίσ'η τ'ά γόνατά τού καί νά πατήση κάτω με τ'ας μύτες τών ποδι- ών, έτσι ώστε δέν χτύπησε κα- θ'όλου. Ανασ'ήκώθη ύστερα καί κύτταξε γύρω τού.

Βρισκόταν σ'τά μισά περι- που τού λόφου, εκεί πού στα- ματούσαν τ'ά δέντρα κι' άρχι- ζαν όι βράχοι. "Εμεινε άκίνη- τος γιά λίγο, γιά νά ξαναβ'ρή τόν κανονικό ρυθμό τής άνα- πνοής τού, κι' ύστερα ξανα- σκαρφάλωσε σ'τό λόφο, μ' ένα φρά π'ηδ'όματα.

Είδε τούς άλλους, μαζεμέ- νους κάτω άπ' ένα τεράστιο βράχο, προφυλαγμένους άπ' τ'ό άάρατο ρεύμα τού άέρος. "Ο- ταν πήγε κοντά τούς, έβαλαν όλοι τ'ά γέλια.

— Έπειτα ό Γκν'ό Μιτάνγκ έ- είγησε:

— Άπ' όσα είδαμε με τ'ή τηλε- σκοπικό κρύσταλλο τού «"Ολμ- 1», καθώς κι' άπ' τή μεταβ-

λή σας σέ... κολυμβητή τού ά- έρος, αγαπητέ μου Λέο, είνε φανερό ότι τ'ό μέρος αούτό τής Ρέας σαρ'ώνεται άπ' ένα Ισχυ- ρότατο άνεμο, συνεχ'ή ή όχι.

— Εγώ είδα τ'ό όροπέδιο πού άπλώνεται πολύ μακριά, π'ρός τή δύση, είπε ό Σαίν- Κλαίρ. Πιστεύω λοιπόν ότι ό άνεμος αούτός είνε μόνιμος κι' ότι φυσάει πάντα σ'τό ίδιο ύ- φος από αιώνας! Αούτος Ισ'οπέ- δωσε τήν κορυφή τού λόφου, τήν έκανε τελείως όριζόντια καί γυμνή. Άπ' τ'ό μέρος όπου άρχίζει τ'ό ρεύμα τού άέρος καί πάνω, δέν μπορεί πιά νά ύ- πάρξ'η καμμία ζώη, φυτική ή ζωική. "Ο άνεμος σαρ'ώνει τ'ό κάθε τί!

— Θεέ μου! ψιθύρισε ή Βε- ρόνικα άναστενάζοντας.

— Ας συνεχίσουμε όμως τώ- ρα τήν έξερευνησί μας, π'ρόσ- θεσε ό Σαίν-Κλαίρ. Έδώ, δέν βλέπομε γύρω τίποτ' άλλο ά- πό ένα άπέραντο δάσος. "Ας κάνουμε τ'ό γύρο τού λόφου, όσο μ'πορούμε ψηλότερα.

— Είμαστε άσφαλώς τ'ά π'ρώτα όντα πού πατούμε σ' αούτό τ'ό άμυδρές έδαφος, ά- νάμεσα σ'τους βράχους, είπε ό Μαργκά. Δεν β'ρηκα πούθενά πατημασιές ή άλλα τέτοια ί- χνη.

— Έχετε δίκ'ο ίσως, πα- ραδέχθηκε ό Γκν'ό. Καί τώρα κυττάζετε τ'ά ρολόγια σας.

— Όλοι ύπάκουσαν. "Ηταν μεσημέρι άκριβώς.

— Όταν άνοιξαμε τούς φεγ- γίτες τού «"Ολμπ-1», συνέ- χισε ό Γισπανέζος, όι ήλιακές άχτίδες ήπ'ηκαν λοζά. "Ηταν τότε 9. "Ο ήλιος είχε άνατεί- λει π'ρην από 3 ώρες. Τά ρο- λόγια μας πάνε καλά. Τώρα τ'ό μεσημέρι λοιπόν, ό ήλιος έπρεπε νά β'ρίσκεται σ'τό ζε- νιθ. Κι' όμως έχει έκείν'ό κό- νο σ'τά μισά τού δρόμου τού π'ρός τ'ά εκεί. "Επομένως;...

Γύρισε σ'τή Βερόνικα καί τής είπε χαμογελώντας:

— Δεσποινίς, δέν βάσαστε άξία άνήνθια τ'ό σφαρό άστρο- νόμου κόμητος ντ' "Ολμπάν, άν δέν βγάζατε τ'ό συμπερά- σμα πού π'ρέπει!

Η Βερόνικα κύτταξε τ'ό Σαίν-Κλαίρ, κοκκίνισε κι' ά- πάντησε:

— Δυστυχώς, εγώ δέν είμαι σοφή. Κι' άν κ'άνω λάθος, θά με κοροϊδέψετε...

Μά ό Γισπανέζος τήν έν- θάρρυνε με μιά γεροντομ'ία, κι' έτσι ή νέα π'ρόσθεσε:

— Μπορούμε νά συμπερά- νωμε, νομίζω, ότι ή ταχύτης

Σ'τό λιμάνι τού Πειραιώς, κοντά σ'τίς άποθήκες τού τελω- νείου, ό Γεράσιμος Πιτεινάρης συναντάει τ'ό φίλο τού καί πα- τριώτη τού, τόν Νιόνιο τόν Μαντουλάτο, άπ' τή Ζακύνθο, γυν- αστόν γασομ'ερ.

— Γεια σου Νιόνιο.

— Γεια σου Γεράσιμε.

— Τι γίνεσαι, μωρέ ψυχή; Χρόνια καί ζαμάνια έχω νά σε δώ.

— Μ'ην τ'ά ρωτάς, τ'αγοούλα μου Γεράσιμε, μ'ην τ'ά ρωτάς!...

— Μά τί έπαθες, π'ά νά π'ή; Γιατί είσαι έτσι κατσούφης; Έυαθα π'ώς διορίστηκε σ'τίς άποθήκες τού τελωνείου καί π'ρέπει νάσαι ευχαριστημένος.

— Αναστ'έναξε δαρεία ό Νιόνιος καί τ'ό άπάντησε:

— Χωρατεύεις, τ'όγια μου; Είνε δουλειά αούτή, π'ά νά π'ή; Τρέξε εδώ, π'ήγαινε εκεί, Νιόνιο δεξιά, Νιόνιο άριστερα, φό- ρωμε σακκά με ζάχαρη, ξεφορτώνε σακκά με καφέ... Μά τόν "Αγιο είνε νά λ'αλωθ'ή κανένας, είνε νά σε π'άνη ντελ'ιρίο!...

— Έχεις δίκ'ο Νιόνιο μου, τού λέει ό Γεράσιμος με συμ- πόνια. Κουράζεσαι πολύ ξεθεώνεσαι, μωρέ ψυχούλα μου!...

Καί δέ μού λές από πότε κανείς αούτ'ή τ'ή δουλειά;

— Άπό... αούριο π'ρόκειται ν' άρχίσω! άποκρίνεται ό Νιό- νιος ό Μαντουλάτος καί... σ'οφ'γγίζει τόν Ιδωτά τού.

περιστροφής της Ρέας γύρω απ' τον άξονά της είναι πιο άργη απ' όσο της Γης. Έπομένως, οι ημέρες στη Ρέα έχουν μεγαλύτερη διάρκεια.

—Σας βάζω άριστα, Βερόνικα! φώναξε γελώντας ο Σαίν Κλαίρ. —Ας συνεχίσουμε όμως τώρα το δρόμο μας!

Εκίνησε πρώτος, κι' οι άλλοι τον ακολούθησαν, ένας-ένας. Προχωρούσαν όλο με ζήγκ ζάγκ, γιατί κοντά στην κορυφή του λόφου ήταν στενά και λίγα τα περάσματα ανάμεσα στους βράχους. Συχνά μάλιστα δεν υπήρχαν καθόλου, και τότε οι έξερευνητάι αναγκάζονταν να σκαρφαλώνουν στις πέτρες.

Κάπου-κάπου, περνούσαν δίχως να το θέλουν τη γραμμή διαχωρισμού της ζώνης του άνεμου κι' ένοιωθαν τότε να τους μαστιγώνει το φύσημά του...

Η πορεία αυτή κράτησε μισή ώρα, δίχως άλλο άπρόοπτο. Οι έξερευνητάι έκαναν μια κυκλική διαδρομή 3 χιλιομέτρων περίπου, και βρέθηκαν επί τέλους έμπρός σ' ένα τοπίο έντελώς διαφορετικό κι' ύποβλητικό.

Είχαν βγάλει όλοι μια χαρούμενη φωνή, συνοδευόμενη από τρανταχτά γέλια, όταν έφτασαν σ' ένα μέρος άνοιχτό, απ' όπου έβλεπαν όλη την έκταση προς τα νότια και τα νοτιοανατολικά. "Υστερα δοκίμασαν τέτοια έκπληξη, ώστε έμειναν άκίνητοι, σαν άποσβολωμένοι, για λίγα λεπτά...

Μπροστά τους, χαμηλά, ά-

πλώνονταν μια άπέραντη πεδιάδα, τριγυρισμένη από λοφοσειρές. Η έξαιρετική διαύγεια της ατμοσφαιρας τους έπέτρεπε να διαπιστώνουν από μακριά ότι οι λόφοι εκείνοι ήταν όμοιοι και του ίδιου περιπου ύψους μ' αυτόν όπου βρίσκονταν. Μά κάτι άλλο, που είδαν στην κοιλάδα, τράβηξε πολύ περισσότερο το ενδιαφέρον τους...

—Μιά πόλις! φώναξε η Βερόνικα.

—Ναί, μια μικρή πόλις, πρόσθεσε ο Σαίν-Κλαίρ.

—Και πολύ παράξενη! είπε ο Γκνό Μιτάνγκ.

—Ένα πλατύ ποτάμι κατέβαινε απ' την δυτική λοφοσειρά, σερπνώντας σά φειδί στην πεδιάδα και χανόταν προς την ανατολή. Στα μέσα περίπου της διαδρομής του, χωριζόταν σε δυο κλάδους, που ξαναενώνονταν πιο πέρα. "Ετσι σχηματιζόταν ένα μακρόστενο νησί. Πάνω σ' αυτό βρισκόταν η «πόλις».

Την περίζωνε ένας συνεχής τοίχος, ύψους 100 μέτρων το λιγότερο, γυμνός και λείος, δίχως πόρτες ή παραθύρα. Απ' το σημείο που στέκονταν, οι έξερευνητάι έβλεπαν ότι καμιά γέφυρα δεν έκανε πουθενά το πλατύ ποτάμι. Δέν υπήρχε λοιπόν καμμία επικοινωνία μεταξύ του νησιού και της άντικρυνης όχθης.

Υπακούοντας στην ίδια σκέψη, καθένας τους έβγαλε τα κιάλια του και κύτταξε. Νά τί είδαν τότε:

Στο έσωτερικό τού τεράστιου περιφερικού τοίχου, υπήρχαν συγκεντρωμένα αρκετά κτίρια, με διάφορα σχήματα και μεγάλο ύψος, με στενά και λαβυρινθώδη δρομάρια ανάμεσά τους. Είχαν όλα ένα όμοιομορφο γκριζό άσημένιο χρώμα, όπως κι' ο εξωτερικός τοίχος. Δέν υπήρχαν σε κανένα πόρτες ή παραθύρα. Κάθε κτίριο όμως, μικρό ή μεγάλο, στρογγυλό, τριγωνικό ή τετράγωνο, είχε για σκεπή του μια δαντελωτή πυραμίδα, και στην κορυφή της μια στενή τρύπα, μια «πόρτα» με κωνικό θυρόφυλλο.

—Θεέ μου! φώναξε η Βερόνικα. "Ανθρωποι μένουν εκεί μέσα ή πουλιά;

—"Ανθρωποι φτερωτοί μάλλον!... μουρμούρισε ο Σαίν-Κλαίρ.

Πραγματικά, η πόλις ήταν πυκνοκατοικημένη. Πολυάριθμα ζωντανά πλάσματα έμπαιναν κι' έβγαιναν απ' τις ψηλές τρύπες των κτιρίων, πετούσαν απ' το ένα σ' άλλο, ή κατέβαιναν στους δρόμους και κυκλοφορούσαν περπατώντας.

—Άλλοι απ' αυτούς πετούσαν απ' τον ψηλό τοίχο, περνούσαν το ποτάμι και προσγειώνονταν στην άλλη όχθη.

Η γύρω πεδιάδα ήταν σπαρμένη με πολλά μικρά δάση, που το φύλλωμά τους είχε ένα άνοιχτοκόκκινο χρώμα. Μέσα σ' αυτά χανόταν τα φτερωτά πλάσματα, ενώ άλλα έβγαιναν από εκεί και εναγυρίζαν στην κορυφή του περιφερικού τοίχου, για να κατεβούν ύστερα στους δρόμους ή να χωθούν σε κάποιο κτίριο.

—Είπε πλάσματα με ανθρώπινη μορφή, είπε ήσυχα ο Γκνό Μιτάνγκ. "Έχουν χέρια, πόδια, κορμό, κεφάλι... "Ανάμεσα στους άγκώνες και στα πλε-

ρά τους υπάρχει μια μεμβράνη, που τους βοηθά να πετάνε, ή μάλλον να πηδάνε σε μεγάλες άποστασεις. Σ' αυτό συντελεί και το μικρό βάρος τους.

—Φαίνονται γυμνοί, είπε ο Φαζά.

—"Όχι! διώρθηκε η Βερόνικα. Φορούν όλοι ένα όμοιομορφο μαγιώ, έφαρμαστώ στο σώμα τους. Δέν διακρίνεται καλά με τα κιάλια μας, γιατί έχει το ίδιο ροζ χρώμα της σάρκας τους. Ζαρώνει όμως σε μερικές κινήσεις τους...

—Ναί, έχετε δίκιο, είπε κι' ο Σαίν-Κλαίρ.

—"Απλόθηκε σιωπή για αρκετή ώρα. Οι ταξιδιώτες του "Απείρου κύτταξαν άπληστα την πόλι, τους κατοίκους της, το ποτάμι, τα κόκκινα δάση. Μά ήταν ήρεμοι, γιατί ήξεραν τώρα πως θα συναντούσαν πολλά άπρόοπτα στη Ρέα. Πίστευαν πως τίποτε πιά δεν θα μπορούσε να τους έκπληξη.

Μά ίσως νάκαναν λάθος σ' αυτό...

—"Εξαφνα η Βερόνικα είπε ήσυχα:

—"Όσο κι' αν διαφέρουν από μάς, είναι πάντως πλάσματα που μπορούμε να τα ονομάσουμε ανθρώπινα. Πώς να τα βαφτίσουμε;

—"Ας τους πούμε... άς τους πούμε Ρεανούς, πρότεινε ο Σαίν-Κλαίρ χαμογελώντας.

Η Βερόνικα έσκασε στα γέλια κι' όλοι τη μιμήθηκαν. "Εβλεπαν εύθυμο το κάθε τι—τουλάχιστον στην άρχή της

έγκαταστάσεώς τους στο νέο πλανήτη.

Η αλήθεια ήταν ότι το χρώμα του ούρανού, ή καθαρή, έλαφρη κι' άρωματισμένη ατμόσφαιρα, το γραφικό τοπίο, το θέαμα των Ρεανών με το ροζ χρώμα που πετούσαν πάνω απ' την άσημογκρίζα πόλι τους, ή άνοιχτοπράσινη λουρίδα του ποταμού, οι χρυσές άποχωσεις της πεδιάδας, όλα τελολογούνταν στην λεπτή κι' άραιά, άνοιξιατικά, πρόσχαρη...

Η Βερόνικα έκαμε αυτή τη σκέψη και τη διατύπωσε.

—Ναί, είπε ο Σαίν-Κλαίρ, συμφωνώ ότι τα έλαφρά αυτά πλάσματα, που πηδάνε και πετάνε τόσο χαριτωμένα, που δέν φαίνονται ύποπταμένα σε καμιά εργασία, που πηγαίνονέρονται, που κουδεντίζονται, έχουν αληθινά κάτι το είδυλικό. Κυττάχτε όμως την πόλι τους...

—"Εχεις δίκιο, Λεό, παραδέχτηκε ο Γκνό Μιτάνγκ. Αυτό το ψηλό περιτείχισμα, δίχως πόρτες ή παραθύρα... τα σπίτια με τους λείους τοίχους και με το μοναδικό άνοιγμα στην πυραμιδοειδή σκεπή τους—τόσο στενό που κι' οι ίδιοι οι λεπτοκαμωμένοι ένοικοι μπαίνονόγαίνονιν δυσκόλα κι' ένας-ένας... φανερώνουν το φόβο κάποιου άγνωστου κινδύνου!

—"Είπε φανερό ωστόσο ότι, όση ώρα τους κυττάμε τώρα, οι Ρεανοί φαίνονται πως ζουν έλεύθερα, ήσυχα, άσφαλισμένα. Γιατί όμως αυτό το χοντρό τοίχος, με ύψος 100 μέτρων το λιγότερο; Γιατί αυτά τα πανύψηλα σπίτια, πιά άπρόσιτα έξωτερικώς απ' τους μεσαιωνικούς πύργους;... Και το πλατύ ποτάμι με το γρήγορο ρεύμα, που περιβάλλει όλόγυρα αυτή την πόλι, χωρίς νάχη ούτε μια γέφυρα;... "Όλ αυτά δέν μπορεί παρά ν' άποτελούν μόνιμα άμυντικά μέτρα εναντίον κάποιου κινδύνου!

—Μά ποιαού κινδύνου; παρατήρησε η Βερόνικα.

—"Ιδού ή άπορία! είπε ο Γκνό λίγο ειρωνικά.

Οι έξερευνητάι σάπασαν πάλι και κύτταξαν με τα κιάλια τους. Δέν άνακαλωσαν τίποτε καινούργιο. "Όστόσο γεννιόνταν στο νού τους χίλιες έρωτήσεις, δίχως να τις διατυπώνουν με λόγια γιατί καταλαβαίνουν πως τις σκέπτονταν όλοι...

Τα πλάσματα εκείνα με την ανθρώπινη μορφή και με τη μεμβράνη που θύμιζε φτερούγα να νυχτερίδος, άνηκαν σε δυο διάφορα φύλα, άρσενικό και θηλυκό; Δέν φαίνονταν με τα κιάλια κανένα έξωτερικό σημάδι που να δίνει την απάντησι σ' αυτή την έρώτησι...

Τί πήγαιναν να κάνουν στο δάσος, όλα;... Ναί, όλα, γιατί έβγαιναν απ' τα σπίτια τους μόνο και μόνο για να πάνε βιαστικά σ' ένα απ' τα πολυάριθμα μικρά κόκκινα δάση, τα σπαρμένα στην άπέραντη πεδιάδα, απ' όπου εναγυρίζαν ύστερα στην πόλι.

Πώς ζούσαν; Ποιές ήταν οι εργασίες τους; Δέν φαίνονταν πουθενά καπνοδόχος, ούτε καν πνός φωτιάς, ούτε ηλεκτρικά σύματα, ούτε μέσα φωτισμού των δρόμων της πόλεως, ούτε οικιακά ζώα, ούτε όχηματα, ούτε καμιά ένδειξις καθημερινής δουλειάς.

Και γιατί στην άπέραντη πεδιάδα δέν υπήρχε κανένα χωριό, κανένα άπομονωμένο

σπίτι, κανένα ίχνος καλλιέργειας; Στόν πράσινο εκείνο κυκλικό χώρο, που τον τριγυρίζαν δάση και λόφοι με γυμνή κι' έπιπεδη κορυφή, δέν υπήρχε παρά ή μοναδική μικρή πόλις, πάνω στο άπομονωμένο νησί, με το περιτείχισμά της.

—Λεό... είπε εξαφνα η Βερόνικα. Πεινάω και διψάω.

Ο Σαίν-Κλαίρ άνασκήτησε και γύρισε άπότομα στην πραγματικότητα.

—Κι' εγώ, διάβολε! φώναξε. Μά σκεπτόμουν...

—Τί πράγμα; είπε ο Γκνό.

—"Ότι ή άσφάλεια των Ρεανών φαίνεται άπόλυτη την ήμερα. Τη νύχτα όμως... ίσως να υπάρχουν τρομεροί κίνδυνοι!

Η Βερόνικα, ο Γκνό Μιτάνγκ, ο Φαζά, ο Μαργκό, ο Βίττο κι' ο Σόκα φώναξαν όλοι μαζί:

—Μά βέβαια! Είνε φανερό! Αυτό είναι, σίγουρα... Ποιοί κίνδυνοι όμως;...

—"Απλόθηκε σιωπή για λίγο. "Υστερα ο Γιαπωνέζος είπε:

—Κι' εγώ πεινάω και διψάω, με την πίστι μου! Προτείνω να γυρίσουμε στο «Όλμπ—1». Θα φάμε, θα ξεκουραστούμε και θα συντάξουμε το ήμερολόγιό μας. "Επειτα θα μπορούμε να επιτερήσουμε μια καινούργια έξερεύνησι, νυκτερινή αυτή τη φορά και να τραβήξουμε τότε κατ' ευθείαν προς εκείνη την πόλι, που ξέρουμε τώρα που βρίσκεται.

—Σύμφωνοι! παραδέχθηκε ο Σαίν-Κλαίρ.

Δυο λεπτά αργότερα, ή μικρή ομάδα κατέβηκε με μεγάλη πηδηματα το λόφο, τραβώντας προς το πυκνό δάσος με τα κίτρινα δέντρα, όπου είχαν άφισει το αερόπλοιό τους. Χάρις στις τεσκιουρίες που είχαν σημάδεψι το δρόμο τους, δέν δυσκολεύθηκαν να τον ξαναβρουν.

Συνάντησαν και πάλι τα τετράχρονα, όμοια με πιθήκους, που έφευγαν σκούζοντας τραμαγμένα. Ξαναείδαν τα άσπρα και σιωπηλά πουλιά. Και ενααβόηκαν, στο έρημικό ξέφωτο του δάσους, το γερό και άνετο αερόπλοιο, με το όποιο είχαν ταξιδεύει απ' τη Γη.

Βλέποντας το, άνακουφίσθηκαν από ένα άόριστο φόβο που είχε γεννηθή σε καθένα τους: μήπως τώδρισκαν περικυκλωμένο από πλάσματα καινούργια, «άνθρωπινα», διαφορετικά απ' τους φτερωτούς κατοίκους της πόλεως. Μά όχι! Στο δάσος ζούσαν μόνο τα δειλά τετράχρονα και τ' άδιάφορα πουλιά...

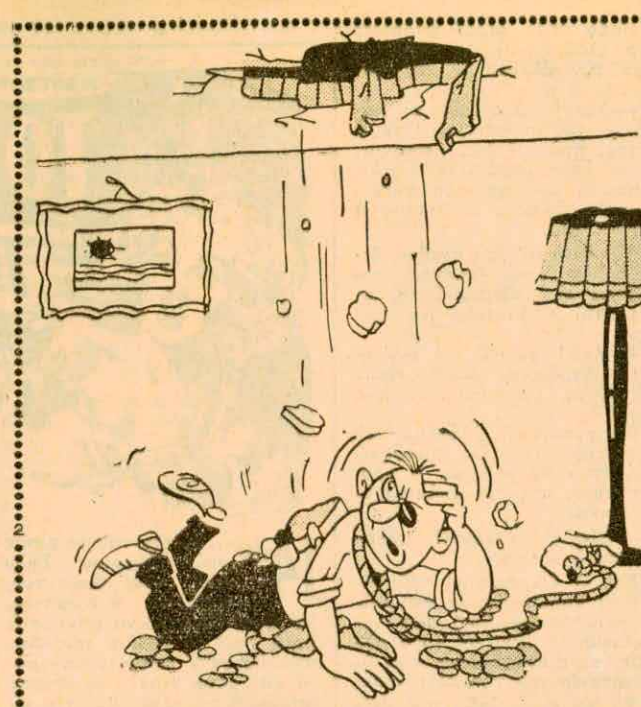
Στην άκρη του δάσους, σταμάτησαν ξαφνικά κι' έβγαλαν μια φωνή έκπληξεως.

—Θεέ μου! είπε η Βερόνικα. Τί παράξενη φαντασμαγορία!...

—Νά κάτι που δέν το περιμέναμε! πρόσθεσε ο Σαίν-Κλαίρ.

Εβλεπαν την πεδιάδα όλη γκριζα, στο χλωμό φως της Σελήνης, της Γης και των άμελητων άστρων. "Απ' το χαμηλό ύψος όπου βρίσκονταν, διέκριναν μόνο το πάνω μέρος του ποταμού, προς τη δύσι σ' άρκετη άπόστασι απ' την πόλι. "Όσο για την πόλι... Πώς να περιγράψι κανείς τη φαντασμαγορική όψη της;...

Σύμφωνα με τις οδηγίες του Σαίν-Κλαίρ, καθένας έφοδιάσθηκε μ' ένα ηλεκτρικό φανάρι

Ο αυτόχειρ: Παληοτάβανο!... Κόνεψα νά... σκοτωθώ!...

(Του "Αρχέλαου)

—Όλοι, έκτός απ' το Νυκτάλωπα, που τα μάτια του είχαν τον ικανότητα να βλέπουν στο σκοτάδι όπως και στο φως της ήμερας.

Εκλείσαν καλά τους φεγγίτες και τις πόρτες κι' άφισαν για δεύτερη φορά μόνο το «Όλμπ—1» στο ξέφωτο. "Υστερα, άφου προσανατολίσθηκαν με τις πυξίδες τους, τραβήξαν προς τα νοτιοανατολικά, μέσα απ' το δάσος.

Χρειάστηκαν δυο ώρες περίπου, για να βγουν απ' τη δεντροφυλλομένη έκταση και να βρεθούν μπροστά στην άπέραντη πεδιάδα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, δέν είδαν κανένα πουλί. Σίγουρα, θα κοιμόνταν όλα στις φωλιές τους, ή πάνω στα κλαριά. Είδαν όμως και πάλι τα πιθηκοειδή τετράχρονα.

Μου φαίνεται, είπε η Βερόνικα, ότι τα ζώα αυτά είναι περισσότερο περίεργα παρά φοβιστικά.

Οι άλλοι δέν έδωσαν προσοχή στη σωστή αυτή παρατήρησι της. Γιατί τους άποροφούσαν άλλα προβλήματα. "Υστερα έρχονταν ο Μαργκό, ο Φαζά κι' οι δυο Κορσικανοί, προχωρώντας όλοι με μεγάλα πηδηματα.

—"Ηταν αληθινά γοητευτικός και μεθυστικός ο παράξενος αυτός τρόπος πορείας, το πέταγμα μέσα στον έλαφρό και χλιαρό αέρα. Θα μπορούσαν να φαντασθούν πως είχαν φτερά...

Σε μια ώρα περίπου, έφτασαν στην όχθη του ποταμού, μπροστά στο πανύψηλο τοίχος της άλλόκοτης πόλεως. Μόνο το ποτάμι τους χωρίζει τώρα απ' αυτήν. Ο Φαζά υπολόγισε το πλάτος του σε 100 μέτρα περίπου.

Η Βερόνικα έσκυψε κι' άγγιξε με τα δαχτυλά της το νερό που έβρεχε την άμμο της όχθης.

—Μά είναι χλιαρό... σχεδόν ζεστό! μουρμούρισε.

Οι άλλοι τη μιμήθηκαν. "Ο

Ρεανών, φωσφορίζει! Οι έξερευνητάι έβλεπαν άπο μακριά μόνο το τεράστιο περιτείχισμά της και λίγες πυραμιδοειδές σκεπές, ψηλότερες απ' αυτό. "Όλα είχαν λοιπόν ένα φως ψυχρό, άκίνητο, δίχως άκτινοβολία!...

—Είπε έκπληκτικό! είπε ο Γκνό. Δέν προέρχεται από προβολείς, ούτε από κανένα είδος άνταναστήρων. Φαίνεται να βγαίνει απ' το ίδιο το ύλικό που είναι χτισμένα τα σπίτια και το τοίχος.

—Μά γιατί άρα γε; άπόρησε ο Φαζά. Τίποτε δέν φωσφορίζει στον φυσικό κόσμο της Ρέας; ούτε τα δέντρα, ούτε το έδαφος, ούτε το νερό του ποταμού, ούτε οι βράχοι των λόφων. "Ο φωσφορισμός υπάρχει μόνο στα κτίρια της πόλεως. Πώς και γιατί;

—Θα το μάθουμε, άπάντησε ο Σαίν-Κλαίρ. "Ας προχωρήσουμε...

Εκίνησε πάλι, κι' οι άλλοι τον ακολούθησαν. Η Βερόνικα κι' ο Γκνό Μιτάνγκ βρίσκονταν δεξιά κι' άριστερά του. "Υστερα έρχονταν ο Μαργκό, ο Φαζά κι' οι δυο Κορσικανοί, προχωρώντας όλοι με μεγάλα πηδηματα.

—"Ηταν αληθινά γοητευτικός και μεθυστικός ο παράξενος αυτός τρόπος πορείας, το πέταγμα μέσα στον έλαφρό και χλιαρό αέρα. Θα μπορούσαν να φαντασθούν πως είχαν φτερά...

Σε μια ώρα περίπου, έφτασαν στην όχθη του ποταμού, μπροστά στο πανύψηλο τοίχος της άλλόκοτης πόλεως. Μόνο το ποτάμι τους χωρίζει τώρα απ' αυτήν. Ο Φαζά υπολόγισε το πλάτος του σε 100 μέτρα περίπου.

Η Βερόνικα έσκυψε κι' άγγιξε με τα δαχτυλά της το νερό που έβρεχε την άμμο της όχθης.

—Μά είναι χλιαρό... σχεδόν ζεστό! μουρμούρισε.

Οι άλλοι τη μιμήθηκαν. "Ο

Σαίν-Κλαίρ κι' ο Γκνό Μιτάνγκ δοκίμασαν το νερό.

—Φαίνεται πόσιμο, είπαν. Στάθηκαν στην άκρη του νερού αυτό, κυττάζοντας την πόλι, ή μάλλον το περιτείχισμά της—γιατί, απ' τη θέση που βρίσκονταν, δέν μπορούσαν να δουν τίποτ' άλλο απ' αυτό το πανύψηλο τοίχος.

Τότε συνέβη κάτι καινούργιο: έμφανίσθηκαν δηλαδή νέα ζωντανά όντα.

Ο Βίττο ήταν εκείνος που σημείωσε πρώτος την παρουσία τους. Είχε γυρίσει τυχαίως το κεφάλι του, για να κυτάξει προς τους λόφους όπου είχαν περιπλανηθή το πρωί. Και είδε...

—Κυττάχτε!... είπε χαμηλόφωνα στο Σαίν-Κλαίρ. Τί είν' αυτό;

Ο Νυκτάλωψ έκαμε μισή στροφή. Και είδε καθαρά εκείνο που ο Βίττο, ή Βερόνικα κι' οι άλλοι διακρίναν συγκεχυμένα, σαν άκαθάρστους κινήσεις όγκους μπροστά στο φόντο του γκριζού εδάφους.

—Νά κρυφτούμε! είπε! Νά κρυφτούμε γρήγορα!

Λίγο μακρύτερα, σε μια καμπή της όχθης, το έδαφος σχημάτιζε μια σειρά από μικρούς άμμολούς. Ο Σαίν-Κλαίρ τραβήξε προς τα εκεί τη Βερόνικα απ' το χέρι. Οι πέντε άλλοι τους ακολούθησαν. Και έαπλώθηκαν όλοι προμύητα στην άμμο, δυο-τρία μέτρα μακριά απ' το ποτάμι, κρυμμένοι δόλγυρα απ' τους άμμολούς. Μπορούσαν να βλέπουν προς όλα τα μέρη, δίχως να φαίνονται.

—Είνε Ρεανοί άλλου είδους... είπε ο Νυκτάλωψ. Περπατάνε με πηδηματα, άλλοτε με τα δυο πόδια κι' άλλοτε με τα τέσσερα σαν άνθρωποι και σαν γορίλλες μαζί. Πολλοί απ' αυτούς σέρνουν δόλοκληρα δέντρα, με τα κλαριά τους... Πρέπει να έχουν ήράκλεια δύναμη.

Χάρης στη νυκταλωπία του, ο Σαίν-Κλαίρ είχε διακρίνει καθαρά όλ' αυτά, στο μισοσκοτάδο της πεδιάδος, προς το μέρος των δεντροφυτών λόφων. Οι έξη σύντροφοί του όμως δέν είδαν στην άρχή τίποτ' άλλο από μια μεγάλη σκούρα μάζα, που προχωρούσε γρήγορα, μεγαλώνοντας σε ύψος, πλάτος και βάθος. Κι' άκούσαν κάτι σαν ποδοβολήτο ζώων σε σκληρά έδαφος και σαν να σέρνονταν χαμιά κάτι πράγματα πούσπαζαν κάπου-κάπου με ξερούς κρότους...

Δέν άργησαν ωστόσο να φανούν καθαρότερα τα όντα εκείνα, στο φως των δυο φεγγαρίων και των άστρων.

—Μά αυτοί είναι γίγαντες! ψιθύρισε η Βερόνικα.

—Ναί... είπε ο Σαίν-Κλαίρ. —Θυμίζούν γορίλλες, πρόσθεσε ο Γκνό.

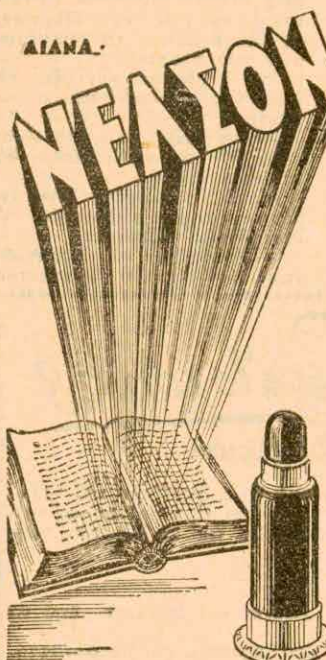
—Κι' είναι εκατοντάδες απ' αυτούς, συμπλήρωσε ο Φαζά.

—Ευτυχώς, παρατήρησε ο Μαργκό, αν δέν αλλάζουν κατεβύνσι, θα φτάσουν στην όχθη του ποταμού μισό χιλιόμετρο μακριά μας.

Ο παρατηρητικός Σόκα ύπέδειξε στους άλλους ότι το πλήθος εκείνο των άλλόκοτων πλάσμάτων κάλυπε προς ένα μέρος, όπου το ποτάμι ήταν πιο στενό κι' ή όχθη του πλησίαζε περισσότερο στο τοίχος της πόλεως.

—Μήπως σκοπεύουν να φτιάσουν μια πλωτή γέφυρα

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία. "Αντιμετωπίζετε τον ήλιον άνευ φόβου. Πληροφορία δωρεάν. Πατήσια Πιπίνου 38. Τηλ. 85-089.

Το ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΜΑΚΡΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΟΥ ΕΛΥΣΕ ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟΤΕΡΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟ ΚΡΑΤΙΟΝ ΠΟΝ ΘΕΛΑΙΝΕ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΡΗ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΝ ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΖΕΤΕ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΝΗΣΕΙΣ

Μάθετε τα ΑΓΓΛΙΚΑ όπως τα μιλούν στην 'Αγγλία

Δέν υπάρχει θύβλιο που να μπορεί νά σας κινή να μιλήσετε σωστά μια ξένη γλώσσα. Αυτό που σας χρειάζεται είναι ν' άκούσετε τον ρυθμό της, τον τονισμό της, τις λέξεις που χρησιμοποιούν οι ξένοι στην καθημερινή τους ζωή. Και αυτήν άκριβώς τη σωστή και γρήγορη μέθοδο χρησιμοποιεί το LinguaPhone για νά σας μάθι χωρίς κόπο και με σπουδή στο σπίτι σας, να μιλάτε, να διαβάσετε και να γράψετε στην έντεια μια ξένη γλώσσα.

"Αφιερώστε στο LinguaPhone μονάχα ένα τέταρτο της ώρας την ήμερα, και σε λίγους μήνας θα έκφράζεσθε άνετα και σωστά στην γλώσσα που σας χρειάζεται. Ζητήστε να γνωρίσετε αυτό το μοναδικό και συγχρονισμένο σύστημα ξένων γλωσσών.

Στείλτε μας συμπληρωμένο το κατωτέρω δελτίο για νά λάβετε δωρεάν το "Αναλυτικό μας τεύχος με κάθε πληροφορία για το LinguaPhone και για την δωρεάν δοκιμή επί 8 ημερές στο σπίτι μου.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ:

ΑΓΓΛΙΚΑ □ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ □ ΓΑΛΛΙΚΑ □ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ □ ΙΤΑΛΙΚΑ □

Άλλη γλώσσα...

με τα δέντρα που τραβάνε μαζί τους... είπε ο Βίττο.

Σώπασαν όλοι, σαστισμένοι απ' την απεριγραπτή εκείνη επέλαση των γιγάντων προς το ποτάμι.

Ούτε μία φωνή δεν άκουγόταν απ' το πλήθος που κάλυπαε... μόνο δυνατά φυσήματα, λαχανιάσματα και πνιγμένα μουγκρητά.

Όταν έφτασαν στην όχθη του ποταμού, οι πρώτοι «γορίλλες» δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή. Ερίξαν με διασύννη μέσα στο νερό κάμποσα τεράστια δέντρα, που είχαν φέρει μαζί τους. Ύστερα ρίχτηκαν κι' οι ίδιοι ανάμεσα σ' αυτούς τους κορμούς και τα κλαδιά, που τα τραβούσε στη μέση του ποταμού το ισχυρό ρεύμα του νερού.

Πίσω απ' αυτούς, έφταναν συνεχώς κι' άλλοι γορίλλες κι' έρριχναν κι' άλλα δέντρα στο ποτάμι.

—Σε πέντε λεπτά, είπε σιγανά ο Σαίν-Κλαίρ, όλο το πλάτος του ποταμού θάνε σκεπασμένο από μπλεγμένους κορμούς και κλαδιά. Το ρεύμα είναι δυνατό στη μέση μόνο, όπου έχει, φαίνεται, μεγαλύτερο βάθος το νερό. Ακουμπώντας λοιπόν στην άμμο της όχθης και στα βάσι του τείχους, τα δέντρα θα σχηματίσουν ένα είδος γεφύρου που θ' αντέχει στο ρεύμα...

—Θέ μου! είπε η Βερόνικα. Και τί θα κάνουν έπειτα αυτοί οι πελώριοι πιθηκάνθρωποι;

—Ίσως θα προσπαθήσουν να σκαρφαλώσουν στο τείχος.

—Με ποιά τρόπο;

—Δεν πιστεύω να υπάρχουν δυο τρόποι... Τί λες και σύ, Γκνέ;

—Δεν βλέπω, παρά ένα μόνον, απάντησε ο Γιαπωνέζος. Την «άνθρωπινη πυραμίδα», όπως τη λένε οι ακρόατες στη Γη.

Ο Σαίν-Κλαίρ κι' ο Γκνέ είχαν μαντέψει σωστά.

Όταν έφτασαν στη βάση του τείχους, όπου το νερό ανέβαινε μόνον ως τους γοφούς τους, οι αλλοιώτικοι αυτοί Ρεανοί — οι «Νυκτόβιοι», όπως τους βάφτισε ο Μαργκό — άρχισαν να σχηματίζουν μια «άνθρωπινη πυραμίδα».

Εκάτο περίπου απ' αυτούς στάθηκαν πλάτη με πλάτη και σχηματίσαν έτσι τη βάση της. Πάνω τους ανέβηκαν άλλοι, κι' άλλοι πάνω σ' αυτούς...

Κι' η πυραμίδα εξακολούθησε να υψώνεται γοργά, χωρίς ν' ακούγονται τίποτ' άλλο απ' το

φλόισδο του νερού ανάμεσα στα κλαδιά και το λαχανιάσμα των αλλόκοτων ακρόατων.

—Δεν θ' άμυνθούν οι κάτοικοι της πόλεως... είπε ο Βίττο, που μιλούσε σπάνια, μόνον όταν έπρόκειτο να διατυπώσει μία φρόνιμη σκέψη.

—Θα δούμε... απάντησε ο Σαίν-Κλαίρ.

Την ίδια στιγμή σχεδόν, ξεπρόβαλαν στην κορυφή του τείχους οι «Ημερόβιοι», οι φτερωτοί κάτοικοι της πόλεως.

—Μπα! φώναξε με έκπληξη η Βερόνικα. Φωσφορίζουν κι' αυτοί, σαν τους τοίχους τους!

Πραγματικά, όλόκληρο το σώμα τους είχε ένα φωσφορισμό, πιο πολύ όμως ο κορμός τους, που τον σκέπαζε ένα μαγιά.

—Είναι ώπλισμένοι! παρατήρησε ο Μαργκό.

Κι' οι εξερευνηταί του 'Α-πείρου παραδρέθηκαν στη μάχη των επιδρομών, των νυκτόβιων Ρεανών, με τους άλλους, τους ημερόβιους, που υπερασπιζόνταν την πόλη τους.

Το μοναδικό όπλο που διέθεταν οι άμυνόμενοι, ήταν ένα είδος τσεκουριού με μακρύ κι' εύλυγιστη λαβή.

Το θέαμα ήταν ένας ήλιος γιγώδης έφιπλος για τους ανθρώπους της Γης, στον οποίο εύτυχώς δεν ήταν άνακατεμένοι κι' οι ίδιοι... Στο ποτάμι, τα μπλεγμένα δέντρα... οι «γορίλλες» πουφταναν συνεχώς, σαν μυρμήγκια... ή μύρη πυραμίδα που ξεχώριζε μπροστά στο φωσφορισμό του ψηλού τείχους... οι νυκτόβιοι, δίχως άλλα όπλα απ' τα τεράστια χέρια τους... οι ημερόβιοι, φτερωτοί κι' ώπλισμένοι με τα περίεργα τσεκούρια... μια μάχη λυσσασμένη, άστραπιαία και σχεδόν αδύρτη...

Ο Σαίν-Κλαίρ, η Βερόνικα κι' οι σύντροφοί τους δεν άργησαν να καταλάβουν ότι οι νυκτόβιοι δεν είχαν παρά ένα σκοπό: να αιχμαλωτίσουν όσο το δυνατόν περισσότερους ημερόβιους και να τους πάρουν μαζί τους. Όταν ένας απ' αυτούς κατάφερε ν' αρπάξει ένα φτερωτό Ρεανό, τον άφώπλιζε πρώτα, κι' ύστερα τον έδινε σ' άλλο σύντροφό του, που βρισκόταν χαμηλότερα στην πυραμίδα. Έτσι, από χέρι σε χέρι, οι αιχμάλωτοι κατέληγε στους γορίλλες που περίμεναν στην όχθη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

14^{ον}

» Ξέροντας το μίσος του 'Αντριου Σήλυ για τους Φαραναύ, συνέχισε ο Κάμπιον, δεν ήταν δύσκολο να φαντασθώ ποιά ήταν το σχέδιό του. Δεν αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει μόνο και μόνο γιατί τον είχατε άποκληρώσει, αλλά και για να σας εκδικηθώ. Το σχέδιό του ήταν αληθινά σατανικό. Με την αυτοκτονία του, που ήταν λογικά να θεωρηθεί ως έγκλημα, θα ένοχοποιούσε, πρώτα - πρώτα, τον Ουίλλιαμ, που τον μισούσε περισσότερο απ' όλους τους άλλους. 'Η μνήμη των Φαραναύ θα κηλιδωνόταν μ' αυτό τον τρόπο, άσχετα με το αν ο Ουίλλιαμ καταδικαζόταν ή όχι. 'Αλλά δεν είχε περιοριστεί σ' αυτό μόνον. Είχε προετοιμάσει παγίδες θανάτου για όλους, αρχίζοντας από σας...

—Εννοείτε την άπροσδόκητη πτώση των βαρών του έκκρεμού;

—Ακριβώς. Δεν άμφιβάλλω ότι αυτή η παγίδα προοριζόταν για σας. 'Η σειρά δεν ενδιέφερε, άλλωστε, τον 'Αντριου. Είχε στήσει τις παγίδες του, αδιαφορώντας για το ποιός θα έπεφτε πρώτος και ποιός δεύτερος. 'Εκείνο που επεδίωκε ήταν να δημιουργήσει σύγχυση και ταραχή και να κάμει το όνομα των Φαραναύ αντικείμενο φόβου και τρόμου μεταξύ των κατοίκων της περιοχής. Και σχεδόν το κατάρρωσε.

—Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε η κυρία Καρολίνα. Πώς βλέπετε ότι θα τελειώσει αυτή η υπόθεση;

—Οφείλω να σας πω την αλήθεια, απάντησε ο Κάμπιον. Κι' η αλήθεια είναι ότι μόνον ο χρόνος θα φέρη τη λύση. Οι κάτοικοι της περιοχής θα συζητούν για ένα διάστημα ακόμη γι' αυτή την υπόθεση, αλλά έπειτα θα την ξεχάσουν. Δεν θα σας συμβούλευα ν' απομακρυνήτε από δω. Το καλύτερο είναι να συνεχίσετε τη ζωή σας όπως πριν και ν' αφήσετε το χρόνο να κάμει το έργο του. Όσον άφορα τον φίλο μου 'Ωτς, δεν νομίζω πως θα δυσκολευθώ να τον πείσω να μην κάμει κανένα θόρυβο γύρω σ' αυτή την υπόθεση. Τό έργο της άστυνομίας τελειώσει. Από τη στιγμή που άποχτήσαμε τη δεδαιδότητα ότι ο 'Αντριου Σήλυ αυτοκτόνησε κι' ότι τα

κατοπινά έγκλήματα είναι δικό του έργο, κάθε θόρυβος είναι άσκοπος και περιττός. 'Ο 'Ωτς θα περιοριστεί να υποβάλει μόνο μία έκθεση στους προϊσταμένους του και θα σιωπήσει. Νομίζω πως μπορεί να το υποσχεθώ για λογαριασμό του.

—Βασίζομαι σε σας! είπε η κυρία Καρολίνα.

—Εμείναν κι' οι δυο σιωπηλοί για μερικές στιγμές.

—'Η συνδρομή σας ήταν πολύτιμη για όλους μας, είπε σε λίγο η κυρία Καρολίνα. Σας παρακαλώ να μην μάς εγκαταλείψετε ακόμη... Φοβάμαι τόσο πολύ να βρωθώ μόνη με τους άστυνομικούς...

—Όλα θα τελειώσουν έπειτα από μερικές μέρες, απάντησε ο Κάμπιον. Οι άστυνομικοί που φοβάσθε ξερευνούν σπιθαμή προς σπιθαμή το σπίτι σας, για να σας το παραδώσουν απαλλαγμένο από κάθε κίνδυνο...

Λέγοντας αυτά, είχε σηκωθεί απ' το κάθισμά του.

—Δεν θα φύγω, πρόσθεσε, παρά μόνη την ημέρα που θα ξαναγυρίσετε στο Τράνμπινγκτον Ρόαντ.

—'Η κυρία Καρολίνα του χαμογέλασε ευχαριστημένη. 'Ο ντεκτερίβ υποκλίθηκε και δέχτηκε με άργα δέματα απ' το δωμάτιο.

Επίλογος

—Έπειτα από τέσσερες μέρες οι έρευνες είχαν τερματισθεί κι' οι Φαραναύ ξαναγύρισαν στο σπίτι τους, εκτός απ' την Κίττυ, που είχε πάθει ένα σοβαρό νευρικό κλονισμό και παρήση ανάγκη να την στείλουν για ένα διάστημα σε μία νευρολογική κλινική.

—Όπως είχε προβλέψει ο Κάμπιον, οι κάτοικοι του Κάμπριτζ σχολίασαν για ένα διάστημα τα γεγονότα του Τράνμπινγκτον Ρόαντ, αλλά κατόπιν τα ξεχάσαν.

Οι γάμοι της Τζούς με τον Μάριο Φέρστον έγιναν το φθινόπωρο.

Ο Κάμπιον έπισκέπτεται συχνά τους φίλους του και έπωλελείται από την ευκαιρία για να υποβάλη τα σέδη του στην κυρία Καρολίνα. 'Ο Ουίλλιαμ τον δέχεται πάντοτε με μεγάλη διακριτικότητα. Δεν ξεχνάει πως χρωστάει σ' αυτόν το ότι δεν είχε περιπέτειες με τη δικαιοσύνη.

Συχνά μιλούν για τα τρομερά γεγονότα που διαδραματίστηκαν σ' αυτό το σπίτι και για τον έκδικητικό νεκρό που σκότωνε και πέρα από τον τάφο του. Εύτυχώς όμως οι κακές μέρες πέρασαν και άκολούθησε η γαλήνη...

ΓΕΛΟΣ

Ο 'Οσβαλντ έκανε την τύχη του στην πόλη Χ... Έχει το πιο κομψό κατάστημα και την πιο άριστοκρατική πελατεία. 'Η όμορφη και ή χαρι των κυριών βρίσκονται στα χέρια του. 'Αλλά ο 'Οσβαλντ είναι πολύ δυστυχισμένος. Πάντα κομψός, με τη λευκή του μπλούζα, με ευγενικούς τρόπους και ικανώτατος στην τέχνη του, έχει ώστόσο κάτι το άφηρημένο, το νοσηρό και το συννεφιασμένο σ'α μάτια του, που κάνει έντύπως στις ώραιες του πελάτισες. Είναι σπάνια χρονών ο 'Οσβαλντ, μά φαίνεται πιο μεγάλος με τ' άσπμένα μαλλιά του. 'Ανάμεσα σ'α φύδια του μια βαθειά ρυτίδα ξεκινάει και φτάνει στο μέτωπό του.

Μία μικρή σουηδέζα μπαλαρίνα, απ' τις καλύτερες κι' όμορφότερες πελάτισσές του όνόμασε τη γραμμή αυτή: «γραμμή του Διαβόλου»!

Ο 'Οσβαλντ ήταν παντρεμένος με μία πολύ ωραία γυναίκα που τόσκασε όμως λίγους μήνες μετά το γάμο τους μ' έναν υπάλληλο του καταστήματος.

Το κατάστημα του 'Οσβαλντ είναι το πιο κομψό κουρείο στη Χ... Και η φυγή της γυναίκας του συνέτεινε στη φήμη του και την αύξηση της πελατείας. Μά ο 'Οσβαλντ θυμάται πάντα την ώραία και άπιστη 'Ιρέν και οι άναμνήσεις, είτε στο κομμάτιό της βρίσκεται, είτε στο σπίτι του, ξεσκίζουν την καρδιά του και τη ματώνουν γιατί ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Τα βράδια προ πάντων όταν τελειώνει ή δουλειά, ο 'Οσβαλντ συχνά κλαίει απ' την άπελπισία του.

Πέρασε πολλές, πολλές καιρός. Ο 'Οσβαλντ άδυνατίσε, χλώμιανε και στέκεται, όπως λένε, σ'α πόδια του από νευρική υπερένταση. Οι νεαροί υπάλληλοι του καταστήματος του διαδίδουν μάλιστα πως τ' άφεντικό τους πίνει και μεθάει, σε κάποια ταβέρνα, εκεί τοιγύρω, κοντά σ'α παλιά τείχη της πόλεως.

Κι' αληθινά ο 'Οσβαλντ είναι άγνώριστος. Τα μαλλιά του είναι ακόμα πιο άσπμένα από πριν και η περιφημη «γραμμή του Διαβόλου» πιο έντονη, πιο άπειλητική. Φαίνεται πως ο 'Οσβαλντ δεν φροντίζει τον εαυτό του όπως πρώτα. Μερικές πελάτισσες παραπονούνται πως δεν έχει πια «το ίδιο πάθος» στη δουλειά του κι' ο Ζάν, ο κομμωτής που είναι παρακάτω του πήρε αρκετές. 'Ακόμα και η μικρή, κομψή και νόστιμη μανικιουρίστα λέει πως το φθινόπωρο θα φύγη απ' το κατάστημά του, άλλ' ο 'Οσβαλντ δεν φαίνεται να καταλαβαίνει τί γίνεται γύρω του.

Είμε μία ζεστή καλοκαιριακή νύχτα. Το κεφάλι του 'Οσβαλντ είναι ζαλισμένο. 'Αναπνέει με δυσκολία. Νοιώθει την καρδιά του να πιέζεται. 'Ηπτε πολλά κοινά άποψε σε κάποιο μπαρ κι' απ' όλη αυτή τη βραδιά δεν θυμάται παρά άόριστα το φαλακρό κεφάλι του συντρόφου του. Τώρα, ώστόσο, μέσ' στη σιωπή και το σκοτάδι, νομίζει πως τον ξαναβλέπει και ξανακούει την άπελπισμένη του εξομολόγηση.

—Βλέπεις, του είχε πη αυτός, μόνον το τομάρι μας κυβερνάμε σ' αυτό τον κόσμο. Σαν ήμουν νέος «κυβερνώσα» και μία γυναίκα που μ' αγαπούσε, θάδινε και τη ζωή της για μένα αν της το ήπτοσα. Κι' όμως την έβερνα κι' ο έρωτάς της με κούραζε. Τότε όμως ήμουν πλούσιος, ύγιης και είχα όσες γυναίκες ήθελα. Έπειτα, όταν γέρασα, κατάλαβα το σφάλμα μου: μία γυναίκα που σ' αγαπάει είναι κάτι το πολύτιμο. Κι' αν μπορούσα να ξαναρχίσω τη ζωή μου και να δούσα εκείνη τη γυναίκα, θα της γινόμουνα τώρα σκλάβος.

Ο 'Οσβαλντ συλλογίζεται τα λόγια του φίλου του. Αυτός ποτέ του δεν έδειρε την 'Ιρέν. Πάντα της ήταν άφοσιωμένος. Κι' όμως τί κέρδισε; Νάτος πια μόνος! 'Η μοναξιά και ή οδύνη των άποκτηνύσεων. Πίνει για να ξεχάσει κι' όμως δεν ξεχνάει. Παραπονιέται, θρηνεί και καλεί την 'Ιρέν με πάθος, με άπελπισία.

Ο 'Οσβαλντ παθαίνει συχνά κρίσεις απ' τον άλκοολισμό. Έγινε πια ή σκιά του εαυτού του και κάθε μέρα τον φέρνει στην κατάσταση. 'Η μανικιουρίστα τον παράπτει, καθώς κι' ο 'Ανρύ κι' ο Πιέρ, οι δυο καλύτεροι δονθοί του. Σκεφτείται να πουλήσει το κομμάτιό της. Είναι τόσο κουρασμένος! Πάει ή πελατεία. Όλες οι ώραιες γυναίκες, δεν έμπιστεύονται σ'α χέρια του, φοβούνται το βλέμμα του και προ πάντων αυτή την περίφημη «γραμμή του Διαβόλου» που τις τρομάζει.

Είμε ένα φθινοπωρινό βράδυ. 'Η πόρτα του κουρείου ανοίγει και κλείνει. Ο 'Οσβαλντ γυρίζει να δει. Είναι μία νεαρή, ωραία γυναίκα που μπήκε. Έχει κάτι το θριαμβευτικό πάνω της: Έχει ένα ύψος χαρούμενο, όλο έγωισμό γιατί είναι ωραία, γιατί είναι νέα. Μπαίνει σ' ένα ιδιαίτερο για να όντου λάρη τα μαλλιά της. Ο 'Οσβαλντ δεν πρόφτασε να τη δει.

Γρήγορος, πεπειραμένος, είναι τώρα πίσω της κι' ετοιμάζει τα μαλλιά της, κάτι μαλλιά πλούσια, χρυσάφεια, για το όντολάριασμα. Έξαφνα κυττάζει στον καθρέφτη το πρόσωπο της γυναίκας και νοιώθει σαν κάποιος να τον μαχαίρωσε στην καρδιά. 'Η άγνωστη πελάτισσα μοιάζει καταπληκτικά στην

Ο 'Οσβαλντ αρπάζει ένα μικρό φαλίδι κι' αρχίζει να χτυπάει το παιδί...

'Ιρέν, το ίδιο χρώμα της έπιδερμίδος, τα ίδια μαλλιά, τα ίδια μάτια. Μόνο ο τόνος της φωνής της δεν μοιάζει.

Ο 'Οσβαλντ ξαναδρόκε τη χαμένη του ικανότητα. Τα χέρια του δουλεύουν άναλαφρα, γρήγορα, σαν πρώτα. Νομίζει πως ή 'Ιρέν είν' έ-κε και θα έθελε να τη φωνάξει. 'Η γυναίκα αισθάνεται

την άναπνοή του στο γυμνό της λαιμό, και νοιώθει φόβο απ' το βλέμμα του που τ' αντίκρυξε στον καθρέφτη. Βασίλει μια βαρεία σιωπή. Καί προκείται να συμβεί. 'Η γυναίκα το διαισθάνεται, ανατριχιάζει κι' ο τρόμος της κλείνει το στόμα, της παραλύει κάθε κίνηση.

Εξαφνικά ή άνδρα του 'Οσβαλντ γίνεται γρήγορη, βαρεία. Τα χέρια του τρέμουν, τα δόντια του χτυπούν. 'Ιρέν... 'Ιρέν! Ψιθύριζε. Με υπέρτατη προσπάθεια στέκεται σ'α πόδια του, δίχως να το θέλη, σαν τρελλός, χάνει τα νύχια του κάτω απ' τη λεπτή σεμικίτσα της, μέσα στη λευκή σάρκα της γυναίκας που ουρλιάζει απ' τον πόνο κι' άνοιει το κεφάλι της να πείσει πάνω στο στήθος του. Στην έπαφή αυτή, ο 'Οσβαλντ συνεχεται. Το ωραίο κεφάλι της γυναίκας πέφτει στη ράχη της πολυθρόνας και τα μαλλιά της ξεπλεκονται άρρωματισμένα. Τέτοια ήταν και τα μαλλιά της 'Ιρέν...

Η 'Ιρέν! Δεν μπορεί να την ξεχάσει... 'Η σκέψη της του φέρνει μία αλλόκοτη έξαψη, έναν πυρετό που του φλογίζει το κεφάλι, κάνει την καρδιά του να χτυπάει δυνατά... Είναι έξαλλος... 'Η 'Ιρέν!... 'Η 'Ιρέν!... Πόσο την αγαπάει ακόμα! Και πόσο τη μισεί! Μ' ακόμα πιο πολύ νοιώθει θανάσιμο μίσος για κείνον που έγινε άφορη της δυστυχίας του... Σαίγεται τα δόντια του για να μην άσχηση να ουρλιάσει απ' τη μανία, απ' τη λύσσα του...

Κάποιος είναι τώρα πίσω απ' τον 'Οσβαλντ. Βλέπει μία φάτσα άντρας να καθρεφτίζεται άπεναντί του. Νοιώθει να τον πιάνουν τα μπράτσα αυτού του ανθρώπου. Είναι το παιδί του καταστήματος, μά ο 'Οσβαλντ δεν το αναγνωρίζει. Νομίζει πως είναι ο έραστής της 'Ιρέν, ο άνθρωπος που τον ήνέγκριψε. Ξεσφύγει απ' τα χέρια που τον κρατούν, αρπάζει ένα μεγάλο μικρό φαλίδι κι' αρχίζει να χτυπάει το παιδί, που πεφτε ουρλιάζοντας μέσα στο κατάστημα.

Απ' τις κραυγές πολλές κόσμος μπαίνει στο κουρείο. Μέσα σ'α ιδιαίτερο βρίσκουν τον 'Οσβαλντ που γελάει, γελάει γοατισμένος μπρος στη λιπόθυμη άγνωστη πελάτισσα, κουνώντας θριαμβευτικά με το δεξί χέρι το φαλίδι και με τ' αριστερό μία τούφα από τα ξανθά μαλλιά της.

'Ιρέν! 'Ιρέν! 'Ιρέν!... φωνάζει. Τα μάτια του άστράφουν.

'Η όψη του έχει παραμορφωθεί. Καί ή άγανία του σβύνει για πάντα μέσα στην τρέλλα...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΣ ΔΙΑ
ΡΩΜΗΝ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ
7 πτήσεις εβδομαδιαίως

Διά περισσότερες πληροφορίες και έξαοφάτιον θέσεων Τηλ. 20.661, 26.125 ή στο Γραφείον ταξείδιων σας.

TWA
TRANS WORLD AIRLINES
ΑΜΕΡΙΚΗ • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ «ΗΛΙΩΝ»

Το καλλίτερο φυσικό χάπι βιταμινών

Ξέρετε, δέθαλα, τον «ήλιον», το κοινό λουλούδι που είναι γνωστό με την ονομασία «ήλιος». Μ' αυτό λοιπόν έχει γίνει πλούσιος και θαυμάσιος ένας «Αμερικανός» δελγική καταγωγής, ο «Αμελ Ντέ Βλίγκερ». Καλλιεργώντας τέτοια λουλούδια σ' ένα κτήμα 2.000 στρεμμάτων, στην Καλιφόρνια, κερδίζει περισσότερα από 100.000 δολάρια το χρόνο.

Ο «ήλιος» ήταν ένα αυτοφυές λουλούδι της Αμερικής, πολύ πριν πατήσουν το πόδι τους οι λευκοί σ' αυτή την ήπειρο. Οι «Ινκας» το λάτρουν, θεωρώντας το σύμβολο του θεού «Ηλιού», κι' ήσαν τη θρησκευτική αξία των σπόρων του, με τους οποίους συμπλήρωναν τη διατροφή τους. Κανείς όμως δεν είχε σκεφθεί ποτέ να το καλλιεργήσει συστηματικά για ανθρώπινη χρήση. Ως το 1930, χρησιμοποιούσαν τα άνθη του μόνο για την παραγωγή κιτρινωπών βαφών, τα δε τριχωτά φύλλα του και τους σπόρους του ως τροφές ζώων. Το λάδι που βγαίνει απ' τη συμπίεση των σπόρων, έθεωρείτο ένα απλό κι' ασήμαντο υποπροϊόν.

Στο μεταξύ, ο Ντέ Βλίγκερ, ένας φτωχός εργάτης, είχε νοικιάσει ένα κτήμα στην Καλιφόρνια, όπου καλλιεργούσε στάρι, κριθάρι και καλαμπόκι. Σκεπτόταν όμως διαρκώς να δοη κάποια καινούργια κι' επίκεντρώσε καλλιέργεια.

Οι «ήλιοι» του κήπευ της γυναίκας του τράβηξαν την προσοχή του. Παρατήρησε ότι, στο εύφορο εκείνο έδαφος με τα άφθονα υπόγεια νερά, εύδοκίμουν εξαιρετικά αυτά τα λουλούδια, κι' ότι δεν προσβάλλονταν από παράσιτα κι' αράωσεις. Τα καλλιεργήσε λοιπόν δοκιμαστικά σ' ένα κομμάτι του κτήματός του, κι' έπεισε μια εταιρεία έμπορου σπόρων ν' αγοράσει την πρώτη συγκομιδή του.

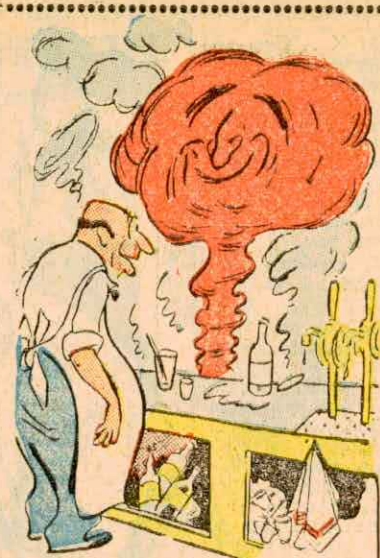
Συγχρόνως έψαχνε στις βιβλιοθήκες, αναζητώντας περισσότερες πληροφορίες για τον «ήλιο». Το μόνο που βρήκε, ήταν το ημερολόγιο ενός παλαιού Βέλγου εξερευνητή, που περιέγραφε διάφορες συνθέσεις των κατοίκων της Μαντζουρίας. «Οι άνθρωποι αυτοί — έγραφε ο εξερευνητής — τρώνε πολύ τους ήλιόσπορους. Είναι μάλιστα εξασκημένοι στο να τους βάζουν συνεχώς μέσα στο στόμα τους απ' τη μία πλευρά, κι' απ' την άλλη να φτύνουν συγχρόνως τα φλούδια. Όπως με βεβαίωσαν οι σφοδραί τους, οι σπόροι αυτοί έχουν εξαιρετικές ιατρικές ιδιότητες μετ' είν δέ των άλλων εξασφαλίζουν τη μακροβιότητα».

Ο Ντέ Βλίγκερ συμβουλευθήκε τότε ένα διακεκριμένο διαιτολόγο, κι' εκείνος τον πληροφόρησε ότι οι σπόροι του «ήλιου» είναι ωφέλιμοι από πολλών άποψεων για τον ανθρώπινο οργανισμό: ότι κάνουν καλό στην όραση, στην επιδερμίδα, στα νύχια, ότι καταπραύνουν τα νεύρα κι' ελαττώνουν την αρτηριακή πίεση, ότι περιέχουν άζωτον, ασβέστιον, φώσφορον, σίδηρον, καρωτίνη, θειαμίνη, ριμοφλαβίνη και νιασίνη, πρωτεΐνη όσο ένα καλό μπιφτέκι, άφθονη βιταμίνη Α και περισσότερες βιταμίνες Β και D από κάθε άλλο γεωργικό προϊόν.

Ο πόλεμος που κηρύχθηκε στο μεταξύ, έγινε αίτια να λείψουν και στην Αμερική οι πολλές «ήλιουδεις» για τα παιδιά. Ήταν εύνοική περίπτωση για να λανσάρει ο Ντέ Βλίγκερ τους ήλιόσπορους. Πραγματικά, τους διηφήμισε έντατικά ως «το καλλίτερο χάπι βιταμινών της φύσεως» κι' απευθύνθηκε σ' όλα τα καταστήματα που πουλούσαν τέτοια είδη. Τον πρώτο χρόνο, διπλασιάστηκε η ζήτηση. Ο Ντέ Βλίγκερ καλλιεργήσε μεγαλύτερη έκταση και καλλίτερως το σπόρο του. Τον μιμήθηκαν κι' άλλοι κτηματίες.

Έτσι, το 1949, η συγκομιδή έφτασε εν δυνάμει 635.000 δολάρια. Ο Ντέ Βλίγκερ μόνον έστειλε 500 τόνους στους πελάτες του.

Τελευταία επινόησε καινούργια μηχανήματα, για την καλλιέργεια και τη συγκομιδή των «ηλιών» και θησαυρίζει.

—Λοιπόν, κύριε, σας άρεσ, το «ατομικό» μας κοντέϊλ;...

—Κάθισε φρόνιμος, Ρέξ!...

—Καληνύχτα σας, κυρία Χόργκαν... Καληνύχτα σας, κύριε Χόργκαν!...

Πώς θα φτιάξετε μια καλή κελώνια

Θα προμηθευθήτε απ' το φαρμακοποιό σας τις κάτωθι ουσίες, στις ακόλουθες αναλογίες:

Έσσανς Πορτογαλίας	46 γραμ
» υπερκαμώτου	46 »
» λεμονιού	30 »
» κίτρου	30 »
» νερολί (φέν)	46 »
» (πρί γκραίν)	30 »
» δενδρολίθανου	60 »
» λαβάντας	60 »
» μπενζάν	60 »

Θα βάλετε όλες αυτές τις ουσίες μέσα σ' ένα λίτρο ανύδρου καθαρού οινόπνευματος, επί 15 ημέρες και θα αναταράσσετε τη φιάλη 4 φορές την ημέρα. Θα το φιλτράρετε κατόπιν δυο φορές και θα έχετε έτσι ένα περίπου λίτρο υδατος Κελώνιας άριστης ποιότητας και σε πολύ πυκνή διάλυση, που μπορείτε να το αραιώνετε κάθε φορά που πρόκειται να το χρησιμοποιήσετε.

Τα ψάδινα κεπέλλα

Τα ψάδινα κεπέλλα, γαρνιρισμένα με τεχνητά άνθη ή χρωματιστές κορδέλλες, είναι και πάλι της μόδας για την άνοιξη και το καλοκαίρι.

Να μερικά δερνίκια που θα σας επιτρέψουν να τα φρεσκάρετε και να ζωορώσετε το χρώμα τους:

ΛΕΥΚΟ ΒΕΡΝΙΚΙ

Σανδαράχη	135 γραμ.
Γόμμα	45 »
Λινέλαιο	45 »
Ρετινολάδο	11 »
Μεθυλικόν οινόπνευμα	9 »

Θα διαλύσετε τη σανδαράχη και τη γόμμα μέσα στο οινόπνευμα και κατόπιν θα προσθέσετε τα έλαια.

ΒΕΡΝΙΚΙ ΚΙΤΡΙΝΟ (Χρυσίζον)

Στο ανωτέρω λευκό δερνίκι θα προσθέσετε:	
Χρυσόκολλα	5,5 γραμ.
Κίτρινο ανιλίνης	5,5 »

ΒΕΡΝΙΚΙ ΠΡΑΣΙΝΟ ΠΑΛ

Στο λευκό δερνίκι θα προσθέσετε:	
Πράσινο ανιλίνης	5,7 γραμ.
Κίτρινο ανιλίνης	0,7 »

ΒΕΡΝΙΚΙ ΜΑΥΡΟ

Θα το παρασκευάσετε ως εξής:	
Γομολάκα σε φύλλα	90 γραμ.
Μαλακό όπαλ της Μανίλλης	22,5 »
Σανδαράχη	22,5 »
Ρετινολάδο	5 »
Μεθυλικόν οινόπνευμα	0,9 »

Το νερό

Για ν' αποστειρώσετε το πόσιμο νερό θα φτιάξετε μερικά σκονάκια απ' τις κάτωθι ουσίες:

1. Ίωδούχο κάλι έηρό	10 γραμ.
Ίωδικό νάτριο έηρό	1,5 »
2. Τρυγικόν όξύ	10 »
3. Υπερβικόν νάτριον	12 »

Θ' ανάμειξετε ένα σκονάκι της κατηγορίας 1 μ' ένα σκονάκι της κατηγορίας 2 μέσα σε λίγο νερό και κατόπιν θα χύσετε αυτή τη διάλυση μέσα σε 10 λίτρα νερό.

Θ' αφήσετε να περάσει ένα τέταρτο της ώρας και κατόπιν θα προσθέσετε και το υπ' αριθμ. 3 σκονάκι. Το νερό γίνεται άμεσως διαυγές και είναι κατάλληλο προς πόσιν.

Για να καθαρίσετε τα μάρμαρα θα χρησιμοποιήσετε τις κάτωθι ουσίες, που πρέπει να τις μεταβάλετε σε λεπτότατη σκόνη:

Σόδα	200 γραμ.
Έλαφρόπετρα	100 »
Κιμωλία	100 »

Θα προσθέσετε λίγο νερό και θα τρίψετε καλά το μάρμαρο. Κατόπιν θα το περάσετε με σαπουνάδα για να γυαλίσει. Και θα φύγουν οι κηλίδες.

ΜΑΡΙ - ΚΛΑΙΡ

ΜΙΑ μέρα, στην κρίσιμότερη περίοδο του δεύτερου πολέμου, η αμερικανική υπηρεσία αντικατασκοπείας παρουσίασε στον Πρόεδρο Ρούζβελτ ένα γράμμα, υπογεγραμμένο από κάποιο γνωστότατο βιομήχανο, παράγοντα της πολεμικής παραγωγής. Ο επιστολογράφος έγραφε στον αρχηγό κάποιος ναζιστικής οργανώσεως και του

Ο Αμερικανός ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ένας κατεπληκτικός έγκληματολόγος

μιλούσε για τα συμπτώταξ που σκόπευε να κάνει κατά της ίδιας της χώρας του.

Αφού ο Ρούζβελτ διάβασε το γράμμα, έδωσε έντολή να το στείλουν στο δόκτορα Σάουντερ. Το επόμενο απόγευμα έλαβε μια έμπιστευτική αναφορά του δόκτορος, που είχε εξετάσει λεπτομερώς το χαρτί του γράμματος, το δακτυλογραφημένο κείμενο, τη χειρόγραφη υπογραφή, το μελάνι, κλπ.

Η αναφορά βεβαίωνε ότι η υπογραφή ήταν επίδειξιατα πλαστογραφημένη. Άλλα ο δόκτωρ είχε ανακαλύψει κι' ένα

άλλο μικρό λάθος που έκαναν οι Ναζίδες πράκτορες, όταν σκάρωσαν το πλαστό αυτό γράμμα επίτηδες για να παραπλανήσουν τους «Αμερικανούς»: Η υδροσκοπική κατάσταση της ταινίας της γραφομηχανής και του χαρτιού δεν ανταποκρινόταν προς την ατμοσφαιρική υγρασία της ημέρας που υπετίθετο πως είχε γραφή το γράμμα!

Αυτή υπήρξε μια απ' τις πολλές επιτυχίες του δόκτορος Σάουντερ, πιδ διακεκριμένου και λιγώτερο γνωστού έγκληματολόγου της Αμερικής, που ασχολείται από 30 χρόνια με τη διαφώτιση διαφόρων έγκληματων και μυστηριωδών υποθέσεων. Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας τύπος ήσυχος και μεθοδικός, ηλικίας 60 ετών, πολύ διαφορετικός απ' το συνηθισμένο πρότυπο του Σέρλοκ Χόλμς. Εργάζεται στην άφανεσία τόσο που πολλοί απ' τους δολοφόνους που έστειλε στην ηλεκτρική καρέκλα, δεν έμαθαν ποτέ το όλο που έπαιξε στην καταδίχη τους.

Στην πολύχρονη υπόθεσι της απαγωγής του παιδιού του Λίντμπεργκ, ο δόκτωρ Σάουντερ συνετέλεσε πολύ στην ανακάλυψη και την τιμωρία του δράστου. Για να εξακριβώσει την ταυτότητα του άγνωστου που είχε γραφεί στο Λίντμπεργκ ζητώντας του λύτρα, εξέτασε 10.000 γράμματα και τόνους δολοφονιών άλλων χαρτιών. Όταν λοιπόν συνελήφθη ο Χάουπμαν, ο δόκτωρ Σάουντερ απέδειξε πως αυτός είχε γραφεί το γράμμα για τα λύτρα. Κι' εκείνος, πριν απ' την

Ο δολοφόνος είχε λιμάρει τις σφαίρες για να χωρέσουν μέσα στο ρεβόλβερ του...

κέτεσέ του, είπε στο δόκτορα:

—Πιστεύω πως οι τελείες που έβαλα στο γράμμα μου, ήταν το χειρότερο στοιχείο εναντίον μου!

—Συμφωνώ μαζί σας, απάντησε ξερά ο έγκληματολόγος.

Συχνά ο δόκτωρ Σάουντερ αναλαμβάνει λεπτές έρευνες για λογαριασμό του Προέδρου των Ηνωμ. Πολιτειών, ενός υπουργού ή κάποιου άλλου επίσημου. Άλλοτε πάλι βοηθεί τους εισαγγελέες στη διαφώτιση κάποιου μυστηριώδους εγκλήματος.

Ένα πρωί, στην Ουάσιγκτων, βρέθηκε δολοφονημένη μια

γυναίκα, με δυο σφαίρες στο κεφάλι. Το όπλο του εγκλήματος δεν ανακαλύφθηκε πουθενά, ούτε κανένα στοιχείο της ταυτότητας του ενόχου. Τέλος, ο Γενικός Εισαγγελέας ζήτησε τη βοήθεια του δόκτορος Σάουντερ. Έκείνος εξέτασε προσεκτικά τις σφαίρες και είδε πως ήσαν αρχικά λίγο μεγαλύτερες απ' ό,τι έπρεπε, κι' ότι είχε λιμάρει ο δολοφόνος για να χωρέσουν μέσα στον ρεβόλβερ του. Είχε δε μεταχειρισθί γι' αυτό μια λίμα των νυχιών. Στηρίζομενος στις παρατηρήσεις του, ο δόκτωρ αποφάσθηκε:

—Ο δράστης είναι άνθρωπος εξοικειωμένος με τα όπλα, έφο-

—Πιστεύω ότι οι τελείες που έβαλα στο γράμμα μου, ήταν το χειρότερο στοιχείο εναντίον μου! είπε ο Χάουπμαν στο δόκτορα Σάουντερ

τον ήξερε να ταίριαζε έτσι τις σφαίρες. Είναι πιθανώτατα περιποιημένος στην εμφάνισή του, φροντίζει πολύ για τα νύχια του, κι' έχει στην τσέπη του μια λίμα γι' αυτό το σκοπό. Αν συλλάβετε κανένα τέτοιο ύποπτο και βρήτε τη λίμα στην τσέπη του, να μου την στείλετε να την εξετάσω.

Λίγο καιρό αργότερα, χάρις σ' αυτές τις υποδείξεις του, ο δολοφόνος συνελήφθη στο Πίτσμπουργκ. Η εξέταση της λίμας των νυχιών του είχε αποδείξει ότι υπήρχαν ακόμη ανάμεσα στα δόντια της λεπτοί κόκκοι μολυβδίου απ' τις σφαίρες!

Οι συστάσεις κι' οι μέθοδοι του δόκτορος Σάουντερ χρησιμοποιούνται απ' όλους τους ντετεκτίβ και τα επιστημονικά αστυνομικά εργαστήρια. Έξ άλλου, ο Σάουντερ φρόντισε για την ίδρυση και τη διοργάνωσι του καλύτερου εργαστηρίου του κόσμου για την «Ομοσπονδιακή Αστυνομία, την περίφημη «Εφ-Μπί-Α».

Όταν πρόκειται για την εξέταση ενός δειγματος γραφικού χαρακτήρος, μελετάει 80 διάφορα χαρακτηριστικά του. Το σχήμα ενός ψηφίου, ο τρόπος που αρχίζει και τελειώνει, η αντιστοιχία ή η αμείλια του επιστολογράφου, όλα μπορούν να βοηθήσουν στην ανακάλυψή του. Προκειμένου για δακτυλογραφημένο κείμενο, ο Σάουντερ σημεία: τα μικρά λάθη ενός ψηφίου, την ευθυγράμμιση του με τ' άλλα, κλπ. Έτσι, ανακαλύπτει με πια γραφομηχανή έχει γραφή.

Κάποτε, ένας υπουργός του ανέθεσε ν' ανακαλύψει τον αποστολέα μερικών ανωνύμων γραμμάτων που συκοφαντούσαν την κόρη του. Ο υπουργός υποπτεύονταν μια καμαριέρα, αλλά ο δόκτωρ Σάουντερ απέδειξε ότι είχε στείλει τα γράμματα η μητέρα του αρραβωνιαστικού της νεάς, που δεν την ήθελε για νύφη της.

Έκτος απ' την ανακάλυψη των εγκληματιών, ο Σάουντερ αναζητά επίσης νέες μεθόδους προστασίας απ' τους εγκληματίες. Έχει επινοήσει διάφορα μέσα προφυλάξεως του Προέδρου Τραμπαν από δολοφονικές απειλές.

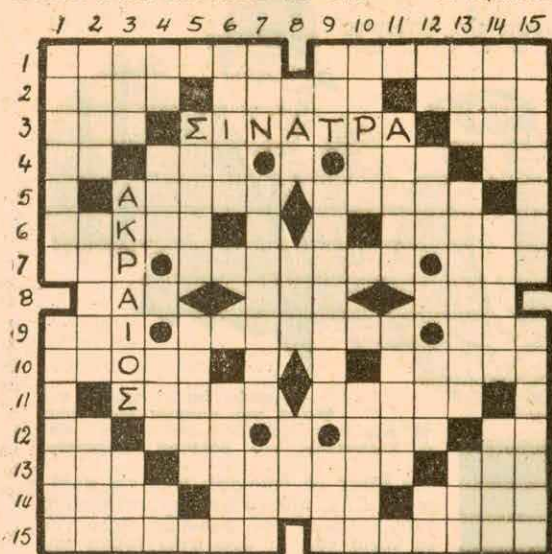
Ένα δοκίμαζε κάποτε ένα νέο πλαστικό υλικό προφυλασμένο γι' αυτό το σκοπό, η σφαίρα που έριξε ο ίδιος άποστράκισθηκε πάνω στο πλαστικό υλικό, γύρισε πίσω και τον χτύπησε στο πρόσωπο — εύτυχώς χωρίς να τον πληγώσει. Ήταν η μοναδική σφαίρα που δέχθηκε στη ζωή του... και την είχε ρίξει ο ίδιος!

Ωστόσο, ο Αμερικανός Σέρλοκ Χόλμς δεν βολεύεται μακριά από κάθε κίνδυνο. Οι κακοποιοί τον μισούν θανάσιμα, γιατί διαρκώς τον βρίσκουν μπροστά τους και η πανοραφία του γίνεται άφορηη να καταλήγουν στις φυλακές ή στην ηλεκτρική καρέκλα. Ευχαρίστας θα τον έστελλον στον Άλλο Κόσμο για να γλυτώσουν από αυτόν. Αλλά κι' ο Σάουντερ αγρυπνεί και προσφύλαγεται... Γιατί αγαπάει τη ζωή και γιατί είναι χρήσιμος στην κοινωνία: Προστάτης και σωτήρ της.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Ανω—κάτω σταυρόλεξο

Αντί να σας δώσουμε κατωτέρω τις εξηγήσεις των λέξεων που θα συμπληρώσουν το σταυρόλεξο σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις όχι με τη σειρά εμφάνισής τους μέσα στο σταυρόλεξο, αλλά κατ' αλφαριθμητική σειρά. Οι λέξεις ΣΙΝΑΤΡΑ και ΑΚΡΑΙΟΣ που τοπο-

θετήσαμε ήδη μέσα στο σταυρόλεξο θά σας χρησιμεύσουν ως απαρχή για την τοποθέτηση των υπολοίπων.
ΑΛΕΙΜΜΑ — ΑΛΙΣ — ΑΜΑ — ΑΜΑΝ — ΑΜΩΣ — ΑΝΩΣ — ΑΝΟΥΣΙΑ — ΑΣΙΩΣΙΣ — ΑΠΑΣΑ — ΑΠΙ — ΑΠΟ — ΑΣ — ΑΣΤΑΤΟΣ — ΑΤΟΠΑ — ΑΥ.

ΒΑΝ.
ΕΔΩ — ΕΜΑ — ΕΝ — ΕΡΑΣΜΟΣ — ΕΣΟΔΑ.
ΗΛΙΑΣ — ΗΛΟΣ.
ΙΚΜΑΣ — ΙΛΑ — ΙΣ — ΙΣΤΙΑΙΑ.
ΚΑΒΑΦΗΣ — ΚΑΙ — ΚΑΜΑΣ — ΚΟΤΙΝΟΣ — ΚΤΗΜΑΤΑ.
ΛΑΜΑΡ — ΛΑΝ.
ΜΑ — ΜΑΚ — ΜΑΣ — ΜΙΑ — ΜΙΣ.
ΝΑΙ — ΝΙΛΑ.

ΟΙΝΟΙ — ΟΜΑΣ — ΟΜΟΙΑ — ΟΡ.
ΡΟΣ — ΟΣΙΟΙ — ΟΣΚΑΡ — ΟΤΕ.
ΠΑΛΗ — ΠΑΝΑΣ — ΠΑΤ — ΠΙΟ — ΠΟΛΕΜΗΣ — ΠΟΤΑΜΟΙ — ΠΩ — ΠΩΛΟΙ.

ΡΑΣ — ΡΑΦ.
ΣΑ — ΣΑΜΑΡΙΑ — ΣΑΜΠΑ — ΣΑΝ — ΣΑΝΟΣ — ΣΑΡΑΦΗΣ — ΣΕΛΑΣ — ΣΕΡ — ΣΙΑ — ΣΙΣΥ.
ΦΟΣ — ΣΟΜ — ΣΠΑ — ΣΤΑ — ΣΤΑΡΙ — ΣΥΝ.

ΤΑΠΑ — ΤΣΟΧΑ — ΤΩΝ.
ΦΟΣ.
ΧΑ — ΧΑΛΙ — ΧΑΜ.
ΣΠ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Στο παζάρι
Πηγαίνοντας ο Γιώργος στο παζάρι, διασταυρώθηκε στο δρόμο με δυο μητέρες, δυο κορές και μια γιαγιά, καθώς και μ' έναν άντρα που κρατούσε δυο κουβέλια. Πόσα ήταν τα άτομα που πήγαιναν στο παζάρι;

Ο γάιδαρος και το μουλάρι
Ένας γάιδαρος κι ένα μουλάρι προχωρούν φορτωμένοι με σακκιά αλεύρι. Ο γάιδαρος λέει στο μουλάρι:
— Αν μου δίνεις ένα απ' τα σακκιά σου, θα είμαστε το ίδιο φορτωμένοι. Το μουλάρι απαντάει:
— Αν, όμως, εγώ έπαιρνα ένα απ' τα σακκιά σου, θα ήμουν διπλάσια φορτωμένος από σένα.
Πόσα σακκιά είχε στη ράχη του το κάθε ζώο;

Ερωτήσεις

- 1) Ο Μπετόβεν ήταν, ως γνωστόν, κουφός. Υπήρξε κανείς περίφημος μουσικοσυνθέτης τυφλός;
- 2) Το αίμα ενός ανθρώπου κρύνει πραγματικά απ' τον τρόμο;
- 3) Η ποσότης του νερού που βρίσκεται κάτω απ' ένα πλοίο, επηρεάζεται την ταχύτητά του;

Τα χημικά στοιχεία

Τα παρακάτω χημικά στοιχεία πήραν την ονομασία τους απ' τις ακόλουθες θεότητες ή μυθολογικά πρόσωπα (δχι όμως μ' αυτή τη σειρά). Μπορείτε να καθορίσετε την προέλευση του καθενός:
1) Κοβάλτιον, 2) ταγγάλιον, 3) τελλούριον, 4) ούρανιον, 5) κάδμιον, 6) ήλιον, 7) θανάδιον, 8) θορίον.
α) Κατάδικος του άρχαίου Αδου, β) πατέρας των Τιτάνων, γ) πνεύματα των αρχαίων γερμανικών δρυγιδών, δ) σκανδιναβική θεά, ε) ήρωας που έσωπερε δρόμια δράκοντος, στ) προσωποποίησης της Γης στους Ρωμαίους, ζ) θεός "Ηλιος, η) θεός του πολέμου των Σκανδιναμών.

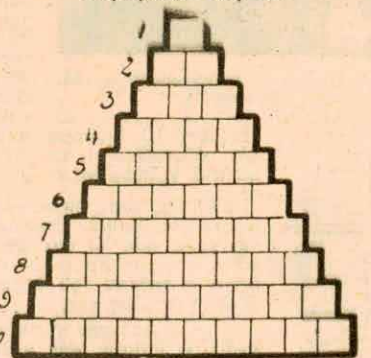
Τι απ' όλα;

- 1) Τι είναι ο θεοβόλιος;
 - 2) Πού βρίσκεται η Τενερίφη;
 - 3) Στην Ισπανία, στο Μαρόκο, στις Αντίλλες ή στις Καναρίους;
 - 4) Πώς ονομάστηκε το υπερωκεανείο «Λουζιτάνια»;
- Χτύπησε σε παγόβουνό, συγκρούστηκε με νάρκη στη Βόρεια Θάλασσα ή τορπιλλίστηκε από υποβρύχιο;

Ο νάνος και το άσπιντερ

Ένας νάνος, απ' τους πιο κοντούς που υπάρχουν, κατοικούσε στο έκτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας. Κάθε πρωί, έμπαινε στο άσπιντερ στο έκτο πάτωμα και κατέβαινε μ' αυτό στο ισόγειο, για να πάει στις δουλειές του. Όταν όμως γύριζε το βράδυ, έμπαινε στο άσπιντερ στο ισόγειο, ανέβαινε μόνον ως το τέταρτο πάτωμα, κι από εκεί πήγαινε ως το έκτο απ' τη σκάλα, με τα πόδια.
Για ποιο λόγο;

Πυραμίδα λέξεων

Στην πυραμίδα αυτή κάθε λέξη αποτελείται από τα γράμματα της προηγούμενης κι' ένα καινούριο.
Π.χ. Ρ. ΑΡ. ΡΑΣ, ΣΑΡ. κλπ.
Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ
1) Σήμαφωτον.
2) Προτρέπεια.
3) Πρακτορείο ειδήσεων.
4) Άστρο (ξεν.).
5) Υπάρχει μια Άγια.
6) Χρήσιμα σπύς καμινιάς και στα σπίτια.
7) Κανένας Έθναος δεν είναι πιά...
8) Άνθρωποι αυθαίρετοι.
9) Έξυπνεται τους καθυστερημένους.
10) Έχει σχέση με το θέατρο.

ΟΙ λύσεις στη σελ. 62

ΟΙ ΠΑΓΕΤΩΝΕΣ και τὰ παράξενά τους

Παγίδες που καταπίνουν ανθρώπους

Υπολογίζεται ότι τα 10 εκατοστά της συνολικής επιφανείας της γης, και συγκεκριμένα 6 εκατομμύρια τετραγωνικά μίλια, σκεπάζονται σήμερα από παγετώνες. Τα 85 εκατοστά της Γροιλανδίας είναι σκεπασμένα μ' ένα στρώμα πάγου πάχους μεγαλύτερου από 1.000 μέτρα!

Οι παγετώνες είναι πραγματικά ποτάμια από πάγο — όχι παγωμένα ποτάμια. Σχηματίζονται αρχικά όχι από νερό αλλά από χιόνι. Στις μεγάλες έσοχες του εδάφους, το χιόνι συγκεντρώνεται λίγο-λίγο, και με το βάρος του μεταβάλλεται σ' ένα είδος κοκκώδους πάγου κι' ύστερα σ' ένα πάγο πραγματικό.

Όταν ο πάγος αυτός ξεχειλίζει απ' την έσοχή του εδάφους, ή όταν έχει σχηματιστεί πάνω σ' ένα όροπέδιο, αρχίζει έπειτα να κινείται προς τα κάτω, με τη δύναμη της βαρύτητας. Ακολουθεί τις κοιλάδες, όπως και το νερό, και παρακάμπτει τα εμπόδια που συναντά στο δρόμο του.

Η κίνησή του είναι συχνά τόσο άργη (2—3 πότους την ημέρα) ώστε δεν διακρίνεται καθόλου με το μάτι. Στη νότιο όμως Αλάσκα έχουν παρατηρηθεί παγετώνες που κινούνται με ταχύτητα 20 μέτρων την ημέρα. Το ρεκόρ ανήκει σ' ένα παγετόνα της Γροιλανδίας, που μετακινήθηκε κατά 40 μέτρα σε μια μέρα!

Οι μεγάλες και βαθιές σχισμές που υπάρχουν πολλές φορές στους παγετώνες, σκεπάζονται συχνά απ' ένα λεπτό στρώμα χιονιού, κι' έτσι αποτελούν μια φοβερή παγίδα. Όποιος πατήσει απάνω, δίχως να το αντιληφθεί, θα γκρεμιστεί στο κενό, σε βάθος δεκάδων μέτρων, και θα ταφεί ζωντανός.

Ένας απ' τους πολλούς που δοήκαν τέτοιο οικόπεδο τέλος, ήταν ο Ιταλός δάσκαλος Γκιουζέπε Γκαρόνε. Τον κατέλασε μια τρύπα πάγων, στο Λευκό Όρος, μια μέρα του 1910. Οι ειδικοί Έλβετοι «παγολόγοι», υπολογίζοντας την ταχύτητα της «ροής» του παγετόνα, προέβλεπαν ότι το σώμα του θύματος θα βγαίνει πάλι στο φως μετά 40 χρόνια περίπου.

Και πραγματικά, το 1949, το πτώμα του Γκαρόνε, θαμνισμένο διατηρημένο, ξεπροβάλε μεσα απ' την παγωμένη φυλακή του, στους πρόποδες του βουνού. Τώρα αναμένεται να γίνει το ίδιο και με το σώμα του λόρδου Φράνσις Ντούγκλας, ενός Άγγλου ορειβάτη που χάθηκε μέσα σε μια σχισμή ενός παγετόνα των έλβετικών Άλπεων τον Ιούλιο του 1865. Είχε προβλεφθεί ότι αυτό θα συνέβαινε την περασμένη άνοιξη, φαίνεται όμως ότι οι ειδικοί έπεσαν λίγο έξω στους υπολογισμούς τους.

Παρ' όλο το κρύο που επικρατεί πάνω στους παγετώνες, είναι ευκολώτατο να πάθει κανείς βαθεΐα ή λιποθύμια, απ' την έντονη ηλιακή ακτινοβολία. Αν αφήσουμε δε ένα θερμόμετρο στον ήλιο, πάνω στον πάγο, σε μια προφυλαγμένη θέση, μπορεί να δείξει ως 30 βαθμούς μολοντί ο αέρας ολόγυρα είναι παγωμένος.

Σε κάποια πρόσφατη ορειβατική έκδρομή, μια κυρία κατάκαψε τα χέρια και τα πόδια της, γιατί είχε την κακή έμπνευση να τους κάνει ηλιοθεραπεία επί 1 ώρα! Κι' ένας φωτογράφος, που ετοίμασε επί μισή ώρα με το στόμα ανοιχτό, γιατί το μεγάλο ύψος του δυσκόλευε την αναπνοή, έπαθε... έγκαύματα του ούρανίσκου απ' τις ηλιακές ακτίνες που αντανακλούσε το χιόνι!

Θάλεγε κανείς ότι δεν μπορεί να υπάρξει ζωή μέσα στον πάγο, με την τόσο καυχήλη θερμοκρασία του. Κι' όμως, στο Αμερικανικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας βρίσκονται δείγματα κάτι μεγάλων ασπιδων σκουληκιών, που ζούν μέσα στους πάγους της Αλάσκας και του Γιούκον. Πρέπει να σημειωθεί ότι διάφοροι εξερευνητές του Αρκτικού είχαν περιγράψει άλλοτε τα παράξενα αυτά σκουληκία κι' είχαν δεβαιώσει ότι σώθηκαν απ' την πείνα τρώγοντάς τα τηγανιτά με ζυγκι φώκιας.

Οι έπιστήμονες έχουν παρατηρήσει ότι οι πάγοι του Αρκτικού υποχωρούν όλοένα, σιγά-σιγά, κι' υπολογίζουν ότι μετά μερικές δεκαετίδες θα εδωκιούν χουμαδιές στο δόρειο Καναδά, κι' η περιοχή του ποταμού Γιούκον θα μεταβληθεί σε τροπική ζούγκλα!

Υστερα θα επικρατήσουν πάλι οι πάγοι και θ' απλωθούν στη γή, σκεπάζοντας τα μεγαλύτερα μέρη των Ήλων. Πολιτείον, το Λονδίνο, τη Στοκχόλμη, το Λένινγκραντ... Οι κάτοικοι του Ισημερινού θα πρέπει τότε να φορούν... φανελλένια εσώρουχα! Αυτά όμως δεν πρόκειται να συμβούν πριν από 50.000 χρόνια.

Ο πρίγκηπας Σμάρραγδος

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε μια γρη, η κυρά Γιλotta. Η γρη αυτή ήταν κάπου εκατό χρονών και μια μέρα πεισαν κι' αφησε όλομωναχ κι' ορφανούλα την ψυχοκυρη της Λουΐζα, που την είχε ορη τυχαία μια μέρα στο όρυμο.

Η Λουΐζα άκουγε τὰ λόγια του με θαυμασμό. Τὸ πρίγκηπόπουλο τῆς ἔδωσε κατόπιν τὸ χέρι του καὶ μπήκαν στὸ παλάτι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασε κι' ἡ μητέρα τοῦ πρίγκηπα. Τὸς πήρε στὸ χρυσὸ τῆς ἀμάξης καὶ γύρισαν στὸ βασίλειό της, ὅπου σὲ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ πρίγκηπα Σμάρραγδου καὶ τῆς Λουΐζας με μεγαλοπρέπεια. Κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλά κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ένα μερομυχτο είχε να δαλι φαί στὸ στόμα της απ' τὴ λύπη της ἡ Λουΐζα, ὅταν θυμηθεκε πὼς περα, μακριά απ' τὴν καλυθα τους, βρίσκταν ἕνας παλῆος πυργος που στὸν τοῦρο του ἀκούμπουσε μὴ ἀγριοσυκία. Τραβήξε, λοιπόν, πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ένα μικρὸ ποταμάκι ἔτρεχε στὴ ρίζα τῆς συκίας καὶ ἡ Λουΐζα, ἀφου ἔκοψε μερικά σῦκα, ἔσκυψε, ἔδωσε τὴ δίψα της κι' ὕστερα ἔβαλψε σὲ μὴ μαρμαρινὴ πλάκα.

Κατακουρασμένη, ὅπως ἦταν, τὴν πήρε ὁ ὕπνος.

Καὶ τότε εἶδε στ' ὄνειρό της νὰ παρουσιαζεται μπροστά της ἕνας δάτραχος σταχτοπράσινος, με σμαραγδένια μάτια.

Τρόμαξε ἡ κοπέλλα καὶ ζήτησε. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, εἶδε μπροστά της τὸ δάτραχο νὰ τὴν κυττάζει περιεργά.

Ἡ Λουΐζα ἔτρεξε ἀμέσως, μάζεψε λουλούδια τοῦ ἀγροῦ καὶ πήγε καὶ τὰ στρώσε γύρω - γύρω στὸ δάτραχο.

Αὐτὸς μόλις εἶδε πὼς εἶχε νὰ κάνει με τόσο καλὸ κορίτσι, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του ἕνα χορομένο, ἀπαλὸ σφύριγμα.

Ἦταν πολὺ ἀσχημὸς ὁ δάτραχος. Ὁ στόμα, ἡ Λουΐζα, μέσα στὴν ἐρημία της καὶ στὴν ὀρφάνια της, ἀποφάσισε νὰ τὸν κάνει συντροφὸ της.

Γύρισε πάλι στὴ συκία, ἔκοψε ἕνα μεγάλο φύλλο, τὸ ἔκανε σὰν πλατάκι κι' ἀκούμπησε πάνω λίγα σῦκα. Ὑστερα ἔκοψε ἄλλο ἕνα φύλλο, τὸ ἔκανε σὰν χωνάκι καὶ τὸ γέμισε νερὸ απ' τὸ ποτάμι.

Πῆγε τότε κοντὰ στὸ δάτραχο, τὸν πήρε στὴν ποδιά της κι' ἄρχισε νὰ τὸν ταΐζει. Ἀπ' τὴ χαρὰ του ὁ δάτραχος πηδούσε. Ἡ Λουΐζα τοῦ τραγουδοῦσε καὶ τοῦλεγε πὼς θὰ μείνι κοντὰ του, ἀφου ἦταν ἔρημη κι' αὐτὴ. Πῆγε ὕστερα στὰ ἐρείπια τοῦ πυργου κι' ἔστρωσε χόρτα καὶ φύλλα κι' ἔκανε τὸ κρεβάτάκι της. Καὶ καθε πρωὶ μάζεψε χορταράκια, κουκουναρία, ἄγριο μέλι ποῦ τὸ εὔρισκε στὴν κοφάλα ἑνὸς δέντρου, κι' ἔτρωγαν αὐτὴ κι' ὁ συντροφὸς της ὁ δάτραχος.

Μία μέρα ἡ Λουΐζα ζήτησε με τρομερὸ πόνο τὸ πόδι της. Τὴν εἶχε δαγκώσει ἕνας σκορπιός. Ὁ δάτραχος βύλαξε τὴν πληγή, τραβήξε τὸ φαρμάκι τοῦ σκορπιου κι' ἔτσι ὁ πόνος πέρασε.

— Ἀχ! πὼς σ' ἀγαπᾶ!... φώναξε τότε ἡ Λουΐζα στὸν δάτραχο κι' ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ ἀσχημὸ ἐκείνο ζῶο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἐρειπωμένος πύργος ἔγινε ἕνα θαυμάσιο παλάτι. Ὁ δάτραχος εἶχε χαθῆ κι' ἕνας πρίγκηπας με ὀλόχρυσον φορεσιὰ ἔδωσε τὸ χέρι του στὴ Λουΐζα.

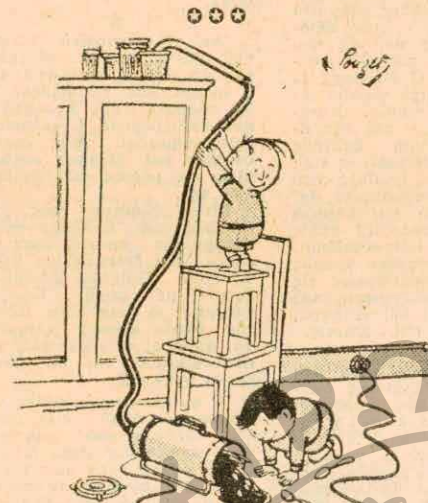
— Μία μάγισσα τῆς εἶπε, με εἶχε με-

ταμορφώσει σὲ δάτραχο "Αν μέσα στὰ τρία χρόνια βρίσκταν ἄνθρωπος νὰ με φίληση, τὰ μάγια θὰ λυνόντουσαν καὶ θὰ ἔπαιρνα πάλι τὴν πρώτη μου μορφή. Ἡ μάγισσα μοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ κακό, γιατί μικρὸς ἦμουν πολὺ σκληρὸ παιδί καὶ δασάνιζα τὰ ζῶα. Με τιμώρησε, κι' ἔκανε καλὰ, γιατί τώρα ἀνοίξε ἡ καρδιά μου καὶ ποτὲ πιά δὲν θὰ κάνω τὸ κακό. Με λένε πρίγκηπα Σμάρραγδο.

Ἡ Λουΐζα ἄκουγε τὰ λόγια του με θαυμασμό. Τὸ πρίγκηπόπουλο τῆς ἔδωσε κατόπιν τὸ χέρι του καὶ μπήκαν στὸ παλάτι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασε κι' ἡ μητέρα τοῦ πρίγκηπα. Τὸς πήρε στὸ χρυσὸ τῆς ἀμάξης καὶ γύρισαν στὸ βασίλειό της, ὅπου σὲ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ πρίγκηπα Σμάρραγδου καὶ τῆς Λουΐζας με μεγαλοπρέπεια. Κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλά κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Οἱ πιτσιρίκοι, τὰ γλυκὰ καὶ ἡ ἡλεκτρικὴ σκούπα.

«Samedi» Solr

Φιλοπατρία

Τὸ ποιηματάκι σας

«Ὅλες τὲς χώρες, νὰ σὰς πῶ, δλες τὲς χώρες ἀγαπᾶ ποῦ ἀκούσα καὶ εἶδα, Ἀλλὰ καμμία τόσο πολὺ σὰν τὴν Πατρίδα τὴν καλή, σὰν τὴ γλυκεῖα Πατρίδα.

Τὴς οἰκουμένης τὰ καλὰ ὅσα κι' ἂν εἴν' αὐτὰ πολλὰ μ' ἐκείνην δὲν τ' ἀλλάζω. Κι' ἂν ἡ Πατρίδα τ' ἀπαίτει, ἀπὸ καμμία, τὴν πιο φριχτὴ θυσία δὲν τρομάζω.

Ἀφῖνω μάνα κι' ἀδερφεῖς καὶ στὸν θάνατόν τὲς κορυφὲς ὀνόματι τῆς Σημαίας. Καὶ με τὸ ἔλεμμά χωρᾶν γιὰ τὴν Πατρίδα μου χτυπᾶ καὶ πολεμὰ γενναία.

Ἐδῶ εἴν' ἀντρεία τὰ παιδιὰ, κι' ἔχουνε οἰδερὸ καρδιά κι' ἀκούραστη λεπίδα. Καθένα στὴ γραμμὴ πετὰ κι' ἔχτρονς θερίζει δυνατὰ γιὰ τὴ γλυκεῖα Πατρίδα.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ἡ μαμὰ πληρώνει

Ἡ ἱστοριοῦλά σας

Ἡ κυρία Ἀσπασία εἶχε ὑποσχεθῆ στὴν κόρη της, τὴν μικρὰ Νίνα, ὅτι θὰ τῆς ἀγόραζε μὴν κούκλα ἂν ἔπαιρνε καλοὺς βαθμούς στοὺς διαγωνισμοὺς της.

Ἡ Νίνα σφίχτηκε, ἔβαλε ὅλα της τὰ δυνατὰ κι' οἱ βαθμοὶ ποῦ πήρε ἦσαν ὅλοι περιφνομοι: «Ὅλο ἄλιν καλῶς» καὶ «ἀρίστα».

— Μητεροῦλα, εἶπε στὴ μαμὰ της, πρέπει νὰ κρατήσης κι' ἐσὺ τὸ λόγο σου. Πότε θὰ πάμε νὰ μοῦ ἀγοράσης τὴν κούκλα;

— Ἀῤοιο κιάλας, παιδί μου, τὴς ἀπάντησε ἡ μαμὰ της.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγεμα δὴκταν απ' τὸ σπίτι, πῆσαν σ' ἕνα κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κι' ἡ Νίνα διάλεξε μὴν χαραγμένη κούκλα.

Ἡ μαμὰ της πλήρωσε κι' εἰτοιμάζονταν νὰ φύγουν.

— Στάσου, μικρή μου, εἶπε ὁ ἑμπορος στὴ Νίνα. Ἡ κούκλα ἔχει καὶ δεύτερο στυλάνι. Περιμένε μὴν στιγμὴ νὰ στὸ διπλώσω.

Ἡ Νίνα πετοῦσε απ' τὴν χαρὰ της.

Όταν τῆς διπλώσαν τὸ φουστανάκι γύρισε καὶ ὥτισσε τὸν ἑμπορο:

— Πόσο στοιχίζει αὐτὸ, κύριε;

— Ἐνα φιλάκι, μικροῦλα μου, τῆς εἶπε ὁ ἑμπορος γιὰ ν' ἀστείευθῇ.

Ἡ Νίνα χαμογέλασε εὐχαριστήματα καὶ γυρίζοντας στὴ μητέρα της, τῆς εἶπε:

— Μαμάκα, πλήρωσε τὸν κύριο!

MIKY - ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Ὁ δ ἄ σ κ α λ ο ς : Ποῦ κατοικεῖ ὁ Πατριάρχης, Μανώλη;

Ὁ μ α θ η τ ῆ ς : Ἀπ' ἔξω απ' τὸ Πα-νεπιστήμιο!

— Ἀλήθεια, μαμὰ, τὰ μεγάλα ψάρια τρώνε τὰ μικρά;

— Ναι, παιδί μου.

— Καὶ τίς σαρδέλλες;

— Βεβαίως,τάτα.

— Καὶ πῶς ἀνοίγουν τὸ κουτί τους;

—

Ένας ἡλικιωμένος ταχυδρόμος φέρνει γράμμα στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀναγνίστη. Βλέπει τὸν μικρὸ γιο τοῦ Ἀλέξανδρου, τοῦ τὸ δίνει λέγοντάς:

— Πάρε, παιδί μου. Δὲν ξερεῖς πόσο κουράζονται μ' αὐτὰ τὰ γράμματα!

Κι' ὁ Ἀλέξανδρος:

— Καὶ γιατί δὲν τὰ στέλνεις με τὸ ταχυδρομεῖο;

—

Ὁ καθηγητῆ ς : Εἶπε, λοιπόν, ὅτι ὁ Κούκ ἔκανε τρία ἐξερευνητικὰ ταξίδια κι' ὅτι πέθανε σ' ἕνα απ' αὐτὰ... Πολὺ καλά... Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως, σὲ ποῖο απ' τὰ τρία πέθανε...

Ὁ μ α θ η τ ῆ ς : Στὸ πρῶτο, κύριε καθηγητὰ!

—

Στὸ σχολεῖο, — Μὰ, καυμένη Γιάννη, δὲν κατάφερες κι' ἐσὺ νὰ ποτὲ δύο λέξεις. Όταν σὲ σηκώνω στὸ μάθημα πάντα σκύβεις τὸ κεφάλι καὶ δὲν δαγάζεις τοῖμοιυδία. Πῶς συμβαίνει αὐτὸ;

— Ἀπὸ σεβασμό, κύριε καθηγητὰ!

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛ

πτωσι εκείνου του γερού - ξερού σουτ του Κανάκης ή της θολιάδας του Νεστορίδη, πούκανε τον 'Ιταλό παίκτη να κρατά την κοιλιά του απ' τον πόνο) μπορούσαμε και να νικήσουμε.

Κριτική του Έλληνο-Ιταλικού αγώνος

Το αδάμαστο ψυχικό σθένος των Ελλήνων

Τα Έλληνικά νείατα, που έδω και λίγες μέρες μας χάρισαν στο γήπεδο του Παναθηναϊκού μια απ' τις μεγαλύτερες αθλητικές συγκινήσεις των τελευταίων χρόνων, είναι αξία θαυμασμού και θερμών επαίνων. Όχι γιατί η Ιταλική ομάδα πούφεραν με την εθνική στρατιωτική ποδοσφαιρική ομάδα της 'Ιταλίας είναι ένα απ' τα σημαντικότερα κατορθώματά τους. 'Αλλά γιατί σε πείσμα των προδύσεων και της ψυχράς λογικής μπόρεσαν ν' αντιμετωπίσουν την τεχνικότερη και ανώτερη των αντιπάλων τους με το αδάμαστο ψυχικό σθένος τους και σκόρπισαν ριπή συγκινήσεως σ' όλους παρακολουθώντας με αγωνία, τη δραματική προσπάθειά τους.

Ζήσαμε μαζί τους τη γιγάντια πάλη τους και νιώσαμε να μας πλημμυρίζει εθνική υπερφάνεια. Γύρω μας δεκαοχτώ χιλιάδες φίλαθλοι αγωνισσαν για την έκταση του μεγάλου αγώνα. Κάθε ηρωική εξόρμησις του Μουράτη και του Ρωσσίδα προκάλυψε το θαυμασμό και κάθε αντιμετώπιση των 'Ιταλών έντονο χτυποκάρδι.

Όταν είδαμε στην αρχή του αγώνα τα γεροβιμένα σώματα των 'Ιταλών ποδοσφαιριστών, είδικα μάλιστα των άποιοβυλάνων Μπελόντσο και Βουλατσίου και ιδίως του δυναμικού κεντρικού μέσου Μπεργκαμάσι, διασθανθήκαμε πως το άνωτικό πείθος τους θα ήταν άπαρανέταστο, άπρόσβλητο. Και όμως η επιθετική πεντάδα μας, ιδίως του δεύτερου ημίχρονου - Νεστορίδη, Κανάκη, Παναγιωτίου και Σκορδίου, Σεραφείδη, Πονηράκη, Μπέμπη και Ραδίτσα.

Ο Πονηράκης, ως οδηγός της επίθεσεως, εινε δραμητικός παίκτης με μέλλον, με πολλά αναμφισβήτητα προσόντα, αλλά χωρίς πείρα ήγητορος. Ο

Σεραφείδης θρίσκαται σε κατάρπαι, αν και ήταν ο μόνος που στο α' ημίχρονο έδωσε τέσσερα σκόρπια, άσχετα αν ήταν άστοχα.

Ο Ραδίτσα είχε πάθει ένα ψυχολογικό «τράκα» και δεν ανταποκρίθηκε καθόλου στην άποστολή του ως υπερφαναγιστής. Και ο 'Ιωάννου, ενώ εινε παίκτης κλάσεως, ήταν πολύ κατώτερος από προηγούμενες εμφανίσεις του.

Μόλις ο Κανάκης πήρε τη θέση του Παναράκη, ο Νεστορίδης του Ραδίτσα, ο Παπαντωνίου του Σεραφείδη και ο Πούλλης του 'Ιωάννου το παίγνιό, αλλάξε άποψια και η υπεροχή, που ήταν μέχρι το τέλος του α' ημίχρονου μοιρασμένη, μετατοπίσθηκε προς το μέρος της ελληνικής ομάδας.

Ο Κανάκης αν και θραύς παίκτης, γιατί δεν έχει καθολικά προπονηθεί εινε χωρίς αμφιβολία, «παίκτης της αγγλικής σχολής». Μοίραζε ωραία το παίγνιό, άνοιγε στους ακραίους, συνέδεε τους παραστάτες του, δημιουργούσε ρήγματα στην άμυνα των αντιπάλων. 'Η θέσι του θέβαια εινε ενδιάμεση κυνηγού. Και όμως ως κεντρικός κυνηγός τα κατάφερε άρκετά καλά. 'Ασφαλώς με συστηματικότερη προπονήσι και ειδική ανάπτυξη των δρομικών προσόντων θα μπόρεσε να γίνει ένας εξαίρετος «θωμάρδιος» του τύπου των 'Αγγλων «κατακλιπώνων».

Απ' το στατιστικό πίνακα που πάντα κρατά, σε κάθε μεγάλο αγώνα προκύπτει πως η ομάδα μας τικωρήθηκε με 22 «σκόρπια» και 2 «σφαίρες» και παραχώρησε 6 «κόρνερ». Αυτό σημαίνει πως έπαιξε σκληρά και δέχτηκε σοβαρή πίεσι εκ μέρους των αντιπάλων της.

Εινε αλήθεια πως τα «σκόρπια» των 'Ελλήνων ποδοσφαιριστών προκαλούσαν αίσθησι, δεν ξεπερνούσαν όμως τα όρια. Παίχμα δυναμικά, ζωηρά, με ψυχή. Σε μια στιγμή ο 'Ιωάννου, σθέλα του, έδειξε κάποια σκληρότητα, αλλά οι φίλαθλοι μας τον αποδοκίμασαν και τον ξανάφεραν στην τάξι.

Ο φιλοαθλητισμός αυτός του 'Ελληνικού Λαού εινε ακριβώς εκείνος που γοήτευσε τους αντιπάλους μας. Οι 'Ιταλοί ώμολόγησαν πως τέτοιο κοινό δεν συνάντησαν πουθενά, αν και γύρισαν όλη την Εύρωπη. 'Η διαπίστωση αυτή εινε μιά γεμίζή περηφάνειας.

Οι 'Ελληνες αθλητά απέδειξαν ότι εινε άναδείσι των πανάρχαιων αθλητικών μας παραδόσεων.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οι άσσοι της ελληνικής στρατιωτικής ομάδας, που μας χάρισαν μιά από τις μεγαλύτερες αθλητικές συγκινήσεις. 'Απ' τ' άριστερα: Κοτρίδης, Σκορδίου, Ρωσσίδης, Ραδίτσα, Σεραφείδης, Πονηράκης, 'Ιωάννου, Μπέμπης, Πεντζαρόπουλος, Τριανταφύλλου και Μουράτης.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΩΝ

Άνω - κάτω σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΚΑΒΑΦΗΣ - ΠΟΛΕΜΗΣ. 2) Ο. ΜΑΣ - ΛΑΜΑΡ. 3) ΝΙΛΑ. 4) ΤΩΝ - ΣΙΝΑΤΡΑ. 5) Ο. Μ. 6) ΕΣΟΔΑ. 7) Ο. ΣΚΑΡ - ΠΩΛΟΙ. 8) ΣΕΡ - ΠΙΟ. 9) ΚΑΙ - ΠΟΤΑΜΟΙ. 10) ΤΣΟΧΑ. 11) ΚΑΜΑΞ. 12) ΣΑΝΟΣ - ΣΑΜΠΑ. 13) ΜΑ - ΜΑΣ - ΝΑΙ - ΠΩ. 14) ΑΜΑ - ΣΙΣΥΦΟΣ - ΡΑΣ. 15) ΤΑΠΑ - ΟΙ. ΝΟΙ - ΧΑΛΙ. 16) ΑΝΟΥΣΙΑ - ΣΑΡΑΦΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΚΟΤΙΝΟΣ - ΚΤΗΜΑΤΑ. 2) ΑΜΩΣ - ΣΕΛΑΣ - ΑΜΑΝ. 3) ΒΑΝ - ΑΚΡΑΙΟΣ - ΑΠΟ. 4) ΑΣ - ΣΠΑ - ΧΑΜ - ΑΥ. 5) ΣΤΑΡ - ΠΑΝΑΣ. 6) ΗΛΙΑΣ - ΟΣΙΟΙ. 7) ΣΑΝ - ΣΥΝ. 8) ΤΑΤΟΣ - ΣΙΑ. 9) ΜΑΚ - ΙΛΑ - ΣΥΝ. 10) ΠΑΤ - ΕΡΑΣΜΟΣ - Ο. Σ. 11) ΟΡΡΟΣ - Α. ΝΟΙΑ. 12) ΑΤΟΠΑ - ΙΚΜΑΣ. 13) ΕΜ - ΕΔΩ. 14) ΑΠΙ - ΧΑ. 15) ΜΙΣ - ΑΛΕΙΜΜΑ - ΡΑΦ. 16) ΗΛΟΣ - ΟΜΟΙΑ - ΠΑΛΗ. 17) ΣΑΜΑΡΙΑ - ΑΣΙΩΣΙΣ.

Στο παζάρι

Μόνον ένα, ο Γιώργης. Οι άλλοι γύριζαν απ' το παζάρι, έφθον ο Γιώργης διασταυρώθηκε μαζί τους στο δρόμο.

Ο γάιδαρος και το μούλαρι

Ο γάιδαρος είχε 5 και το μούλαρι 7 σακκιά.

Αν ο γάιδαρος έπαιρνε ένα ακόμη σακκιά, το φορτίο του θα γινόταν 5+1=6 σακκιά και το μούλαρι, που θα έλαττωνόταν κατά 1, θα γινόταν επίσης 6 σακκιά. Αν το μούλαρι έπαιρνε ένα ακόμη σακκιά, το φορτίο του θα γινόταν 7+1=8 σακκιά και το γάιδαρου 5-1=4. Συνεπώς, το φορτίο του μούλαριού θα ήταν διπλάσιο από το γάιδαρου.

Ερωτήσεις

1) Ναι, ο Χαντέλ τυφλώθηκε στα τελευταία χρόνια της σταδιοδρομίας του. 2) Όχι, απεναντίας ανειδίκεντος έλαχιστος η θερμοκρασία του. 3) Ώς τα 8 μέτρα, όσο περισσότερο νερό υπάρχει κάτω απ' τα ύφολα ενός πλοίου, τόσο μεγαλύτερη εινε η ταχύτητά του. 'Απο κει και πέρα, δεν παρατηρείται πιά ουσιαστική διαφορά.

Τα χημικά στοιχεία

Να ή αντίστοιχη των χημικών στοιχείων (αριθμοί) με τα μυθολογικά πρόσωπα (ψηφία): 1-γ, 2-α, 3-στ, 4-δ, 5-ε, 6-ζ, 7-δ, 8-η.

Τι απ' όλα;

1) Ένα τοπογραφικό έργοαλείον. 2) Σίς Καριουρις. 3) Τορπιλίσθηκε από υποβρύχιο.

Ο νάνος και το άσκανσέρ

Γιατί ήταν τόσο κοντός, ώστε το άσκανσέρ, που έφτανε μόνον ως το κομψί του τάρτου πατώματος, μέσα στο άσκανσέρ.

Πυραμίδα λέξεων

1) Σ. 2) ΑΣ. 3) ΤΑΣ. 4) ΣΤΑΡ. 5) ΤΡΙΑΣ. 6) ΣΠΙΡΤΑ. 7) ΑΠΑΤΡΙΣ. 8) ΣΑΤΡΑΠΙΑ. 9) ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ. 10) ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ.

Η λύσις του 320ου σταυρολέξου ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΠΑΙΣΙΟΣ - ΑΔΡΑΝΕΙΑ. 2) ΠΟΡΟΣ - ΑΑΡΩΝ. 3) ΟΝΟΣ - ΑΕΙ - ΑΛΑ - ΣΙΝΑ. 4) ΤΟΝ - ΝΤΙΚ - ΤΙ - ΜΗ - ΣΑΜ. 5) ΟΣ - ΑΝΑΠΟΔΑ - ΣΙ. 6) ΠΩΠ - ΑΝΑΜΑ - ΑΠΟ. 7) ΟΡΑΤΟΣ - ΗΡΑ - ΑΡΑΡΑΤ. 8) ΤΑΛΑ - ΟΛΙΚΗ. 9) ΕΝΟΧΗΣΙΣ. 10) ΔΗΜΟΣ - Ο. ΚΤΑΣ. 11) ΑΠΑΛΟΣ - ΚΑΝ - ΑΟΡ - ΤΗΡ. 12) ΣΟΣ - ΠΑΓΟΣ - ΣΙΑ. 13) Π - ΓΑΛΗΝΟΣ - ΚΑ. 14) ΝΑΙ - ΜΑΛΟ - ΟΒΙΣ - ΒΑΝ. 15) ΑΛΑΝ - ΡΑΣ - ΣΑΝ - ΡΑΚΙ. 16) ΤΙΤΑΝ - ΑΙΤΙΑ. 17) ΑΝΑΤΟΜΙΑ - ΠΑΚΙΣΤΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΑΠΟΤΟΜΟΣ - ΜΑΡΙΝΑΤΑ. 2) ΠΟΝΟΣ - ΠΑΛΙΝ. 3) ΑΡΟΝ - ΠΑΤ - ΔΑΣ - ΚΑΤΑ. 4) ΙΟΣ - ΝΩ - ΤΑ - ΗΛΟΣ - ΝΑΤ. 5) ΣΣ - ΠΟΛΕ - ΜΟΣ - ΝΟ. 6) ΑΤΑ - ΣΑΝΟΣ - ΓΑΡ. 7) ΟΡΕΙΝΑ - ΣΟΣ - ΠΑΛΑΤΙ. 8) Ι - ΚΑΝΗ - ΚΑΛΟΝ. 9) ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ. 10) ΑΤΟΜΑ - ΝΟΝΟΣ. 11) ΔΑΛΙΔΑ - Ο. ΣΟ - ΣΟΒΑΡΑ. 12) ΑΜΑ - ΑΛΙΚΑ - ΣΙΝ. 13) ΑΑ - ΑΡΙΣΤΟΣ - ΑΙ. 14) ΝΑΣ - ΜΠΑΚ - ΑΡΙΑ - ΡΙΣ. 15) ΕΡΙΣ - ΟΡΗ - ΣΤΑ - ΒΑΤΤ. 16) ΙΩΝΑΣ - ΚΑΚΙΑ. 17) ΑΝΑΜΙΚΤΑ - ΑΡΤΑΝΙΑΝ.

Όπως και το χρήμα

Αν δ ρ α, 'Αθήνας: Διάδεσσα με προσοχή την έπιστολή σας, την τόσο ενδιαφέρουσα και τόσο σεμνά γραμμένη, πράγμα που δεν συμβαίνει με άλλους ελαχίστους ευτυχώς, επικριτάς του 'Ερωτ. Γραμματοκίωτους. Παρ' όλ' αυτά, να μου επιτρέψετε, κύριε, να σας πω, ότι δεν έχετε και πολύ δικιο. Ναι, το όμολογώ, ότι υποδεκνών συχνά στις έπιστολές γράφους μου να προτιμούν πάσης άλλης περιπέτειας, το γάμο, να δίνουν έμπιστοσύνη μόνο σ' εκείνον που τους υπόσχεται την πραγματοποίηση του όνειρου που έχει κάθε γυναίκα.

Τι θα κάνατε σεις στη θέσι μου; Καί πως εκφράζετε κατηγορηματικά γνώμη, τη στιγμή, που δεν έχετε όπ' όμι σας το περιεχόμενο ώριμων έπιστολών; Βάλτε το χέρι στην καρδιά σας και απαντήστε μου: Τι θα συμβούλευατε σε μιά νέα, που έρίσκει μεταξύ δύο πυρών; Θα της λέγατε να προτιμήσει εκείνον, που δεν έχει να προσφέρει παρά μόνο την καρδιά του ή εκείνον που μαζί με την καρδιά του προσφέρει και την εξασφάλισι του γάμου; Γιατί - να ένωσώμεθα - όταν λέγαμε γάμο, δεν ένομο τη γνωστή αγοραπωλησία, αλλά το αρμονικό συνταίριασμα δύο ανθρώπων που αγαπιούνται και θέλουν να ζήσουν ενωμένοι. Φοδούμαι, ότι σας παρασούρει ίσως ο ρωμαντισμός σας, που τον υπονομιζομαι πολύ κάτω απ' τις γραμμές του θετικού, επιφανειακού, γραμματικού σας. Έχω άρκετη πείρα της ζωής και ξέρω ότι δυστυχώς, η αγάπη δεν ζή με φρέσκον δέρα!

Απατάστε, αν νομίζετε ότι καταδικάζω τον 'Ερωτα. 'Υπάρχουν άλλων έρωταί αυτοί. Προσπαθήστε όμως να δείχνω, σ' όσες μου γράφουν, το δρόμο της ευτυχίας και όχι του συμφορόντος, όπως φαντάζεστε. Κακώς νομίζετε επίσης, ότι το χρήμα σκοτώνει την αγάπη. Την αγάπη τη σκοτώνει η φτώχεια. Μ' άλλα λόγια, αυτό το καταραμένο χρήμα εινε μιά από τις βασικές συζυγικές αγάπες. Πρέπει να παραδεχθώ, ότι η θέσις μου, στις περιπτώσεις αυτές, εινε σοβαρή και δύσκολη. Εινε αδύνατον να φαντασθώ πόσο σκόπευμα πριν απαντήσω σε μιά έπιστολή. Τι να πω στη μικρούλα που περιμένει μ' αγωνία τη συμβουλή μου; Να της πω: 'Ενώσω μαζί του και έχει ο Θεός; Ποιά θα εινε τ' αποτελέσματα μιάς ένωσης που τη θερμαίνει μόνον η φλόγα της αγάπης, όταν 'Εκείνη εινε φτωχή; 'Εκείνη εινε φτωχή! Με τον κίνδυνο να παρεξηγηθώ, και για να σας δείξω πως δεν είμαι καθόλου καθυστερημένη, θα πρότεινα μιάν άλλη λύσι. 'Αλλά δεν τολμώ να την διατυπώσω εδώ. Καθώς βλέπετε, κύριε,

ΜΑΝΤΑΡΩΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχήσιμο, κάψιμο, ακωροφάγιο, εφθαρμένοι καθάλας διορθώνονται δι' όφρασεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασαντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπρινές, Ραφίνες, Νέα Οικονομία Δύρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Αδελφοί Λώλη. Τηλέφωνον 55.314.

Αυτό που επιχειρήτε εινε πολύ ταπεινό. 'Αφίνετε να ξελογιασθήτε απ' έναν έπιπόλαιο νέο και ξεχνάτε τις ήθικες υποχρεώσεις που έχετε στον άντρα σας και στο παιδί σας. Μή μου φέρετε για δικαιολογία ότι ο άντρας σας εινε μεγάλος στα χρόνια και άκοια πως δεν εινε θερμός, ενώ σεις διψάτε για φιλία. Τη διαφορά της ηλικίας δεν την ξέρατε απ' την αρχή που τον πήρατε; Και τώρα που ασφαλίσσατε το μέλλον σας σκέπτεσθε να φανήτε άσυνεπής και να γυρεύετε χωρίς έξω απ' το νόμιμο δεσμό σας. Μά καταλαβαίνετε που θαδίζετε; Λογικά, όταν δεν σέβεσθε και εκτετετε τη μητέρα των παιδιών σας για ένα καπρίτσιο: 'Όλη η υπόθεσις, αφού ήδη έχει γίνει γνωστή, θα τελείωνε αν φερόσαστε όπως πρέπει στην άλλη, που ήρθε να καταστρέψει το σπίτι σας, κι' αν την λέγατε. Κάνετε, αυτό που σας λένω, και ξαναγυρίστε στα παιδιά σας, στο οικτικό σας, την αληθινή ευτυχία.

Ερωτεύμενον α λ ή τ η ν: Γράφετε ότι η ζωή σας χωρίς αυτήν θα εινε άχαρη και δίχως σκοπόν, και όμως όταν κάποτε τη ζητήσατε από τους γονείς της, θα χαλάσατε γιατί δεν συμφωνήσατε στην προίκα!.. Τι ρωτάτε, λοιπόν, τώρα, τι να κάνετε;

Μωρίν Ό Χά ρ α: Μην βασίζεσθε στα τρυφερά γράμματα. Είσαθε σε ηλικία που πρέπει να σκέπτεσθε μιά σοβαρή σχέση μ' έναν άνθρωπο που θα εινε σε θέση να σας ζητήσει από τους γονείς σας. 'Αν περιμένετε πότε θ' αποφοισή ο άλλος και παντρεύη την αδελφή του, και κοινοση άλλες οικονομικές και κοινωνικές του υποχρεώσεις θα χάσετε πολλές ευκαιρίες.

Ερ σ η Ν. Γ.: 'Αν ο νέος αυτός έρχοταν σπιτι σας και σας ζητούσε, τι γνώμη θα είχαμε οι γονείς σας; Αυτό να κττάζεστε πρώτα. Τι το όφελος να εκτίεσθε με γράμματα που κάποτε ειναι χειρότερα από τα ρεταβότα, και να αντιμετωπίζετε έπειτα μιά άρνησι, η οποία θα σας κοστισι πάρα πολύ; Αυτός εινε ένδοξος σμένος μαζί σας, αλλά δεν αποδέλεσε σε κανένα μέλλον.

Α ν ή σ υ χ η ν μ ι κ ρ ή ν ΤΣΟΥ: Βλέπετε, λοιπόν, τι παθαίνετε; Φτάνετε στο σημείο να μου γράψετε: «Θ' αυτοκτονήσω! Γι' αυτόν ζώ, αυτόν σκέπτομαι κλπ.». Για ποιόν; Για έναν που δεν σέβεται καν την αξιοπρέπεια σας και σας ρεζιλεύει σε μιά φίλη σας. 'Αξίζει, λοιπόν, τον κόπο, να υποφέρει, να πεθαίνει κανείς για τέτοιους ανθρώπους; Ρωτήστε τι έβουσε άνθρωπος εινε, και αν εξακολουθήσι να φέρεται με

Είστε μικροί ακόμα

Π λ α ν ή τ η ν τ ο υ 'Ε ρ ω τ ο ς: Είστε ακόμα πολύ νέος και έχετε παρεξηγήσει τα αίτια στήθους σας. 'Αλλά κι' εκείνη εινε μικρούλα. Πολλές γνώριμες θα παρουσιαστούν και στους δύο

Στη μεγάλη γιορτή των λουλουδιών που έγινε, όπως κάθε χρόνο, στη Νίκια, εξέλεξε η «Βασίλισσα των Λουλουδιών» για το 1951. Η νικήτρια που έλεπε στη φωτογραφία μας άναμεσα σε δύο δεσποινίδες της τιμής, εινε η Μισελίν Ρενώ, μιά πραγματικά όμορφη Γαλλίδα.

τον ίδιο τρόπο, τότε χωρίς δραματικές σκηνές και απελπίσεις, στείλτε τον να συνεχίσει το παιχνίδι του κάπου αλλού.

Ζαμπέτα που νοσταλγεί την Άμερικκή: Είθε πολύ λογική κι έχετε θετικό χαρακτήρα. Γι' αυτό δεν πρέπει να βασισθείτε ούτε στην αλληλογραφία. Οι φωτογραφίες αλλά μας δείχνουν κι άλλα παρουσιάζονται στην πραγματικότητα. Επίσης απ' ένα γράμμα, είναι δύσκολο να μαντέψω κανείς τα ψυχικά προτερήματα ή τα ελαττώματα ενός ανθρώπου. Μην ανταλλάσσετε, λοιπόν, φωτογραφίες.

Όσο για τη διευθύνσι που ζητάτε, δυστυχώς, δεν έχω καμία απ' όλη μου.

Η. Γ. Π. Α. 22: Αυτό σας συμβαίνει γιατί δεν έφτασε ακόμα η στιγμή να γνωρίσετε το πρόσωπο που θα γίνει πραγματικά συντροφός σας. Κιτάχτε, όμως, να στερεώσετε κάπου, να σας γνωρίσουν, να αποκτήσετε την εμπιστοσύνη τους και να σταματήσετε τον ακατάστατο αυτό θόλο.

Ζ. Κ. Ο. Τ. "Αλκήν": Είστε στρατιώτης, δεν είστε οικονομικά ανεξάρτητος, η νέα είναι φτωχή, αλλά ούτε μπορεί και να περιμένει. Σεις γιατί διαλέγετε; Έξ' αλλού γιατί ξεμυαλίζετε μια νέα που δεν σας αγαπά και για την οποία κινδυνεύετε να τα χάσετε με τους δικούς σας;

Κάνετε όποιοι. Μετά την απόλυση, επιστρέψτε σπίτι σας, ξεκουραστείτε, αρχίστε να δουλεύετε, και τότε πείτε στους γονείς σας: Δεν μου έρισκετε τώρα και μια νύφη; Έτσι κι αλλιώς θα ευχαριστηθούν και σεις θα ευχιστήτε.

Στρατιώτην XXX: Δεν αγαπάτε πραγματικά, ούτε τη μία ούτε την άλλη. Γι' αυτό κι η ζυγαριά, όπως γράφετε, σταματά στη μέση. Μην παιδεύσετε, λοιπόν, με ερωτήματα κι αφήστε 'ν' απολυθείτε πρώτα, να επιστρέψετε σπίτι σας και τότε θα τα διευθετήσετε καλύτερα.

Μ. Α. Ρ. Ι. Α. Ρ.: Ούτε να δηλητηριαστείτε, ούτε να πεθάνετε. Παραδέχομαι ότι σας έκανε μεγάλη κακιά, αλλά φταίτε πρωτίστως εσείς. Θα μου πείτε, πρέπει να μεταχειριστείτε τα μεγάλα μέσα για να τον φέρω κοντά μου δια της βίας; Τότε τι ζωή θα περνά; Μαύρη και δυστυχισμένη. Έχετε δικιο. Τέτοιος άνθρωπος προτιμάει να είναι με τους ξεχνα κανείς, με όσα κι 'αν έπαθε, παρά να βάλει να παρασυρθεί σε μια μελλοντική καταστροφή.

Ρ. Ο. Σ. Α. Α.: Το λάθος σας ήταν πολύ μεγάλο να εμπιστευθείτε σ' έναν άλλον το πλάν, αφού αγαπούσατε, κι αφού αυτός που αγαπάτε και εκτιμάτε ετοιμάζεταν να σας τιμήσει 'ν' ένα γάμο. Μην εμπιστευθείτε, λοιπόν, σε κανένα το μυστικό σας.

Βρίτε μια ευκαιρία να ρηθίτε στην Αθήνα να διορθώσετε την κατάσταση και εν καιρώ να μπορέσετε να κάνετε και τον άνθρωπο που σας αγαπά εύχιστο. Μια μικρή φυματίωση ή ασθή (Σωτήρια): Δεν πρόκειται να πεθάνετε, αν ακούσετε τις συμβουλές του γιατρού.

Πρέπει, οπωσδήποτε να γίνετε καλά, για το παιδί σας. Κι' όταν έχετε απ' τη «Σωτήρια», αν αυτός φανή άνθρωπος, τότε νομιμοποιείτε τις σχέσεις σας, άλλως περιφρονήστε τον και κυτάξτε την ύγεια σας και το παιδί σας.

Τ. Τ. Γ. 42: 'Η γνώμη μου είναι ότι καλά εκάνετε. Μη δώσετε καμιά συνέχεια.

Υ. Μ. Δ. Ι. Η. Μ. Α. Σ. Τ. Η. Κ. Α. Ρ. Δ. Ι. Α.: Φταίτε εσείς που της δώσατε το δικαίωμα να ελπίζει. Αλλά δεν μπορείτε και να χαντακώσετε τη ζωή σας, επειδή η άλλη είναι υστερική και σας φοβερίζει με αυτοκτονίες. Καλά θα κάνετε, λοιπόν, να συνεννοηθείτε με την πρώτη, και να φύγετε για κανένα χρόνο, ούτως ώστε να μη σας ελέηει και ν' απογοητευθεί.

Έτσι παντρεύετε την πρώτη και τελειώνει το μορτίο σας. ΜΙΡΑΝΤΑ

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ
Kardia
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΠΑΡΑΤΗΡΩΜΑΤΑ/ΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Αισθητική προσώπου: Έξαφάνισις ρυτίδων, ανανέωσις επιδερμίδος δια του εσχάτους εν Παρισίοις εφαρμοζομένου ειδικού όρρου (Εμβρύου πολυών). Θεραπεία τριχοδόσεως. Εφαρμογή ηλεκτρικού μασσάζ (Vibron) υπό της άρτι εκ Παρισίων αφιχθείσης αισθητικού κ. Α. Α. ΧΡΥΣΗ, δόδος Νίκης 13, τηλ. 29-548.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Αρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61. 1ος όροφος, παραπλεύριος κινηματογράφου «Μοντιάλ»
Τηλ. 28-407

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΔΑΦΝΗ

Βραδείον τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως. Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών. Όδος Κυψέλης 34β. Ώραι επίσκεψης 9-6, Τηλ. 82. 529 - ΑΘΗΝΑΙ.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ
MIGRENO-NEURON
Κουκουράς
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΩΝ ΗΜΙΚΡΑΝΙΩΝ ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΝ ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΩΝ ΓΡΙΠΠΗΝ ΚΡΗΝΟΚΟΙΜΙΣΤΩΝ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΑΜΕΣΟΙΣ & ΔΙΩΡΑΙΟΙΣ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΙΟΛΩ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΑΔΩ 33
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μ. Μ. Μ. Μ. Μ. Ένταυθα: 'Η ψυχρότης έχει επιδράσει επάνω στο νευρικό σας σύστημα. Να πάρτε ένα κουτί Vitamine E Tabl, από μία το πρωί, μία το μεσημέρι και μία το βράδυ, από το φαγητό. Μετά διακοπήν είκοσι ημερών από το τέλος του πρώτου κουτιού, να πάρετε κι ένα δεύτερο στις ίδιες δόσεις. Αναλόγως δε των αποτελεσμάτων, μπορείτε να επαναλάβετε και εκ νέου την λήψαν των, με μηνιαία μεσοδιαστήματα. Αν θεθείς μετά 4-5 κουτιά δεν παρατηρήσθ' σχετική βελτίωση, πράγμα που δεν το πιστεύω, τότε πρέπει να καταφύγετε σ' ένα γυναικολόγο γιατρό για μια συστηματική ορμονοθεραπεία.

Πολυθεσάνισμένην: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πολλές φορές και ψυχικά αίτια συντελούν στην λειτουργική ανικανότητα που μ' ερωτάτε. Αλλά εν προκειμένω, νομίζω ότι και οργανικά αίτια παίζουν ρόλο. Λοιπόν χρειάζεται μια ορμονοθεραπεία με την οποία θα διηθεί ότι όλα πάνε μια χαρά. Δότε συστήστε τον να επισκεφθ' ένα ενδοκρινολόγο γιατρό για να του την καθορίση αναλόγως των αποτελεσμάτων της εξέτασεως και των ιδιαιτερώων του χαρακτήρων.

Στρατιώτην Β. Α. Τ.: Έάν η επιθυμία είναι φυσιολογική, εφόσον γίνεται και απόρριψις της, ως και καθολική τοιαύτη του όρχ., δι' έγχυσεως. Έάν χρειάζεται η δι' έγχυσεως, αυτό θα το εκτιμήσ' ο γιατρός σας, αναλόγως των συμπτωμάτων. Πάντως, εφ' όσον υπάρχουν σπερματοζωάρια είναι δυνατή η τεκνοποίηση.

Απολυθείς Β. Ε. Τ.: Μια ορμονοθεραπεία συστηματική είναι ενδεδειγμένη απόλυτα για τα διάφορα ελαττώματα! που παρουσιάζετε. Λεπτομερέστερα λόγω της φύσεως του ζητήματος δεν μπορώ να επεκταθώ. Για το ζήτημα της τεκνοποιήσεως μια εξέταση θα σας διαβεβαιώνει απόλυτα. Πάντως δεν έλεω τον λόγο αποφυγής γάμου. Τ' άλλα που μου γράφετε είναι άστοιχες θεωρίες που στην έγγαμο ζωή δεν έχουν καμιά σημασία.

Δ. Ο. Σ.: Βόλον: Τ' άνευρεθέντα είναι αρκετά για μια γονιμοποίηση. Πάντως, η ορμονοθεραπεία θα συντελέσ' αρκετά στην ζωτικότητα των και στην εν γένει αύξησιν της ικανότητος. Μπορείτε καλίστα να κάνετε τη θεραπεία και εκεί, σ' ένα γιατρό.

Συννεφιασμένην: Α. Υ. Α. Π. Η. Κ.: Ο όμην φύσει είναι πολύ ελαστικός, σε μερικά δε άτομα και χαλαρός. Άλλοι είναι ρηξίς και άλλο χαλαρώσει. Έάν δεν υπάρχει ρήξις προς τί ανησυχείτε; Πάντως μέσον θεραπείας για την χαλάρωσι δεν υπάρχει. Για την συγχουρία να κάνετε μια εξέταση του αίματος για σάκχαρον, εκτός αν αισθάνεσθε και ενοχλήσεις απ' την κύστι, τότε θα πρόκειται περί κυστίτιδος για την θεραπεία της οποίας πρέπει απαραίτητως να αποταχθείτε σε ειδικό γιατρό.

Μαίρη Β. Β. Καβάλλαν: Τη θεραπεία τριχοδόσεως δεν μπορείτε, έστω και αν σας την γράψω, να την εφαρμόσετε μόνη. Πρέπει απαραίτητως να επισκεφθ' ένα γυναικολόγο γιατρό, γιατί πρόκειται περί παθήσεως λίαν επιμόνου κι ανθεκτικής εις θεραπείαν.

Α. Θ. Κλ.: Μ' ερωτάτε αν το σπυράκι που έχει στο δεξιό μέρος της μύτης σας είναι καρκίνος ή όχι; Από πού βέλετε να βγάλω έγω το συμπέρασμα, αφού δεν μου γράφετε τίποτα απ' τα συμπτώματα, παρά πολυλογία απελπίσεως. Πάντως, δεν θάνε τέτοιο πράγμα, γιατί τόσο χρόνια δεν θάμνε στην ίδια κατάσταση. Μου γράφετε, εξ' αλλού, ότι σας είδαν γιατρό για το διάφραγμα και τα σαρκία της μύτης σας, φαντάζεστε, λοιπόν, α-

τι αν επρόκειτο περί τοιαύτης παθήσεως δεν θα σας το έλεγαν για να κάνετε μια θεραπεία; Αλλά αφού επί τέλους σας θασανίζει αυτή η έμμονη ιδέα, γιατί δεν έρχεστε σ' Αθήνας αφού δεν είσατε και τόσο μακριά, για να διαπιστώσετε την κατάσταση και να ησυχάσετε επίτελους ψυχικώς; Με λόγια απελπίσεως μόνο, δεν θεραπεύονται οι αρρώστειες.

Ατυχον άνικανον, 'Ηρακλείου και 'Εναν πτωχόν (κι' απ' ελπίσιν) μένον: Νέον: Να κάνετε εν πρώτοις μια σειρά από 15 ενέσεις Sulfate de stichinine de 0,002 mil, καθ' ημέραν από μια υποδοριέως. Κατόπιν δε ν' αρχίσετε να κάνετε επί εξ' εβδομάδες και από δύο ενέσεις Teston ή Juvavine καθ' εβδομάδα, παίρνοντας συγχρόνως και από δύο χάπια καθημερινώς των ίδιων φαρμάκων. Μετά διακοπήν ενός μηνός και αναλόγως των αποτελεσμάτων, μπορείτε και οι δύο ν' επαναλάβετε τη σειρά της ορμονοθεραπείας, παραλείποντας μόνο τις ενέσεις της στρυχνίνης.

Π. Κ. Α. 13, Αθήνας: Έχετε πάρει αφήματα, καθώς καταλαβαίνω απ' το γράμμα σας, αυτή την κατάσταση. Αυτές οι παθήσεις δεν θεραπεύονται δι' αλληλογραφίας και στα σπράβ. Εφ' όσον μάλιστα έχετε και τα αποτελέσματα της προηγουμένης εξέτασεως, τα οποία δεν είναι και τόσο ευνοϊκά, πρέπει να υποβληθείτε σε μια λεπτομερή εξέταση και τακτική παρακολούθησι απ' έναν παθολόγο γιατρό. Εφ' όσον δεν υπάρχουν και ενδείξεις εκ της στεφανιαίας, πρέπει να κάνετε οπωσδήποτε και ένα ηλεκτροκαρδιογράφημα προς διαπίστωσι της πραγματικής καταστάσεως. Μόνο όταν γενικώς τονώθ' ο οργανισμός σας και το νευρικό σας σύστημα θα παύσουν και οι νυκτερινές ενοχλήσεις! Άλλως κίτσετε στην έμμο παίρνοντας τα διάφορα χάπια που σας δίνουν οι διάφοροι γνωστοί σας.

Αργυρώ, Αμάρυνθον: Έφ' όσον παρουσιάζετε τόσο εύαισθησία πρέπει ν' αποφεύγετε τελείως το νερό στο πρόσωπο και τα παντός είδους καλλυντικά. Να περιορίσθ' μόνο στο άμυδαλάδο το οποίο και ανέχεται το δέρμα σας. Εκτός της γνωστής διαίτης, να πάρτε εσωτερικώς και ένα κουτί Tabl. Anthisan 0,10 από ένα χάπι το μεσημέρι και άλλο ένα το βράδυ μετά φαγητόν. Μετά το χάπι αυτό να πίνετε ένα φλυτζάνι χαμομήλι με λίγο περισσότερη ζάχαρη. Είναι απόλυτη ανάγκη προσέτι να κάνετε μια έπιταμένη εξέταση των κοπράνων γι' αμειβάδες και λοιπά παράσιτα. Πολλές φορές η ύπαρξις τούτων προκαλεί τόσο επίμονες αλλεργικές καταστάσεις. Δυστυχώς ιδιαίτερος προσωπικός απαντήσις δεν άποστέλλω.

Λάτρην του Θησαυροού: 'Ηλυσια: Εφ' όσον είναι καθορθωτή και πλήρης η ενέργεια παρ' όλην την ούλη, εκ του παλαιού άτυχηματος, δεν έλεω τίποτα που να παρακωλύη την γονιμότητα. Άλλο ζήτημα είναι αν υπάρχει πλήρης λειτουργική ικανότης η ελάττωσις. Γι' αυτό να κάνετε μια σχετική ορμονοθεραπεία. Για τα γένεια σας πρέπει να σπουδίσθε προκειμένου να ξυρίσθ' με τα γυναικεία ειδικά σαπούνια, τα οποία περιέχουν ειδικά λίπη που μαλακώνουν τα πολύ σκληρά γένεια. Για το ξύρισμα να χρησιμοποιήτε χειμώνα-καλοκαίρι πολύ ζεστό νερό και να κάνετε πολύ ώρα το σαπούνισμα με το πινέλο. Να μη κάνετε κόντρα και να μη χρησιμοποιήτε περισσότερο από δυο φορές το ίδιο ξυραφάκι. Ν' αποφεύγετε μετά το ξύρισμα τις στυπτικές ουσίες, δηλ. κολώνια, οινόπνευμα κλπ., πλην της απλής πούδρας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΕΔΑΣ
Δερματολόγος - Ιατρός

Οι δρόμοι της ζωής

Έκείνο το πρωί η Μάρθα είδε την αδελφή της ντυμένη, με μια μικρή βαλίτσα στο χέρι.

—'Νί! Μαίρη, τη ρώτησε ανήσυχ, γιατί κλαίς; Πού πρόκειται να πας; Τσακώθηκες με το Βάσο; —'Οχι, αλλά έχω ένα μυστό δεν θα σπλάχνα μου κι' ο Βάσος δεν παρσάχεται πώς είναι δικό του παιδί... Έλα να σε φιλήσω. Μάρθα, χαιρέ για πάντα!...

Από εκείνο το πρωί κανένας πιά δεν έμοιαζε τίποτα για τη Μαίρη. Κανείς δεν την ξαναείδε. Ο πατέρας είχε γίνει βίαιος, αμίλητος. Έντεκα χρόνια!... Και να που σήμερα η Μαίρη βρίσκεται στο σπίτι της Μαρθας, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια τ'όνα πάνω στ' άλλο, βαμμένη έντονα μ' εκείνο το βαφισμό που δεν αφήνει πιά καμμία αμφιβολία για τη ζωή μιάς γυναίκας. Η Μάρθα είχε συναντήσει τη Μαίρη τυχαία. Ήταν άκομα πολύ νέα, ωραία, αλλά με πρόσωπο κουρασμένο.

Μιλούσαν τώρα εδώ και δυο ώρες, συγχνημένες, κλαμένες και οι δυο τους. Είχαν τόσα να θυμηθούν ύστερ' από έντεκα χρόνια.

—Είστε ο άρραβωνιστικός σου; ρώτησε σε μια στιγμή η Μαίρη, δείχνοντας με μια φωτογραφία πάνω στο τραπέζακι.

—Ναί, είπε η Μάρθα και θυμήθηκε πώς ο Παύλος θάρχόταν ακριβώς αυτό τ' απόγεμα. Δεν έπρεπε να δ'η τη Μαίρη.

—Θα παντρευτείτε γρήγορα; —Στο τέλος του μηνός, απάντησε η Μάρθα.

Τώρα μονάχα σκεφτόταν με τρόπο τι θα φαντάζονταν ο Παύλος αν τούλεγε: «Έχω μια αδελφή που...»

—Έπρεπε άρα να ν'αυτο το πη; —Ελπίζω πως δεν θα είσαι τόσο ανόητη να του μιλήσης για μένα, είπε η Μαίρη.

Και σε λίγο πρόσθεσε:

—Φεύγω, γεια σου Μάρθα.

Η Μάρθα είχε άνοιξει κιόλας την πόρτα. Έκείνη ακριβώς τη στιγμή μπήκε ο Παύλος. Η Μαίρη όμως έσωσε την κατάσταση.

—Χαίρετε, δεσποινίς, είπε στη Μάρθα. Λυπούμαι που δεν βρήκατε κάτι του γούστου σας. Μόλις θάχω τίποτα νέα σχέδια έσωρουν θα σας τα φέρω.

—Τί φάτος! είπε ο Παύλος σαν έφυγε η Μαίρη, μ' ένα μορφασμό ολόπεριφρόνησι.

—Έπειτα κυτάξτε τη Μάρθα που το πρόσωπό της έγινε με μιάς κατάχλωμο.

—Τί τρέχει, Μάρθα; ρώτησε.

—Είστε αδελφή μου, απάντησε η Μάρθα με ύφος απότομο και σκληρό και πήρε το κακό δρόμο.

—Λοιπόν σ'αυτά διηγήθηκε, &

λα, είπε η κυρία Λουκία Λέκκα στο γυίο της τόν Παύλο.

—Φυσικά, γιατί την έπιασα μαζί της.

—Ναί, μα εσύ δεν θα παντρευτείς την αδελφή της, θα παντρευτείς τη Μάρθα.

—'Νί! υπέρα! Έκανε ο Παύλος.

—Και όμως η Μάρθα είναι ένα κορίτσι πλάσμένο για σένα, συμπαθητικό και τίμιο.

—Τό λες αυτό υπέρα, γιατί δεν είδες αυτή τη γυναίκα. Μιά του δρόμου. Λίγο έλειψε να γίνη κουινιάδα μου. Η κουινιάδα του δικηγόρου Παύλου Λέκκα. Για φαντάσου!

Φεύγοντας για να πάη να κοιμηθ' η κ. Λέκκα χείδεψε το γυίο της. Σε λίγο μ'ε' στη μοναξιά της κρεβατοκάμαρας της θυμήθηκε τη Μαρία την αδελφή της.

—Έβγαλε τότε απόνα συρτάρι ένα παλιό άλμπουμ με φωτογραφίες. Να η Μαρία έξη χρονών, νάτην στα δεκαεφτά, πριν να τ'ακάσ' απ' το σπίτι. Ήταν μιά έξοχη νέα, με μιά όμορφη που θάμυανε.

—Καλή νύχτα, της είπε ο γυιός της μπαίνοντας στην κάμαρά της.

—Καληνύχτα, παιδί μου.

—Δεν πλάγιασες ακόμα, υπέρα. Την πλησίασε κι' έριξε μιά ματιά στο άλμπουμ.

—Να μιά ωραία γυναίκα, είπε. Ποιά είναι;

Κι' έδειξε τη φωτογραφία της Μαρίας.

—Είστε η μακαρίτισσα η θεία σου, η Μαρία. Η αδελφή μου.

—Δεν την είδα ποτέ μου.

—Ναί, δεν σου τη γνωρίσαμε, παιδί μου. Είχε έρβει δυο-τρεις φορές στο σπίτι μας. Έπλενε το πρόσωπό της όταν έρχόταν και φορούσε φορέματα με σκούρα χρώματα. Σε στέλναμε να παίξης όταν έρχόταν.

—Γιατί υπέρα;

—Γιατί ήταν σαν την αδελφή της Μαρθας. Τό είχε σκάσει απ' το σπίτι δεκα έφτα χρονών και στο τέλος κατάντησε μιά του δρόμου. Όταν ο πατέρας σου με ζήτησε να με παντρευθ', του τ'α είπα όλα. Τότε αυτός μου άπάντησε πώς παντρευόταν έμένα κι' όχι την αδελφή μου, που τη λυπόταν ωστόσο.

—Πάει καιρός που πέθανε, υπέρα;

—'Οχι, κανένας χρόνος. Τόν τελευταίο καιρό τη βοηθήσαμε πολύ κι' έγω κι' ο πατέρας σου. Ήταν αξιολύπητη.

Ο Παύλος βυθίστηκε σε σκέψεις. Αυτή ήταν η ζωή. Τώρα το καταλάβαινε. Άλλοι α' τους δρόμους της οδηγούν στο καλό κι' άλλοι στο κακό. Τέτοια θλιβερά γεγονότα μπορεί να συμβούν σε κάθε οικογένεια. Τις γυναίκες αυτές δεν πρέπει να τις περιφρονής αλλά να τις λυπάσαι μόνο. Έτσι το ίδιο αξιολύπητη ήταν η Μαίρη η αδελφή της Μαρθας...

Πριν να πάη να κοιμηθ' ο Παύλος στάθηκε στο διάδρομο που ήταν τ'ηλέφωνο. Ήταν βέβαια άογα, μα ίσως να μην είχε κοιμηθ' ακόμα η Μάρθα. Ίσως νάκαιγε από ντροπή, από πόνο, για το φέρισμό του, που της είχε πει πως την άφινε για πάντα.

Την πήρε στο τηλέφωνο. Και σε λίγο άκούστηκε η φωνή της Μαρθας.

—Συγνώρα με Μάρθα, της είπε απλά. Ξέρεις κάτι;

—Τί; ρώτησε η Μάρθα μ' άγωγία.

—Στο τέλος του μηνός θα παντρευτούμε. Μην κλαίς, Μάρθα, σ' αγαπώ πάντα.

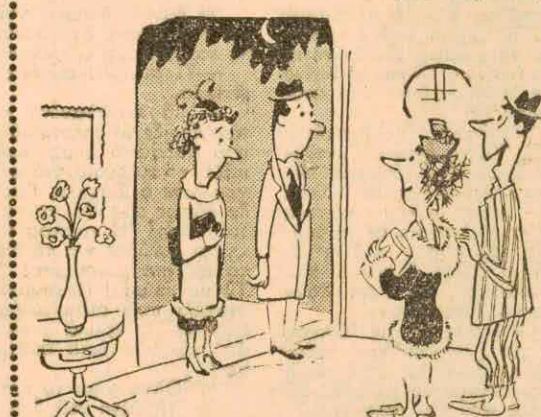
—Κι' έγω σ' αγαπώ πάντα, Παύλο!

—Ένα τελευταίο ποτήρακι, και γρήγορα!... (κ. Ραπκ)

ΜΙΡΑΝΤΑ

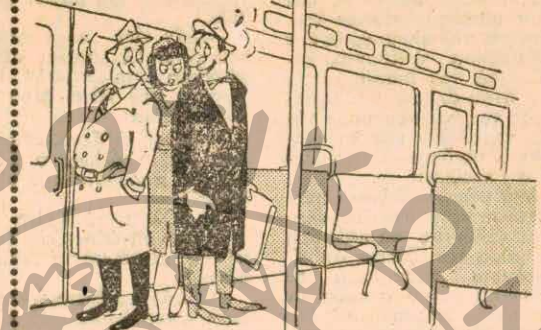

—'Ασκούμαι στο δρόμο ήμιανοχής, γιατί ό που νάναι άρχίζει ό ίππόδρομος!... (Του 'Αρχέλαου)

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

—Λυπούμαστε που δεν θα μπορούσαμε να σας δεχτούμε, γιατί, όπως έλέπετε, ετοιμαζόμαστε να ζήσουμε έξω!... (Του 'Αρχέλαου)

—Αυτό το στοίμωγμα στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο είναι δρόμα!... (Του 'Αρχέλαου)

—Ένα τελευταίο ποτήρακι, και γρήγορα!... (κ. Ραπκ)

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

Ο Ρέντ Σάγκερ ήταν γνωστός ως ο πιο σκληρός λευκός άνθρωπος των διαμαντόποων του Κογκό. Οι Ιθαγενείς τον μισούσαν θανάσιμα, μα ήταν αναγκασμένοι να τον υπηρετούν. Έγκρινε πού κυριώς τους συγκατατούσε και δεν τον έδονταν ήταν ο σεβασμός και η άγνοια που τον έδωσαν για τη γυναίκα του Σάγκερ, την όμορφη Όλγα, το Κρίνο της Ερήμου όπως την ονόμαζαν.

Ιδιαίτερα αφοσιωμένος στην Όλγα ήταν ο Γκλουμπι, ένας γιγαντοσώμνος Νέγρος, που η ώραία Όλγα τον είχε σώσει κάποτε από την ελονοσία με τη βοήθεια του κινιού. Μα κι' όλοι οι άλλοι Ιθαγενείς της συνοδείας του Ρέντ Σάγκερ τη λάτρευαν.

Οι σχέσεις της Όλγας με τον Ρέντ δεν ήταν καθόλου ευχάριστες. Ο Σάγκερ της φερόταν με το θάνατος τρόπο που τον χαρακτήριζε, μόνο που δεν την μαστίγωνε όπως έκανε με τους Ιθαγενείς. Η Όλγα δεν ήξερε τί ακριβώς ένιωθε για τον άντρα της. Όταν την έδριζε με τις πιο πρόστυχες λέξεις, ένιωθε μέσα της ένα κύμα μίσους έναντι του. Έπειτα, την πλημμυρίζει ένα συναίσθημα, άπειρο τον οίκτου για τον άντρα αυτόν, που ήταν άλλοτε ο αγαπημένος της και που τώρα τον είχε καταλάβει κάποιο «εκακοπότη πνεύμα», όπως έλεγαν οι Γκλουμπι.

Μια μέρα, ο Σάγκερ περπατούσε μέσα στη ζούγκλα, προσπαθώντας να καλύψει τα νεύρα του, έπειτα απ' ένα άγριο μαστίγωμα του Γκλουμπι, όταν σταμάτησε ξαφνικά, μπροστά σ' ένα πλήθος από ύπεροχα τροπικά λουλουδία, που θύμιζαν τουλίπες.

Αυτό ήταν το μόνο αδρό σημείο στην κτηνώδη φύση του Σάγκερ: αγαπούσε τα λουλουδία, γιατί του θύμιζαν τη μητέρα του, το πρόσωπό της είχε αγαπήσει στη ζωή του περισσότερο από κάθε άλλο.

Μια σκέψιμη γεννήθηκε ξαφνικά στο μυαλό του: «Ας μαζέψω μερικά για την Όλγα».

Έσκυψε, έκοψε ένα λουλουδί, μα την ίδια στιγμή τον χτύπησε πρὸς τὰ πίσω. Μια κόμπρα, σήκωνε το μαύρο κεφάλι της ανάμεσα από τα λουλουδία. Πριν προλάβει να προσυλλάξη ο Σάγκερ το δηλητήριο, που το φίδι είχε εκτοξεύσει, τον χτύπησε στο πρόσωπο.

Τράβηξε το πιστόλι του, σημάδεψε το έρπετο και πυροβόλησε. Το μαύρο κεφάλι έπεσε σαν βερσιμένο λουλουδί και το κορμί του φιδιού άρχισε να σπαρταράει στο χώμα.

Ο Σάγκερ έχωσε το πιστόλι στη θήκη του και δοκίμασε να γυρίσει στην καταισκήνωση, μα δεν μπόρεσε. Μια ομίχλη μπροστά στα μάτια του τον εμπόδιζε. Θάχανε το φως του λοιπόν; — Όλγα! φώναξε. Όλγα!

Η ξανθή, όμορφη γυναίκα του φάνηκε στο μονοπάτι και πλησίασε τρέχοντας. — Τί συνέβη; ρώτησε με αγωνία.

— Μιά καταραμένη κόμπρα έφριξε το δηλητήριό της στο πρόσωπό μου, καθώς μάγευα λουλουδία για σένα, γρουλλίασε ο Σάγκερ. Πρόσεξε μήπως είχε δώδεκα κοντά το ταίρι της! Η κόμπρα έκδικείται συνήθως για το θάνατο του συντρόφου της! «Ω! Τα μάτια μου! Πάρε μου το πιστόλι πριν αυτοκτονήσω! Πάντως, αν τελικά τυφλωθώ απ' το δηλητήριο σκότωσέ με!»

Η Όλγα πήρε το πιστόλι απ' τη ζώνη του Σάγκερ και το έχωσε στη δική της. «Έπειτα τον βοήθησε να γυρίσει στην καταισκήνωση, τον ξάπλωσε στο κρεβάτι του και, αφού του έπλυνε τα μάτια με δροσερό νερό, του τα έδεσε με ένα άσπρο μαντήλι.

— Δεν είναι φλογισμένο, του είπε. Σε μερικές μέρες θα είσαι εντελώς καλά. Θέλεις να σου κάνω αέρα με τη δοντάλια;

— Θέλω να ξεκουμπιστείς από δω! γρουλλίασε ο Σάγκερ. Η παρουσία σου μ' ενοχλεί!

Η Όλγα, το Κρίνο της Ερήμου, σπρώχθηκε και βγήκε έξω, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Ο Σάγκερ έμεινε για μερικά λεπτά ασάλευτος θλαστήματος την τύχη του, την Όλγα, τον Γκλουμπι, τα πάντα. Έπειτα άκουσε έξω απ' τη σκηνή του την τρομερή κραυγή:

— Ι Πιμπού! Ι Πιμπού! Ουνιένι! (Η Κόμπρα! Ο Σύντροφος της Κόμπρας!)

Το αίμα του πάγωσε. Ο σύντροφος της σκοτωμένης κόμπρας έρχόταν να εκδικηθεί! Θεέ μου! Δοκίμασε να αντισταθεί, μα παραπάτησε κι έπεσε κάτω.

Σε λίγο, κοντά, πολύ κοντά στο πρόσωπό του, άκούστηκε το σφύριγμα του έρπετου.

Έκανε να τραβηχτεί πίσω, μα ένας διαπεραστικός πόνος στο σβέρκο τον έκανε ν' ανατριχιάσει. Το σφύριγμα είχε σταματήσει. Η κόμπρα τον είχε δαγκώσει! Ένα ούριχλο χτύπησε απ' το λαιμό του. Άπλωσε τα χέρια του εμπρός, κι έπιασε το λεπιδωτό κορμί του έρπετου.

Ανυποβλήθηκε τότε και με μια σπασμωδική κίνηση μαζεύει το φίδι στο χέρι του.

Δι και πέταξε μακριά τα δυο κομμάτια. Έπειτα, η μανία του γαλήνεψε. Βοήκε πατατευτά το κρεβάτι του και κάθισε εκεί ανασαίνοντας βαρέα.

— Όλγα!.. φώναξε. Όλγα!

Το Κρίνο της Ερήμου είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή. Τον πλησίασε με δάκρυα στα μάτια και του έπιασε τα χέρια.

— Όλγα! της είπε. Σάγκερ. Ο σύντροφος της Κόμπρας με δάγκωσε! Πεθαίνω!... Τώρα μόνο καταλαβαίνω ότι έζησα σαν κτήνος, σαν ένα δρωμερό κτήνος! Μα θα πεθάνω σαν άνθρωπος. Όλγα! Ημουν άλλοτε καλός. Είχα μια πολύ καλή υπέρε, πού... αγαπούσε τα λουλουδία σαν... έσένα! Μα η φριχτή αυτή Αφρική με άφηνισε. Σε βασάνισα πολύ. Όλγα! Μαστίγωσα τη λευκή ψυχή σου, όπως μαστίγωσα και τους φτωχούς Νέγρους! Μαθε όμως ένα πράγμα, ένα πράγμα που είναι πιο άγιο, καταλαβαίνω: σ' αγαπώ. Όλγα! Σ' αγαπώ όσο δεν αγαπήσει ένας άλλος άνθρωπος! Δεν φοβάμαι το θάνατο... λυπούμαι μόνο, λυπούμαι πολύ που σ' αφήνω!...

Η φωνή του Γκλουμπι ακούστηκε, σιγανή και παράξενη κοντά σ' αυτή του Σάγκερ.

— Έγώ κάνω καλά έσένα, άσπρο άφεντικό. Κάνει καλά έσένα τώρα που εσύ έγινες καλός. Ξέρει εγώ μαγικό βοτάνι... — Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

— Όλγα! φώναξε. Όλγα!

Φανταστικό ΧΙΟΝΙΣΜΟΣ

Το άλογο του Άλφ

Ο Ναστραδίν Χότζας βγήκε μια μέρα στο παζάρι για ν' αγοράσει ένα άλογο. Πλησίασε, λοιπόν, ένα χωρικό, τον Άλφ, που κρατούσε από το σκουπίδι το αλόγο του και φώναζε πως το πουλάει.

— Πόσο το δίνεις; ρώτησε.

— Δέκα λίρες Χότζα μου!

— Πολύ γρήγορο φαίνεται.

Πραγματικά, το άλογο ήταν σε άθλια κατάσταση.

— Έλνε από τον πολύ δρόμο, Χότζα μου, είπε ο πουλητής Άλφ. Άλλα, έλντε. Θά στο δώσω έφτα.

Ο Χότζας το παζάρεψε ακόμα και το πήρε πέντε λίρες.

— Άλφ τις βούτηξε και χάθηκε. Ο Χότζας τράβηξε το άλογο, που με πολύ κόπο σερνόταν στα πόδια του. Μα μόλις βγήκαν πάρα έξω το παληάλογο τινάξε τα πέταλα!

— Άτιμε Άλφ! είπε με αγανάκτηση ο Ναστραδίν. Μου την έκοψες!

Κι' απελυσμένος κήρυξε στη ρίζα κάποιον δέντρον. Έξαφνα μια ιδέα του κατέβηκε. Χαμογέλασε και πήρε ξανά το δρόμο του για το παζάρι.

Σε λίγο ανέβαιναν σε μια κασάνα, φώναζε:

— Βγάξω ένα άλογο στη δημοπρασία! Δέκα γρόσια ο λόγος!

Γρήγορα μαζεύτηκαν πολλοί χωρικοί γύρω του κι' άρχισαν ν' αγοράζουν δελτία με νόμμερα.

Υστερα τράβηξαν έναν αριθμό. Τυχερός ήταν ο Όσμάν.

— Πού είναι το άλογο Χότζα, τον ρώτησε.

— Έλα μαζί μου να το πάρω.

Ο Όσμάν ακολουθούσε το Χότζα.

— Νάτο! του είπε ο Χότζας όταν έφτασαν και τούδειξε το άλογο έσπλωμένο κατά γης. Κοιμήθηκε το καυμένο!

Ο Όσμάν πήρε κοντά.

— Αυτό είναι πρόφιο, Χότζα! Με γέλασες! φώναξε.

— Στάσου βρε Όσμάν και μη φωνάζεις! είπε ο Χότζας. Το άλογο φώφησε από συγκοπή την ώρα που τον έβαζα στο λότο. Άδικο να χάσεις και σ' τον παρα σου. Πόσα έδωσες για το λότο;

— Δέκα γρόσια!

— Άντε, λοιπόν. Πάρε είκοσι και τράβα στην εύχη του Άλλάχ!...

— Σ' ευχαριστώ Χότζα μου! Εί-σαι δίκαιος άνθρωπος! είπε ο Όσμάν κι' έφυγε κατευθυνόμενος.

Μια ώρα αργότερα ο Χότζας γύριζε σπίτι τον καβάλα σ' ένα δυνατό άλογο, που τότε αγοράσει έφτα λίρες.

— Πόσο τ' αγοράσες Χότζα; τον ρώτησε η γυναίκα του.

— Τζάμια, γυναίκα, και πουδωσαν κι' όχτω λίρες από πάνω! απάντησε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτητὴς - Διευθυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βεσσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπευθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μιτέλλας, ὁδὸς Δυσσεως, Ν Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησις Δρχ. 200.000
» Ἐξάμηνης » 100.000
» Τριμηνίας » 60.000

Ἐμβόσματα Ἐσπερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐσπερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

TOM O' NE-1A

Τὸ τρίμορφο ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Παράξενο διήγημα

— Σε λίγο θα πεθάνω, αγαπητέ μου φίλε. Ναι, καταλαβαίνω ότι οι ώρες της ζωής μου είναι μετρημένες. Γι' αυτό σε φώναξα... Πριν κλείσω τα μάτια μου θα σου πω την χθεσνοβραδυνη μου περιπέτεια, που με φέρνει πριν της ώρας στο χέλος του ταφού... Θα διηγηθώ τώρα πώς έγω ο βαρώνος ντ' Ωβέρν με 200 εκατομμύρια φράγκα εισόδημα το χρόνο, ένας άνθρωπος γερός ως προχθές, πεθάνω μέσα στον κύρο θάλαμο του νοσοκομείου. Λοιπόν, άκουσε με...

«Απ' την εποχή που ένοιωσα τον έαυτο μου, έμασα να ίκανοποιώ όλες μου τις ίιοιότητες. Η περιουσία μου μου επέτρεπε να είμαι σπαταλός, ασώτος... Δεν άφησα τρέλλα που να μην την κάνω... Η ζωή μου ήταν ένα οργίο. Και σ' όλα αυτά προσέθεσα κυρίως τις γυναίκες. Ήσαν αυτές παρα πολλές. Τρεις απ' αυτές τις αγαπασα με την καρδιά μου. Ήταν ώραιες, έξυπνες και με καλή καρδιά. Μα κι' οι τρεις πέθαναν εξ αιτίας μου!...

» Τη θυμάσαι την Ύδονη, τη μελαγχολική αρχοντοπούλα; Έπληττε στον πύργο του πατέρα της και σ' ένα της ταξίδι τη γνώρισα στο πλοίο... Μ' αγαπήσε τρελλά μόλις με είδε... Μου εξομολογήθηκε το αίσθημά της μ' ακολουθήσε παντού, αρκεί να μην ξεναγύριζε στη φυλακή της, στον πύργο... Η όρμη της αγάπης της με συγκίνησε και την πήρα μαζί μου στο Παρίσι. Πέντε μηνών ζωή μετέβαλε την Ύδονη σε μια γυναίκα φαινομενικά επιπόλαιη... Κατά βάθος όμως η καρδιά της δεν έπαψε να χτυπά για μένα... Μου έκανε τότε μια άπιστία. Θυμάσαι τη μονογαμία μου με το λόρδο Φαραντόλ; Η ζωή μου κρεμόταν σε μια κλωστή... Ο γιατρός διάταξε μετάγγισι αίματος... Κι' η Ύδονη προσφέρθηκε να μου δώσει το δικό της... Μου έδωσε όμως τόσο πολύ, ώστε σε λίγο καιρό πέθανε η ίδια...

» Την έκλαψα, αλλά γρήγορα την ξεχάσα. Είχε παρουσιάσει, τώρα μπροστά μου η Παυλίνα... Έκανα πολλά ταξίδια μαζί της. Όταν όμως έγω άρχισα να τη θαριέμαι, έκλεινε μ' αγαπούσε τρελλά... Την έδιωξα... Για να με ξεχάσει άρχισε να κάνει χρήση ναρκωτικών, ώσπου πέθανε τρελλά σ' ένα τρελλοκομείο!... » Υστερα από την Παυλίνα γνώρισα τη Λουντιλά, μια φλογερή ιδιοσυγκρασία που θυσίασε για μένα τα πάντα, την τιμή της, την περιουσία της κι' αυτή τη ζωή ακόμα... Ο πατέρας της την αποκλήρωσε, σαν έμαθε ότι με είχε φίλο κι' ο άντρας της, όταν πληροφορήθηκε κι' αυτός, τελευταίος απ' όλους, το δεσμό της μαζί μου, τη σκότωσε απ' τη ζήλια του!...

» Και τώρα θα σου διηγηθώ τη χτεσινή μου περιπέτεια: Γύρισα σπίτι μου μαζί με μια Έβραία, που τη γνώρισα σ' ένα μπάρ. Η Σαλώμη — έτσι τη λένε — είναι η προσωποποίηση του πόθου. Έχει πάντα της κάτι το άγριο που μαγνητίζει κι' έμμενειζει τη θέληση του άντρας...

» Την ώδηγησα στο δωμάτιό μου. Στο δωμάτιο που το έλεγα «Ναό του Έρωτος». Κι' εκεί, αγαπητέ μου, μέσα στο γλυκό φως που σκρπίζαν τ' άρωματικά κεριά, είδα ξαφνικά ένα τρομερό δράμα, που μου φανέρωσε μέσα σε λίγες στιγμές όλη τη ματαιότητα της ζωής μου... » Είχα γονατίσει μπρος στη Σα-

λώμη, ενώ εκείνη μου πρότεινε τα κερασένια χείλη της.

» Ξαφνικά άκουσα την πόρτα ν' ανοίγει δυνατά... Κι' όμως την πόρτα αυτή την είχα κλείσει από μέσα με το σύρτη!...

» Γύρισα κι' είδα με φρίκη μια σιλουέττα τυλιγμένη σ' ένα σάβανο!... Ένα σκελετωμένο χέρι ύψωθηκε, ξεσκέπασε το κεφάλι και άντικρυς τότε ένα πρόσωπο με τρεις μορφές. Της Ύδονης, της Παυλίνας και της Λουντιλάς!... Και το φάντασμα αυτό προχώρουσε άθόρυβα πρὸς τὸ μέρος μου, με τὸ χέρι ἀπλωμένο ἀπειλητικά. Φαίνεται πὼς εἶχα γίνει κατακίτρινος, γιατί ἡ Σαλώμη με ρώτησε:

» — Τί χείεις;

» Κι' εγώ, χωρίς νὰ της ἀπαντήσω, είπα κάτι στὸ φάντασμα, πὺ άρχισε νὰ μιλάει κι' αὐτό. Δεν θέλω, δεν μπορῶ νὰ ἐπαναλάβω τὰ λόγια του... Ἡ Σαλώμη άκουσε τὴ φωνή μου, καταλαβαίνε ὅτι μιλοῦσα με κάποιον, τὸν ὁποῖον ἐκείνη δεν μποροῦσε νὰ δῇ...

» Σιγά - σιγά τὴν κυρίεψε κι' αὐτὴν ὁ τρόμος... Τὰ μάτια της εἶχαν πεταχτὴ ἐξω κι' ἀπ' τὸ λαιμὸ της ἔβγαλαν ἀναρρέες κραυγές... » Τὸ φάντασμα ἀλλάξε κάθε λίγο μορφή. Ἐπαίρνε πότε τὰ χαρακτηριστικά της Ύδονης, πότε της Παυλίνας καὶ πότε της Λουντιλάς! Καὶ καθεμιά ἀπὸ τὴς τρεῖς φίλες μου, με κατηγοροῦσε γιὰ τὰ σφάλματά μου, γιὰ τὰ μαρτύρια πὺ τὴς ὑπέβαλα!...

» Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Σαλώμη μ' άκουγε νὰ μιλῶ με τὸ φάντασμα. Παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο της. Δεν τὴς περάσε οὔτε γιὰ μίαν στιγμὴ ἡ ὑπόνοια ὅτι ἤμουν μεθυμένος ἡ τρελλός.

» ... Κι' ὅταν τὸ τρομαχτικὸ δράμα διαλύθηκε σάν ἑνα κακὸς ἐφιάλτης, ὅταν κάλεσα τὸν ὑπηρετὴ γιὰ νὰ δώσῃ τὴ Σαλώμη, πὺ ντυνὸνταν γρήγορα - γρήγορα, ἔβριζε μίαν ματιὰ στὸν καθρέφτη κι' εἶδα τὰ μαλλιά μου κάτασπρα καὶ τὸ πρόσωπό μου ὠχρὸ σάν τοῦ πεθαμένου. Ἡ καρδιά μου μόλις χτυποῦσε.

» Κατάλαβα ὅτι οἱ ὠρες μου ἦσαν μετρημένες...

» Κι' ἐπειδὴ δεν ἤθελα νὰ πεθάνω στὸν «Ναὸ τοῦ Έρωτος», στὸν ναὸ με τὴς ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος, διάταξα νὰ με μεταφέρουν ἐδῶ καὶ νὰ καλέσουν ἕναν παπά γιὰ νὰ μ' ἐξομολογήσῃ... Μετάλαβα... Ἀφῆνω τὴν περιουσία μου στους φτωχοὺς... Πριν φύγω ἀπ' τὸν κόσμο αὐτό, ἤθελα νὰ πῶ σὲ κάποιον τὴν ἱστορία μου, γι' αὐτὸ σ' ἐκάλεσα, φίλε μου, καὶ σ' εὐχαριστῶ... Ἐσὺ μοναχά ἤσουν ἱκανὸς ν' άκούσης αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησί... καὶ νὰ παρακολουθήσεις τὴ μετανόηση ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ... »

Τὸ βράδυ τὴς ἴδιας μέρας, ὁ βαρώνος Μωρίς Φατέλ πέθανε στὴν ἀγκαλιά μου!...

ΣΑΡΑ ΜΠΥΕ

Τὸ σιτάρι τοῦ Κάνσας

Τὸ 1874, ἔφτασαν στὸ Κάνσας τὴς Ἀμερικῆς ὀκτὼ ρωσικὲς οικογενεῖες μεταναστῶν. Κι' ἐσπείραν στὰ παρθένα λειβάδια τοῦ μερικο ρωσικὸ σιτάρι, πὺ εἶχαν φέρει μαζί τους. Τὰ ἀποτελέσματα, λοιπόν, ἦσαν θαυμάσια: Τὸ σιτάρι αὐτὸ εἶχε πολὺ μεγαλειότερη ἀπόδοση κατὰ στρέμμα, κι' ἐπὶ πλέον περιείχε περισσότερες πρωτεῖνες κι' ἀπέδιδε περισσότερα φώφια. Ἐτσι, με τὴν αὐτὴ ράτσα, ἡ σιτοπαραγωγὴ τοῦ Κάνσας εἰκοσάπλασιάστηκε. Τὸ 1931, τὸ Κάνσας παρήγαγε 240.000.000 «μπούσες» σιταρίου, δηλαδή τὸ ἕνα τέταρτον ὅλης τὴς ἀμερικανικῆς παραγωγῆς.

Δυσμορφίες τοῦ προσώπου

Σήμερα θὰ μιλήσωμε γιὰ τὴς συνηθέστερες ἐκ γενετὴς δυσμορφίες τοῦ προσώπου καὶ περὶ τοῦ δυνατοῦ τὴς θεραπείας ταν.

Λαγώχειλον: Τὸ λαγώχειλο εἶνε ἡ συνηθέστερη ἐκ γενετὴς δυσμορφία τοῦ προσώπου. Κατὰ τὸν Stone αὐτὸ συμβαίνει σὲ 1 ἐπὶ 2.400 παιδιῶν. Τὸ λαγώχειλο εἶνε μίαν σχισμὴ τοῦ ἄνω χείλους, ἡ ὁποία γίνεται ἀπ' τὴν ἐλαττωματικὴ ἔνωση τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ μερῶν, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν χωρίζεται τὸ χέλος σὲ δύο μέρη. Συνήθως ἡ σχισμὴ αὐτὴ τοῦ χείλους ὑπάρχει ἀπὸ τὴν μίαν μόνον πλευρὰ καὶ ἰδίως τὸν ἀριστερὸ μέρος τοῦ στόματος, δυνατόν ὅμως νὰ ὑφίσταται καὶ στὴς δύο πλευρὲς (διπλοὺν λαγώχειλο) με συμμετοχὴ ἀκόμα καὶ τοῦ οὐρανίσκου. Ἡ σχισμὴ αὐτὴ ἀλλοτε μὲν εἶνε μίαν μικρὴ ἐντομὴ (χόρισμα) τοῦ ἐρυθροῦ μὲν μέρους τοῦ χείλους, ἀλλοτε δὲ χωρίζε καὶ τὰ οὐλα φθάνοντας κάτω ἀπ' τοὺς ρῶθινες. Ἡ δυσμορφία αὐτὴ φεῖται σὲ σταμάτημα τὴς κανονικῆς ἀναπτύξεως τοῦ θρέφους κατὰ τὸν πρῶτο μῆνα τὴς ἐνδομητρίου ζωῆς του, ὅποτε οἱ δύο ὅροι τὴς ἄνω γνάθος δεν συνεννοῦνται κανονικά καὶ εἶται παραμένει ἕνα χόρισμα ἀπ' τὸ ἕνα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο — καθὼς εἴπαμε παραπάνω — πλάγια τοῦ στόματος. Γὰ αἷτια τὴς δυσμορφίας αὐτῆς εἶνε ἀγνωστος. Καὶ ἡ κληρονομικὴ εἶνε ἀπίθανη, καὶ ἡ σφύλις δεν φαίνεται ὅτι παίζει αἰτιολογικὸ ρόλο. Τὸ λαγώχειλο, ἰδίως ὅταν εἶνε διπλὸ (ἀμφίπλευρο) δυσκολεύει τὴν διατροφή τοῦ θρέφους, ὅποτε αὐτὸ γίνεται με κουταλάκι ἢ με εἰδικὰ συσκευεῖς οἱ ὁποῖες ἐφαρμόζονται κατὰ στόμα καὶ διευκολύνουν τὴν κατάποσι μὲχρι τὴς ἀναπτύξεως τῶν ὁσ ἕως τριῶν μηνῶν, ὅποτε εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐγγύησις. Ὅταν τὸ λαγώχειλο φθάσῃ μὲχρι τῶν ρῶθινων, τότε προκαλεῖται συγχρόνως καὶ μίαν ἀντισθητικὴ ἀποκάλυψις τούτων. Ἡ θεραπεία τοῦ λαγώχειλου ἐπιτυγχάνεται δι' αἰσθητικῆς χειρουργικῆς πλαστικῆς ἐγγύησεως, μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκδοσι τὴς ὁποῖας ἐλάττωμα ἱγνὴ ἀπομένουν προδίδοντα τὴν προϋπάρχουσα ἀντισθητικὴ αὐτὴ δυσμορφία τοῦ προσώπου. Ἡ ἀποπλάτνυν διὰ τὸ ρῶθινος, ὅταν συνυπάρχῃ, ἀποτελεῖ δυσμορφία δυσκόλως θεραπευομένην καὶ παραμένουσαν καπὼς ἐμφανὸς καὶ μετὰ τὴν τελειότεραν τῶν ἱγχειρήσεων. Ἡ αἰσθητικὴ ἐγγύησις γιὰ τὸ λαγώχειλον μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ κάθε ηλικία, ἀλλὰ προτιμότερον εἶνε νὰ γίνεται σὲ μικρότερη ηλικία (ἀπὸ τριῶν μηνῶν καὶ ἐφεξῆς) γιὰ νὰ μὴν προθώσῃ καὶ ἐπιδράσῃ στὴν ψυχικὴ σφαίρα τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ὁποῖον γίνεται δυστυχισμένο ἐκ τὴς ἀντισθητικῆς αὐτῆς παραμορφώσεως τοῦ καὶ σὲ ὅποιο γέννηται ἕνα κατῳχηματικὸ ἔνανα τὸν ἄλλον. Διὰ τὴς ἐγγύησεως κατωτέρω τῆς ἐνάτης ἡ ἀντισθητικὴ αὐτὴ δυσμορφία, ἀλλὰ καὶ οἱ ψυχικὲς ἀνωμαλίες πὺ προκαλεῖ.

Μεγαλοκακία: «ε κ ο λ λ η μ ἔ ν α» αὐτὴ εἶ: Πολλὰ άτομα ἐκ γενετὴς παρουσιάζουν τὴν ἀντισθητικὴ αὐτὴ παραμόρφωσι, τὴν υπερβολικὴν δηλ. ἀνάπτυξιν τῶν περυγίων τῶν αὐτιῶν. Τὰ αὐτὰ τῶν ἀτόμων αὐτῶν ἔκτος τοῦ υπερβολικοῦ τῶν σχημάτων, παρουσιάζουν καὶ μίαν ἀλλοίωσιν ἐν γένει τὴς κατασκευῆς τῶν καὶ φαίνονται, σαν νάων ἐκκολλημένα καὶ με κατεύθυνσιν ἀντὶ τὴς φυσικῆς πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὰ εμπρός καὶ τὰ πλάγια. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν αὐτιῶν — χωρὶς νὰ νωριώμεν γιὰτὶ — παρουσιάζεται συνηθέστερα στ' ἄνδρα παρὰ στα κορίτσια. Εἶνε ἕνα πολὺ δυσάρεστο καὶ ἀντισθητικὸ ἐλάττωμα, διότι τὰ παιδία τὰ τοῦ ἔχουν γίνονται συνήθως ὁ στόχος τῶν ἀκομμάτων τῶν συνομηλικῶν ταν, πρὸ πάντων ἀν τυχὴ καὶ εἶνε κορίτσια, πράγμα πὸδ τὸ κάνει νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ αἰσθάνωνται μειωμένα. Τὸ παραμορφωτικὸ, ὅμως, αὐτὸ ἐλάττωμα διορθώνεται εὐκόλα με μίαν μικρὴ αἰσθητικὴ ἐγγύησις πὺ γίνεται με τοπικὴ ἀνασθητικὴ ἀπολῶτα ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ ἐλαττωματικοῦ περυγίου, ὁ περιορισμὸς τοῦ σχήματος καὶ ἡ ἐπαύραρξά τοῦ στὴ φυσικὴ του θέσι.

Ἀγγειώματα: Τὰ ἀγγειώματα εἶνε μίαν πάθος πὺ παρουσιάζεται στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ μητρικά του σπλάχνα. Τὰ ἀγγειώματα εἶνε κατὰ πλάτις κόκκινες κηλίδες πούχουν ἕνα πολὺ ζωηρὸ κόκκινον χρῶμα καὶ τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Μετὰ τὰ χέρια, χεῖλη, πλάτες καὶ κοιλία. Αὐτὰ ἀρχίζουν ν' ἀνασθάνωνται μετὰ λίγες ἡμέρες ἢ ἑβδομάδες ἀπὸ τὴς γεννήσεως καὶ καταστρεφόντων τοὺς γονεῖς. Ἡ αἰτιολογία τῶν ἀγγειωμάτων δεν εἶνε γνωστὴ, πάντως δεν ἔχουν καμμία σχέση με μεταδοτικὰ ἀρρώστιας τοῦ πατέρα. Τὰ ἀγγειώματα εἶνε μίαν πάθος πολὺ ἀντασθητικὴ, ἀλλὰ πολλές φορὲς κι' ἐπικίνδυνον ὅταν μάλιστα παρουσιάζονται στὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ (οπίου), στα παραμελόμενα θεραπευτικὰ ἐξελκώματα καὶ μετὰ γίνονται εἰς μέγεθος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ θεραπευθῶνται ἀγγειώματα ὅταν ἀκόμη ὁ πάθος εἶνε ἔρθεος, γιὰτὶ ἀργότερα ἐκτός τ

— Δεν σουπα βρέ γυναίκα, πώς δὲν θέλω νὰ καπνίζης μπροστά μου;...

'Ανεπίδεκτος!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Μιά τέτοια νάχαμε στὴν ὑπηρεσία, συνάδελφε, θὰ μάθαινε ὅλο τὸν κόσμο νὰ πηγαίνει ἀπ' τὰ καρφιά!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Αὐτὸς ἐδῶ, κύριε διοικητά, ἔτρεχε ἀε ταχύτητα... ἐξήντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)